

Джули Гаруд

Майната

ДЖУЛИ ГАРУУД ТАЙНАТА

Превод: Illusion

chitanka.info

Джудит Хамптън е красива, горда и лоялна млада жена. Когато най-добрата ѝ приятелка, шотландката Франсис Катрин е на път да роди първото си дете, Джудит обещава, че ще бъде до нея. След четири годишна раздяла, Джудит няма търпение да се събере с приятелката си, но зад нетърпението ѝ да прекоси границата между Англия и Шотландия стои още една много по-лична причина.

Иън Мейтланд е меко казано бесен, научавайки, че брат му е дал на жена си абсурдното обещание да доведе приятелката ѝ от Англия. Леърд, само от няколко години, младия мъж има много по-важни дела за вършене и войни за водене, за да се прави на бавачка на една Англичанка, за която подозира, че няма да спази обещанието си и няма да отпътува с него за дома му.

Джули Гарууд е една от най-обичаните авторки на исторически романи. Потопете се в историята за голяма любов, сблъсък на характери и една дълго пазена тайна.

ПРОЛОГ

Англия, 1181г.

Сприятелиха се още преди да пораснат достатъчно, за да разберат, че би трябвало да се мразят. Бяха съвсем малки момиченца, когато се запознаха на летния фестивал, който се провеждаше на границата между Шотландия и Англия.

Лейди Джудит Хамптън за първи път напускаше изолирания си дом в Англия, за да присъства на шотландските забавления и се вълнуваше толкова много, че едва се насилваше да затвори очи по време на задължителната следобедна дрямка. Имаше толкова да се види и направи, а за едно любопитно четиригодишно дете пакостите никога не свършваха.

Също както Франсис Катрин Къркоуди, която в момента съжаляваше за стореното, защото татко ѝ я бе плеснал доста силно, а после я бе понесъл през поляната на рамо, като чувал с картофи. Накрая я остави да седне на един гладък камък, недалеч от певците и танцьорите, като ѝ нареди да не мърда оттам, преди да дойде да я вземе. Заповяда ѝ също да остане самичка и да се разкае за греховете си.

Но тъй като Франсис Катрин нямаше ни най-малка представа какво значи думата „разкайва“, реши, че не е нужно да се подчинява на тази заповед. Донякъде това бе добре, защото ѝ даде възможност да се съсредоточи върху жуженето на една пчела, кръжаща около главата ѝ.

Джудит видя как бащата наказва дъщеря си и веднага изпита съжаление към смешно изглеждащото момиченце, чието лице бе поръсено обилно с лунички. Знаеше, че на нейно място щеше да реве с цяло гърло и да се оплаква, че чичо ѝ Хърбърт я е плеснал по дупето, но червенокосото момиченце дори не направи гримаса, когато баща му го напляска. Решена да поговори с нея, тя изчака, докато бащата спря да размахва заканително пръст и след като го видя да се оттегля с важна походка, повдигна поли и се затича, заобикаляйки така, че да изскочи иззад скалата.

— Моят татко никога не би ме напляскал — каза наперено Джудит вместо поздрав.

Франсис Катрин дори не обърна глава, за да види кой ѝ говори. Не смееше да отмести поглед от пчелата, която беше кацнала на камъка, близо до лявото ѝ коляно.

Мълчанието ѝ обаче не обезкуражи Джудит.

— Моят татко е мъртъв — обяви тя. — Умрял е още преди да се родя.

— Тогава откъде знаеш дали би те напляскал, или не?

Джудит сви рамене.

— Просто знам, че не би го направил — отвърна тя. — Говориш смешно, сякаш нещо е заседнало в гърлото ти. Така ли е?

— Не — отговори Франсис Катрин. — И ти говориш смешно.

— Защо не ме поглеждаш?

— Не мога.

— Защо не можеш? — попита Джудит. Тя започна да усуква подгъва на розовата си рокличка, докато чакаше отговор.

— Трябва да гледам пчелата — отвърна Франсис Катрин. — Искан да ме ужили. Трябва да съм готова да я убия.

Джудит се наведе по-близо. Забеляза пчелата, която кръжеше около левия крак на момичето.

— Защо не я убиеш още сега?

— Защото ме е страх — призна Франсис Катрин. — Може да не я улуча. Тогава със сигурност ще ме ужили.

Джудит се намръщи и обмисля дилемата цяла минута.

— Искаш ли аз да я убия вместо теб?

— Би ли го направила?

— Може би — отвърна тя. — Как се казваш? — попита, докато събираше смелост да се изправи срещу пчелата.

— Франсис Катрин. А ти?

— Джудит. Как така имаш две имена? Никога не съм срещала някой, който да има повече от едно.

— Все това ме питат — каза Франсис Катрин и въздъхна драматично. — Франсис е името на майка ми. Тя е умряла, докато ме е раждала. Катрин е името на баба ми, и тя е умряла по същия начин. Не е било позволено да ги погребат на свещена земя, защото според Църквата те не са били чисти. Татко се надява, че ще започна да се

държа както подобава и когато отида на небето, господ ще чуе двете ми имена и ще си спомни за мама и баба.

— Защо Църквата смята, че не са били чисти?

— Защото са умрели, докато раждат — обясни Франсис Катрин.
— Нищо ли не знаеш?

— Знам някои неща.

— А аз знам абсолютно всичко — похвали се Франсис Катрин.
— Или поне татко казва, че смятам, че знам всичко. Дори знам как бебета влизат в коремите на майките. Искаш ли да чуеш?

— О, да.

— След като се омъжат, таткото плюе в чашата си с вино и кара майката да отпие голяма глътка. В мига, в който тя преглътне виното, бебето се озовава в корема ѝ.

Джудит изкриви лице при тази странно неприятна информация, но точно когато реши да попита още нещо, Франсис Катрин изскимтя силно. Тя се наведе към нея и също изхленчи. Пчелата бе кацнала на обувката на приятелката ѝ. Момиченцето имаше чувството, че колкото повече се вира в насекомото, толкова по-голямо става то. Всички мисли за бебета и раждане се изпариха от ума ѝ.

— Ще я прогониш ли? — попита Франсис Катрин.

— Приготвям се.

— Страх ли те е?

— Не — излъга Джудит. — Не ме е страх от нищо. Мислех си, че и теб не те е страх.

— Защо?

— Защото не заплака, когато татко ти те напляска — отговори Джудит.

— Той не ме удари силно — обясни Франсис Катрин. — Никога не го прави. А и него го боли повече, отколкото мен. Или поне така казват Гавин и Кевин. Казват също, че татко е обсебен от мен и горко на мъжа, за когото ще се омъжа, когато порасна, защото съм ужасно разглезена.

— Кой са Гавин и Кевин?

— Моите полубратя — отговори Франсис Катрин. — Татко е и техен баща, но от друга майка. Тя е умряла.

— Да не би и тя да е умряла, докато ги е раждала?

— Не.

— Как тогава?

— Просто се е предала — обясни Франсис Катрин. — Така ми каза татко. Сега, ако ще гониш пчелата, аз ще затворя очи.

Тъй като Джудит наистина искаше да впечатли новата си приятелка, реши повече да не мисли за последствията. Вместо това се пресегна и удари пчелата. В мига, в който крилцата на насекомото докоснаха дланта ѝ, тя инстинктивно сви юмрук. След секунда вече плачеше. Франсис Катрин скочи от скалата и помогна на приятелката си по единствения начин, който знаеше — и тя се разрева. Джудит се затича около скалата, плачейки с цяло гърло, като едва успяваше да си поеме дъх. Новата ѝ приятелка тичаше след нея, пищейки също толкова силно, по-скоро от съчувствие и страх, отколкото от болка.

Бащата на Франсис Катрин се появи тичешком от другия край на поляната. Първо хвана дъщеря си и след като тя му разказа какъв е проблемът, хукна след Джудит. Само след две минути момиченцата бяха утешени. Жилото беше извадено и раничката беше покрита със студена влажна кал. Бащата на приятелката ѝ нежно изтри сълзите от бузите на Джудит с края на вълненото си наметало. След това седна на скалата и постави дъщеря си на едното си коляно и Джудит на другото. Досега никой не се бе суетял толкова около нея и Джудит доста се засрами от вниманието, което получаваше. Но въпреки това не отказа утехата и дори се притисна по-близо за още.

— Вие двете сте жалка гледка — обяви бащата, когато момичетата спряха да хълцат, за да могат да го чуят. — Пищяхте по-силно от тропетите, които известяват началото на игрите за хвърляне на борови колове, и тичахте наоколо като кокошки с отрязани глави.

Джудит не можеше да разбере дали бащата е ядосан или не. Гласът му бе груб, но не се мръщеше. Франсис Катрин се изкиска и затова Джудит реши, че мъжът се шегува с тях.

— Нея много я болеше, татко — сподели Франсис Катрин.

— Сигурен съм — съгласи се той. След това погледна към Джудит, която също вдигна глава, и я похвали. — Много смело от твоя страна да помогнеш на дъщеря ми, малко девойче. Но следващият път се опитай да не хващаш пчелата. Става ли? — Джудит кимна покорно. Таткото на Франсис Катрин погали ръчичката ѝ. — Ама колко си красива само! — възкликна той. — Как е името ти, дете?

— Тя се казва Джудит, тате, и ми е приятелка. Може ли да вечеря с нас?

— Е, това зависи от родителите ѝ — отвърна баща ѝ.

— Баща ѝ е мъртъв — съобщи Франсис Катрин. — Това е много жалко, нали, тате?

— Да, наистина — съгласи се той. Ъгълчетата на очите му се извиха, но той не се усмихна. — И има най-хубавите сини очи, които съм виждал.

— А моите очи не са ли най-хубавите, които си виждал, тате?

— Да, Франсис Катрин. Ти имаш най-хубавите кафяви очи, които някога съм виждал. Наистина.

Франсис Катрин бе толкова доволна от думите на баща си, че присви рамене и се закикоти отново.

— Татко ѝ е умрял още преди да се роди — продължи след малко. Току-що си бе спомнила тази информация и бе сигурна, че баща ѝ ще иска да я чуе.

Той кимна и каза:

— Сега, дъще, искам да пазиш тишина, докато поговоря с приятелката ти.

— Добре, тате.

Той насочи вниманието си към Джудит. Почувства се неловко, защото тя го наблюдаваше много съсредоточено. Бе толкова мъничка и сериозна, всъщност много по-сериозна, отколкото би трябвало да бъде на тази възраст.

— Колко си голяма, Джудит?

Тя му показва четири пръста.

— Тате, виждаш ли? Тя е на моята възраст.

— Не, Франсис Катрин, не е точно на твоята възраст. Джудит е на четири години, а ти си вече на пет. Забрави ли?

— Не съм.

Той се усмихна на дъщеря си, след което се обърна отново към Джудит.

— Не се страхуваш от мен, нали?

— Тя не се бои от нищо. Сама ми го каза.

— Замълчи, дъще. Искам да разменя няколко думи с приятелката ти. Джудит, майка ти тук ли е?

Момиченцето поклати глава, после започна да навива на пръст една от светлорусите си къдрици, издавайки, че е нервна, но въпреки това не откъсна поглед от него. Лицето му бе покрито с червена брада и когато говореше мустаците му мърдаха. Прииска ѝ се да може да докосне брадата, за да почувства каква е на допир.

— Джудит? Майка ти тук ли е? — отново попита той.

— Не, мама остана при вуйчо Текел. Двамата не знаят, че съм тук. Това трябва да си остане тайна, защото ако разберат, няма да ми позволят да се върна на фестивала. Леля Милисънт ми го каза.

Щом започна да говори, тя реши да му каже абсолютно всичко, което знаеше.

— Вуйчо Текел казва, че е като мой баща, но всъщност е брат на мама и аз никога не седя в скута му. Не бих го направила, дори и да можех, но тъй като не мога, това е без значение, нали?

На бащата на Франсис Катрин му бе трудно да проследи обяснението, но дъщеря му нямаше никакъв проблем с това, а беше и доста любопитна.

— Защо нямаше да го направиш, ако можеше? — попита тя.

— Неговите крака са счупени.

Франсис Катрин възкликна.

— Тате, това не е ли жалко?

Баща ѝ въздъхна. Едва успяваше да следи разговора.

— Да, със сигурност — съгласи се той. — Сега, Джудит, щом майка ти е вкъщи, ти как се озова тук?

— Със сестрата на мама — отвърна Джудит. — Живеех с леля Милисънт и чичо Хърбърт през цялото време, но мама вече не ми позволява.

— И защо така? — поинтересува се Франсис Катрин.

— Защото ме чу да казвам на чичо Хърбърт „татко“. Беше наистина бясна и ме удари по главата. После вуйчо Текел ми каза, че трябва да живея с него и с мама през следващите шест месеца, за да знам на кого принадлежа и че леля Милисънт и чичо Хърбърт ще трябва да живеят без мен. Точно това каза Текел. Мама не обича да съм далеч дори за половин година, но тъй като вуйчо Текел не беше започнал още да пие, тя знаеше, че ще запомни какво е казал. Той винаги помни, когато не е пиян. Мама отново беше много ядосана.

— Майка ти е била бясна, защото си щяла да ѝ липсваш през тези шест месеца? — попита Франсис Катрин.

— Не — прошепна Джудит. — Мама казва, че създавам само грижи.

— Тогава защо не иска да заминаваш?

— Тя не харесва чичо Хърбърт — отвърна Джудит. — Заради това се противи.

— А защо не го харесва — поиска да узнае бащата на Франсис Катрин.

— Защото е роднина на „проклетите“ шотландци — избъбри Джудит, повтаряйки думите, които майка ѝ бе изричала безброй пъти. — Мама казва, че дори не трябва да разговарям с тях.

— Тате, аз проклета шотландка ли съм?

— Не, разбира се.

— Ами аз? — попита Джудит с разтревожен глас.

— Ти си англичанка, Джудит — обясни бащата на приятелката ѝ.

— Проклета англичанка ли?

Мъжът изглеждаше видимо раздражен.

— Никой не е проклет! — настоя той. Понечи да каже още нещо, но неочаквано избухна в смях и големият му корем започна да се тресе. — Ще е най-добре да запомня, че не бива да казвам нищо пред вас двете, ако не искам да го повторите.

— Защо, тате?

— Няма значение.

Той се изправи, хванал дъщеря си в едната ръка, а Джудит с другата. Двете момиченца изпищяха развълнувано, когато се престори, че ги изпуска.

— Най-добре да намерим леля ти и чичо ти, преди да са се притеснили. Джудит, покажи ми къде е вашата палатка?

Детето веднага се изплаши. Не можеше да си спомни къде е палатката им. А тъй като все още не познаваше цветовете, нямаше как и да я опише на бащата на Франсис Катрин.

Опита се да не заплаче и прошепна със сведена глава:

— Не помня.

После го зачака да избухне. Помисли, че ще ѝ се развика, задето е невежа, както правеше вуйчо Текел, когато беше пиян и ядосан, затова че е сторила нещо по невнимание.

Но бащата на Франсис Катрин не се ядоса. Тя повдигна лице, за да го погледне, и съзря усмивката му. Страхове й напълно изчезнаха, когато й каза да не се тревожи, защото той обеща да открие роднините й.

— Ще им липсваш ли, ако не се върнеш? — попита Франсис Катрин.

Джудит кимна.

— Чичо Хърбърт и леля Милисънт ще плачат за мен — каза тя на приятелката си. — Понякога ми се иска те да ми бяха мама и татко. Наистина ми се иска.

— Защо?

Джудит сви рамене. Не знаеше как да го обясни.

— Няма нищо лошо в това да желая нещо — успокои я бащата на Франсис Катрин.

Джудит бе толкова доволна от одобрението му, че склони глава на рамото му. Топлината му стопли бузата й. Миришеше на гора. Помисли си, че той вероятно е най-добрият татко на света. И тъй като не я гледаше, реши да задоволи любопитството си. Пресегна се и докосна брадата му. Косъмчета погъделичкаха пръстите й и тя се разкиска.

— Тате, харесваш ли новата ми приятелка? — попита Франсис Катрин, докато пресичаха поляната.

— Разбира се, че я харесвам.

— Може ли да я задържим?

— В името на... Не, не може да я задържим. Тя не е бездомно кученце. Но може да бъдете приятелки — побърза да добави, преди дъщеря му да възрази.

— Завинаги ли, татко?

Тя зададе въпроса на баща си, но получи отговор от Джудит, която прошепна срамежливо:

— Завинаги.

Франсис Катрин се пресегна през гърдите на баща си и хвана ръката й.

— Завинаги — закле се и тя.

И така започна всичко.

От този момент нататък двете момиченца станаха неразделни. Фестивалът продължи цели три седмици, тъй като постоянно прииждаха воители от различни кланове и състезанието бе насрочено за последната неделя на месеца. Джудит и Франсис Катрин обаче не му обърнаха особено внимание. Бяха заети да разкриват тайните си една на друга. Приятелството им беше най-доброто, което би могло да съществува. Франсис Катрин най-после бе намерила някой, който иска да я слуша, а Джудит откри някой, който иска да говори с нея.

И двете обаче се оказаха истинско изпитание за търпението на роднините си. Франсис Катрин бе започнала да използва „проклет“ след всяка своя втора дума, а Джудит използваше думата „жалко“ дори още по-често. Един следобед, когато се предполагаше, че трябва да спят следобедния си сън, те взаимно си отрязаха косите. Щом леля Милисът видя какво са сторили, започна да пици и не се успокои, докато не им нахлупи бели шапчици, за да скрие гледката. Беше бясна и на чичо Хърбърт, тъй като се предполагаше, че той трябва да наглежда момичетата и вместо да се чувства засрамен, задето не е предотвратил катастрофата, се хилеше като умопобъркан. Тя го накара да ги отведе през поляната до камъка за наказание, където да се разкаят за срамното си поведение.

Момичетата наистина доста помислиха, но не върху поведението си. На Франсис Катрин ѝ хрумна прекрасната идея и Джудит да има две имена, точно като нея. Отне им доста време, докато измислят името Елизабет. Решиха Джудит да се превърне в Джудит Елизабет и да отказва да отговаря, ако не я наричат и с двете ѝ имена.

Измина цяла година преди да се срещнат отново, но те се държаха така, сякаш са се разделили преди няколко часа. Франсис Катрин нямаше търпение да остане насаме с Джудит, защото бе открила нов изумителен факт, който трябваше да сподели с приятелката си. Беше разбрала, че все пак не е нужно жената да бъде омъжена, за да има дете. Знаеше го много добре, защото една от жените в клана Къркоуди носеше бебе в корема си, а не беше омъжена. Момиченцето сподели шепнешком, че някои от по-старите жени започнали да замерят горката жена с камъни, но татко ѝ ги накарал да спрат.

— А хвърляха ли камъни по мъжа, който се е изплюл в питието си? — поинтересува се Джудит.

Франсис Катрин поклати глава.

— Жената не каза кой го е направил — отвърна тя.

После Франсис Катрин продължи, като заключи, че всичко било съвсем ясно. Щом пораснала жена пие от чашата на мъж, дори и да не ѝ е съпруг, тя щяла да се сдобие с бебе, което ще расте в корема ѝ. Накрая накара Джудит да обещае никога да не прави нещо подобно. Джудит, от своя страна, накара и Франсис Катрин да обещае същото.

В последвалите години спомените на Джудит станаха доста неясни и ѝ бе трудно да проумее защо шотландците и англичаните се мразят. Знаеше много добре, че майка ѝ и вуйчо Текел мразят шотландците, но предполагаше, че е просто защото не ги познават. Нали омразата, в повечето случаи, бе предизвикана от невежество. Или поне така твърдеше чичо ѝ Хърбърт. А тя вярваше на всяка негова дума. Той бе толкова мил и любящ, че когато Джудит предположи, че Текел и майка ѝ никога не са били в компанията на шотландското семейство за по-дълго време и за това не разбират колко добри и сърдечни хора са те, чичо ѝ Хърбърт я бе целунал по челото и ѝ бе казал, че вероятно това е самата истина.

Но по тъгата в очите му, момичето бе разбрало, че той се съгласява с нея само за да ѝ достави удоволствие и да я предпази от ненужните предубеждения на майка ѝ.

Когато стана на единадесет години и бе на път за фестивала, Джудит разбра истинската причина майка ѝ да мрази шотландците. Оказа се, че всъщност самата тя се бе омъжила за такъв.

ГЛАВА 1

Шотландия, 1200г.

Иън Мейтлънд се превръщаше в истински зъл кучи син, ако го ядосаха. А точно сега, беше ядосан. Настроението му се бе помрачило в мига, в който брат му Патрик му разказа за обещанието, което бе дал на милата си съпруга Франсис Катрин.

Ако Патрик бе целял да изненада брат си, със сигурност бе успял. Обяснението му бе оставило Иън безмълвен. Но не за дълго. Гневът бързо погълна всички други емоции. Всъщност, вбеси го не толкова нелепото обещание, което Патрик бе дал на жена си, колкото фактът, че брат му бе свикал съвета на клана, за да поиска мнението им. Ако знаеше какво е намислил, Иън щеше да попречи на брат си да замесва старейшините във въпрос, който засягаше само семейството. Но той се бе впуснал да преследва копелетата от клана Маклейн, които бяха устроили засада на трима от воините на Мейтлънд и когато се прибра у дома като победител, вече бе твърде късно.

Както винаги, оставиш ли Патрик да вземе някакво просто решение, той задължително забъркваше голяма каша. Очевидно бе, че дори не се бе замислил за последиците, които биха произтекли от прибързаните му действия. От Иън, който неотдавна бе определен за леърд на клана, щеше да се очаква да отложи задълженията и да забрави лоялността си към своите близки, за да действа единствено като съветник на старейшините. Той нямаше да може да оправдае очакванията обаче. Щеше да застане в подкрепа на брат си, въпреки съпротивата на останалите. Нямаше да позволи на съвета да го накаже. Бе готов дори да се бие с тях, ако се наложеше. Иън не сподели това с брат си, единствено защото искаше Патрик да се поизмъчи малко от несигурност. Надяваше се, че премеждието, през което преминава сега, ще го накара в бъдеще да бъде по-внимателен, когато взима прибързани решения.

Петимата съветници вече се бяха събрали в голямата зала, за да чуят молбата на Патрик, когато Иън свърши със задачите си и се

отправи към хълма. Брат му чакаше в центъра на вътрешния двор. Изглеждаше готов за битка. Беше застанал с разкрасени крака, отпуснатите му ръце бяха свити в юмруци, а намръщеното му лице беше свирепо като завихрящата се над тях буря. Иън въобще не се впечатли от войнственото му изражение. Избута го от пътя си, когато се опита да му препречи пътеката, и продължи към крепостта.

— Иън — изкрещя Патрик. — Питам те сега, за да знам каква е позицията ти, преди да влезем вътре. Ще застанеш ли до мен, или ще бъдеш срещу мен по този въпрос.

Иън спря и бавно се обърна. Целият гняв, който изпитваше бе изписан на лицето му, но въпреки това, гласът му бе мек, когато проговори.

— А аз искам да знам Патрик, умишлено ли се опитваш да ме провокираш, като ми задаваш такъв въпрос?

Патрик видимо се отпусна.

— Не исках да те обидя, но ти съвсем наскоро стана леърд и съветът все още те изпитва, особено що се отнася до такъв личен въпрос. Едва сега осъзнах в какво неловко положение съм те поставил.

— Да не би да размисли?

— Не — отвърна с усмивка Патрик и се приближи към брат си. — Знам, че не искаш да замесвам съвета, особено сега, когато се опитваш да ги убедиш да влязат в съюз с Дънбар срещу Маклейн, но Франсис Катрин е решена да спечели благословията им. Тя иска приятелката ѝ да бъде приета тук.

Иън не възрази срещу пояснението.

Патрик продължи:

— Освен това, осъзнах, че ти не разбираш причините ми да дам това обещание на съпругата си, но един ден, когато срещнеш правилната жена, ще разбереш за какво е всичко това.

Иън раздражено поклати глава.

— Господ ми е свидетел, Патрик, никога няма да те разбере. Правилната жена не съществува. Всички са еднакви.

Патрик се засмя.

— И аз мислех така, преди да срещна Франсис Катрин.

— Говориш като някоя жена — изсумтя Иън и отново закрочи към входа на крепостта.

Патрик не се обиди на коментара на брат си. Беше наясно, че Иън не може да разбере любовта, която изпитваше той към Франсис Катрин, но с божията благословия, един ден щеше да намери някоя жена, на която да отдаде сърцето си. И когато този ден настъпеше, с удоволствие щеше да му напомни за разговора и грубото му отношение.

— Дънкън намекна, че може би ще искат да разпитат съпругата ми — смени темата Патрик, насочвайки се към главния проблем. — Смяташ ли, че старейшината се шегуваше с мен?

Иън не се обърна, когато каза:

— Старейшините никога не се шегуват. Знаеш го толкова добре, колкото и аз.

— По дяволите, аз съм отговорен за това.

— Да, така е.

Патрик игнорира съгласието на брат си.

— Няма да позволя на съвета да разстрои Франсис Катрин.

Иън въздъхна.

— И аз няма да го позволя — обеща той.

Патрик беше толкова изненадан от изказването му, че спря да се мръщи.

— Те смятат, че ще успеят да ме накарат да си променя решението. Искам да разбереш, че каквото и да сторят, това няма да промени положението. Дадох думата си на Франсис Катрин и смятам да я спазя. Господ ми е свидетел, Иън. Ако се наложи, ще мина през адските огънове заради жена си.

Иън се обърна и се усмихна на брат си.

— Засега ти стига и само една разходка до голямата зала — кисело каза той. — Хайде, да свършваме с това.

Патрик кимна и забърза пред брат си, за да отвори двойните врати.

— И един съвет, Патрик — предупреди го Иън. — Остави гнева си зад тези врати. Ако видят колко си разстроен, ще ти прегризат гърлото. Постарай се да изложиш позицията си със спокоен глас. Нека логиката направлява мислите ти, а не емоциите.

— А после?

— Аз ще се погрижа за останалото.

След тези думи, затръшна вратата след себе си.

След десет минути, съветът изпрати да доведат Франсис Катрин. Задачата бе възложена на младия Шон. Той завари жената на Патрик да седи пред огнището в къщата си и ѝ обясни, че трябва незабавно да отиде до крепостта и да изчака отвън, докато съпругът ѝ излезе, за да я въведе в голямата зала.

Сърцето на Франсис Катрин щеше да изскочи от гърдите ѝ. Патрик ѝ беше казал, че има вероятност да я повикат да се яви пред съвета, но тя не му повярва. Беше немислимо една жена да изказва мнението си пред съвета или пред леърда, по какъвто и да е официален въпрос. И фактът, че новият леърд бе по-големият брат на съпруга ѝ, изобщо не я успокояваше. Според нея, тази връзка едва ли щеше да има особена тежест.

В ума ѝ се надпреварваха една след друга безброй плашещи мисли и не след дълго тя цялата трепереше от тревога. Съветът очевидно мислеше, че тя е малоумна. Беше сигурна в това. Досега Патрик вероятно им бе казал всичко за обещанието, което ѝ бе дал, и причината да я викат в залата бе, че искаха да чуят и нейното обяснение. Със сигурност държаха да се уверят с очите си, че тя се е побъркала, преди да я затворят в някоя тъмница до края на дните ѝ.

Единствената ѝ надежда, лежеше в ръцете на леърда. Франсис Катрин не познаваше много добре Иън Мейтлънд. Съмняваше се, че е разменила едва петдесет думи с воина за двете години, през които бе омъжена за брат му, но Патрик я бе уверил, че Иън е мъж на честта. Той щеше да види колко справедлива бе молбата ѝ.

Но първо щеше да ѝ се наложи да се справи със съвета. Тъй като срещата бе официална, четиримата старейшини нямаше да говорят директно с нея. Те щяха да предадат въпросите си на най-главния старейшина, Греъм, а той трябваше да изтърпи унижението да ѝ ги зададе. Все пак, тя беше жена, външен човек, тъй като беше родена и отгледана на границата на Англия и Шотландия, а не в планините. Франсис Катрин, всъщност бе облекчена, че точно Греъм щеше да я разпитва, тъй като смяташе, че той е най-малко плашещият от всички старейшини. Възрастният воин беше спокоен мъж и целият клан го почиташе. Той бе техен леърд почти петнадесет години и се бе оттеглил от поста едва преди три месеца. Греъм нямаше да се старае да

я изплаши, или поне нямаше да го направи умишлено, но щеше да използва всеки трик, който знаеше, за да я накара да освободи Патрик от обещанието му.

Тя се прекръсти и започна да се моли, докато изкачваше стъпалата към входната врата на крепостта. Убеждаваше се, че ще премине лесно през това изпитание. Без значение какво щеше да се случи, тя нямаше да отстъпи. Патрик Мейтлънд ѝ бе дал своята дума в деня, преди да се съгласи да се омъжи за него, и господ ѝ бе свидетел, щеше да направи каквото е нужно, за да го накара да изпълни обещанието си.

От това зависеше един скъпоценен живот.

Франсис Катрин стигна до последното стъпало на входа и застана там, чакайки да я повикат. Няколко жени, минаващи през вътрешния двор, забавиха ход и изгледаха любопитно жената, застанала на прага на дома на леърда. Франсис Катрин предпочете да не завързва разговор с тях. Тя изви лице встрани и се молеше някой да не извика името ѝ. Не искаше жените в клана да разбират какво се случва, преди всичко да бъде уредено. Със сигурност, щом узнаеха щяха да се опитват да ѝ създават проблеми, но тогава вече щеше да бъде късно и нямаше да има никакво значение.

Помисли си, че едва ли ще издържи да чака още дълго време. Агнес Кери, старицата, която винаги вървеше с вирнат нос, защото красивата ѝ дъщеря щеше да стане съпруга на леърда, вече два пъти пресече двора, опитвайки се да разбере какво става. Няколко от приятелките ѝ също пристъпиха по-близо.

Франсис Катрин приглади гънките на плейда си върху издутия си корем. Забеляза, че ръцете ѝ треперят и побърза да скрие тази проява на страх. След миг въздъхна шумно. Обикновено не се чувстваше толкова нервна и неуверена, но след като разбра, че носи дете под сърцето си, поведението ѝ се промени коренно. Сега бе толкова емоционална, че плачеше от най-малкото и незначително нещо. Това, че ѝ беше неудобно и че се чувстваше голяма и дебела като добре охранена кобила, също не помагаше на емоционалното ѝ състояние. Вече бе навлязла в седмия месец и тежестта на бебето значително забавяше движенията ѝ. Но това не се бе отразило на мисловната ѝ дейност. Мислите препускаха бързо из главата ѝ, докато се опитваше да отгатне какви въпроси би ѝ задал Греъм.

Най-последно вратата се отвори и Патрик пристъпи навън. Младата жена почувства такова облекчение, че го вижда, че едва не зариде на глас. Той се мръщеше, но щом видя колко бледа и разтревожена е жена му, се постара да се усмихне. Пресегна се, хвана ръката ѝ и я стисна леко, преди да я поведе към залата. Необичайната проява на близост, която ѝ демонстрира, докато бяха навън на дневна светлина, я утеши, както я утешаваха нощните разтривки, които ѝ правеше, когато я заболеше гърба.

— О, Патрик — прошепна тя. — Толкова много съжалявам, че те подлагам на този срам.

— Значи ли това, че ще искаш да се откажа от обещанието си? — попита той с дълбокия топъл глас, който тя толкова много обичаше.

— Не.

Прямотата ѝ го накара да се засмее.

— И аз така си помислих.

Тя обаче не бе в настроение за шеги. Просто искаше да се справи с изпитанието, което ѝ предстоеше.

— Той още ли е вътре? — попита младата жена шепнешком.

Разбира се, Патрик знаеше за кого говори тя. Франсис Катрин изпитваше неоснователен страх от брат му. Помисли си, че може би е така, защото Иън бе леърд на целия клан. Само воините му наброяваха над триста души. Патрик предполагаше, че високопоставената му позиция би изплашила всяка жена.

— Моля те, отговори ми — помоли тя.

— Да, любима, Иън е вътре.

— Значи знае за обещанието? — Разбира се, това бе глупав въпрос. Жената осъзна това в мига, в който думите се изплъзнаха от устата ѝ. — О, небеса, разбира се, че знае. Ядосан ли ни е?

— Сърчице мое, всичко ще бъде наред — обеща той и се опита да я издърпа през отворените врати на залата.

Франсис Катрин се възпротиви, като го дръпна нежно.

— Ами съветът, Патрик — възкликна тя. — Как реагираха на обяснението ти?

— Още фучат за това.

— О, господи — съпругата му се вцепени напълно.

Мъжът осъзна, че не трябваше да е толкова откровен с нея. Той обви ръце около раменете ѝ и я придърпа към себе си.

— Всичко ще се нареди — прошепна утешително. — Ще видиш. Ако трябва, лично ще отида до Англия, за да доведа приятелката ти. Вярваш ми, нали?

— Да, вярвам ти. Нямахте да се омъжа за теб, ако не ти вярвах безусловно. О, Патрик, нали разбираш колко важно е това за мен?

Той я целуна по челото, преди да отговори.

— Да, знам. Ще ми обещаеш ли нещо?

— Каквото пожелаеш.

— Когато приятелката ти пристигне тук, ще чувам ли смеха ти отново?

Младата жена се усмихна.

— Обещавам — прошепна му. Обви ръце около кръста му и се притисна към него. Цяла минута останаха така, вкопчени един в друг. Той ѝ даваше време да възстанови силите си. Тя опитваше да си спомни правилните думи, с които да покаже на всички, че молбата ѝ не е неразумна.

Една жена, понесла кошница с пране, спря, за да се полюбува на влюбените.

Патрик и Франсис Катрин бяха много красива двойка. Той беше толкова тъмен, колкото тя бе светла. И двамата бяха високи, макар че той бе метър осемдесет и два, а главата на жена му стигаше едва до брадичката му. Само когато стоеше до брат си, Патрик изглеждаше по-дребен, тъй като младият леърд беше с няколко сантиметра по-висок. Раменете на Патрик обаче бяха широки колкото тези на брат му и двамата имаха еднаква черно-кафява коса. Очите му бяха малко по-тъмно сиви и белезите, които бе получил в битките, дори не се доближаваха по брой до тези, които бе получил Иън.

Франсис Катрин бе толкова слаба, колкото съпругът ѝ бе мускулест. Имаше красиви кафяви очи, в които Патрик забелязваше златисти искри, щом я накараше да се засмее. Но косата бе нейното съкровище. Дълга до кръста, с прелестен кестеняв цвят, без нито една къдрица, която да отнема великолепия ѝ блясък.

Патрик първо бе привлечен от външния ѝ вид, защото той бе енергичен мъж с апетит, който не би му позволил да подмине една толкова прекрасна награда. Но освен от красотата ѝ, той се оказа привлечен и от независимия ѝ характер. Напълно го бе омагьосала. Франсис Катрин гледаше на живота по един толкова вълнуващо

драматичен начин, а вътре в нея гореше истинска страст да преживее всяко ново приключение. Тя винаги даваше най-доброто от себе си, като това се отразяваше и на начина, по който го обичаше и глезеше.

Патрик почувства как жена му спря да трепери в ръцете му и реши, че е крайно време да влязат вътре и да приключат с това изпитание, възможно най-скоро.

— Ела вътре, любима. Очакват ни.

Съпругата му си пое дълбоко дъх, отдръпна се от него и тръгна към залата. Той побърза да застане до нея. Бяха стигнали до стъпалата на входа, когато тя се наведе към мъжа си и му прошепна:

— Братовчед ти Стивън ми каза, че когато Иън се разгневи, може така да се намръщи, че да накара сърцето на човек да спре. Наистина трябва да се постареем да не го ядосваме, Патрик. Съгласен ли си?

Тъй като тя звучеше толкова сериозна и изплашена, Патрик успя да сдържи смеха си, но изражението му леко се промени.

— Франсис Катрин, наистина ще трябва да направим нещо с този твой необоснован страх. Брат ми...

Младата жена хвана ръката му.

— Нека мислим за това по-късно — каза му тя. — Сега просто ми обещавай.

— Добре — съгласи се той с въздишка. — Ще внимаваме да не го ядосаме.

Франсис Катрин веднага пусна ръката му. Патрик само поклати глава, изумен от държанието ѝ. Реши, че щом тя се почувства по-добре, щеше да ѝ помогне да се отърси от този свой страх. Също така щеше да отдели време и да си поприказва със Стивън. Щеше да дръпне настрана братовчед си и подробно да му разясни какво ще се случи с него, ако отново говори небивалици на жена му.

Беше много лесно да се измислят истории за Иън. Той почти не говореше с жените, освен в редките случаи, когато му се налагаше да даде някакви специфични наставления и в тези случаи властният му маниер често беше бъркан с гняв. Стивън знаеше, че повечето жени се боят от леърда и намираше за много забавно да подклажда страха им от време на време.

Без дори да подозира в момента, Иън ужасяваше Франсис Катрин. Той стоеше сам пред огнището и ги наблюдаваше, с ръце, скръстени на мощните му гърди. Позата му издаваше нехайство, но

сивите пронизителни очи му придаваха изражение, в сравнение, с което огънят зад него изглеждаше студен.

Франсис Катрин започна да слиза по стълбите, но се огледа из стаята и когато забеляза намръщената физиономия на Иън, се спъна. Патрик успя да я улови миг преди да се е сгромолясала на каменния под.

Иън забеляза страха ѝ. И предположи, че се страхува от съвета. Той се обърна наляво, където стояха старейшините и кимна на Греъм да започне. Колкото по-скоро свършеше всичко, толкова по-скоро жената на брат му щеше да се успокои.

Всички старейшини се бяха втренчили в нея. Петимата мъже бяха наредени по височина. Най-възрастният, Винсент, беше и най-ниският. Той стоеше в срещуположния край, далеч от Греъм, старейшината, който щеше да говори. Дънкън, Гелфрид и Оуен бяха между тях.

Петимата воители бяха с посребрени коси и взети заедно имаха толкова много белези от битки, че с тях можеше да се покрият каменните стени на централната кула. Франсис Катрин се концентрира върху Греъм. Водачът им имаше дълбоки линии около очите и на нея ѝ се искаше да вярва, че смехът ги бе издълбал през годините. Тази мисъл я накара малко да се поуспокои и да повярва, че ще разбере проблема ѝ.

— Съпругът ти преди малко ни разказа удивителна история, Франсис Катрин — заговори Греъм. — Малко ни е трудно да повярваме, че това е истина.

Водачът кимна, за да затвърди думите си и направи пауза. Тя не бе сигурна дали трябва да говори, или да изчака. Погледна към Патрик, който ѝ кимна да говори.

— Съпругът ми ви е казал цялата истина.

Останалите четирима мъже се намръщиха на думите ѝ. Греъм обаче се усмихна. Сетне попита с мил тон:

— Ще ни кажеш ли причината, поради която настояваш това обещание да бъде спазено?

Франсис Катрин реагира така, сякаш Греъм ѝ бе изкрещял. Знаеше, че използва думата „настояваш“ преднамерено, с цел да я засегне.

— Аз съм просто жена и никога не бих настоявала, за каквото ѝ да било пред съпруга си. Бих си позволила само да помоля за нещо и сега ви моля да уважите обещанието на Патрик.

— Много добре — съгласи се Греъм, а гласът му все още бе спокоен. — Не настояваш, а молиш. Сега бих искал да ми обясниш причините, за да отпратиш толкова възмутителна молба.

Франсис Катрин се стегна. Възмутителна, как пък не! Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Преди да се омъжа за Патрик, поисках от него да ми обещае, че когато разбере, че нося детето му, той ще доведе при мен моята скъпа приятелка лейди Джудит Елизабет. Наближава време да родя. Патрик прие молбата ми и двамата искаме да се погрижим за това възможно най-скоро.

Изражението на лицето на Греъм показваше, че въобще не е доволен от обяснението ѝ. Той се покашля, за да прочисти гърлото си и каза:

— Лейди Джудит Елизабет е „англичанка“, но това няма значение за вас, така ли?

— Не, милорд, няма никакво значение.

— Смятате ли, че спазването на това обещание е по-важно, отколкото разрушението, което ще донесе тази жена? Нима умишлено ще застрашите живота на всички нас?

Франсис Катрин поклати глава.

— Никога не бих сторила нещо такова умишлено.

Греъм изглеждаше облекчен. Младата жена реши, че той е приел отговора ѝ като отказ от това съпругът ѝ да изпълни обещанието си. Следващите му думи потвърдиха предположението ѝ.

— Много съм доволен да чуя това, Франсис Катрин — каза той и кимна към останалите мъже. — Нито за миг не съм вярвал, че нашето младо момиче ще причини подобна бъркотия. Сега можем да забравим за тази лудост...

Тя не му позволи да довърши.

— Лейди Джудит Елизабет по никакъв начин няма да ни донесе разрушение.

Раменете на Греъм увиснаха. Явно нямаше да бъде толкова лесно да принуди Франсис Катрин да промени решението си. Той се намръщи и се обърна към нея.

— Не, момиче. Англичаните никога не са били добре дошли тук — обяви той. — Тази жена ще трябва да споделя хляба ни...

Силен удар по масата прекъсна думите му. Воинът на име Гелфрид пръв показа своя темперамент. Той се изправи до Греъм и каза с нисък заплашителен глас:

— Жената на Патрик посрамва целия клан Мейтлънд с молбата си.

Очите на Франсис Катрин се изпълниха със сълзи. Почувства паника, която започваше да се трупа вътре в нея. Не можеше да се сети за логичен отговор, с който да отвърне на обвинението на Гелфрид.

Патрик пристъпи полека и застана пред жена си. Гласът му трепереше от гняв, когато заговори на старейшината.

— Гелфрид, може да демонстрираш недоволството си пред мен, но няма да ти позволя да повишаваш глас пред жена ми.

Франсис Катрин се наведе настрани да надзърне иззад мъжа си, за да види реакцията на Гелфрид. Старейшината кимна. Греъм вдигна ръка, давайки знак на всички да замълчат.

Винсент, най-възрастният в групата, не обърна внимание на това.

— Никога не съм чувал друга жена да има две имена, преди да срещна Франсис Катрин. Реших, че това е странност, присъща на хората от пограничния район. Сега чувам за друга жена, която има две имена. Какво мислиш, че означава това, Греъм?

Бившият леърд въздъхна. Мисълта на Винсент блуждаеше често и това дразнеше всички покрай него.

— Не смятам да правя нищо. А и не това е належащият проблем — отвърна Греъм.

После се обърна към Франсис Катрин.

— Питам те отново, искаш ли да застрашиш живота на всички нас?

Преди да отговори, тя леко се отмести, заставайки до Патрик, за да не изглежда, че се крие зад гърба му от страх.

— Не знам защо мислите, че лейди Джудит Елизабет ще причини някакви безредици. Тя е мила, нежна дама.

Греъм затвори очи. Когато отново проговори, в гласа му се долавяха весели нотки.

— Франсис Катрин, ние просто не харесваме англичаните. Със сигурност си забелязала този факт, откакто живееш в нашия клан.

— Тя е отгледана в пограничните райони — напомни им Гелфрид и почеса наболата си брада. — Може би не е наясно.

Греъм се съгласи с кимване. В очите му се появи странен блясък. Той се обърна към мъжете от съвета, наведе се към тях и им заговори нещо шепнешком. Когато свърши, останалите кимаха, съгласявайки се с думите му.

На Франсис Катрин ѝ призля. Виждайки самодоволната усмивка на Греъм, тя предположи, че мъжът е измислил начин да откаже молбата ѝ, без да я разисква с леърда.

Очевидно и Патрик бе стигнал до същото заключение. Лицето му потъмня от гняв. Направи крачка напред, но тя го спря, хващайки го за ръката. Знаеше, че съпругът ѝ е твърдо решен да спази обещанието, което ѝ бе дал, но тя не искаше да бъде наказан от старейшините. Наказанието щеше да бъде сурово дори и за горд и смел мъж като Патрик, а унижението щеше да бъде непоносимо.

Младата жена стисна дланта му.

— Смятате, че след като не съм наясно с традициите ви, е ваше задължение да знаете какво би било най-доброто за мен. Не е ли така?

Греъм се изненада колко прозорлива е тя и как безпогрешно е прочела мислите му. Той тъкмо щеше да отвърне на предизвикателството ѝ, когато Патрик се намеси.

— Не, Греъм не би могъл да реши, че знае какво е най-добре за теб. Това ще бъде кръвна обида за мен, съпруго моя.

Водачът на съвета се вторачи в Патрик и нареди властно.

— Ще ти се наложи да приемеш решението на съвета, Патрик.

— Един Мейтлънд е дал думата си. И тя трябва да бъде уважена.

Силният глас на Иън отекна в залата. Всички се обърнаха, за да го погледнат. Той бе втренчил погледа си във водача на съвета.

— Не се опитвай да извърташ проблема — нареди младият леърд. — Патрик е дал обещание на жена си и трябва да го спази.

Никой не пророни и дума през следващите няколко минути. Тогава Гелфрид се изправи на крака. Подпря ръце на масата и погледна към Иън.

— Ти си тук само като съветник. Нищо повече.

Иън сви рамене.

— Аз съм твой леърд — отвърна той. — Ти ме избра. — И добави: — А сега, аз те съветвам да уважиш думата на брат ми. Само

англичаните нарушават обещанията си, Гелфрид. Ние, шотландците, не го правим.

Гелфрид кимна.

— Това е истина — призна той.

„Един се примири, остават още четирима“, помисли си Иън. По дяволите, мразеше да използва дипломация, за да решава проблемите. Предпочиташе битките пред словесните борби. Мразеше да иска нечие позволение за своите действия или за тези на брат му. Костваше му доста усилия да потисне раздразнението си и да се съсредоточи върху проблема. Отново насочи вниманието си към Греъм.

— Да не си някакъв грохнал старец, че да се тревожиш за нещо толкова незначително, Греъм? Нима се страхуваш от една англичанка?

— Разбира се, че не — промърмори Греъм и се намръщи възмутено от самия факт, че някой би помислил нещо такова за него. — Някоя жена не би могла да ме изплаши.

Иън се ухили.

— Облекчен съм да го чуя — рече той. — За миг започнах да се чудя.

Греъм се засмя, оценил хитростта на леърда си.

— Ах, ти, нехранимайко такъв, заложи своята хитроумна стръв и моята арогантност веднага се хвана на въдицата.

Иън не отрече простата истина. Греъм продължаваше да се усмихва, когато се обърна към Франсис Катрин.

— Ние все още сме объркани от молбата ти и бихме искали да разберем защо настояваш да доведем тази жена.

— Поискай да ти каже и защо и двете имат по две имена — подшушна му Винсент.

Греъм не обърна внимание на старейшината.

— Ще ни кажеш ли какви са причините ти, момиче?

— Дали са ми името на майка ми, Франсис, и това на баба ми, Катрин, защото...

Греъм я прекъсна като вдигна ръка. Но въпреки това продължи да се усмихва и тя реши, че не е раздразнен.

— Не, не, момиче. Не искам да слушам как си получила двете си имена. Искам да разбере причината, поради която настояваш да доведеш англичанка в нашите земи.

Тя почувства, че се изчервява, задето не бе обяснила по-ясно.

— Лейди Джудит Елизабет е моя приятелка. Искам да бъде до мен, когато настъпи моментът да родя детето си. Тя ми даде думата си, че ще бъде до мен.

— Имаш англичанка за приятелка? Как е възможно това? — попита Греъм, потърквайки брадата си, докато мислеше как би могло да се случи подобно нещо.

Франсис Катрин знаеше, че старейшината не иска да я обиди. Той изглеждаше искрено изумен. Тя не смяташе, че би могла да каже нещо, което да го накара да я разбере. Истината бе, че не вярваше и Патрик да е успял да проумее връзката, която съществуваше между нея и Джудит, а съпругът ѝ дори не бе наполовина закостенял, колкото бяха Греъм и останалите старейшини. И все пак трябваше да се опита да му обясни.

— За пръв път се срещнахме на годишния фестивал на границата — започна тя. — Джудит беше на четири години, а аз тъкмо бях навършила пет. Тогава не разбирахме, че... че сме различни.

Греъм въздъхна.

— А когато разбрахте?

Франсис Катрин се усмихна.

— Нямахме никакво значение.

Греъм поклати глава.

— Истината е, че не мога да разбера това приятелство — каза той объркан. — Но нашият леърд бе прав, когато каза, че ние не нарушаваме обещанията си. Приятелката ти ще бъде добре дошла тук, Франсис Катрин.

Тя се почувства толкова щастлива, че се притисна към съпруга си. После рискува и погледна към останалите старейшини. Винсент, Гелфрид и Дънкън се усмихваха, но Оуен, старейшината, за когото смяташе, че е спал по време на съвета, сега клатеше глава, гледайки към нея.

Иън забеляза това.

— Да не би да не си съгласен с решението, Оуен?

Старейшината задържа погледа си върху Франсис Катрин, когато отговори.

— Съгласен съм, но смятам, че трябва да предупредим това момиче. На нейно място нямаше да се надявам много. По този въпрос съм с теб, Иън, тъй като от собствен опит знам, че англичаните не

държат на думата си. Следват примера на своя крал. Този проклетник си променя мнението на всеки две минути. Тази англичанка с две имена, може и да е дала думата си на жената на Патрик, но няма да я спази.

Иън кимна в съгласие. Беше се зачудил колко време щеше да отнеме на съвета да стигне до същото заключение. Сега старейшините изглеждаха много по-весели. Франсис Катрин обаче продължи да се усмихва. Изглежда въобще не се тревожеше, че приятелката ѝ може да не изпълни обещанието си. Иън чувстваше, че е негова отговорност да защитава всеки член на клана. И все пак знаеше, че не може да предпази съпругата на брат си от суровата действителност. Щеше да ѝ се наложи сама да изстрада разочарованието си, но щом научеше този урок, тя щеше да разбере, че може да разчита единствено на семейството си.

— Иън, кого ще изпратиш, за да се погрижи за това? — попита Греъм.

— Аз ще го направя — обади се веднага Патрик.

Иън поклати глава.

— Сега ти трябва да бъдеш до жена си. Времето на раждането ѝ приближава. Аз ще отида.

— Но ти си нашият леърд — веднага възрази Греъм. — Под достойнството ти е да...

Иън не му позволи да довърши.

— Това е семеен въпрос, Греъм. След като Патрик не може да остави съпругата си, аз трябва да се погрижа за това. Вече съм го решил — добави той намръщено, прекъсвайки всички зараждащи се протести.

Патрик се усмихна.

— Никога не съм се срещал с приятелката на жена ми, Иън, но бих се обзаложил, че като те види ще се замисли дали да дойде.

— О, Джудит Елизабет ще е очарована Иън да я придружи — възкликна Франсис Катрин. Тя се обърна, за да се усмихне на леърда си. — Няма да е ни най-малко изплашена от теб. Сигурна съм. Благодаря ти, че предложи ти да отидеш на това пътуване. Джудит ще се чувства в безопасност с теб.

Чувайки това, Иън повдигна едната си вежда. След това въздъхна шумно.

— Франсис Катрин, сигурен съм, че тя ще откаже да дойде тук. Искаш ли да я принудя да го направи?

Тъй като тя гледаше към Иън, не забеляза как Патрик кимна утвърдително към брат си.

— Не, не, няма нужда да я принуждаваш. Тя ще иска да дойде при мен.

Патрик и Иън се отказаха да я убеждават да не се надява толкова. Греъм учтиво отпрати Франсис Катрин. Патрик хвана ръката на жена си и тръгна към вратата.

Тя също бързаше да напусне залата, за да може да прегърне съпруга си и да му каже, колко е щастлива, че се е омъжила за него. Той бе толкова... великолепен, когато се застъпи за нея. Разбира се, тя никога не се бе съмнявала, че ще го направи, но все пак искаше да му изкаже благодарност, която според нея, той искаше да чуе. Съпрузите се нуждаеха по всяко време от комплиментите на съпругите си.

Тъкмо бяха стигнали до стъпалата на входа на залата, когато Франсис Катрин чу Греъм да споменава името Маклейн. Младата жена се спря, за да чуе за какво говорят. Патрик се опита да я издърпа навън, но тя изрита обувката си на няколко метра от нея и му посочи да ѝ я донесе. Не я интересуваше дали ще я помисли за непохватна. Беше прекалено любопитна да разбере за какво си говорят мъжете. Греъм звучеше доста ядосано.

Съветът не ѝ обръщаше никакво внимание. Дънкън бе взел думата.

— Аз съм против какъвто и да е било съюз с Дънбар. Не се нуждаем от тях — добави той сумтейки.

— А ако Дънбар се съюзи с Маклейн? — попита Иън с глас, треперещ от гняв. — Спри да живееш в миналото, Дънкън. Помисли за усложненията.

Следващият, който проговори, бе Винсент.

— Защо трябва да са точно Дънбар? Те са сбирщина хлъзгави влечуги, подли змии са те, също като англичаните. Дори не бих могъл да приема мисълта, че ще се съюзим с тях. Просто не мога.

Иън си опита да бъде търпелив.

— Земите на Дънбар са между нашите и тези на Маклейн, ако не си спомняш. Ако ние не им предложим съюз, те много бързо биха

могли да се обърнат към копелетата Маклейн. Не можем да позволим това да се случи. Трябва да изберем по-малката злина.

Франсис Катрин не успя да чуе нищо повече от дискусията. Патрик ѝ обу обувката и отново я задържа навън.

Всички мисли за това да похвали съпруга си излетяха от ума ѝ. В мига, в който вратата се хлопна след тях, тя се обърна към Патрик.

— Защо Мейтлънд толкова много мразят Маклейн?

— Враждата датира от много години — отвърна ѝ той. — Още преди да се родя.

— А може ли да бъде прекратена тази вражда?

Патрик сви рамене.

— Защо се интересуваш толкова много от Маклейн?

Младата жена, разбира се, не можеше да му каже истината. Щеше да наруши обещанието, което бе дала на Джудит, а тя никога не би го сторила. Патрик нямаше да приеме добре факта, ако разбереше, че бащата на Джудит е самият леърд на клана Маклейн. Това също трябваше да се вземе предвид.

— Знам, че Мейтлънд враждуват с Дънбар, също и с Макферсън, но не знаех за враждата с Маклейн. Затова ми стана любопитно. Защо не се разбираме с никой клан?

Патрик се засмя.

— Имаме няколко приятелски клана — каза ѝ той.

Тя реши да смени темата на разговора и да похвали съпруга си, както бе решила в началото. Патрик я изпрати до дома им и след като ѝ дари една дълга целувка за довиждане, се обърна, за да се върне отново във вътрешния двор.

— Патрик, знаеш, че съм лоялна към теб, нали? — попита го жена му.

Той се обърна, за да я погледне.

— Разбира се.

— Винаги зачитам чувствата ти, нали така?

— Да.

— Значи, ако знам нещо, което ще те разстрои, ще е по-добре да си замълча, нали?

— Не.

— Но ако ти кажа, това означава, че ще наруша обещанието си. Не мога да го направя.

Патрик се върна обратно и застана пред жена си.

— Какво се опитваш да ми кажеш.

Тя поклати глава.

— Не искам Иън да принуждава Джудит — избъбри Франсис Катрин, опитвайки се да отклони вниманието му от темата за обещанието, което е дала. — Ако тя не желае да дойде, той не бива да я принуждава.

Накара Патрик да ѝ даде думата си и той го стори, само и само да я успокои, но нямаше никакво намерение да спази обещанието. Нямаше да позволи англичанката да разбие сърцето на жена му. Не му допадаше да лъже Франсис Катрин и се намръщи, докато се изкачваше обратно по хълма.

Щом Иън излезе, брат му веднага го повика.

— Трябва да говорим, Иън.

— По дяволите, Патрик, ако си решил да ми казваш за още някое обещание, което си дал на жена си, предупреждавам те отсега, не съм в настроение да го чуя.

Патрик се засмя. Той изчака брат му да дойде до него и каза:

— Бих искал да поговорим за приятелката на жена ми. Не ме интересува какво ще трябва да направиш, Иън. Ако се наложи, довлечи я дотук, става ли? Не искам жена ми да се разочарова. Има достатъчно притеснения около бебето.

Иън тръгна към конюшната. Бе скръстил ръце зад гърба си, а главата му щеше да се пръсне от мислите, които се надпреварваха в нея. Патрик вървеше до него.

— Предполагам, си наясно, че ако принудя тази жена да дойде насила, може да започна война със семейството ѝ, а ако кралят реши да се намеси, това означава война с Англия?

Патрик погледна към брат си, за да види какво мисли за тази възможност. Иън се усмихваше. Патрик поклати глава.

— Джон не би се намесил в това, освен ако няма някаква полза за него. Но виж, семейството ѝ може да бъде проблем. Едва ли ще я пуснат да тръгне на това пътуване просто така.

— Може да стане голяма каша — отвърна Иън.

— Ще има ли някакво значение?

— Не.

Патрик въздъхна.

— Кога тръгваш?

— Утре по изгрев. Но преди това ще поговоря с Франсис Катрин. Искам да науча колкото се може повече за семейството на тази жена.

— Има нещо, което жена ми не иска да ми каже — в гласа на Патрик се прокрадна несигурност. — Попита ме за враждата ни с Маклейн...

Той не довърши изречението си. Иън го гледаше така, сякаш си е загубил ума.

— И ти не поиска от нея да ти обясни какво крие от теб?

— Не е толкова просто — започна Патрик. — С жените трябва да бъдеш... деликатен. След време тя сама ще ми каже какво я тревожи. Просто трябва да съм търпелив. Освен това, може би просто си правя прибързани заключения. Напоследък, жена ми се тревожи за какво ли не.

Като видя изражението върху лицето на Иън, Патрик съжали, задето е споделил за странното поведение на Франсис Катрин.

— Бих ти благодарил, че ще отидеш да вземеш жената, но знам, че за теб това ще бъде обида.

— Не е нещо, с което ще се заема с нетърпение — призна Иън. — Ще ми отнеме седем или осем дни да стигна до дома ѝ, което значи, че още толкова дни ще трябва да пътувам обратно с тази недоволстваща жена. По дяволите, предпочитам да се изправя сам срещу цял легион воители на Маклейн, вместо да преживея това, което ми предстои.

Патрик едва се сдържа да не се изсмее на помраченото настроение на Иън. Не би посмял, разбира се, тъй като брат му щеше да разкърви лицето му, дори и при най-леката усмивка.

Двамата братя повървяха в мълчание още няколко минути, всеки зает със своите собствени мисли.

Изведнъж Патрик каза:

— Не принуждавай жената да идва. Ако не иска, остави я.

— Тогава защо, по дяволите, да си губя времето да ходя до там?

— Може би съпругата ми не греши — отвърна Патрик. — Може би лейди Джудит Елизабет ще пожелае да дойде.

Иън погледна изпитателно брат си.

— Ще пожелае? Ако вярваш в това, значи си си загубил ума. Тя е англичанка — той млъкна за миг, за да въздъхне. — Няма да пожелае

сама да дойде тук.

ГЛАВА 2

Тя чакаше пред входа на дома си.

На лейди Джудит предварително ѝ бе изпратено съобщение. Преди два дни, братовчед ѝ Лукас бе забелязал четирима шотландски воители да преминават през границата, близо до Хортън Ридж. Лукас не бе там случайно, той бе спазвал изрично инструкциите на леля Милисънт и след почти месец бездействие и градене на въздушни кули през летните вечери, най-после бе забелязал шотландците. Бил толкова изумен от вида на огромните планинци, че едва не забравил какво трябва да стори след това. Но веднага щом осъзнал, бе хукнал към дома на лейди Джудит, за да ѝ каже да се подготви за посетителите.

Джудит нямаше какво толкова да се приготвя. От мига, в който бе научила, че Франсис Катрин очаква дете, тя бе опаковала повечето от багажа си и бе събрала всичките подаръци, завързани с розова панделка, които бе взела за приятелката си.

Писмото на Франсис Катрин не идваше в особено подходящ момент, защото го получи точно когато се бе върнала в дома на вуйчо Текел за задължителните шест месеца, през които трябваше да живее при него. Нямаше как да си събере нещата и да се върне при леля Милисънт и чичо Хърбърт, защото щеше да ѝ се наложи да отговаря на много въпроси — нещо, което тя не желаше да прави — затова скри багажа си и подаръците за Франсис Катрин в плевнята над конюшната. Реши да изчака майка си, която се бе върнала неочаквано за кратък престой, колкото да се отегчи и отново да поеме на път. Тогава щеше да повдигне въпроса за пътуването до Шотландия пред настойника си, вуйчо Текел.

По-големият брат на майка ѝ бе приятен, учтив мъж, пълна противоположност на сестра си, лейди Корнелия, но бе такъв единствено, когато не пиеше. Напиеше ли се, той се превръщаше в зла змия. Текел бе инвалид, откакто Джудит се помнеше и когато беше помалка, той рядко изпускаше нервите си пред нея. Дори и през вечерите, в които болката от неподвижните му крака ставаше

непоносима, момичето разбираше, че го боли, когато го видеше да масажира краката си и поискаше от слугите чаша горещо вино. Те си знаеха, че заедно с чашата, бе добре да донесат и пълна кана. Някои вечери Джудит успяваше да се скрие в стаята си, преди вуйчо ѝ да започне да я наскърбява, но понякога той настояваше тя да му прави компания. В тези моменти ставаше много меланхоличен, искаше да държи ръката ѝ, докато разказваше за миналото, когато бил млад и силен воин, за когото е можело да бъдат разказвани легенди. Едва на двадесет и две години, каретата, с която пътувал, се преобърнала и затиснала коленете му, раздробявайки костите на парченца. Щом виното заглушеше болката и развържеше езика му, той започваше да ругае несправедливостта и нелепия инцидент. Крещеше и по Джудит. Но тя никога не му позволи да разбере, колко я наранява държанието му. В стомаха ѝ се затягаше възел, който не изчезваше, докато не ѝ разрешихе да се оттегли.

През годините пиянството на Текел ставаше все по-лошо. Започна да иска да му донасят вино все по-рано през деня, а не вечер, както беше в началото, и с всяка чаша, която изпиеше, огорчението му нарастваше все повече. Докато паднеше нощта, той или плачеше, самосъжалявайки се, или крещеше обиди по Джудит.

На следващата сутрин Текел не си спомняше нищо от предишната нощ. Но Джудит помнеше всяка негова дума. Младата жена винаги се опитваше да му прости жестокостта, с която се отнасяше към нея. Опитваше се да убеди сама себе си, че неговата болка бе далеч по-непоносима, отколкото нейната. Вуйчо Текел се нуждаеше от разбирането и състраданието ѝ.

Майката на Джудит, лейди Корнелия, обаче не изпитваше никакво състрадание към брат си. Беше истинска благословия, че не оставаше у дома повече от месец. През това време дамата почти не общуваше с Текел или с дъщеря си. Когато Джудит бе малка и полесно биваше наранявана от студенината и отчуждението на майка си, вуйчо ѝ я утешаваше, като казваше, че прилича много на баща си, барона, който Корнелия толкова обичала. И продължаваше, след всички тези години, да оплаква. Казваше ѝ, че щом майка ѝ я погледнела, скръбта по загубата я разкъсвала вътрешно и не оставяла място за други емоции. Тъй като Текел не пиеше толкова много през онези години, Джудит нямаше причини да се съмнява в обяснението

му. Тя не разбираше как може да съществува толкова силна любов между двама съпрузи и затова вътрешно копнееше да получи любовта и одобрението на майка си.

През първите четири години от живота си, Джудит бе живяла с леля Милисънт и чичо Хърбърт. Преди да я отведат за пръв път при вуйчо Текел и при майка ѝ, тя без да иска нарече чичо Хърбърт „татко“. Майка ѝ побесня. И Текел не беше очарован от това. Тогава той реши, че трябва да прекарва повече време с него и нареди на Милисънт да води Джудит в дома му за по шест месеца всяка година.

Текел бе напълно отвратен от идеята, че племенницата му може да смята Хърбърт за свой баща. По тази причина, той отделяше по час всяка сутрин, преди умът му да се размъти от виното, за да ѝ разказва за истинския ѝ баща. Показваше ѝ огромния извит меч, закачен над камината, с който баща ѝ прогонил злите натрапници, които се опитали да откраднат Англия от техния законен крал и защитил живота на повелителя си жертвайки себе си, или поне така ѝ разказваше Текел.

Историите му бяха безкрайни... и напълно измислени. За нула време Джудит започна да възприема баща си като светец. Бяха ѝ казали, че е загинал в първия ден от месец май и в утрото на всяка годишнина от смъртта му, тя береше огромни букети с пролетни цветя, с които отрупваше гроба му. После казваше молитва за душата му, макар да не смяташе, че е нужно. Нейният татко със сигурност вече беше в рая и сега служеше на създателя си, вместо на краля, който така смело бе защитавал тук на земята.

Джудит бе на единадесет години и пътуваше към фестивала в пограничните райони, когато научи истината за баща си. Не бе загинал, защитавайки Англия от неверниците. Той дори не беше англичанин. Майка ѝ не оплакваше съпруга си, тя го мразеше с ярост, която не бе стихнала след всички тези години. Текел ѝ бе разказал само половината истина. Джудит наистина постоянно предизвикваше спомени у майка си. Напомняше ѝ за ужасната грешка, която бе направила.

Леля Милисънт ѝ бе разказала всичко, което знаеше. Майка ѝ се била омъжила за шотландския леърд в пристъп на гняв, когато баща ѝ и кралят решили, че английският барон, когото била избрала, не бил добра партия за нея. Лейди Корнелия не била свикнала да ѝ отказват

каквото и да било. Две седмици, след като срещнала шотландец в Лондон, тя се венчала за него. Корнелия искала с това свое действие да накаже баща си. Искала да го нарани и със сигурност успяла да го стори, но сделката, която направила, имала много по-големи последици за самата нея.

Бракът продължил само пет години. Корнелия се върнала в Англия. Тя отишла в дома на брат си и в началото отказала да каже какво се е случило. По-късно, след като станало ясно, че очаква дете, тя признала на брат си, че съпругът ѝ я прогонил в мига, в който разбрал, че е бременна. Заявил ѝ, че не я иска повече и че не желае детето ѝ.

Текел искал да повярва на сестра си. Бил самотен и мисълта да отгледа племенник или племенница му се струвала много приятна. След като се родила Джудит, Корнелия не можела да понася да вижда детето. Милисънт и Хърбърт успели да убедят Текел да им позволи да я вземат в дома си. В замяна обаче трябвало да обещаят никога да не казват на Джудит за баща ѝ.

Милисънт не смятала да спази обещанието си, но изчакала, докато Джудит стане достатъчно голяма, че да разбере. След това ѝ разказала всичко, което знаела.

Джудит имала хиляди въпроси. Но Милисънт нямала отговор на всеки. Тя дори не била сигурна дали шотландският леърд е все още между живите. Но пък знаела името му. Маклейн.

Милисънт никога не бе срещала мъжа и не можеше да опише на Джудит как изглежда баща ѝ. Но все пак, след като Джудит не приличаше по нищо на майка си, можеха да предположат, че русата коса и сините очи са наследени от баща ѝ.

Всичко това бе прекалено много за Джудит, за да го понесе. Умът ѝ се бореше с всичките лъжи, които ѝ бяха вгълпявани през годините. Предателството бе съкрушително.

Франсис Катрин я чакаше на фестивала. За краткото време, през което бяха останали сами, Джудит ѝ разказа всичко. Плака на рамото ѝ. Франсис Катрин държа ръката ѝ и плака заедно с нея.

Нито една от тях не можеше да разбере причините за тези лъжи. След като с дни обсъждаха темата, решиха, че причините не са важни.

Тогавя измислиха своя план. Решиха Джудит да не казва на майка си или на вуйчо Текел, че знае цялата история. Ако те разберяха,

че Милисънт ѝ е казала истината за баща ѝ, със сигурност щяха да поискат Джудит да живее постоянно при тях.

Самата възможност беше ужасяваща. Леля Милисънт, чичо Хърбърт и Франсис Катрин се бяха превърнали в истинско семейство за Джудит. Те бяха единствените хора, на които можеше да се довери и тя нямаше да позволи на майка си да я отдалечи от тях.

Без значение колко време щеше да отнеме, Джудит щеше да съдържа нетърпението си. Щеше да почака да порасне. Тогава, ако все още го искаше, щеше да намери начин да замине за планините на Шотландия и да се запознае с мъжа, който я бе създал. Франсис Катрин ѝ бе обещала да ѝ помогне.

Следващите години изминаха бързо, дори за нетърпеливото младо момиче, което мечтаеше да види света. Франсис Катрин трябваше да се омъжи за мъж от пограничните райони, воин от клана Стюарт, но три месеца преди сватбата, леърдът на клана Киркалди се бе скарал с леърда на клана Стюарт. Патрик Мейтлънд се бе възползвал от положението и бе поискал ръката на Франсис Катрин, едва седмица след като мирът с клана Стюарт бе нарушен.

Когато Джудит научи, че приятелката ѝ се е омъжила за планинец, тя реши, че съдбата има пръст в това и ѝ помага. Вече бе обещала на Франсис Катрин, че ще бъде до нея, когато тя започне да ражда детето си. А докато е там, Джудит щеше да се възползва от възможността да се срещне с баща си.

Нейното пътешествие щеше да започне от утре. Дори в момента, роднините на Франсис Катрин пристигаха, за да я отведат. Единственият проблем бе как да обясни всичко това на вуйчо Текел.

За щастие, поне майка ѝ се бе върнала в Лондон. Всички в домакинството стъпваха на пръсти, когато си беше у дома, но отегчението от изолацията в провинцията я бе върнало в Лондон още миналата седмица. Лейди Корнелия обичаше хаоса и клюките в кралския двор, харесваше ѝ липсата на морал, но най-много обичаше интригите и тайните, които съпътстваха множеството интимни връзки. Сега тя бе хвърлила око на барон Рич, красивия съпруг на една от близките ѝ приятелки, и бе съставила план да го примами в леглото си до две седмици. Джудит чу как майка ѝ се хвали за това пред Текел, а после как се изсмя на възмутената му реакция.

Нищо, което майка ѝ правеше, не би могло да изненада Джудит. Беше благодарна, че трябва да се справя само с Текел. Изчака последния момент, за да го уведоми за плана си. Нямаше намерение да иска позволенията му, но сметна, че ще бъде непочтено да се измъкне, без да му каже къде отива.

Боеше се от конфронтацията. Докато вървеше към покоите му, в корема ѝ се стегна познатият възел. Молеше се Текел да бъде в едно от меланхоличните си състояния, а не в онова, което го правеше зъл.

Покоите тънеха в тъмнина. Във въздуха се носеше мирис на влага и мухъл. Винаги щом влезеше в тези стаи, Джудит имаше чувството, че се задушавя. И този път не бе по-различно, затова тя пое дълбоко дъх, опитвайки да успокои нервите си.

Една самотна свещ гореше с мъждива светлина върху сандъка до леглото на Текел. Джудит едва виждаше лицето на вуйчо си в сенките. Страхът от пожар, предизвикан от запалената свещ, винаги се прокрадаваше в ума ѝ, защото много често мъжът заспиваше пиян, преди да е угасил пламъка.

Тя го повика. Но той не ѝ отговори. Пристъпи вътре и щом Текел я забеляза, веднага ѝ отвърна. Гласът му бе дрезгав. Направи ѝ знак с ръка и когато тя побърза да се доближи до леглото му, хвана дланта ѝ.

Усмихна ѝ се колебливо и Джудит въздъхна облекчено. Тази вечер бе в меланхолично настроение.

— Седни до мен, за да ти разкажа една история, която си спомних току-що. Тя е за мен и за баща ти, когато яздехме заедно по време на една битка. Казвал ли съм ти, че той започваше да пее една и съща песен всеки път, щом тромпетите дадяха сигнал за атака? Не спираше да пее, докато се биеше.

Младата жена седна на стола до леглото му.

— Преди да продължиш, вуйчо, бих искала да поговорим за нещо много важно.

— Нима не е важно да чуеш история за баща си?

Тя се направи, че не е чула въпроса му.

— Има нещо, което трябва да ти кажа — настоя Джудит.

— Какво е то?

— Обещаваш ли ми, че няма да се ядосаш?

— Някога да съм ти бил ядосан? — попита той, не осъзнавайки хилядите пъти, когато бе изливал гнева си върху нея. — Кажи ми какво

те тревожи, Джудит. Ще се усмихвам през цялото време, докато говориш.

Тя кимна и отпусна ръце в скута си.

— Всяко лято сестра ти Милисънт и нейният съпруг ме водят на фестивала в пограничните райони. Чичо Хърбърт има роднини, които живеят там.

— Знам това — отвърна Текел. — Подай ми чашата и продължавай с обяснението си. Искам да знам защо не си ми казала за този фестивал.

Джудит видя как вуйчо ѝ изпи голяма част от ейла си и си наля още, преди да успее да му отговори.

— Милисънт смяташе, че ще е по-добре да не казваме на теб и на мама... тя смяташе, че може да се разстроите като научите, че общувам с шотландци.

— Това, което казваш, е самата истина — съгласи се Текел. После отпи още една глътка от чашата си. — Аз не мога да тая дълго омраза към когото и да било, но майка ти има основателна причина, за да го прави. Освен това, мога да разбера защо не си ни казала досега. Представям си колко весело си си прекарвала на фестивала. Не съм чак толкова стар, за да не помня какво е. И все пак трябва да сложа край на това. Вече няма да ходиш в пограничните райони.

Джудит си пое дълбоко дъх, опитвайки да потисне надигания се гняв.

— Когато за пръв път отидох на фестивала, аз се запознах с едно момиче на име Франсис Катрин Киркалди. Двете веднага станахме най-добри приятелки. Преди Франсис Катрин да се омъжи и да се премести далеч от пограничните райони, двете бяхме неразделни и се срещахме всяко лято на фестивала. Дадох ѝ едно обещание и настана време да го спазя. Налага се да замина за известно време — прошепна тихо тя.

Вуйчо ѝ се втренчи в нея с кървясалите си очи. Беше очевидно, че му е трудно да проследи обяснението ѝ.

— Какво говориш? — поиска да узнае той. — Къде трябва да отидеш?

— Първо искам да ти разкажа за обещанието, което дадох, когато бях на единадесет години. — Изчака го да кимне, преди да продължи.

— Майката на Франсис Катрин починала, докато я е раждала, баба ѝ умряла по същия начин.

— Това не е необичайно — промърмори Текел. — Много жени умират, докато изпълняват своя дълг.

Джудит се опита да не позволи коравосърдечното му изказване да я разтревожи.

— Преди няколко години научих от Франсис Катрин, че баба ѝ всъщност е умряла няколко дни, след като е родила, което е много обнадеждаваща новина, разбира се.

— Защо пък да е обнадеждаваща?

— Защото смъртта ѝ може би е била причинена от тесен ханш.

Джудит знаеше, че обяснението ѝ е объркващо, но намръщеното лице на Текел я разсейваше.

Той сви рамене.

— Това означава, че все пак е умряла, заради раждането — заяви вуйчо ѝ. — Но ти не бива да се занимаваш с такива лични въпроси.

— Франсис Катрин вярва, че и тя ще умре — каза Джудит. — А това засяга и мен.

— Престани с това и ми кажи за обещанието — нареди той. — Но преди това ми сипи още малко от хубавия ейл, за да му се насладя, докато те слушам.

Джудит изсипа остатъка от напитката в чашата му.

— Франсис Катрин поиска да ѝ обещае, че ще бъде до нея, когато настъпи времето да ражда. Искане да съм до нея, когато умира. Бе достатъчно да ме помоли и веднага се съгласих. Дадох това обещание преди много години, но всяко лято ѝ казвах, че не съм променила решението си. Не искам приятелката ми да умира — добави тя — и по тази причина направих всичко възможно да науча за най-новите методи на израждане. Отделих доста време и усилия да проуча въпроса. Леля Милисънт много ми помогна. През последните две години ме запозна с много достойни за уважение акушерки, които да разпитам.

Текел беше поразен от признанието на Джудит.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че ще се опиташ да спасиш тази жена? Ако господ е решил да я вземе при себе си, намесата ти ще те направи грешница. Ти си никоя и все пак смяташ, че си достатъчно важна, че да промениш хода на съдбата? — подигра ѝ се той.

Джудит отказа да спори с него. Вече бе свикнала до такава степен с обидите му, че още една не бе от значение. Беше горда с това, което бе научила, но все пак ѝ се искаше да намери начин да прогони болката, свиваща стомаха ѝ. Тя затвори очи, пое дълбоко въздух и изрече бързо:

— Много скоро Франсис Катрин ще роди и е изпратила свои роднини да ме отведат при нея. Ще бъда в пълна безопасност. Сигурна съм, че с мен ще има поне две жени, които да ме придружат и голяма група мъже, които да ме пазят.

Текел отпусна глава на възглавниците.

— Милостиви боже, нима искаш от мен да те пусна да се върнеш в пограничните райони? И какво да кажа на майка ти, когато се върне и види, че те няма?

Джудит не искаше позволенията му, но реши да не му го казва. Вуйчо ѝ затвори очи. Изглеждаше така, сякаш ще заспи всеки момент. Знаеше, че трябва да побърза, за да му каже всичко преди да изпадне в пиянско безсъзнание.

— Няма да ходя в пограничните райони — започна тя. — Отивам на място, наречено Високите планини, на север, в отдалечен район, близо до Морай Фърт.

Очите на Текел се отвориха.

— Дума да не става — изкрещя той.

— Вуйчо...

Мъжът се пресегна, за да я зашлеви, но Джудит вече беше дръпнала стола си на безопасно разстояние.

— Край на дискусията — продължи да крещи той. Беше толкова разстроен, че жилите на врата му бяха изпъкнали.

Независимо от това, Джудит храбро се изправи срещу гнева му.

— Аз обаче, не съм свършила — заяви тя.

Текел беше изумен. Джудит винаги бе тихо, срамежливо дете. Никога преди не бе спорила с него. Какво я бе прихванало?

— Да не би Милисът да е вкарала небивалици в главата ти? — поиска да узнае той.

— Знам за баща ми.

Той остана втренчен в нея за минута, преди да посегне към чашата си. Джудит забеляза, че ръката му трепери.

— Разбира се, че знаеш за баща си. Разказвал съм ти всичко, за този прекрасен барон. Той беше...

— Името му е Маклейн и живее някъде из Високите планини и не е английски барон. Той е шотландски леърд.

— Кой ти е наговорил тези безсмислици?

— Леля Милисът ми каза преди много години.

— Това е лъжа — изпищя той. — Защо слушаш какво говори Милисът. Сестра ми...

— Ако не е истина, защо не искаш да отида във Високите планини?

Вуйчо й бе твърде замаян от ейла, за да измисли смислен отговор.

— Няма да ходиш и това е краят на дискусията. Разбра ли ме?

— Дори дяволът няма да ме спре да отида при Франсис Катрин — каза му тя спокойно.

— Ако тръгнеш сега, повече не се връщай.

Младата жена кимна.

— Така да бъде, повече няма да се върна.

— Ти, неблагоприятна уличица — изкрещя той. — Опитах се да сторя това, което е правилно за теб. Историите, които съчиних за баща ти...

Текел не довърши. Джудит поклати глава.

— Защо измисли всичко това? — попита го тя.

— Исках да ти дам нещо, което да те крепи, особено след като на майка ти й приляваше само като те видеше. И сама знаеш това. Съжалих те и се опитах да направя положението по-лесно за теб.

Стомахът на Джудит се сви толкова силно, че тя почти се преви на две. Стаята се завъртя пред очите й.

— Веднъж чух майка ми да казва, че чичо Хърбърт е по-нисш, тъй като кръвта, течаща във вените му, била омърсена. Тя чувства същото и към мен, нали?

— Нямам лесен отговор на това — отвърна той. Звучеше примирен, победен. — Единствено можех да смекча влиянието й върху теб.

— Мечът, който виси над камината... чий в действителност е той? — попита младата жена.

— Мой е.

— А рубиненият пръстен, който нося на верижка около врата си?
— продължи тя и вдигна накита, който бе сгъшен между гърдите ѝ. —
И той ли е твой?

Вуйчо ѝ изсумтя.

— Той принадлежи на копелето Маклейн. Странната инкрустация около камъка има някакво значение за семейството му. Майка ти го взела, когато си тръгнала, само за да го нарани.

Джудит отпусна силната хватка, в която бе сграбчила пръстена.

— Ами гробът?

— Празен е.

Тя нямаше повече въпроси. Остана там още минута-две с ръце, свити в юмруци, в скута си. Когато пак погледна към вуйчо си, той вече спеше. От няколко секунди дори хъркаше. Младата жена взе празната чаша от ръцете му, отмести подноса, който лежеше до него на леглото, загаси свещта и излезе от стаята.

Неочаквано разбра какво иска да направи. Трябваше да разруши една лъжа.

Слънцето вече залязваше, когато тя изтича надолу по стълбището, мина през залата и хукна към гробището. Не спря, докато не стигна до празния гроб. Изрита увехналите цветя и посегна към гладката, покрита с орнаменти плоча на върха на могилата. Отне ѝ известно време да изрови камъка и двойно повече да го унищожи напълно.

На следващата сутрин бе готова за тръгване. Не се върна в покоите на Текел, за да се сбогува с него.

Всички слуги се засуетиха около нея, предлагайки ѝ помощта си. Досега Джудит не бе осъзнала, че те са лоялни повече към нея, отколкото към вуйчо ѝ. Беше трогната от начина, по който ѝ засвидетелстваха подкрепата си. Пол, главният коняр, вече бе извел товарния кон и го бе подготвил за път. Тъкмо оседлаваше и любимата ѝ кобила с петнисти крака, на име Глори^[1], когато Джейн изскочи от къщата с ръце пълни с храна, достатъчна за цялото пътуване. По начина, по който прислужницата едва успяваше да носи торбите, Джудит реши, че вътре има достатъчно провизии, за да нахрани цяла армия.

Самюел, стражата на наблюдателната кула, оповести пристигането на шотландците. Подвижният мост бе спуснат веднага.

Джудит застана в горната част на стълбите пред крепостта, с ръце отпуснати до тялото и усмивка, която трябваше да накара гостите да се почувстват добре дошли, но усмивката ѝ бе малко пресилена, защото изведнъж се почувства много нервна.

Когато воините достигнаха до дървения мост и конете им го прекосиха с тропот, усмивката ѝ се стопи.

По гръбнака ѝ пробягна тръпка на притеснение. Нямахше никакви жени в групата. Имаше само воители, четирима на брой, и ѝ приличаха на огромни варвари. Притеснението ѝ нарасна, щом те се приближиха и тя можа да види лицата им. Нито един от тях не се усмихваше. Господ ѝ бе свидетел, дори изглеждаха враждебно настроени.

И четиримата бяха облечени в ловни плейдове. Джудит знаеше, че всеки клан използва два вида плейд. Тези в златист, кафяв или зелен цвят, се използваха, когато отиваха на лов за животни... или хора. Обличаха се в такива цветове, защото се сливаха с цветовете на природата и оставаха незабележими за плячката си. По-пъстрите плейдове се използваха за всички останали случаи.

Голите им колене не изненадаха Джудит. Беше свикнала да вижда мъже облечени по този начин, тъй като воините, посещаващи фестивала на пограничните райони, също се обличаха така. Дори се бе научила да разпознава някои от клановете по цветовете на плейда им. В Англия, всеки барон имаше герб със своите цветове, но в Шотландия, беше ѝ обяснила Франсис Катрин, всеки леърд и хората му се познават по цветовете на дрехите им.

Това, което изненада Джудит, бяха гневните им изражения. Тя не разбираше причината за тази очевидна враждебност. После реши, че може би пътуването е изнервило мъжете. Извинението беше доста неправдоподобно, но бе най-доброто, което успя да измисли.

Никой от тях не слезе от коня, когато стигнаха до нея. Трима застанаха в линия зад четвъртия мъж, който очевидно бе водачът им. Никой от тях не каза и дума. Всички просто стояха и я гледаха невъзпитано. Тя не можа да се въздържи и ги погледна по същия начин, макар вниманието ѝ да бе съсредоточено върху водача им. Не мислеше, че някога през живота си бе виждала нещо по-великолепно. Мъжът я плени. Той определено бе най-грамадният от четиримата. Раменете му бяха толкова широки, че спираха пътя на слънчевите

лъчи, които се опитваха да надникнат иззад него, правейки го да изглежда едновременно великолепен и магичен.

Не, всъщност не бе магичен. Той бе просто мъж, с груба красота и определено бе най-мускулестият воин от групата. Плейдът, който носеше, беше разтворен отстрани на лявото му бедро. Изпъкналите мускули там изглеждаха здрави като стоманени въжета. Тъй като не беше почтено да гледа към толкова интимна част от тялото му, тя насочи вниманието си към лицето му. Изражението му не подсказваше, че е забелязал бързия ѝ поглед към бедрото му и тя въздъхна успокоено.

Господи, помисли си, щеше да е напълно доволна дори само да гледа вторачено война през остатъка от деня. Косата му бе тъмна, наситено кафява на цвят, с едва забележими къдрици. Голите му ръце бяха бронзови, точно като лицето му. Имаше забележителен профил. О, да, той наистина беше прекрасен представител на мъжкия вид, но цветът на очите му, задържа вниманието ѝ най-дълго. Те бяха с красив, поразително сив оттенък.

Погледът на война бе напрегнат. От цялото му същество сякаш струеше такава мощ, която едва не спря дъха ѝ. Караше я да се изчервява, без да знае защо. Милостиви боже, дано това не бе съпругът на Франсис Катрин. Той изглеждаше ужасно суров мъж, който държеше здраво юздите на контрола си. Джудит не смяташе, че се смее често.

И все пак в него имаше нещо, което караше сърцето ѝ да забързва ритъма си, имаше нещо, което я караше да копнее да се протегне и да го докосне. Реакцията ѝ към този шотландец бе много странна, но не по-странна от факта, че колкото по-дълго го гледаше, толкова по-спокойна ставаше.

Предстоеше ѝ да изживее едно великолепно приключение. Тази мисъл изскочи неканена в ума ѝ. Не можеше да проумее и бе твърде объркана от реакцията си към война, за да мисли върху това сега. Единственото, което знаеше, бе, че изведнъж се почувства напълно безгрижна. И в безопасност. Един поглед към лицето на водача ѝ бе достатъчен да разбере, че задачата, която му е възложена, въобще не му е по вкуса, но все пак беше сигурна, че с него ще е в безопасност, докато пътуват към дома му.

Дори не я интересуваше, че няма други дами, които да я придружават в пътуването. Не я беше грижа. Нямахше търпение да тръгнат. Щеше да остави лъжите, болката, отхвърлянето и предателствата зад гърба си. Точно в този миг, тя си го обеща. Никога нямаше да се върне тук. Никога. Дори нямаше да се съгласи и на кратко посещение. Щеше да остане с леля Милисът и чичо Хърбърт, и с божията помощ, ако пожелаеше, щеше да ги нарича „мамо и татко“ и никой нямаше да може да я спре.

Джудит почувства непреодолима нужда да се засмее на глас, за да даде израз на щастието, което чувстваше. Но потисна това желание, защото бе сигурна, че шотландците няма да я разберат. Как биха могли? Тя едва успяваше сама да се разбере.

Имаше чувството, че мълчанието продължава с часове, макар да знаеше, че са изминали само няколко минути. В този миг Пол отвори вратите на конюшната. Скърцането на старите ръждясали панти, които сякаш молеха да бъдат смазани, моментално прикова вниманието на воините. Всички, освен водача, се обърнаха, за да видят какво се случва. Джудит забеляза, че двама от мъжете дори посегнаха към мечовете си. Едва сега осъзна, че воините се намират на вражеска земя и бе естествено да са нащрек за потенциална опасност.

Нищо чудно, че бяха толкова мнителни. Сега си обясни намръщените им изражения. Джудит насочи вниманието си към водача.

— Вие ли сте съпругът на Франсис Катрин?

Той не ѝ отговори. Тя смяташе да зададе въпроса си на келтски, когато воинът зад водача отговори.

— Патрик е със съпругата си. Ние сме негови роднини.

Мъжът изговаряше толкова гърлено думите, че тя едва успя да разбере какво казва. Той накара коня си да пристъпи напред и застана до водача.

— Вие ли сте лейди Джудит Елизабет?

Тя се усмихна. Никой, освен Франсис Катрин, не добавяше Елизабет към името ѝ. Това ѝ напомни за прекрасните отминали дни.

— Аз съм — отвърна тя. — Но вие може да ме наричате просто Джудит. Моля ви, кажете ми, сър, как е Франсис Катрин?

— Огромна.

Младата жена се засмя.

— Предполага се, че би трябвало да е огромна — каза тя. — Но добре ли се чувства?

Той кимна.

— Мадам, изминахме много дълъг път само за да ни кажете, че няма да дойдете с нас. Бихте ли била така добра да ни откажете сега, за да си тръгнем към дома.

Очите ѝ се разшириха изненадано. Мъжът, който я бе обидил толкова красноречиво, имаше тъмнокаестенява коса и зелени очи.

Джудит се обърна към останалите.

— Нима всички вие вярвате, че няма да дойда с вас? — попита тя изумена.

Всички до един кимнаха утвърдително.

Младата жена бе зашеметена.

— Изминали сте целия този път само за да чуете отказа ми?

Те кимнаха отново. Джудит не можа да скрие веселието си и избухна в смях.

— Нима се смеете на нашата Франсис Катрин, задето вярваше, че ще спазите обещанието си? — попита един от воините.

— Не, сър — ухили им се. — Смея се на вас.

В следващия миг осъзна, че не бива да е толкова откровена с шотландците. Мъжът изглеждаше така, сякаш иска да я удуши на момента.

Насили се да спре да се усмихва.

— Извинявам се, че ви обидих, сър — каза тя. — Смеех ви се, но само малко. Виждате ли, коментарът ви ме изненада.

Той не изглеждаше доволен от извинението ѝ.

Джудит въздъхна, заради жалкото начало на разговора и реши да започне отново.

— Как е името ви, сър.

— Алекс.

— Приятно ми е да се запознаем, Алекс — изрече тя и направи бърз реверанс.

Той завъртя отегчено очи.

— Мадам, губите ни времето — отвърна Алекс. — Ако само ни дадете своя отказ, ще можем да си тръгнем. Няма нужда да ни казвате какви са причините за него. Едно просто „не“ ще бъде достатъчно.

След тези думи всичките отново закимаха утвърдително. Джудит реши, че може би пак ще избухне в смях.

— Страхувам се, че няма да успея да ви дам това, което очевидно се надявате да получите — започна тя. — Имам твърдото намерение да изпълня обещанието, което дадох на приятелката си. Изгарям от нетърпение да видя отново Франсис Катрин. Колкото по-рано тръгнем, толкова по-добре, или поне аз така смятам. Разбира се, ще ви разбера, ако искате да се освежите, преди да потеглим.

Реши, че ги е изумила с речта си. Алекс изглеждаше слисан. Другите двама, застанали зад водача, не казаха нищо, но изглеждаха така, сякаш им е прилошало. Джудит не се разсмя, но се усмихна. Освен това, умишлено бе говорила на келтски само за да ги впечатли и по начина, по който я гледаха, бе сигурна, че е постигнала целта си.

Джудит реши, че трябва да запамети в ума си изражението на всеки от тях, за да може по-късно да опише всичко на Франсис Катрин. Приятелката ѝ със сигурност щеше да види забавната страна на ситуацията, също като нея.

— Нима наистина смяташ да дойдеш с нас, момиче? — попита Алекс.

Нима не им бе казала точно това? Джудит прикри раздразнението си.

— Да, наистина смятам да дойда с вас — каза тя, насилвайки се да говори спокойно. След това се обърна към водача им. — Трябва да разберете, че не ме интересува дали искате да дойда с вас, или не. Нищо няма да ми попречи да спазя обещанието си. Ако ми се наложи, ще отида пеша до дома на Франсис Катрин. А сега — добави тя с много мил тон, — достатъчно ясно ли се изразих?

Водачът нито кимна, нито изсумтя, но вдигна едната си вежда. Джудит реши, да приеме реакцията му като съгласие.

Пол привлече вниманието ѝ като изсвири пронизително. Тя му кимна да доведе конете. После повдигна синята си рокля и заслиза по стълбите. Тъкмо минаваше покрай воините, когато чу единия да мърмори.

— Още отсега мога да кажа, че ще бъде доста сложно, Иън.

Джудит дори не се престори, че не е чула забележката.

— Истина е, че вероятно ще бъде сложно — каза тя, без дори да се обръща. Смяхът ѝ отекна след нея.

И тъй като не се обърна, не забеляза усмивките, които се появиха след изказването ѝ.

Иън просто не можеше да откъсне поглед от жената. Разбира се, беше истински изумен, че тя смята да спази обещанието си, но проклет да е, не беше предполагал, че ще бъде привлечен от тази жена. Ситуацията го свари неподготвен, реакцията му бе естествена и той не бе сигурен какво трябва да стори.

Дългата ѝ, слънчево руса коса се развяваше на лекия бриз, докато крачеше към конюшните. Иън нямаше как да не забележи приятното и... апетитно поклащане на бедрата ѝ. Във всяко нейно движение имаше неподправена грация. Да, тя наистина бе красавица. Виолетовите ѝ очи бяха най-красивите, които бе виждал някога, но звукът на прекрасния ѝ смях, бе това, което му въздейства най-силно. Бе изпълнен с толкова радост.

Иън вече бе решил да принуди жената да дойде с тях — решение, което не бе споделил с останалите. Когато настъпеше моментът, те щяха да сторят това, което им наредеше. Но лейди Джудит определено го бе изненадала. Тя бе жена, която държеше на думата си, въпреки че е англичанка. Той поклати глава, обмисляйки това противоречие.

— Какво мислиш за нея?

Вторият братовчед на Иън, ГаУри, зададе въпроса. Той гледаше към англичанката, докато лениво почесваше тъмната си брада — навик, който му помагаше да взема важни решения.

— Тя е малко красиво същество, нали? Мисля, че започвам да харесвам девойчето.

— А според мен говориш прекалено много — промърмори Алекс. — По дяволите, ГаУри, ти харесваш всичко, което носи пола.

ГаУри се усмихна. Въобще не бе обиден от забележката.

— Тя ще спази обещанието, което е дала на Франсис Катрин — отвърна той. — И това е единствената причина да се загледам по англичанка.

Иън се бе наслушал достатъчно по тази тема. Нямаше търпение да тръгнат на път.

— Да се махаме от тук — нареди мъжът. — Не мога да дишам, докато съм на английска земя.

Останалите воители бяха напълно съгласни с него. Младият леърд се обърна, за да погледне към Бродик.

— Тя ще язди с теб — заяви той. — Завържи чантата й зад седлото си.

Русокосият воин поклати глава.

— Искаш твърде много от мен, Иън.

— Не те моля — срязва го водачът им с глас, по-твърд от стомана.

— Давам ти заповед. Само посмей да ми откажеш.

Бродик веднага отстъпи пред заплахата.

— По дяволите — промърмори той. — Както желаяш.

— Тя може да язди с мен — предложи ГаУри. — Нямам нищо против.

Иън погледна воина.

— Да, нямаш нищо против, но няма и да я докосваш, ГаУри. Нито сега, нито когато и да било. Разбра ли ме?

Той не изчака ГаУри да се съгласи, а се обърна към Бродик.

— Мърдай — заповяда му.

Джудит тъкмо бе яхнала коня си, когато воинът застана до нея.

— Ще яздиш с мен — обяви той. После спря, виждайки колко багаж е помъкнала със себе си. — Ще трябва да оставиш всичко...

Дори не успя да довърши.

— Много ти благодаря за предложението, но наистина няма нужда да яздя с теб. Кобилата ми е силна. Ще се справи с това пътуване.

Бродик не бе свикнал да се разправя с жени. Нямахше никаква представа как да процедира. Понечи да посегне към нея, но спря наред движението.

Иън забеляза колебанието на воина. Бродик се обърна, за да го погледне и в очите му се четеше объркване.

— Ще бъде сложно — промърмори Алекс.

— Да, ще бъде — съгласи се ГаУри и се изкиска. — Сгреших Алекс, тя не е хубава. Тя е дяволски красива.

Алекс кимна.

— Да, така е — призна той.

— Само погледни към Бродик — каза ГаУри. — Ако не го познавах добре, бих се заклеял, че всеки миг ще изпадне в несвяст.

Алекс намери забележката за много забавна. Иън поклати глава и подкара напред жребеца си. Джудит не бе забелязала неудобството на Бродик. Тя бе прекалено заета да намества полата около глезените си.

После се зае да нагласи наметалото на раменете си, да завържи връзките му около врата си и най-после благоволи да поеме юздите, които ѝ подаваше Пол.

Иън кимна на Бродик да се отмести от пътя му и застана до Джудит.

— Можеш да вземеш само една от чантите си, момиче.

По тона му личеше, че няма да търпи възражения.

— Ще взема всичките — възрази тя. — Повечето са подаръци, които направих за Франсис Катрин и за бебето и не мога да ги оставя.

Реши, че се държи много смело, предвид факта, че мъжът я гледаше така, сякаш иска да изтръгне душата ѝ направо от тялото. Бе очевидно, че е свикнал да става на неговото. Джудит си пое дълбоко дъх и добави:

— Освен това, не искам да яздя с този млад мъж. Конят ми ще се справи чудесно с тази задача.

Той не каза нищо. Тя имитираше намръщеното му изражение, докато мъжът не извади меча, който висеше до седлото му. Младата жена ахна леко. Преди да успее да се отмести от пътя му, той замахна и отрязва въжетата, които придържаха безценния ѝ товар.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Успокои се, едва когато мъжът прибра меча си. Той повика войните си да се приближат и им нареди всеки от тях да вземе по една от торбите ѝ. Джудит не каза и дума, докато недоволните воители взеха по една от чантите ѝ, но изпищя пронизително, когато водачът посегна към нея и се опита да я свали от седлото ѝ. Тя го плесна през ръцете. Отбраната ѝ бе направо жалка срещу грамадния мъж. Искрите в погледа му ѝ подсказаха, че той бе намерил реакцията ѝ за забавна.

— Ездата из планините ще бъде много изтощителна, момиче, и ще е далеч по-безопасно, ако яздиш с някой от нас.

Джудит поклати глава и макар самата идея — да бъде толкова близко до красивия воин — да бе приятна, не желаше да я смятат за по-нисша. През досегашния ѝ живот се бяха отнасяли така с нея. Нямахше да го позволи отново.

— Наясно съм, какво ще е пътуването — рече тя. — Няма нужда да се тревожите, че няма да успея да ви настигна.

Иън скри раздражението си.

— Ще има моменти, в които ще ни се налага да яздим през враждебна територия — търпеливо ѝ обясни той. — Нашите коне са тренирани да се движат тихо...

— И моят кон ще бъде тих, колкото вашите — прекъсна го тя.

Неочаквано мъжът ѝ се усмихна.

— Ще бъде ли толкова тих, колкото теб?

Джудит кимна бързо.

Водачът въздъхна.

— Така и подозирах.

Не бе осъзнала, че я обижда, преди да посегне отново към нея. Този път не ѝ даде възможност да отблъсне още веднъж ръцете му. Мъжът бе решен да постигне своето. Въобще не беше нежен, когато я повдигна от седлото ѝ и я сложи в скута си. Дори не бе помислил колко ще е неприлично да я постави в тази позиция. Краката ѝ възседнаха седлото му по същия начин, по който го възсяда и мъжът, докато язди, но това не бе чак толкова срамно, колкото да почувства как бедрата ѝ се докосват до неговите. Джудит буквално усети как лицето ѝ се облива в топлина.

Той не ѝ позволи да смени срамната позиция. Лявата му ръка бе здраво обвита около кръста ѝ. Тя не можеше да помръдне, но все пак успяваше да диша и реши, че за момента и това е достатъчно. Джудит помахаше за сбогом на слугите, които наблюдаваха спектакъла.

Беше леко ядосана на воина, задето използва толкова варварски методи, за да постигне своето. Обаче забеляза и колко удобно се чувства в прегръдките му. Усети и уханието му, и реши, че лекият мъжествен аромат е много приятен.

Джудит се облегна назад, подпирайки се на гърдите му. Темето ѝ се намираще точно под брадичката му. Дори не се опита да го погледне, когато го попита как се казва.

— Иън.

Тя го удари по брадичката, когато кимна, за да му даде да разбере, че е чула дрезгавия му шепот.

— Каква е роднинската ти връзка с Франсис Катрин?

— Съпругът ѝ е мой брат.

Пресякоха спуснатия мост и се насочиха по хълма, минавайки покрай семейното гробище.

— И той се казва Патрик, така ли?

— Да.

За нея беше очевидно, че мъжът не е в настроение за разговори. Джудит се отдръпна от него и се опита да се обърне, за да го погледне. Той гледаше право напред, като напълно я игнорираше.

— Искам да ти задам само още един въпрос, Иън — каза тя. — След това обещавам, че ще те оставя на мира.

Той най-после погледна надолу към нея. Дъхът на Джудит заседна в гърлото ѝ. Милостиви боже, той имаше наистина красиви очи. Беше грешка да изисква от него пълното му внимание, защото погледът му я разконцентрираше.

Реши обаче, че няма нищо лошо в това да го намира за привлекателен. Разбира се, от това нямаше да излезе нищо. Вярно бе, че отиваше в дома му, но винаги щеше да си остане чужда, просто един гост. Веднъж щом стигнеха, едва ли щяха да имат нещо общо.

А и тя бе англичанка. Не, нищо нямаше да излезе от това безобидно привличане.

— Женен ли си? — избъбри без да се замисли.

Самата тя изглеждаше дори по-изненадана и от него.

— Не, не съм женен.

Джудит се усмихна.

Той нямаше ни най-малка представа какво да мисли. Бе му задала въпроса си и вече можеше да я забрави. За нещастие, проблемът бе, че просто не можеше да откъсне поглед от нея.

— Имам още един въпрос — прошепна тя. — И ще те оставя сам с мислите ти.

Загледаха се един в друг за минута.

— Какъв е въпросът, който искаш да ми зададеш?

Сега гласът му бе нежен шепот. На нея ѝ се стори като ласка. Това я обърка толкова много, че ѝ се наложи да откъсне погледа си от красивия дявол, за да успее да обмисли странната си реакция.

Той забеляза колебанието ѝ.

— Може би това, за което искаше да попиташ, не е толкова важно?

— О, не, много е важно — обяви тя.

После отново замълча, докато се опитваше да си спомни какво точно я интересуваше. Загледа се в брадичката му, за да може да се концентрира.

— О, спомних си — оповести тя с усмивка. — Патрик мил ли е с Франсис Катрин? Отнася ли се добре към нея?

— Предполагам, че е мил с нея — отвърна той, свивайки рамене. След това добави: — Никога не я е бил.

Тя погледна към очите му и му позволи да види, че е развеселена.

— Вече знаех, че не я бие.

— От къде би могла да знаеш?

— Ако дори веднъж бе вдигнал ръка срещу нея, тя щеше да го напусне моментално.

Това му прозвуча толкова възмутително, че Иън нямаше представа какво да отвърне. Само след миг обаче си възвърна самоувереността.

— И къде щеше да отиде?

— При мен.

След като тя бе толкова сериозна, той осъзна, че наистина вярва в казаното. Иън никога преди не бе чувал нещо толкова абсурдно. Една съпруга просто не можеше да напусне мъжа си, без значение по каква причина.

— Нито един Мейтлънд не би посегнал гневен към някоя жена.

— Иън, какво ще кажеш за това?

Алекс изкрещя въпроса, прекъсвайки разговора им. Джудит се обърна точно на време, за да види, че мъжът сочи гроба, който тя бе разрушила и веднага насочи погледа си към дърветата срещу тях. Иън почувства как потрепери в ръцете му.

— Знаеш ли кой е сторил това?

— Да — отвърна тя шепнешком.

— Чий е този гро...

Младата жена не му позволи да довърши.

— Това беше гробът на баща ми.

Тъкмо бяха настигнали Алекс, когато тя изрече тези думи. Зеленоокият воин погледна към Иън, а след това към Джудит.

— Искаш ли да спрем и да сложим камъка на мястото му, девойче?

Тя поклати глава.

— Само ще ми се наложи да отида и да го бутна отново, ако го направите. Но благодаря за предложението ви.

Алекс не успя да скрие изумлението си.

— Ти ли си сторила това?

На лицето ѝ нямаше и следа от срам, когато му отговори:

— Да, аз го направих. Отне ми повече от час. Земята бе потвърда и от камък.

Шотландецът изглеждаше ужасен. Тогава Иън привлече вниманието ѝ. Той повдигна лицето ѝ към себе си с opakото на палеца си.

— Защо си направила такова нещо?

Джудит повдигна рамене.

— По онова време ми се струваше най-правилното решение.

Той поклати глава. Признанието, което току-що чу, се различаваше напълно от чертите на характера, които ѝ бе приписал. Беше решил, че тя е нежна, тиха жена с благ нрав. Също така и упорита. Начинът, по който настояваше да язди собствената си кобила, бе достатъчен пример за това. Все още не можеше да повярва, че е жена, която би могла да безчинства на свещена земя.

— Това е гробът на баща ти, така ли? — попита Иън, решен да стигне до дъното на тази история.

— Да — отвърна младата жена. После въздъхна тежко. — Няма нужда да се тревожите за това. Гробът е празен.

— Празен ли?

— Да.

Тя нямаше намерение да им дава повече обяснение. Той реши да не я насилва. Беше се изпънала като струна в ръцете му. Повече от очевидно бе, че не желае да обсъжда този въпрос.

Иън нареди на Алекс да застане начело на групата, след което подкара коня си след него. Щом гробището остана далече зад тях, Джудит се успокои.

Не си проговориха повече, докато слънцето не залезе и трябваше да спрат и да направят лагер за през нощта. Бяха яздили часове без прекъсване. Сега, щом преминаха през границата и бяха отново на шотландска земя, мъжете бяха в много по-приповдигнато настроение.

Джудит беше напълно изтощена, когато дойде време да спрат за през нощта. Иън забеляза това, докато ѝ помагаше да слезе от коня му. Тя едва успяваше да се задържи на крака. Ръцете му се обвиха около

кръста ѝ и я задържаха, докато краката ѝ започнаха да я слушат и вече можеше да остане права без чужда помощ.

Той можеше да почувства как трепери. Гледаше над главата ѝ, докато тя се беше втренчила в земята. И тъй като сама не спомена очевидния факт, че има някакъв проблем и Иън реши да си замълчи. Джудит се държеше за ръцете му, но в мига, в който го пусна, той също побърза да дръпне ръцете си от талията ѝ.

После мъжът веднага се насочи към жребеца си. Тя заобиколи коня му и тръгна напред към дърветата, тъй като на няколко метра от сечището, на което бяха спрели, бе забелязала малко поточе. Иън я наблюдаваше как се отдалечава и отново бе очарован от царственото ѝ държание. Помисли си, че се движи като принцеса.

Господи, наистина беше красавица. Освен това и невероятно наивна. Бе очевидно, заради начина, по който се изчервяваше всеки път, щом той кажеше нещо. Тя го очароваше.

Тази жена би могла да превземе сърцето му. Иън бе толкова изумен от тази мисъл, че леко пребледня. Той продължи да гледа към дърветата, зад които бе изчезнала Джудит, но вече се мръщеше.

— Какво те е раздразнило толкова? — попита Алекс зад него.

Иън подпря ръка върху седлото на коня си.

— Нелепи мисли — отвърна той.

Приятелят му хвърли едно око към дърветата, зад които бе изчезнала Джудит, и после отново погледна към Иън.

— Да не би случайно, глупавите мисли да са за една красива англичанка?

Иън сви рамене.

— Може би — склони той.

Алекс знаеше, че не бива да дълбае по темата. Неговият леърд, изглежда, не бе особено доволен от признанието си.

— Пътуването до дома ще бъде много дълго — предрече воинът с въздишка, преди да се обърне и да се върне при коня си.

Джудит успя да се движи спокойно и грациозно, докато стигна до прикритието на дърветата. Там силите ѝ свършиха и тя се хвана отчаяно за най-ниския клон, който видя. Господи, колко болеше. Дупето и бедрата ѝ я боляха зверски, сякаш някой я бе бил с камшик.

Тя започна да обикаля в кръг, докато най-после успя да раздвижи схванатите си крака. След това изми лицето и ръцете си със студената

вода. Едва тогава се почувства по-добре и доста гладна. Побърза да се върне на сечището. Можеше да чуе как мъжете си говорят, но млъкнаха веднага щом се приближи.

След миг откри, че Иън не е там. Обзе я паника. Стомахът ѝ се сви болезнено, но после забеляза коня му. Страхът ѝ веднага изчезна. Шотландският воин можеше и да я изостави, но в никакъв случай не би направил това с верния си кон.

Тя бе сама в гората, в компанията на четирима мъже, които бяха напълно непознати. Ако слухът за тази ситуация някога достигнеше до Англия, с репутацията ѝ щеше да бъде свършено. А майка ѝ вероятно щеше да я убие. Странното беше, че последната мисъл въобще не я тревожеше. Точно сега не можеше да се насили да изпита каквото и да било към майка си. Вуйчо Текел се бе опитал да извини сестра си, заради леденото ѝ държание към единственото ѝ дете, с лъжата, че Джудит ѝ напомняла за любимия мъж, който бил умрял.

Толкова много лъжи.

— Най-добре е да си починеш, момиче.

Джудит цялата подскочи и вдигна ръка към гърдите си, чувайки дълбокия глас на Алекс зад себе си. Нужно ѝ бе да си поеме няколко пъти дълбоко дъх, преди да отговори.

— Преди да си починем, трябва да вечеряме. Какво направихте с торбите ми?

Алекс посочи към другия край на сечището. Младата жена веднага се завтече натам, за да намери храната. Най-отгоре в чантата видя, че Джейн бе сложила хубаво бяло платно. Джудит го постла на земята и го отрупа с храна. Имаше пресен, хрупкав черен хляб, триъгълници от червено и жълто сирене, дебели резени осолено свинско месо и пресни, леко тръпчиви, зелени ябълки.

Когато нареди всичко, тя покани мъжете да се присъединят към нея. И ги зачака. След минута осъзна, че те нямат никакво намерение да ядат с нея. Почувства как се изчервява от неудобство. Седеше сама на земята с крака, свити под тялото ѝ и ръце отпуснати в скута ѝ. Държеше погледа си сведен към земята, за да не може никой от мъжете да види унижението ѝ.

Беше глупава грешка да им предлага да споделят храната ѝ. Все пак, тя бе англичанка и вероятно стомасите им щяха да се свият, ако хапнеха и едно парченце от нейната храна.

После си каза, че няма защо да се чувства засрамена. Все пак не тя, а те се държаха като груби варвари.

Иън се върна на сечището и спря рязко. Трябваше да хвърли само един поглед към Джудит, за да разбере, че нещо не е наред. Лицето ѝ бе толкова зачервено, сякаш гореше. Обърна се, за да погледне мъжете си. Алекс и ГаУри седяха на земята в другия край на сечището, опрели гърбове в ствола на дървото. Алекс беше напълно буден, ГаУри изглеждаше така, сякаш всеки миг ще заспи. Мълчаливият Бродик вече спеше. Той се бе увил в плейда си така, че се виждаше само малка част от светлорусата му коса.

Иън забеляза купчината от храна, струпана пред Джудит, и предположи какво се бе случило. Той въздъхна, скръсти ръце зад гърба си и тръгна към нея. Тя не пожела да го погледне. Веднага щом го забеляза да се приближава, насочи вниманието си към задачата отново да прибере храната. Редеше я в торбата, когато той седна срещу нея.

Иън си избра една ябълка. Джудит обаче му я взе от ръката. Той грабна обратно. Бе толкова изненадана от наглостта му, че го погледна. В очите му блесяха весели искри. Тя не можеше да разбере кое му се струва толкова забавно. Продължи да го наблюдава, когато той отхапа голяма хапка от ябълката. После се наведе и ѝ подаде и на нея. Младата жена си гризна от ябълката, преди да осъзнае какво прави.

Изведнъж до тях се появи Алекс. Без да каже и дума седна и посегна към чантата. Извади храната, която преди малко тя бе прибрала. След като подаде парче хляб на Иън, Алекс бутна в устата си триъгълниче сирене.

ГаУри също се домъкна при тях. Джудит сложи една ябълка в скута си и срамежливо обясни, че ще я запази за спящия воин, за да има какво да хапне на сутринта.

— Бродик сигурно е много изморен, за да пропусне вечерята — отбеляза тя.

Алекс изсумтя развеселено.

— Бродик не е изморен, а прекалено твърдоглав. И утре няма да изяде ябълката ти, все пак ти си англичанка. Не, той...

Намръщеното изражение на Джудит го накара да спре. Тя се обърна, за да погледне Бродик, преценявайки на ум разстоянието, което ги делеше, после вдигна ябълката от скута си.

— Ако си сигурен, че утре няма да иска да изяде ябълката, значи трябва да я изяде днес.

Младата жена възнамеряваше да хвърли ябълката към него, но в мига, в който вдигна ръка, Иън обви пръсти около китката ѝ.

— Не искаш да направиш това, момиче — каза ѝ той.

Мъжът отказа да пусне ръката ѝ и след няколко секунди безполезни усилия да се освободи, тя най-после се предаде.

— Прав си — призна Джудит. — Ще е жалко да похабим толкова хубава зелена ябълка, превъзходна английска ябълка бих добавила, за шотландец със зъл нрав. — Тя млъкна и поклати глава. — Не мога да повярвам, че той е роднина на Франсис Катрин. Вече можеш да пуснеш ръката ми, Иън.

Очевидно обаче, той ѝ нямаше доверие. Пусна ръката ѝ, но взе ябълката. Джудит бе прекалено изненадана от неочакваната му усмивка, за да спори с него.

— Не би искала Бродик да ти бъде враг, Джудит — каза Алекс.

— Но той вече ми е враг — отвърна тя. Беше ѝ доста трудно да откъсне поглед от Иън, докато отговаряше на приятеля му. — Бродик реши да ме мрази още преди да ме срещне, нали?

Никой не ѝ отговори. ГаУри се опита да промени темата на разговора.

— Ако винаги приемаш толкова лично, че някой не те харесва, по цял ден ще трябва да хвърляш ябълки, докато сме в планините.

— Превъзходни шотландски ябълки — подкачи я Алекс.

Джудит се обърна, за да се намръщи към воина.

— Не ме е грижа дали някой ме харесва, или не — каза му тя. — Франсис Катрин има нужда от мен. Само това има значение. Моите чувства не са важни.

— Защо има нужда от теб?

Бродик бе този, който зададе въпроса. Джудит бе толкова изненадана, че мъжът ѝ е проговорил, че се обърна и му се усмихна.

Преди да успее да му отговори, той добави:

— Тя си има Патрик.

— И всички нас — каза Алекс. — Ние сме нейни роднини.

Младата жена се обърна отново към него.

— Сигурна съм, че тя се чувства много спокойна, получавайки лоялността ви, но все пак вие сте мъже.

Иън повдигна едната си вежда при тази забележка. Очевидно не разбираше за какво говори тя. Освен това, не само той бе объркан. ГаУри и Алекс изглеждаха също толкова изумени.

— Франсис Катрин има роднини, които също са жени — каза ГаУри.

— Сигурна съм, че е така — съгласи се Джудит.

— Тогава защо се нуждае от теб? — попита ГаУри. Пресегна се, за да вземе трето парче от осоленото свинско месо, но не откъсваше поглед от нея.

— За раждането — предположи Иън.

— Това значи ли, че ще има усложнения? — попита ГаУри леърда си.

Иън кимна.

— Така изглежда.

Алекс изсумтя. Джудит реши да не се ядосва на отношението му.

— Франсис Катрин има пълното право да се тревожи. Тя не е страхливка, ако така си мислиш. Тя е най-смелата жена, която някога съм познавала. Тя е силна и...

— Не се засягай толкова — прекъсна я Алекс с усмивка. — Всички сме наясно колко положителни качества притежава Франсис Катрин. Не е нужно да я защитаваш пред нас.

— Тя да не би да мисли, че ще умре? — попита ГаУри. Изглеждаше леко преbledнял, сякаш тази възможност му бе дошла на ум едва сега.

Преди Джудит да успее да отговори, се обади Бродик:

— Ако жената на Патрик смята, че ще умре, защо ни изпрати да те доведем, англичанке?

Тя се обърна да погледне мъжа, който се бе увил в плейда си, като в пашкул. После отново се огледа наоколо. Реши да пренебрегне грубостта му. Той можеше да ѝ крещи колкото си иска, но тя не смяташе да отвърне на въпроса му.

Всички чакаха Джудит да отговори. Тя обаче, не го направи и отново се зае да прибере храната.

Оказа се, че любопитството на Бродик е по-голямо от омразата му към нея. Грубият мъж не просто се присъедини към групата, той си проправи път с лакти до нея, избутвайки Алекс от пътя си. Младата жена се премести леко настрана, за да направи място на грамадния

воин, но ръката му все още я докосваше, когато мъжът най-после се намести. Той не се отдръпна от нея. Погледна към Иън, за да види реакцията му. Но изражението на водача му бе неразгадаемо. Само вдигна ябълката и я подаде на Бродик. Джудит продължаваше да не гледа към воина, предполагайки, че той все още се мръщи, но го чу да отхапва звучно от сочния плод.

Тогава Иън ѝ намигна. Тя се усмихна.

— Ще ме караш ли отново да повторя въпроса си, англичанке?
— промърмори Бродик, докато гризеше от ябълката.

Тя реши, че ще направи именно това.

— Какво да ме попиташ, Бродик?

Въздишката му бе достатъчно силна да разклати кутиите с храната. Джудит прехапа долната си устна, за да не се засмее.

— Нарочно ли ме предизвикваш? — попита той.

Жената кимна.

Алекс и ГаУри се разсмяха. Бродик ги изглежда гневно.

— Просто отговори на въпроса ми — заповяда ѝ той. — Ако Франсис Катрин смята, че ще умре, защо изпраща да доведем теб?

— Няма да разбереш.

— Защото съм шотландец?

Тя му позволи да види раздразнението ѝ.

— Знаеш ли, винаги са ми казвали, че шотландците са упорити като магарета. Разбира се, никога не съм вярвала на тези глупости, но сега, след като те срещнах, реших да преосмисля позицията си по този въпрос.

— Не му позволявай да те дразни — каза Алекс, едва сдържайки смеха си.

— Да, Бродик става доста груб, когато не е в добро настроение — предупреди я ГаУри.

Очите ѝ се разшириха.

— Да не искаш да кажеш, че в момента е в добро настроение?

ГаУри и Алекс ѝ се усмихнаха, кимайки. Джудит избухна в смях. Те със сигурност се шегуваха с нея.

Воините пък решиха, че тя вероятно си е изгубила ума.

— Всички сме любопитни, защо Франсис Катрин ни изпрати да те доведем — каза Алекс, щом тя спря да се смее.

Джудит кимна.

— Тъй като вие не ме познавате, трябва да ви разясня част от своите недостатъци, за да можете да ме разберете. Аз съм невероятно упорита, също така съм арогантна, макар че в действителност няма защо да бъда арогантна. Притежавам силно чувство за притежание... споменах ли този свой недостатък?

Всички, освен Иън, поклатиха глави. Джудит обаче гледаше право към водача им. Очите му проблеснаха с топлота. Не бе свикнала толкова красив мъж да ѝ посвещава цялото си внимание. Насили се да отвърне поглед от него, за да успее да си спомни за какво говореше.

Джудит заби поглед в скута си.

— Франсис Катрин е наясно с многото ми недостатъци. И разчита точно на тях.

— Защо? — попита Бродик.

— Защото смята, че ще умре — обясни Джудит. Тя въздъхна тъжно, преди да продължи: — А аз съм прекалено упорита, за да ѝ го позволя.

[1] Glory — от английски Глори, означава Слава. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Те не ѝ се присмяха. Устните на Иън се повдигнаха леко, но никой друг не показа реакцията си към хвалбата. Въпреки това, почувства, че се изчервява и опита да скрие неудобството си, като отново реши да прибере храната.

Обаче се оказа, че няма никаква храна за прибиране. Веднъж щом Бродик започна да се храни, той не спря, преди и последната хапка да бъде изядена.

Джудит се извини и се върна до потока, за да измие лепкавия сок от ябълката, който бе полепнал по пръстите ѝ. После седна на тревата и започна да разресва косата си. Беше напълно изтощена, но толкова се наслаждаваше на красотата и тишината, която я обграждаше, че не искаше да се помръдне оттам.

Когато слънцето почти залезе и на небосвода се виждаха само златистооранжевите му отблясъци, Иън дойде, за да я повика.

Усмивката, с която го посрещна, го изненада. Той ѝ отвърна, като се отнесе малко по-грубо от обичайното.

— Трябва да поспиш малко, Джудит. Утре денят за теб ще бъде много тежък.

— А за теб ще бъде ли тежък? — попита тя. После се изправи, приглади полите на роклята си и тръгна надолу по склона. В бързината, забрави да вдигне гребена си. Той се закачи за полата ѝ, спъна я и тя полетя към земята. За мъж с толкова гигантски размери, Иън реагира мълниеносно. Улови я миг, преди да се просне по лице на поляната.

Джудит бе ужасена от непохватността си. Погледна нагоре към него, за да му благодари за помощта, но думите заседнаха в гърлото ѝ и можеше единствено да стои и да го гледа. Напрегнатият му поглед сякаш проникваше в тялото ѝ. Реакцията ѝ към война беше необяснима, а тъй като не можеше да я осмисли, не можеше и да я контролира.

— Не — прошепна той.

Джудит нямаше ни най-малка представа за какво ѝ говори.

— Какво не? — прошепна тя в отговор.

— Не, утрешният ден няма да бъде тежък за мен — обясни Иън.

— Значи и за мен няма да е тежък — отвърна му младата жена.

Очите му блеснаха развеселено. Усмихна ѝ се и коленете ѝ се подкосиха. Господи, колко красив дявол бе този мъж. Трябваше да разклати глава, за да прогони мъглата, обвила мозъка ѝ. После се насили да се обърне и да се отдръпне от него. Той се наведе да вземе гребена. Тя бе намислила да стори същото и главите им се удариха една в друга. Ръката ѝ първа достигна до гребена. Неговата покри нейната. Топлината на пръстите му я изуми. Джудит сведе поглед към дланта му, удивена от размера ѝ. Бе поне два пъти по-голяма от нейната. Силата му бе повече от очевидна. Помисли си, че ако иска, може да я прекърши с едно движение. Мощта му бе поразителна, но все пак той я докосваше с безмерна нежност. Знаеше, че ако поиска, би могла без проблем да издръпа ръката си от неговата.

Изправи се заедно с него, но все още не отдръпваше ръката си. Нито пък той своята. Останаха така сякаш цяла вечност, макар Джудит да знаеше, че са изминали минута или две.

Иън гледаше надолу към нея, а в погледа му се четеше объркване. Младата жена не знаеше какво да си мисли за случващото се. Изведнъж той отдръпна ръката си. Рязката му реакция я смути.

— Объркваш ме, Иън.

Не бе осъзнала, че изрича думите на глас, докато не се изплъзнаха от устата ѝ. Тя отстъпи встрани от него и забърза надолу по хълма.

Иън я гледаше как се отдалечава. Скръсти ръце зад гърба си и щом осъзна колко напрегнато бе тялото му, се насили да се успокои.

— По дяволите — промърмори той. Желаше я. Прие този факт, без да трепне. Но въпреки това извини поведението си, казвайки си, че всеки нормален мъж, щеше да бъде привлечен от нея. Все пак тя бе дяволски красива жена, бе нежна, невинна и много женствена.

Това, което шокира Иън, бе фактът, че току-що осъзна, че и тя бе привлечена от него. Въобще не бе очарован от заключението. Знаеше, че може да контролира собствените си желания, но нямаше ни най-малка представа как да контролира нейните.

Простата задача вече се бе усложнила. Иън реши, че ще е най-добре, ако страни от нея възможно най-много по време на пътуването и да не ѝ обръща внимание.

След като състави план за действие, той се почувства много по-добре. Върна се в лагера и забеляза, че Джудит вече е влязла в палатката, която Алекс и ГаУри бяха опънали за нея. Иън отиде до дърветата, където се бе излегнал Бродик и се облегна на ствола на едно от тях. Алекс и ГаУри вече спяха. Иън смяташе, че и Бродик е заспал, докато мъжът не се обърна към него.

— Тя е англичанка, Иън. Опитай се да го запомниш.

Иън погледна приятеля си.

— Какво трябва да значи това?

— Желаяш я.

— Откъде, по дяволите, може да знаеш това?

Бродик не се притисни от гневния тон на леърда си. Двамата бяха приятели от дълги години. Освен това, Бродик мислеше само доброто на Иън и знаеше, че приятелят му осъзнава добрите му намерения.

— Ако не започнеш по-успешно да криеш чувствата си, Алекс и ГаУри много скоро ще разберат за увлечението ти.

— Всички да вървят по дяволите, Брод...

— И аз я желая.

Иън бе поразен.

— Не може да я имаш — озъби се той, преди да успее да се спре.

— Звучиш доста собственически, Иън.

Но младият леърд не отвърна на предизвикателството. Бродик въздъхна шумно.

— Мислех, че мразиш англичаните, Бродик — каза след няколко минути Иън.

— Така е — отвърна Бродик. — Но когато я погледна, забравям този факт. Очите й... какво нещастие...

— Преживей го — изръмжа му Иън.

Бродик повдигна вежда при тази яростната команда. Иън сложи край на дискусиата. Той затвори очи и въздъхна дълбоко. Не можеше да разбере защо реагира така на признанието, че и приятелят му желае Джудит. Беше побеснял. По дяволите, все още беше бесен. Защо ще го е грижа дали Бродик желае жената или не? Не, не би трябвало да го е

грижа. И все пак, дори мисълта, че някой би могъл да я докосва... някой, освен него... караше кръвта във вените му да кипи.

Много дълго след това Иън не успя да заспи. Опитваше се да подреди обърканите мисли, блъскащи се в съзнанието му.

На следващата сутрин настроението му никак не бе приповдигнато. Изчака до последния възможен момент, за да събуди Джудит. Тя не бе помръднала през цялата нощ. Знаеше това, тъй като прекара часове, наблюдавайки я как спи. Палатката покриваше почти цялото ѝ тяло, можеше да види само стъпалата и глезените ѝ, но те не бяха помръднали в продължение на часове.

Чак след като конете бяха готови да потеглят, Иън отиде до палатката, за да я събуди. Той махна животинската кожа, която бе поставена от Алекс, след това коленичи на земята до нея, нежно я докосна по рамото и изрече името ѝ.

Тя не помръдна. Иън отново я побутна, този път малко по-силно.

— Господи, спи като умряла — отбеляза ГаУри и пристъпи напред до Иън. — Диша ли?

Джудит най-после отвори очи. Видя гигантите, надвесени над главата ѝ, и едва не изпищя. Обаче се спря навреме и от устните ѝ се изтръгна само тих стон.

Иън забеляза страха ѝ. Също така, не пропусна и че тя инстинктивно сграбчи ръката му. Той се повдигна, помагайки ѝ да се изправи.

— Време е да потегляме, Джудит — каза мъжът и тъй като тя не помръдна, добави: — Защо не отидеш до потока, за да се разсъниш.

Младата жена кимна.

Най-после успя да се раздвижи. Бродик, който бе застанал зад нея, я спря. Постави ръце на раменете ѝ и бавно я обърна в правилната посока. После му се наложи да я побутне, за да тръгне отново към потока.

Мъжете бяха доста развеселени от държанието ѝ, но никой от тях не се усмихна, преди да изчезне от погледа им.

— Мислиш ли, че ще влезе във водата? — попита Алекс.

— Може и да успее да се събуди преди това — изкиска се ГаУри.

Джудит се събуди напълно, преди да стигне до брега. Водата бе доста освежаваща. Тя се погрижи възможно най-бързо за нуждите си и се върна в лагера.

Всички, освен Иън, бяха яхнали конете си и я чакаха. Не бе сигурна с кого ще трябва да язди днес. Алекс и ГаУри й махаха да отиде при тях.

Иън бе чак на другия край на сечището. Тя го видя, че яхва черния си жребец и тъй като той все още не поглеждаше към нея, младата жена реши да язди с Алекс, защото той бе най-близо до нея.

Предишната нощ Иън бе решил да се дистанцира от Джудит. Но напълно забрави това свое намерение, щом я видя да отива към Алекс.

Тя тъкмо посягаше към ръката на воина, когато някой я грабна. Иън дори не спря хода на жребеца си. Той просто обви ръка около кръста ѝ и я постави в скута си.

Младата жена едвам успя да се хване за него и Иън пое водачеството. Тя чу някой да се смее зад тях, но когато се опита да се обърне, за да види кой от воините вдига толкова врява, Иън я притисна към гърдите си и не ѝ позволи да помръдне.

Хватката му бе почти болезнена. Но не ѝ се наложи да му казва да я разхлаби. Веднага щом докосна ръката му и спря да се върти пред него, той се отпусна.

Следващите няколко часа се оказаха изтощително изпитание за Джудит. Бяха напуснали криволичещия северен път и яздеха така, сякаш цял легион дяволи бяха по петите им. Препускаха лудо, докато не стигнаха до стръмния каменист терен. Тогава трябваше да намалят темпото.

Иън най-после им позволи кратка почивка. Спряха на малка поляна, заобиколена от храсти магарешки бодил. Растенията бяха отрупани с лилави и жълти цветове. Джудит реши, че местността е много красива. Тя се разходи в този пленителен рай, като внимаваше да не стъпче някое цветенце, докато раздвижваше схванатите си крака. Прииска ѝ се да разтрие и дупето си, но не посмя да го направи, защото мъжете наблюдаваха всяко нейно движение.

Те не бяха много разговорливи, затова тя прекара времето си като докосваше необичайно трайните цветя, вдъхвайки сладкия им аромат. Джудит отиде до поточето, което ѝ бе показал ГаУри, и пи прясна, студена планинска вода. Когато се върна на поляната, Алекс ѝ подаде парче сирене и комат хляб.

Тя седна на един голям заоблен камък и остави обяда в скута си. Иън също се върна на поляната и се присъедини към мъжете.

Четиримата воини стояха близо до конете си и си говореха. От време на време обаче Иън поглеждаше към нея, сякаш да се увери, че е там, където трябва да бъде.

През цялото време, докато се хранеше, Джудит не откъсваше поглед от него. Замисли се, че не знае почти нищо за тези мъже, освен че по един или друг начин са роднини на Франсис Катрин. Знаеше, че са лоялни към приятелката ѝ и се надяваше, че тя осъзнава какво щастие е да има около себе си такива хора. Разбира се, те също бяха извадили дяволски късмет, приемайки Франсис Катрин в семейството си.

Изведнъж си спомни за първата им среща. По онова време бе прекалено малка да си спомня всичко случило се в този ден, но през годините бащата на Франсис Катрин обичаше да им разказва как се бяха срещнали. Беше чувала историята за ужилването от пчелата толкова много пъти, че вече не знаеше кое си спомня наистина и кое ѝ беше разказано.

Точно сега си помисли за онзи инцидент. Според бащата на Франсис Катрин, имало една досадна пчела...

— На какво се усмихваш, момиче?

Джудит бе затворила очи, докато си спомняше за случилото се, затова не видя, че Алекс се е приближил към нея. Тя отвори очи и откри, че той стои само на крачка от нея.

— Припомнях си първия път, в който срещнах Франсис Катрин — отвърна тя.

— И кога беше това? — попита Алекс.

Той изглеждаше истински заинтересован. Джудит предположи, че мъжът е любопитен да чуе за детството на Франсис Катрин. Започна да му разказва как се е запознала с приятелката си и когато свърши, ГаУри и Иън също се бяха присъединили към тях. Алекс ѝ зададе няколко въпроса. Джудит не украсяваше отговорите си, докато не стана въпрос за бащата на Франсис Катрин. Тя започна надълго и нашироко да им разказва за прекрасния мъж, с който се бе запознала, дори им описа външността му. Гласът ѝ бе мек и любящ. Иън не пропусна да забележи, че тя три пъти бе казала, колко мил е бил с нея. Имаше чувството, макар и след толкова много години, че тя още е изненадана от този факт.

— И Франсис Катрин ли приемаше твоя баща по същия начин?
— попита я ГаУри.

— Моят баща не беше там.

Веселието изчезна от гласа ѝ. Тя стана и се отправи към уединението на дърветата.

— Връщам се след малко — извика им през рамо.

През останалата част от деня Джудит бе много мълчалива. Не пророни дума и по време на вечерята. ГаУри, който бе най-бъбривият в групата, я попита дали всичко е наред. Тя му се усмихна, благодари му за загрижеността и извини поведението си с това, че е малко изморена.

И тази нощ спаха на открито. Следващата също. На шестия ден Джудит вече бе на края на силите си. Студените нощи правеха положението още по-непоносимо. Колкото по на север яздеха, толкова по-леден ставаше вятърът. Спането бе непосилна задача и ако успееше да задреме, бе само за по няколко минути. Палатката предлагаше малка защита срещу свирепия вятър и имаше моменти, по време на най-тъмните часове на нощта, когато усещаше как студът се просмуква в костите ѝ.

Иън бе станал много необщителен. Все още настояваше тя да язди с него, но едва разменяха и по една дума.

От Алекс младата жена научи, че Иън е новият леърд на клана им и не бе изненадана от този факт. Той бе роден водач и си помисли, че това е истински късмет, тъй като нямаше да се справя добре като обикновен воин, защото бе твърде арогантен да следва чужди заповеди. Мъжът обичаше нещата да се правят по начина, по който той пожелаеше. Много бързо бе забелязала това.

— Да не би да се тревожиш за някакви проблеми, които те чакат вкъщи? — попита го тя, когато мълчанието по време на дългата езда започна да опъва нервите ѝ.

— Не.

Той не благоволи да каже нещо повече.

Измина още един час в мълчание. Тогавя Иън се наведе към нея и попита.

— А ти?

Джудит нямаше представа за какво ѝ говори. Обърна се назад, за да го погледне. Устата му бе на милиметри от нейната. Той умишлено се отдръпна назад, а тя побърза да се обърне отново напред.

— Какво за мен? — попита го шепнешком.

— Имаш ли у дома някакви проблеми, за които да се тревожиш?

— Не.

— Изненадахме се, че семейството ти ти позволи да тръгнеш с нас.

Тя сви рамене.

— През лятото стопля ли се тук, или винаги е толкова студено?

— попита го с надеждата да смени темата на разговора.

— Сега е възможно най-топлото време — отвърна ѝ той. Веселието в гласа му я обърка. — Има ли някой барон, който да те очаква у дома, Джудит? Някой, на когото си била обещана?

— Не.

Мъжът не спря дотук с личните въпроси.

— Защо не?

— Сложно е — каза тя. После побърза да добави: — Наистина не искам да обсъждаме това. Ти защо не си женен?

— Нямам време за това, а и не съм си го поставил за цел.

— И аз не съм си го поставила за цел.

Той се засмя. Младата жена бе толкова изненадана от реакцията му, че се обърна, за да го погледне.

— Защо се смееш? — попита го тя.

По дяволите, беше страшно привлекателен, когато бе весел. Крайчецът на очите му се извиваше леко, а сивите му очи блестяха развеселено.

— Това значи ли, че не се шегуваш с мен? — поиска да узнае той.

Джудит поклати глава и мъжът се разсмя още по-силно. Тя не знаеше какво да прави с него. Нито пък ГаУри. Той се обърна, за да види какво става, а на лицето му се четеше изумление. Джудит реши, че воинът не е свикнал да вижда своя леърд да се смее.

— В планините няма значение дали една жена е склонна да вземе някой мъж за съпруг — обясни Иън. — Предполагах, че и в Англия е така.

— Така е — каза тя. — Жената няма глас по въпросите свързани с бъдещето ѝ.

— Тогава защо...

— Вече ти казах — отвърна му. — Сложно е.

Иън стана по-отстъпчив и прекрати въпросите. Джудит бе безкрайно благодарна за това. Не искаше да говори за семейството си. Досега не се бе замисляла за бъдещето си. А и се съмняваше, че майка ѝ би могла да уреди брака ѝ. Беше факт, че и двете са собственост на леърд Маклейн... ако той все още бе жив. А ако бе мъртъв, неин законен настойник щеше да стане вуйчо Текел... или пък не?

Да, наистина бе сложно. Тя реши, че просто е прекалено изморена, за да говори за това. Облегна се на гърдите на Иън и затвори очи.

След известно време, той се наведе към нея и ѝ прошепна:

— След около час ще преминем през враждебна територия, Джудит. Трябва да мълчиш, докато не ти позволя да говориш отново.

Безопасността ѝ бе в неговите ръце и поради тази причина тя веднага кимна в съгласие. Няколко минути по-късно вече спеше. Той я завъртя така, че двата ѝ крака бяха върху едното му бедро, а главата ѝ почиваше на рамото му.

Иън даде заповед на ГаУри и Алекс да яздят пред него и остави Бродик да пази гърбовете им.

Преминаваха през изолиран път, обрасъл с трева и летни цветя. Звукът на водопада, изливащ се в клисурата, заглушаваше шума от тропота на конете им.

Неочаквано ГаУри спря коня си и вдигна юмрук във въздуха. Иън веднага обърна жребеца си на изток, насочвайки го към една горичка с гъсто израсли дървета. Останалите последваха примера му и се скриха в гората.

На пет-шест метра от мястото, където бяха Иън и Джудит, откъм разбития път, се чу гръмогласен смях. След миг се чу смехът и на други мъже. Заради грохота на водопада, Иън трябваше да се напругне, за да може да чува по-добре. По негова преценка, имаше най-малко петнадесетина воители от клана Макферсън. Ръката му инстинктивно посегна към меча. По дяволите, искаше му се да изненада врага. Шансовете бяха на негова страна. С ГаУри, Алекс и Бродик до себе си, петнадесет или дори двадесет глупака от клана Макферсън нямаше да бъдат никакъв проблем — дори нямаше да могат да се похвалят с победата, толкова лесно щеше да бъде.

Но безопасността на Джудит бе на първо място. Иън инстинктивно стегна ръка около кръста ѝ. Тя се сгуши по-близо до

него и понечи да въздъхне, но ръката му веднага запуши устата ѝ. Действието му я събуди. Младата жена отвори очи и го погледна. Иън поклати глава. И все пак не отмести ръката си. По начина, по който се държеше, тя осъзна, че все още са на вражеска територия. За няколко секунди очите ѝ се разшириха разтревожено, но след миг се насили да се успокои.

Докато Иън беше до нея, бе убедена, че ще е в безопасност. Джудит не знаеше защо има толкова голяма вяра в способностите му, но в сърцето си бе сигурна, че той не би позволил нещо или някой да я нарани.

Изминаха цели двадесет минути, преди той най-после да махне ръка от устата ѝ. Палецът му лениво погали долната ѝ устна и тя нямаше представа защо той направи това, но през тялото ѝ пробягаха тръпки на удоволствие. Иън отново поклати глава, което според нея беше сигнал да запази мълчание, затова му кимна в знак, че е разбрала посланието.

Сега просто трябваше да спре да го гледа. В стомаха ѝ сякаш пърхаха пеперуди, сърцето ѝ препускаше лудо и бе напълно наясно, че се изчервява, но не можеше да спре мислите нахлуващи в съзнанието ѝ. Помисли си, че ще умре, ако той разбере как ѝ въздейства. Джудит затвори очи и се облегна на него. И двете му ръце бяха обвити около кръста ѝ. Беше лесно да си представя, че той иска да я прегръща. Никак не бе трудно да си мечтае невъзможни неща за този красив леърд.

След това си каза, че няма да си позволи такива глупости. Тя бе достатъчно твърда и със сигурност можеше да контролира емоциите си... както и мислите си.

Продължиха да чакат. Щом Иън най-после се убеди, че Макферсън са далеч от скривалището им, той отпусна силната си прегръдка. После нежно повдигна лицето ѝ към себе си, подпирайки брадичката ѝ с палец.

Смяташе да ѝ каже, че опасността е отминала, но намерението му се изпари в мига, в който погледът му срещна нейния. Желание, по-силно от всичко, което някога бе изпитвал, обсеби цялото му внимание. Дисциплината, с която се гордееше, го напусна. Почувства се безсилен пред това привличане. Не можеше да стори нищо друго, освен да я вкуси. Приведе се много бавно към нея, давайки ѝ

възможност да се отдръпне, ако пожелае, но Джудит не помръдна. Устните му леко докоснаха нейните. Веднъж. Два пъти. Тя не се отдръпна.

А той искаше много повече. Дланта му обгърна едната ѝ буза и превзе собственически устните ѝ. Чу въздишката ѝ, но я пренебрегна. Помисли си, че ще сложи край на това привличане с една истинска целувка. Каза си, че с това ще задоволи любопитството си. Щеше да узнае вкуса ѝ, докосването на меките ѝ устни и тогава всичко можеше да приключи. Щеше да му е достатъчно.

Но не се получи така. Много скоро Иън осъзна този факт. Не можеше да ѝ се насити. Проклятие, вкусът ѝ бе невероятен. Тя бе толкова нежна, топла и отдаваща се в ръцете му. Имаше нужда от повече. Принуди я да отвори устни и преди тя дори да си помисли какви са намеренията му, езикът му се плъзна в устата ѝ, за да намери нейния.

Едва тогава младата жена се опита да се отдръпне от него, но колебанието ѝ продължи само секунда. В следващия миг обви ръце около кръста му и се притисна към тялото му. Езикът му галеше нейния и много скоро Иън започна да трепери от силната нужда, обладала тялото му. Сега тя определено не се държеше стеснително. Не, дори напротив, целуваше го в отговор.

Иън простена гърлено. Джудит изскимтя. Страстта се бе разгоряла с пълна сила между тях. Устата му отново и отново превземаше нейната и той осъзна, че това няма да е достатъчно, че няма да се успокои, докато не се намести между бедрата ѝ, но се насили да спре.

Младият мъж беше едновременно изумен и ядосан заради реакцията си. Липсата на дисциплина не бе присъща за него. Тя гледаше нагоре към лицето му с объркано изражение. Устните ѝ изглеждаха подути... и на Иън му се прииска отново да я целуне.

Той я накара да отпусне глава на рамото му, после взе юздите на коня си и го насочи към пътя, който бяха напуснали.

Джудит бе благодарна, че спря да ѝ обръща внимание. Цялата трепереше от целувката и бе истински изумена от страстния си отклик. Това бе най-прекрасното и най-страшното ѝ изживяване.

Искаше още. Но не мислеше, че и Иън смята така. Той не ѝ бе казал нито дума, просто се бе отдръпнал от нея, а в очите му блестеше

стаен гняв. Според нея, всичко това означаваше, че той не е харесал целувката.

Изведнъж се почувства недостойна и невероятно засрамена. След това ѝ се прииска да му се разкрещи заради начина, по който я обиди и нарани гордостта ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Пое си дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои. Няколко минути по-късно треперенето ѝ намаля и тя започна да мисли, че е спечелила важна битка със собствените си объркани емоции, когато Иън отново нарани чувствата ѝ. Спря жребеца си до коня на Алекс и преди тя дори да заподозре какво е намислил, невъзпитаният мъж я повдигна във въздуха и я стовари в скута на Алекс.

Така да бъде. Щом той не искаше да има нищо общо с нея, тя щеше да му отвърне със същото. Отказа дори да погледне към него. Внимателно нагласи полата си със сведен поглед, молейки се на създателя, Иън да не забележи, че се е изчервила. Имаше чувството, че лицето ѝ гори.

Иън пое водачеството. ГаУри мина зад своя леърд, после тя и Алекс се присъединиха към тях, оставяйки Бродик отново последен, за да защитава гърбовете им.

— Студено ли ти е, момиче? — прошепна Алекс близо до ухото ѝ. Тревогата в гласа му бе съвсем забележима.

— Не — отвърна тя.

— Тогава защо трепериш?

— Защото ми е студено.

След миг осъзна, колко си противоречат думите ѝ и въздъхна. Дори и да беше забелязал това, Алекс бе така добър да не го спомене. Той не ѝ проговори през целия следобед и тя също запази мълчание.

Освен това, не можеше да се намести удобно в ръцете му. Гърбът ѝ докосна няколко пъти гърдите му, но тя просто не можеше да се отпусне достатъчно, че да се облекне на него.

До вечерта бе толкова изтощена, че едва успяваше да остане с отворени очи. Спряха пред красива каменна къщичка със сламен покрив, сгушена в подножието на планината. Южната стена на постройката бе покрита с тънък бръшлян, а каменна пътечка водеше от близката плевня до вратата на къщурката.

На входа стоеше сивокос мъж с рядка брада и приведени рамене. Той им се усмихна за поздрав и побърза да ги посрещне. Джудит

забеляза жената, която стоеше на прага. Беше зад съпруга си, но щом той пристъпи напред, тя се скри назад в сенките.

— Ще прекараме нощта тук — каза Алекс. Скочи от седлото на коня и посегна, за да ѝ помогне да слезе. — Тази нощ ще имаш покрив над главата си и ще можеш да си починеш добре.

Тя кимна и реши, че той е много състрадателен мъж. Помогна ѝ да слезе от коня, но не я пусна. Знаеше, че ще падне по лице, ако не я задържи. Но все пак не спомена жалкото ѝ състояние и дори ѝ позволи да се държи за него, докато краката ѝ спрат да треперят. Ръцете му бяха на кръста ѝ и младата жена знаеше, че я усети как трепери.

— Махни си ръцете от нея, Алекс — изкрещя Иън зад Джудит.

Воинът се подчини веднага. Краката ѝ отказаха да я задържат и тя политна напред, но Иън я улови, преди да се строполи на земята. Лявата му ръка беше обвита около кръста ѝ и той не бе никак нежен, когато я дръпна към себе си. Алекс побърза да се отдалечи от погледа на своя леърд и забърза към колибата.

Иън продължи да стои там още няколко минути, придържайки Джудит. Раменете ѝ се притискаха силно към гърдите му. Главата ѝ бе наведена към земята. Младата жена се чувстваше толкова изтощена, че ѝ се искаше да затвори очи и да го остави да я отнесе в къщичката на ръце. Разбира се, това щеше да е много нередно.

Как бе възможно един мъж да ухае толкова прекрасно, след като бе яздил цял ден? Ароматът на Иън бе комбинация от уханье на природа и... мъж. От него се излъчваше топлина. Тя я привличаше към него и осъзнавайки го, младата жена знаеше, че трябва да се отдръпне.

За нея той бе далечен като буря, развихряща се на юг. Джудит бе наясно, че я държи само защото тя имаше нужда от помощ. Той се чувстваше отговорен за нея и просто изпълняваше дълга си.

— Благодаря ти за помощта — каза му. — Вече можеш да ме оставиш, възвърнах силите си.

Тя се опита да избута дланите му, но той имаше съвсем други намерения. Завъртя я в ръцете си и повдигна брадичката ѝ към себе си.

Усмиваше ѝ се. Младата жена не знаеше как да постъпи. Само преди минута се бе държал като разярен мечок, макар че трябваше да признае, че не тя, а Алекс беше мишената му.

— Ще те пусна, когато сам реша да го направя — обясни ѝ той с нежен шепот. — А не когато ти ми дадеш позволенията си, Джудит.

Арогантността му бе възмутителна.

— И кога смяташ да бъде това? — поиска да узнае тя. — Или не ми е позволено и да попитам?

Иън повдигна едната си вежда, долавяйки раздразнението в гласа ѝ. Поклати глава.

— Ядосана си ми. Кажеш защо?

Младата жена се опита да избута ръката му от брадичката си, но след миг се отказа, когато той я стисна по-силно.

— Няма да те пусна, преди да ми кажеш защо си разстроена — каза мъжът.

— Ти ме целуна.

— И ти ме целуна.

— Да, направих го — призна тя. — И не съжалявам. Какво мислиш за това?

Предизвикателството беше отправено, Иън го чу в гласа ѝ, видя го в очите ѝ. Един мъж би могъл да забрави всичките си мисли, ако позволи да бъде пленен от красотата ѝ. Тази мисъл се загнезди в съзнанието му, дори и когато каза:

— И аз не съжалявам.

Джудит го погледна раздразнено.

— Може би тогава не си съжалявал, но сега съжаляваш, нали? — Мъжът сви рамене, а на нея ѝ се прииска да го ритне. — Да не си ме докоснал втори път, Иън.

— Не смей да ми даваш заповеди, момиче.

Гласът му сега бе груб, но тя не му обърна внимание.

— Когато се отнася до това някой да ме целува, ще дам колкото заповеди си пожелае. Не ти принадлежи — добави, вече с по-мек тон.

Той изглеждаше така, сякаш иска да я удуши. Младата жена си помисли, че може би бе мъничко груба с него. Вече бе забелязала, че Иън има избухлив характер.

— Не исках да бъда груба — започна тя. — Знам, че вероятно си свикнал всичко да става по твоя начин, след като си леърд. Но все пак, аз не съм една от вас и не съм длъжна да се подчинявам на заповедите ти — после продължи с благоразумен тон. — Аз съм гост...

Мъжът поклати глава и тя прекрати обяснението си.

— Джудит, съгласна ли си, че докато си в дома на брат ми, ти си под неговата закрила?

— Да.

Иън кимна. И се усмихна. Изглеждаше така, сякаш току-що е спечелил важен спор, а тя вече не бе сигурна за какво точно говореха.

Той я пусна и се отдалечи от нея. Тя го последва. Когато го настигна, сграбчи ръката му и мъжът се спря на момента.

— Да? — попита я.

— Защо се усмихваш?

— Защото ти току-що се съгласи с мен.

— Как?

Жената не се опитваше да го ядоса, Иън виждаше объркването в очите ѝ.

— Докато се върнеш в Англия, аз съм отговорен за теб. Ще следваш заповедите ми — добави той с кимане. — Именно с това се съгласи преди малко.

Тя поклати глава. Този човек бе малоумен. Как, в името на господ, думите ѝ, че не може да я целува повече, го доведоха до тези объркани заключения.

— Не съм се съгласявала с такова нещо — обяви тя.

Джудит все още държеше ръката му, но той се съмняваше, че жената го осъзнава. Можеше да се отдръпне, ала не го направи.

— Каза ми, че ще съм под защитата на Патрик — напомни му тя. — Това означава, че той ще е отговорен за мен, Иън, не ти.

— Да — съгласи се младият мъж. — Но аз съм леърд и това значи, че Патрик отговаря пред мен. Сега разбираш ли?

Джудит го пусна.

— Разбирам, че според теб, и ти, и Патрик можете да ми давате заповеди — отвърна тя. — Ето това разбирам.

Той ѝ се усмихна, сетне кимна, а тя избухна в смях. Мъжът не можеше да си представи, кое предизвика тази нейна реакция. Но жената не го остави дълго да се чуди.

— Това значи ли, че ти и Патрик сте отговорни за всичките ми действия?

Иън кимна.

— Моите нарушения стават ваши?

Той скръсти ръце зад гърба си и ѝ се намръщи.

— Да не смяташ да извършиш някое престъпление?

— О, не, разбира се, че не — побърза да му отвърне. — Наистина съм благодарна, че ми позволяваш да дойда в дома ти и не бих създала никакви проблеми.

— Усмивката ти, ме кара да се съмнявам в искреността ти — отбеляза младият леърд.

— Усмивкам се по съвсем друга причина — обясни тя. — Току-що осъзнах какъв нелогичен мъж си ти — добави кимайки, щом видя изумлението му.

— Въобще не съм нелогичен — озъби се Иън.

Джудит не осъзнаваше, че го обижда.

— О, да, такъв си — възрази младата жена. — Освен ако не ми обясниш как дискусията ни за това, че не ти позволявам да ме целуваш, доведе до този странен разговор.

— Проблемът за това дали да те целувам, не е много уместен за обсъждане — каза ѝ той. — Не е нещо важно, с което да се занимаваме.

Можеше и да я удари, но едва ли от една плесница, щеше да я заболи толкова, колкото от жестоките му думи. Тя обаче, нямаше да му позволи отново да нарани чувствата ѝ. Кимна, завъртя се на пети и се отдалечи от него.

Иън остана неподвижен, наблюдавайки я цяла минута.

После въздъхна тежко. Джудит можеше и да не го разбира, но вече бе причинила проблеми. Воините му не можеха да откъснат поглед от нея. По дяволите, той също не можеше да спре да я гледа.

Тя бе красива жена и всеки мъж щеше да го забележи. Да, в това имаше смисъл, бе логично. Но ужасно силното чувство на притежание, което изпитваше към нея, бе съвсем друг въпрос. То не бе логично.

Беше ѝ казал, че той е напълно отговорен за нея... докато тя не се върне в Англия. Господи, едва не се задави с думата. Дори от мисълта, че ще трябва да я отведе отново в родината ѝ му приляваше. Какво му ставаше?

Как щеше някога да я пусне да си отиде?

ГЛАВА 4

Тя едва сдържаше нетърпението си да се махне от него. Джудит знаеше, че сега не разсъждава разумно. Тежкото, безкрайно пътуване я бе изтощило напълно, умът ѝ се бе превърнал в каша. Призна си, че реагира доста пресилено на грубите думи на Иън. Не можеше да подреди нито една своя мисъл, тъй като чувствата ѝ постоянно изскачаха на преден план. Все още я болеше от отхвърлянето му.

— Джудит, ела да се запознаеш с Камерън — извика ѝ Алекс.

Тя се обърна, за да го погледне, после забърза към домакина им. Направи бърз реверанс и се насили да се усмихне. Но бе доста трудно, тъй като Камерън я гледаше така, сякаш пред очите му се бе превърнала в демон... или в нещо още по-ужасно. Изражението на лицето му не пораждаше никакви съмнения за какво си мисли. Очевидно той бе ужасен от самото ѝ съществуване.

О, господи, наистина нямаше да има сили да се справи с тази нелепост. Младата жена въздъхна шумно и каза:

— Добър вечер, сър.

— Тя е англичанка!

Камерън го изкрещя толкова силно, че вените на челото му изпъкнаха. Джудит говореше перфектно келтски, но нямаше как да скрие английския акцент. Разбира се, и дрехите ѝ я издаваха. Въпреки че знаеше много добре за срамното недоверие между шотландците и англичаните, държанието на Камерън бе прекомерно, граничещо с омраза, която я плашеше. Тя инстинктивно отстъпи назад, опитвайки да се защити от гнева му.

И се блъсна в Иън. Опита да се отмести от пътя му, но той постави ръце на раменете ѝ и не ѝ позволи да помръдне. Дръпна я назад, притискайки я към гърдите си, и цяла минута не каза нито дума.

Алекс мина покрай домакина им и застана отдясно на своя леърд. ГаУри застана отляво на Иън. Последен до тях се довлече и Бродик, който чакаше позволение от водача си. Щом младият леърд най-после

отмести поглед от Камерън и кимна на верния си воин, Бродик мина напред и застана точно пред Джудит.

Тя бе буквално притисната между двамата мъже. Опита се да надзърне иззад гърба на Бродик, но Иън я стисна по-здраво и не й позволи.

— Вече забелязахме, че е англичанка, Камерън — обяви Бродик с нисък, заплашителен тон. — Сега, искам ти да забележиш, че лейди Джудит е под наша закрила. Водим я с нас у дома.

Възрастният мъж изглежда се бе отърсил от изненадата си.

— Да, разбира се — каза той. — Просто бях изненадан да чуя... гласа й и всичко останало.

Камерън не хареса погледа на леърд Мейтлънд. Реши, че бързо трябва да промени държанието си. Той направи крачка вляво, за да може да погледне директно към англичанката и да се извини.

Бродик се премести заедно с него, ефективно блокирайки намерението му.

— Добре дошли ли сме в дома ти?

— Разбира се — отвърна Камерън. Пръстите му се провряха през рядката му коса в нервен жест и мъжът се замоли младият леърд да не види как трепери ръката му. Наистина се бе изложил. Това бе най-лошият начин, по който би могъл да посрещне един могъщ, безмилостен мъж... и ако бе обидил Иън, знаеше, че това ще е последното нещо, което е направил в живота си.

Камерън едва се пребори с желанието да се прекръсти. Вече не можеше да издържа погледа на Иън, затова насочи вниманието си към Бродик. Покашля се, прочиствайки гърлото си, и каза:

— От деня, в който единствената ми дъщеря се ожени за брат ти, ти и всеки член на клана Мейтлънд сте добре дошли в моя дом. Жената на леърд Мейтлънд също, разбира се — побърза да добави той. Завъртя се леко и изкрещя на съпругата си: — Маргарет, сложи вечеря за гостите ни.

Джудит се зачуди защо Иън не каза нито дума, но щом Камерън спомена, че братът на Бродик е женен за дъщеря му, тя осъзна, че Иън е позволил на приятеля си да се справи със странната ситуация.

Камерън покани всички вътре. Джудит се пресегна и подръпна плейда на Бродик. Той веднага се обърна към нея.

— Благодаря, че ме защити — прошепна младата жена.

— Няма нужда да ми благодариш, Джудит — гласът му прозвуча грубо, тъй като се почувства засрамен.

— Напротив — възрази тя. — Бродик, би ли обяснил на роднините си, че аз не съм жената на Иън. Очевидно не са разбрали правилно.

Бродик се втренчи в нея за минута, без да каже и дума, а после погледна към Иън. Защо се колебаеше?

— Просто те моля да разясниш на мъжа ситуацията — каза му.

— Не.

— Не ли? — попита объркана Джудит. — Защо, в името на всичко свято, ми казваш „не“?

Бродик не се усмихна наистина, но крайчетата на очите му се повдигнаха и тя реши, че това е знак, че е развеселен.

— Защото ти си жената на Иън — провлече той.

Джудит поклати глава.

— Как стигна до това нелепо заключение? Аз съм просто гост...

Тя млъкна, когато Бродик ѝ обърна гръб и влезе в колибата. Останалите го последваха. Алекс и ГаУри открито се хилеха срещу нея.

Джудит остана на мястото си. Иън най-после я пусна и я побутна леко напред.

Но тя отново не помръдна. Мъжът се премести, заставайки до нея. Главата му бе наведена към нейната.

— Вече можеш да влезеш вътре.

— Защо не каза нищо, когато Камерън ме нарече твоя жена.

Младият леърд сви рамене.

— Защото така реших.

Разбира се, той не ѝ довери истинската причина. Да, Камерън грешеше. Джудит не бе жена на Иън, но въпреки това, на него много му хареса звука на тези думи. Господи, сигурно бе по-изморен, отколкото си мислеше, щом в ума му изникваха толкова нелепи мисли.

— Ела вътре — нареди ѝ отново той, доста по-грубо, отколкото бе искал.

Тя поклати глава и погледна към земята.

— Какво има? — поиска да узнае младият мъж. Отново сложи пръст под брадичката ѝ, принуждавайки я да повдигне лице към него.

— Не искам да влизам вътре.

Гласът ѝ звучеше унило. Той се опита да не се усмихне.

— Защо не? — попита я.

Тя сви рамене. Мъжът стисна леко брадичката ѝ, напомняйки ѝ обещанието си от преди няколко минути, че няма да я пусне, докато не му даде смислен отговор.

— Не искам да отивам там, където не съм желана — прошепна Джудит. Усмивката, която ѝ дари той, бе невероятно нежна. Но тя почувства, че ще се разплаче. Зрението ѝ вече беше замъглено. — Днес съм прекалено изтощена.

— Но не това е причината да стоиш тук отвън, нали?

— Обясних ти... почувствах се унижена — най-после си призна. — Знам, че не трябва да приемам лично отношението му. Всички шотландци мразят англичаните и повечето англичани ненавиждат шотландците, дори и тези от пограничните райони... а аз мразя цялата тази ненавист. Всичко е заради... неграмотността, Иън.

Мъжът кимна, съгласявайки се. Част от гнева ѝ изчезна. Беше трудно да се ядосва, когато Иън се съгласяваше с нея.

— Той плаши ли те?

— Само гневът му — каза тя. — Беше крайно неоснователен. Или може би пак реагирах пресилено? Прекалено изморена съм, за да мога да разбера точно сега.

Младата жена бе изтощена. Явно не се бе вгледал внимателно в нея, иначе щеше да забележи тъмните кръгове под очите ѝ. Беше хванала ръката му, когато му призна, че се е почувствала унижена и все още не го бе пуснала.

Да, Джудит изглеждаше изморена, също така и сломена, но и невероятно красива.

Изведнъж тя изправи рамене.

— Трябва да влезеш вътре. Ще съм щастлива да остана тук, за да ви изчакам.

Иън се усмихна и отдръпна ръката си от нейната.

— Но аз ще съм по-щастлив, ако влезеш вътре с мен.

Беше приключил с обсъждането на този въпрос. Обви ръце около раменете ѝ, стисна я леко и я повлече към вратата.

— Каза, че може би отново си реагирала пресилено — рече той, докато я влачеше след себе си.

Напълно игнорираше факта, че тя беше скована. Явно бе много твърдоглава. Това го развесели. Никоя жена преди нея не си бе позволявала да е недоволна от него, но пък Джудит бе много различна от жените, които познаваше. Тя се заяждаше с него през две минути, или поне така му се струваше. Намираше държанието ѝ за освежаващо честно. Младата жена не се опитваше да го впечатли и със сигурност не бе в характера ѝ да се държи като страхливка и да страни от него. Странното бе, че непривичното ѝ поведение го караше да се чувства свободен. С Джудит не трябваше да се държи като леърд над покорен поданик. Фактът, че тя бе външен човек, изглежда го освобождаваше от задълженията му на водач, които му налагаха традициите на клана.

Иън трябваше да положи усилия да се върне на въпроса, който бе раздразнил любопитството му.

— Кога бе първият път, когато си реагира пресилено? — попита я.

— Когато ме целуна.

Тъкмо бяха стигнали до вратата, когато тя прошепна признанието си, което го накара да се закове на място.

— Не разбирам — каза той. — Как така си реагира пресилено?

Младата жена почувства как лицето ѝ почервенява. Дръпна се, за да се откъсне от ръката му, която стискаше рамото ѝ.

— Очевидно ми бе ядосан... след... и това ядоса и мен. Не трябваше да ме е грижа — добави тя, кимайки.

Не изчака да види как той ще реагира на този изблик на откровеност, затова побърза да влезе в колибата. Възрастната жена, която се бе скрила преди, сега я посрещна. Усмивката ѝ изглеждаше искрена и част от напрежението, което чувстваше Джудит, си отиде, позволявайки ѝ да се усмихне в отговор.

Маргарет бе красива жена. Дълбоките бръчки, набраздили челото и ъглите на устата ѝ, въобще не я загрозяваха. Тя имаше прекрасни зелени очи, изпъстрени със златисти точки, и гъста кестенява коса, набраздена тук-там със сиви кичури, и сплетена на плитка. И макар жената да бе доста по-висока от Джудит, не изглеждаше никак заплашителна. Цялото ѝ същество излъчваше благост.

— Благодаря ви, че ми позволихте да вляза в дома ви — каза младата жена, след като направи реверанс.

Маргарет изтри ръце в бялата си престилка, преди да отвърне по същия начин.

— Ако желаете седнете на масата, вечерята ще е готова всеки момент.

Джудит не искаше да сяда при мъжете. Иън вече се бе настанил, а Камерън се въртеше около масата, предлагайки му чаша вино. Стомахът на Джудит веднага се преобърна. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. Една чаша вино, нямаше да превърне Иън в зло чудовище... или може би щеше? Каза си, че реакцията ѝ е нелепа. Но не можеше да я контролира. Стомахът я заболя, все едно бе глътнала нагорещен въглен. Иън не беше като Текел. Нямаше да се държи ужасно. Нямаше.

Точно в този момент, младият мъж погледна към нея. Беше му нужен само миг да осъзнае, че се е случило нещо нередно. Цветът бе напуснал лицето ѝ. Тя изглеждаше така, сякаш изпаднаше в паника. Тъкмо щеше да се изправи, за да я попита какво не е наред, когато забеляза, че тя гледа към каната с вино.

Какво, за бога, ѝ ставаше?

— Джудит? Искаш ли чаша...

Тя бързо поклати глава.

— Чаша студена вода ще бъде по-... освежаваща след този дълъг ден, не мислиш ли?

Той се облегна назад. Какво ще пият, явно бе много важно за нея. Нямаше ни най-малка представа защо, но след миг реши, че това не е от значение. Очевидно тя бе разстроена и щом жената искаше да пият вода, тогава добре, вода да бъде.

— Да — съгласи се той. — Водата ще бъде много по-освежаваща.

Раменете ѝ се отпуснаха от облекчение.

Бродик също забеляза реакцията ѝ.

— Ще ставаме рано, Камерън — каза той, макар погледът му да бе насочен към Джудит. — Няма да прием вино, докато не се приберем у дома.

И Маргарет бе чула разговора. Тя забърза към масата с кана прясна студена вода, а Джудит донесе чашите.

— Седнете и си починете — каза ѝ Маргарет.

— Предпочитам да ви помогна — отвърна Джудит.

Маргарет кимна.

— Седнете на онзи стол пред огнището. Можете да наглеждате задушното, докато нарежа хляба.

Джудит въздъхна облекчено. Мъжете се заеха с някаква дискусия и по намръщените им изражения, тя реши, че спорят за нещо важно. Не искаше да ги прекъсва и най-вече нямаше желание да сяде до Камерън, а единственият празен стол около масата бе отляво на домакина.

Джудит занесе стола до огнището, следвайки инструкциите на Маргарет. Забеляза, че жената я поглежда скришом от време на време — очевидно искаше да говори с нея, но се тревожеше от реакцията на съпруга си. Гледаше често към масата, следейки дали Камерън им обръща внимание.

— Рядко имаме гости — прошепна Маргарет.

Джудит кимна. Домакинята отново погледна към съпруга си, преди да проговори.

— Любопитна съм, защо искате да отидете в дома на Мейтлънд?
— прошепна жената.

Джудит се усмихна.

— Най-добрата ми приятелка е женена за воин от клана Мейтлънд и искам да съм до нея, когато роди първото си дете — отвърна тя, стараяйки се да говори толкова тихо, колкото и Маргарет.

— Как сте се запознали? — писка да узнае домакинята.

— На фестивала в пограничните райони.

Възрастната жена кимна.

— И ние в планините имаме фестивал, но той е през есента, а не през пролетта.

— Ходили ли сте някога?

— Докато Изабел още живееше с нас, ходехме двете — отговори Маргарет. — Камерън винаги беше прекалено зает, за да идва — каза тя, свивайки рамене. — Прекарвахме си много добре.

— Разбрах, че Изабел е омъжена за брата на Бродик — попита Джудит. — Скоро ли беше сватбата?

— Не, преди четири години — отвърна жената.

Тъгата в гласа ѝ бе очевидна. Джудит спря да разбърква задушеното и се отмести от огъня, за да може да посвети цялото си внимание на Маргарет. Странно, но въпреки, че бяха напълно непознати, Джудит изпитваше желание да утеши жената. Маргарет изглеждаше ужасно самотна и Джудит напълно разбираше чувствата ѝ.

— Не сте ли я виждала от тогава?

— Нито веднъж, откакто се омъжи — отвърна Маргарет. — Мейтлънд не приемат външни хора.

Джудит не можа да повярва на чутото.

— Но вие не сте външен човек — възрази тя.

— Сега Изабел принадлежи на Уинслоу. Няма да бъде редно да ме посети, както няма да е редно, аз да я посетя.

Джудит поклати глава. Никога не бе чувала нещо толкова нелепо.

— А поне изпраща ли ви писма?

— Кой би ми ги донесъл?

Измина цяла минута в мълчание.

— Аз бих — прошепна Джудит.

Маргарет погледна към съпруга си и после отново към младата жена.

— Бихте ли направила това за мен?

— Разбира се.

— Тревожа се, че няма да е редно — каза Маргарет.

— Разбира се, че ще е редно — възрази Джудит. — А и няма да е никак трудно. Ако искате да кажете нещо на Изабел, аз ще я открия и ще ѝ предам думите ви. После, като се връщам към Англия, ще ви донеса отговора ѝ. Кой знае, може да бъде покана да ги посетите — добави тя.

— Отиваме навън, за да се погрижим за конете, жено — прекъсна ги бумтящият глас на Камерън. — Няма да ни отнеме много време. Готова ли е вечерята?

— Да, Камерън — отвърна Маргарет. — Когато се върнете ще е на масата.

Мъжете излязоха от колибата, а Камерън затръшна вратата след себе си.

— Съпругът ви звучи ядосано — отбеляза Джудит.

— О, не, не е ядосан — махна с ръка Маргарет. — Малко е изнервен. Голяма чест е, че леърд Мейтлънд е в дома ни. Камерън ще

се хвали с това цял месец, може би, дори два.

Маргарет нареди чиниите по масата и донесе още една кана прясна вода. Хлябът бе нарязан на филии. Джудит помогна да пресипят задушното в голяма купа, която сложиха в средата на трапезата.

— Може би, докато вечеряме, бихте могла да попитате Бродик как е Изабел — предложи Джудит.

Възрастната жена изглеждаше ужасена.

— За мен ще е обида да го питам за това — обясни тя. — Ако поискам да узная дали е щастлива, ще значи, че си мисля, че Уинслоу я прави нещастна. Виждате ли колко объркано е всичко?

Не беше объркано, според Джудит всичко това беше нелепо. Естествено веднага се ядоса на думите на Маргарет. Мейтлънд бяха много жестоки, щом се отнасяха така. Нямаха ли никакво състрадание към родителите?

Тя не знаеше какво би направила, ако някой ѝ кажеше, че никога повече не може да вижда леля Милисънт и чичо Хърбърт. Очите ѝ се насълзяваха само при тази мисъл.

— Но ако вие попитате... — Маргарет се усмихна, изчаквайки Джудит да я разбере.

— Бродик ще помисли, че тъй като съм англичанка, не знам, че това не е прието.

— Да.

— Ще се радвам да помогна, Маргарет — обеща тя. — Всички ли кланове в планините са като Мейтлънд? Всички ли се изолират така от външния свят?

— Само Мейтлънд, Дънбар и Маклейн — отвърна домакинята. — Когато не се бият помежду си, си стоят в собствените си земи — обясни тя. — Териториите на Дънбар са между тези на Мейтлънд и Маклейн, и Камерън ми е казвал, че постоянно се бият за правата върху тази земя. Никой от трите клана не ходи на фестивала. Всички англичанки ли са като вас?

Джудит опита да се концентрира върху въпроса на Маргарет. Но ѝ бе доста трудно, защото в ума ѝ ехтяха думите на жената, че Маклейн са врагове на Мейтлънд.

— Милейди? — повика я Маргарет. — Да не ви е зле?

— О, не, чувствам се чудесно — отговори Джудит. — Попитахте ме дали всички англичанки са като мен, нали?

— Да — отвърна възрастната жена, мръщейки се, заради промяната в настроението на гостенката си.

— Не знам дали съм като другите, или не — призна Джудит. — Истината е, че досега съм водила много усамотен живот. Маргарет, как, за бога, мъжете успяват да си намерят съпруги, след като не се разбират с другите кланове?

— О, имат си начини — отвърна домакинята. — Уинслоу дойде тук, за да размени една петниста кобила. Запозна се с Изабел и веднага я хареса. Аз бях против този съюз, тъй като знаех, че никога няма да видя отново дъщеря си, но Камерън не искаше и да чуе. Освен това, никой не отказва на воин от клана Мейтлънд, или поне не съм чувала някой да се е опитвал да им откаже каквото и да било. А и Изабел бе изгубила сърцето си и се омъжи за Уинслоу.

— Уинслоу прилича ли на Бродик?

— Да, много си приличат, макар че Уинслоу е по-мълчалив.

Джудит се разсмя.

— Сигурно е мъртъв — отбеляза тя. — Бродик едва обелва и една дума.

Маргарет не можа да се сдържи и също се изсмя.

— Тези Мейтлънд са странно племе, но ще ти кажа, че ако Камерън някога има нужда от защита, или ако някой го нападне, само трябва да изпрати вест на леърд Иън и веднага ще ни се притекат на помощ. Преди този брак, от стадото ни постоянно изчезваха овце. Кражбите спряха, веднага щом се разнесе мълвата, че Изабел се е омъжила за член на клана Мейтлънд. Сега хората уважават Камерън много повече. Разбира се, реакцията, с която те посрещна, може да е променила статута му.

— Искаш да кажеш изненадата му, когато разбра, че съм англичанка?

— Да, той беше много изненадан.

Двете жени се спогледаха и се разсмяха, точно когато мъжете влязоха в колибата. Иън влезе вътре пръв. Той кимна на Маргарет и погледна намръщено към Джудит. Тя реши, че вероятно е намерил поведението ѝ за неподходящо, което я разсмя още по-силно.

— Отивайте да седнете на масата — нареди ѝ Маргарет.

— Няма ли и вие да дойдете?

— Първо ще сервирам, а после ще се присъединя към вас.

Жената несъзнателно предостави на Джудит извинение да не сяда до Камерън. Мъжете заеха местата си. Джудит взе стола, който стоеше до огнището и го замъкна до масата, намествайки се между Бродик и Иън.

Ако воините бяха изненадани от смелостта ѝ, не го показаха. Бродик дори мръдна леко встрани, за да не ѝ е неудобно, притиснатата между двамата.

Започнаха да се хранят в пълно мълчание. Джудит изчака мъжете да се наядат, преди да подхване темата за Изабел.

Реши да подходи по-внимателно.

— Маргарет, задушеното беше невероятно вкусно.

— Благодаря ви — каза домакинята и се изчерви леко от удоволствие.

Джудит се обърна към Бродик.

— Виждаш ли често брат си?

Воинът погледна надолу към нея и сви рамене.

— А жена му, Изабел? — настоя тя.

Той пак сви рамене. Младата жена го побутна с крак под масата. Бродик повдигна едната си вежда.

— Да не би току-що да ме ритна?

Толкова с внимателния подход, помисли си Джудит.

— Да, ритнах те.

— Защо? — попита Иън.

Тя се обърна, за да му се усмихне.

— Не исках Бродик пак да свие рамене, а да ми каже нещо за Изабел.

— Но ти дори не я познаваш — напомни ѝ Иън.

— Но искам да науча нещо за нея — възрази Джудит.

Иън я гледаше така, сякаш си бе загубила ума. Тя въздъхна и започна да потропва с пръсти по масата.

— Моля те, разкажи ми за Изабел — настоя отново пред Бродик.

Той не ѝ обърна внимание.

Младата жена въздъхна още веднъж.

— Бродик, би ли дошъл за малко навън с мен? Искам да ти кажа насаме нещо много важно.

— Не.

Джудит не се сдържа и го скрита отново. После се обърна към Иън и не видя усмивката на Бродик.

— Иън, моля те, нареди на Бродик да излезе навън с мен.

— Не.

Тя отново затропа с пръсти по масата, докато обмисляше следващия си ход. Погледна към Маргарет, улови тъжния ѝ поглед и реши, че щеше да постигне своето, дори и да трябва да се направи на глупачка.

— Добре тогава — обяви примирено. — Значи ще трябва да говоря с Бродик утре по време на пътуването ни. Ще яздя с теб — добави тя, усмихвайки му се невинно. — Вероятно ще говоря от изгрев до залез, затова гледай да си починеш добре тази нощ.

Заплахата ѝ подейства. Бродик избута стола си назад и стана от трапезата. Лицето му бе смръщено и зачервено. Всички на масата разбраха колко е ядосан.

Джудит обаче не бе просто ядосана. Тя бе бясна. Господ ѝ бе свидетел, нямаше търпение да излезе навън с този безчувствен мъж. Насили се да се усмихне и даже направи един реверанс пред домакина, преди да се обърне и да излезе от къщурката. Продължи да се усмихва дори когато се обърна и затвори вратата след себе си. В бързината да се разправи с Бродик, забрави за прозорците от двете страни на входа.

Маргарет и ГаУри бяха седнали с гръб към вратата, но Иън и Алекс имаха перфектна гледка към покритата с трева поляна пред къщурката.

Всички гледаха към тях. ГаУри дори бе обърнал стола си, за да може едновременно да седи удобно и да наблюдава какво се случва.

Вниманието на Иън бе насочено към Бродик. Воинът го погледна. Той стоеше разкрачен с ръце зад гърба си. И въобще не се опитваше да скрие раздразнението си. Бродик имаше лют темперамент. Но Иън бе сигурен, че верният му воин няма да докосне и с пръст Джудит, което обаче не значеше, че не би могъл да я нарани със сурови думи.

Иън изчака да види дали ще се наложи да се намеси. Последното нещо, от което имаше нужда, бе жена, която да плаче на рамото му, а Бродик бе почти толкова добър в сплашването, колкото и той самият.

Неочакваната усмивка на Бродик го изненада. Не можа да повярва на очите си. Нито пък Алекс.

— Само погледни това? — прошепна той.

— Гледам — оповести ГаУри. — Но просто не мога да повярвам. Нима нашият Бродик отстъпва пред нея? — той изсумтя развеселено. — Никога не съм виждал това изражение на лицето му. Какво мислиш, че му казва?

Тя имаше дързостта да поучава един воин, сякаш бе малко момче, реши Иън. Джудит бе подпряла ръце на ханша си и щом започна да пристъпва към противника си, нямаше кой да я спре. Бродик буквално отстъпваше назад. Мъжът изглеждаше... изумен.

Гласът ѝ бе заглушен от вятъра и разстоянието, но Иън знаеше, че тя не му шепти кротко. Не, тя крещеше и дори от време на време, воинът леко трепваше.

Иън се обърна да погледне Маргарет. Жената бе сложила ръка на устата си и щом осъзна, че той я гледа, веднага сведе поглед към масата. Но не бе достатъчно бърза. Иън успя да види тревогата в очите ѝ и знаеше, че и тя е замесена по някакъв начин във всичко това.

Вратата се отвори и влезе Джудит, която се насили да се усмихне и се насочи към масата. Седна на стола си, отпусна ръце в скута си и въздъхна. Бродик се върна малко по-късно. Щом се настани на стола си, вниманието на всички се прехвърли от нея върху него. Джудит почувства, че е достатъчно безопасно да кимне на Маргарет, която ѝ намигна в отговор.

Иън обаче забеляза действията ѝ и сега бе още по-любопитен да разбере какво ще се случи.

Бродик се покашля, прочиствайки гърлото си.

— Изабел и Уинслоу имат къща, голяма почти колкото тази — промърмори той.

— Е, това е много хубаво — отвърна Камерън.

Бродик кимна. По държанието му личеше, че му е неудобно да говори за това.

— Много скоро, тя ще роди първото си дете.

Маргарет възкликна щастливо. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Жената се пресегна и хвана ръката на съпруга си.

— Ще си имаме внуче — прошепна тя.

Камерън кимна. Джудит забеляза, че и неговите очи се замъглиха. Мъжът насочи вниманието си към чашата с вода.

Иън най-после разбра какво целеше Джудит. Беше избухнала и се беше посрамила, само и само да помогне на Маргарет да узнае как се справя дъщеря ѝ. Джудит бе толкова благородна жена. На него дори не му бе минавало през ума, че родителите на Изабел ще се радват да научат нещо за дъщеря си, но един външен човек бе видял очевидното и се бе заел да стори нужното.

— Има ли някакъв определен въпрос, който искате да ми зададете за дъщеря си? — попита Бродик.

Маргарет не просто имаше въпрос. Тя имаше хиляди. Дори Алекс и ГаУри отговориха на някои от тях.

Джудит бе много доволна. Макар да беше жалко, задето Бродик съдейства единствено заради заплахата ѝ, че ще язди с него. Мисълта да я докосва го бе отблъснала повече, от нежеланието да говори за семейните дела. Но все пак какво значение имаха нейните чувства? Радостта, изписана на лицето на Маргарет, компенсираше болката, която ѝ бе причинил той.

Къщурката бе приятно топла. Джудит се стараеше да следи разговора, но изтощението правеше задачата доста трудна. Забеляза, че Камерън понечи да напълни чашата на Бродик с вода, но каната се оказа празна.

Джудит отнесе стола на мястото му до камината и донесе още една кана с вода. Камерън кимна, за да ѝ благодари.

Господи, чувстваше се изцедена. Без да го осъзнават, мъжете бяха завзели мястото, на което бе седяла досега, но за нея нямаше значение, тъй като гърбът я бе заболял да седи там. Тя се върна и седна на стола до камината, облягайки рамене на студената каменна стена. Затвори очи и само след минута вече спеше.

Иън не можеше да откъсне поглед от нея. Джудит бе пленителна. Лицето ѝ бе като на ангел. Наблюдаваше я от известно време, когато осъзна, че се свлича от стола.

Той кимна към Бродик да продължи с историята си, стана и отиде до Джудит. Облегна се на стената, скръсти ръце на гърдите си и се заслуша в разказа на Бродик за Уинслоу и Изабел. Маргарет и Камерън поглъщаха жадно всяка негова дума. И двамата се усмигнаха,

когато Бродик спомена, че единственият недостатък на Изабел била голямата ѝ щедрост.

В същото време Джудит изгуби равновесие. Щеше да падне с лице към земята, ако Иън не се бе пресегнал, за да я подпре. Нежно я побутна да се облегне отново на стената и наклони главата ѝ към себе си. Сега лицето ѝ се подпираше на бедрото му, малко над коляното.

Измина цял час, преди Иън да прекъсне разговора.

— Ще тръгнем по изгрев, Камерън. Очакват ни още два дни път, преди да стигнем у дома.

— Жена ти може да спи в нашето легло — предложи Камерън. Гласът му бе доста висок, но щом забеляза, че Джудит спи, започна да говори тихо.

— Ще спи навън с нас — отвърна Иън. После реши да смекчи отказа си. — Джудит не би искала да ви прогони от собствената ви постеля.

Нито Маргарет, нито Камерън оспориха решението на леърда. Иън се наведе, взе Джудит в прегръдките си и се изправи.

— Момичето спи като умряло — ухили се Алекс.

— Ще искате ли допълнителни одеяла? Тази нощ вятърът се усили — предупреди ги Маргарет.

ГаУри отвори вратата пред Иън.

— Имаме всичко, от което се нуждаем.

Иън изнесе Джудит навън, но после неочаквано спря и се обърна към домакията.

— Благодаря ти за вечерята Маргарет. Беше много вкусно.

Изречен от него, комплиментът прозвуча малко странно, но Маргарет изглеждаше неимоверно доволна. Тя се изчерви толкова силно, сякаш бузите ѝ бяха докоснати от огъня в огнището. Камерън се държеше така, като че бяха направили комплимент на него. Гърдите му толкова се издуха, че имаше опасност да се спукат.

Иън отиде към дърветата, малко по-встрани от плевнята. Зеленината им щеше да ги предпази от режещия вятър и щеше да им осигури малко уединение. Държа на ръце Джудит, докато Алекс подготвяше заслона ѝ, след това коленичи и я сложи да легне върху плейда, който ГаУри бе постлал на земята.

— Обещах на момичето, че тази нощ ще спи в топло легло вътре в къщата — рече Алекс.

Иън поклати глава.

— Тя остава с нас — заяви безкомпромисно.

Никой не оспори решението му. Воините се обърнаха и се отдалечиха, точно когато Иън завиваше Джудит с още един плейд. Тя дори не отвори очи. Мъжът погали нежно бузата ѝ с опакото на ръката.

— Какво ще правя с теб? — прошепна той.

Не очакваше отговор и не получи такъв. Джудит се сгуши под одеялата и простена тихо.

Не му се искаше да си отива. Но все пак се насили да се изправи, грабна плейда, който му бе оставил Алекс и се отправи към най-близкото дърво. Почеса рамото си в кората му, седна на земята, облегна се и затвори очи.

Посред нощ се събуди от звук, който не бе чувал никога преди. Другите мъже също бяха будни.

— Какво, в името на бога, издава този шум? — промърмори Бродик.

Оказа се, че Джудит вдига цялата вярва. Тя бе напълно будна и ужасно нещастна. Мислеше, че всеки момент ще умре от студ. Не можеше да спре да трепери. Зъбите ѝ тракаха невероятно силно и точно това бе звукът, който бяха чули мъжете.

— Не съм искала да те будя, Бродик — извика младата жена. Гласът ѝ трепереше при всяка дума. — Но умирам от студ.

— Наистина ли ти е студено, момиче? — попита Алекс. Изненадата в гласа му бе очевидна.

— Точно това казах — отвърна тя.

— Ела тук — нареди грубо Иън.

Джудит му отвърна мило.

— Не.

Младият мъж се усмихна в тъмнината.

— Тогава аз ще дойда при теб.

— Стой далеч от мен, Иън Мейтлънд — заповяда му тя. — И ако си намислил да ми наредиш да не ми е студено, предупреждавам те отсега — няма да се получи.

Той стана и отиде пред входа на палатката. Можеше да види само върха на ботушите му, докато махаше кожата. Бе му нужен само миг да разруши заслона ѝ.

— Това много помогна — промърмори тя и се опита да се изправи, за да го погледне в очите.

Иън обаче отново я бутна да легне и се изтегна на земята до нея. Легна на една страна предоставяйки ѝ топлината от гърба си.

Неочаквано Бродик се излегна от другата ѝ страна и също се обърна с гръб към нея. Инстинктивно, Джудит се премести настрани, притискайки се към Иън. Бродик я последва, докато гърбът му не се окажа притиснат до нейния. Сега определено ѝ бе много топло. Горещината, която се излъчваше от грамадните воители, бе невероятна.

Чувството бе прекрасно.

— Тя е като късче лед — отбеляза Бродик.

Джудит се разсмя. Звукът накара Иън и Бродик да се усмихнат.

— Бродик?

— Какво?

Той отново звучеше зъл. Но това не я разтревожи. Вече бе привикнала и знаеше, че цялото това ръмжене е само театър. Под този чепат характер се криеше меко сърце.

— Благодаря ти.

— За какво?

— Задето отдели време да говориш за Изабел.

Мъжът изгрухтя и тя се засмя отново.

— Джудит?

Младата жена се притисна по-силно към гърба на Иън, преди да му отговори.

— Да, Иън?

— Престани да шаваш и заспивай.

Тя реши да му се подчини и само след миг вече спеше.

Измина доста време преди Бродик отново да проговори. Искаше да е сигурен, че Джудит наистина спи и няма да чуе думите му.

— Всеки път, когато ѝ бъде предоставен шансът да избира, тя се обръща към теб.

— В какъв смисъл.

— Притисна се към твоя гръб, не към моя. Освен това, предпочита да язди с теб. Не забеляза ли колко тъжна и нацупена беше, когато я остави да язди днес с Алекс? Изглеждаше дяволски отчаяна.

Иън се усмихна.

— Забелязах — призна той. — Но ако предпочита мен, то е само защото съм брат на Патрик.

— По дяволите, много си далеч от истината.

Иън не отвърна на коментара.

Изминаха още няколко минути, преди Бродик отново да проговори.

— Каж ми, за да знам, Иън.

— Какво да ти кажа?

— Смяташ ли да я задържиш за себе си, или не?

— А ако не смятам да я задържа?

— Тогава аз ще го направя.

ГЛАВА 5

Отне им още два дни, за да стигнат до земите на Мейтлънд. Прекараха последната нощ в красива гора на име Водопадът Глендън. В този район брезите, боровите и дъбовите дървета бяха толкова нагъсто, че конете едва успяха да минат през тясната пътека. Мъгла, по-скоро бяла, отколкото сива, покриваше земята. На места стигаше до кръста и караше това райско местенце да прилича на омагьосано.

Джудит бе запленена. Тя се потопи в мъглата, докато не се озова напълно обградена от нея. Иън я наблюдаваше. Младата жена се обърна, забеляза, че я гледа и прошепна с глас, пълен с благоговение, че това със сигурност бе най-красивото кътче на света.

— Иън, точно така си представям, че изглежда Раят — каза му тя.

Той имаше вид на леко изненадан, но се огледа наоколо и по своя арогантен начин каза:

— Вероятно.

Това доказваше, че мъжът никога не бе отделил време да се наслади на красотата около себе си. И Джудит му го каза. Той я погледна изпитателно от главата до петите. После се доближи до нея, обгърна с длан лицето ѝ и прошепна:

— Забелязвам достатъчно.

Тя почувства как се изчервява. Той имаше предвид нея, разбира се. Наистина ли смяташе, че е хубава? Беше прекалено засрамена, за да попита. В следващия миг той привлече вниманието ѝ с думите, че би могла да се изкъпе като хората.

Джудит бе във възторг. Водата, спускаща се от малкия водопад, беше ледена, но тя бе прекалено щастлива, за да се тревожи за студа. Дори си изми косата. Наложил се да я сплете, както беше мокра, но и това не я притесни.

Искаше да изглежда възможно най-добре, когато се видеше с приятелката си. Джудит бе леко обезпокоена от предстоящата си среща с Франсис Катрин. Бяха изминали почти четири години от последната.

Дали приятелката ѝ щеше да реши, че се е променила много за това време... и по-важното, дали щеше да сметне, че промените са били към по-добро, или не?

Джудит обаче си наложи да не се тревожи повече за това. В сърцето си знаеше, че всичко ще бъде наред. Щом изтика глупавите тревоги от ума си, се почувства много по-добре и вълнението ѝ нарасна дотолкова, че докато свърши вечерята, вече сновеше щастливо напред-назад около лагерния огън.

— Знаете ли, че жената на Камерън останала будна цяла нощ, за да готви за нас? — попита тя, без да се обърне конкретно към някой. — Изпрати на Изабел любимите ѝ сладки бисквити, но направи достатъчно и за нас.

Алекс, ГаУри и Бродик все още седяха около огъня, докато Иън се бе облегал на ствола на една голяма бреза и я наблюдаваше. Никой не отвърна на думите ѝ за Маргарет.

Но това не я обезсърчи. Нищо не можеше да помрачи настроението ѝ.

— Защо тази нощ имаме огън? Не сме палили досега — зачуди се тя.

ГаУри ѝ отговори.

— Сега сме в земите на Мейтлънд. Преди не бяхме.

Джудит възкликна.

— Тази красота ви принадлежи?

Алекс и ГаУри се усмигнаха. Бродик се намръщи.

— Ще спреш ли да обикаляш наоколо, жено? Главата ме заболява само като те гледам.

Младата жена му се усмигна, когато мина покрай него.

— Тогава не гледай — предложи му тя. Помисли си, че бе малко груба, но той я изненада, като ѝ се ухили.

— Защо не можеш да стоиш на едно място? — попита Иън.

— Прекалено развълнувана съм заради утре, за да седя. Изминаха много години от последната ми среща с Франсис Катрин и имам да ѝ казвам толкова много неща. Умът ми е пълен с тях. Сигурно няма да успея да мигна цяла нощ.

Иън се обзаложи, че тя ще може да мигне. И спечели. Джудит заспа мъртвешки сън в мига, в който затвори очи.

На сутринта, тя отказа да бърза. Предупреди ги, че ще ѝ трябва време да се приготви и когато се върна в лагера, където Иън и останалите я чакаха на гърбовете на конете си, Джудит им се видя магична като природата, която ги обграждаше. Беше облечена в яркосиня рокля, която подхождаше на цвета на очите ѝ. Косата ѝ бе разпусната и тежките къдрици се стелеха по раменете ѝ.

Нещо се стегна в гърдите на Иън. Не можеше да откъсне поглед от нея. Липсата му на дисциплина го ужаси. Поклати глава заради срамното си поведение и се намръщи на жената, която го разсейваше. Джудит мина през поляната и спря. Иън не разбра защо тя се колебае, докато не се обърна и не забеляза, че мъжете му са втренчили поглед в нея и всички до един ѝ подаваха ръка да отиде при тях.

— Тя ще язди с мен.

Тонът му не търпеше възражения. Джудит помисли, че Иън е раздразнен, задето се бе забавила толкова много тази сутрин.

Приблужи се бавно към него.

— Предупредих те, че тази сутрин ще ми е нужно малко повече време, затова не бива да ми се мръщиш.

Мъжът въздъхна.

— Не е прилично една дама да ми говори с такъв тон — информира я той.

Очите ѝ се разшириха.

— Какъв тон?

— Заповеднически.

— Не съм заповядвала.

— И не бива да спориш с мен.

Тя дори не опита да скрие раздразнението си. Подпря ръце на ханша си и го изгледа свирепо.

— Иън, разбирам, че след като си леърд си свикнал да нареждаш на хората около себе си. Но това не...

Джудит не успя да довърши. Той се наведе, прегърна я през кръста и я вдигна в скута си. Тя изскимтя тихо, макар да не я бе наранил. Не, просто я бе изненадал с бързината си.

— Двамата с теб ще трябва да се разберем — заяви той с непоколебим глас.

Обърна се към придружителите си.

— Вървете напред — каза им Иън. — Ще ви настигнем.

Докато изчакваха мъжете да се отдалечат, Джудит се опита да се завърти в скута му, за да се обърне напред. Мъжът я стисна през кръста, в мълчалива заповед да не мърда.

Тя го ощипа по ръката, опитвайки се да го накара да я пусне. Той не ѝ обърна внимание, но отпусна хватката си, докато чакаше мъжете му да се отдалечат, за да може да поговори с нея насаме. Джудит веднага спря да се върти.

Обърна глава, за да го погледне. Тази сутрин не се бе избръснал. Изглеждаше малко разрошен и много, много мъжествен.

Внезапно Иън насочи вниманието си към нея. Останаха загледани един в друг цяла минута. Младият мъж се запита как, в името на всичко свято, щеше да намери сили да я остави, когато стигнеха до дома му. Тя се чудеше откъде бе наследил този свой чист профил. Насочи поглед към устата му. И изведнъж усети, че не може да си поеме дъх. Небеса, толкова искаше да я целуне.

И той желаше същото. Наложил му се да поеме дълбоко дъх, в опит да контролира своеволните си мисли.

— Джудит, това привличане помежду ни, вероятно е резултат от факта, че бяхме принудени да общуваме един с друг в продължение на седмица. Близостта...

Тя веднага се хвана за думите му.

— Мислиш, че си бил принуден да понасяш компанията ми?

Иън игнорира прекъсването.

— Когато стигнем до крепостта ми, всичко, разбира се, ще се промени. Има определени правила, които трябва да се спазват от всички Мейтлънд.

— Защо?

— За да не настъпи хаос.

Той я изчака да кимне, преди да продължи. Стараеше се да не поглежда към сладката ѝ уста.

— Правилото, което следваме всички ние... или по-скоро поредицата от заповеди, бяха пренебрегнати по време на това пътуване, защото така бе наложително, но щом стигнем до крайната си цел, не можем да продължим с тази неопределена връзка.

Отново спря да говори. Младата жена предположи, че я изчаква да се съгласи с него, затова побърза да кимне. Той изглеждаше облекчен, преди тя да го попита.

— Защо?

Мъжът въздъхна.

— Защото съм леърд.

— Вече съм наясно с това — отвърна му Джудит. — И съм сигурна, че си добър леърд. Но все още не разбирам за какво е този разговор. Спомням си, че ти казах, че не съм част от клана ти.

— А аз съм сигурен, че ти обясних, че докато си гост в дома ми, ще трябва да следваш същите правила като всички останали.

Младата жена погали ръката му.

— Все още ли се тревожиш, че ще причиня неприятности?

Прииска му се да я удуши.

— Наистина ще се постарая да се разбирам с всички — прошепна тя. — Няма да ти създам никакви проблеми.

Мъжът се усмихна.

— Не съм сигурен, че това въобще е възможно. В мига, в който осъзнаят, че си англичанка, в ума си вече ще те ненавиждат.

— Но това не е честно, не мислиш ли?

Иън не беше в настроение да спори с нея.

— Не в това е проблемът. Просто се опитвам да те подготвя. Щом всички се съвземат от първоначалната си изненада...

— Да не би да ми казваш, че никой не знае за пристигането ми?

— Не ме прекъсвай, докато ти говоря — заповяда той.

Тя отново го погали по ръката.

— Извинявам се — прошепна му.

Само дето въобще не звучеше разкаяно. Той въздъхна шумно.

— Патрик, Франсис Катрин и членовете на съвета знаят, че идваш. Останалите ще разберат, едва когато пристигнем. Джудит, не искам да ти бъде трудно да се... приспособиш.

Той бе истински загрижен за нея. Но се опитваше да скрие загрижеността си с груб глас и намръщено изражение.

— Ти си много мил мъж — каза тя с глас, дрезгав от емоциите.

А той реагира така, сякаш са го обидили.

— Изобщо не съм мил, по дяволите!

Джудит помисли, че едва ли някога ще може да го разбере. Тя отметна коса през рамо, въздъхна и каза:

— И за какво точно си толкова обезпокоен? Смяташ, че ще ме приемат за по-нисша?

— Може би, в началото. Но веднъж щом...

— Това няма да ме притесни. И преди са ме принижавали. Няма въобще да ме разстрои, ако го направят пак. Чувствата ми не могат да бъдат наранени толкова лесно. Моля те, спри да се тревожиш за мен.

Той поклати глава.

— Напротив, ще наранят чувствата ти — отвърна ѝ, спомняйки си лицето ѝ, щом мъжете му отказаха да седнат да вечерят с нея през първата вечер. Иън замълча, опитвайки да си спомни какво щеше да ѝ казва, и след миг изсумтя: — Кой, по дяволите, те смята за по-нисша?

— Майка ми — отвърна му, преди да се замисли. — Не съм в настроение да говоря за семейството си — добави тя. — Не трябва ли да потегляме?

— Джудит, просто исках да ти кажа, че ако се замесиш в някой проблем, само трябва да кажеш на Патрик. Брат ми веднага ще ме намери.

— А защо да не кажа на теб? Нужно ли е да замесваме съпруга на Франсис Катрин?

— Правилата... — Той спря, виждайки усмивката ѝ. — Кое е толкова забавно?

Младата жена повдигна рамене.

— Доволна съм да разбера, че те е грижа за мен.

— Това, какво чувствам към теб, не е тема на тази дискусия — каза ѝ той с откровено зъл глас. Държеше се умишлено зле към нея, защото искаше да я накара да разбере, колко важно е това, което ѝ казва. По дяволите, просто се опитваше да я защити. Жените бяха толкова чувствителни, ако се вярваше на Патрик, а Иън не искаше да разстройва Джудит. Искаше тя да се приспособи възможно най-добре и макар че не му вярваше, хората от клана му, щяха да направят живота ѝ ад. Всяко нейно движение щеше зорко да бъде следено. Джудит бе права. Първоначалната омраза не беше справедлива. Бе наивно да мисли по този начин. Иън бе реалист и знаеше, че справедливостта няма никакво значение. Важно бе оцеляването. Нуждата да я защити по всеки възможен начин, едва не го задуши и ако се наложеше да бъде зъл и да я изплаши, за да я накара да разбере позицията, в която се намира, то господ му бе свидетел, щеше да го стори.

— Въобще не ме е грижа, че ми се мръщиш, Иън. Не съм направила нищо нередно.

Мъжът затвори очи и се предаде. Нямах да може да я изплаши. Господи, прииска му се да се разсмее.

— Да говоря с теб е невероятно изтощително преживяване — отбеляза той.

— Защото съм англичанка, или защото съм жена?

— И по двете причини — отвърна ѝ. — Нямам голям опит в разговорите с жени.

Очите ѝ се разшириха.

— И защо не?

Иън сви рамене.

— Не ми се е налагало.

Тя не можеше да повярва на ушите си.

— Звучи като задължение.

Мъжът се ухили.

— Точно така.

Вероятно я обиди, но тя не възрази. Усмивката му смекчи коментара.

— В дома ти няма ли жени, с които ти е приятно да си говориш от време на време?

— Това не е важно сега — отвърна ѝ.

Той реши да се върне към първоначалния разговор, но тя го изпревари.

— Знам, знам. Въпреки че твоите правила не бива да важат за мен, ще направя всичко по силите си да се впиша, докато съм на гости в дома ти. Ето, това успокои ли те?

— Джудит, няма да търпя дързостта ти.

Гласът му бе мек и в него липсваше дори следа от гняв. Той не заплашваше, просто оповестяваше факт. Тя му отвърна също толкова мило.

— Не съм била дръзка — каза младата жена. — Или поне не нарочно.

Прямотата ѝ бе очевидна. Иън кимна доволен. После отново опита да ѝ обясни позицията си.

— Докато си на моя земя, ще се подчиняваш на заповедите ми, защото съм отговорен за теб. Разбираш ли ме?

— Разбирам, че имаш силно развито чувство за собственост — отвърна му. — И господ ми е свидетел, изморих се от този разговор.

Смръщеното му изражение ѝ показва, че не го е грижа какво мисли тя.

Джудит реши да смени темата.

— Иън, ти не се срещаш често с чужди хора, нали?

Тя да не би да му се присмиваше? Не, едва ли.

— Само няколко външни са допускани в земите ни — отвърна ѝ.

— И защо?

Той нямаше готов отговор. В интерес на истината, дори не знаеше защо не бе позволено при тях да идват външни хора. Никога не бе отделял време да мисли за това.

— Така е било винаги — каза ѝ.

— Иън?

— Да?

— Защо ме целуна?

Промяната на темата привлече напълно вниманието му.

— Проклет да съм, ако знам — промърмори той.

По бузите ѝ плъзна червенина.

— Проклет ли ще бъдеш, ако ти се случи пак? — Младият мъж не разбра какво го пита. Погледът в очите му го доказваше. Тя превъзможна срама си. Помисли си, че това сигурно ще е последният път, в който са насаме, и смяташе да се възползва от ситуацията. Пресегна се и погали лицето му с пръсти.

— Какво правиш? — той хвана ръката ѝ, но не я отблъсна.

— Докосвам те — отвърна му Джудит. Опита се да прозвучи равнодушно, но знаеше, че не може да прикрие чувствата си. Съсредоточеното му изражение накара сърцето ѝ да препусне лудешки. — Бях любопитна да усетя каква е на допир брадата ти. — Усмихна се. — И сега знам. — Отдръпна ръка и я отпусна в скута си. — Гъделичка.

Почувства се като глупачка. Иън не смекчи дискомфорта ѝ. Гледаше я безмълвен. Смелостта ѝ го бе изненадала. Тя въздъхна тихо. Реши, че сигурно я е помислил за едно безсрамно момиче, без капка морал в себе си. Определено се държеше като такава. Какво ставаше с нея? Обикновено не беше толкова агресивна.

Младата жена галеше ръката му с пръсти, докато обмисляше предполагаемото му мнение за нея. Дори не осъзнаваше, че го милва.

Но пък той забеляза. Нежните докосвания, наподобяващи допира от крилца на пеперуда, го влудяваха.

Тя заби поглед в брадичката му, когато изрече извинението си.

— Обикновено не съм толкова любопитна и агресивна.

— Откъде знаеш?

Джудит толкова се изненада от въпроса, че погледна нагоре към него. Очите му блестяха развеселено. Нима ѝ се подиграваше?

Младата жена изглеждаше така, сякаш току-що бе разбил сърцето ѝ.

— Въпросът бе сериозен, Джудит. — Пръстът му погали нежно лицето ѝ. Мигновената ѝ реакция му достави истинско удоволствие. Тя се наведе към него, инстинктивно молейки за още, като коте, което се отърква в ръката, която го гали.

— Постоянно си спомням начина, по който ме целуна, и се моля да го направиш отново. Знам, че с това признание се посрамвам. Досега съм живяла много изолирано...

Устата му прекъсна обясненията ѝ. Той я целуна нежно и без да я принуждава, изчака тя сама да обвие ръце около тила му и доброволно да му се отдаде. Но скоро мъжът осъзна, че не може да се контролира. Целувката стана по-твърда, по-гореща и всепоглъщаща. Невероятно възбуждаща. Джудит се почувства така, сякаш се топи в прегръдките му. Обожаваше вкуса му и да чувства как езикът му се потърква в нейния, начинът, по който устните му пленяваха нейните, отново и отново. Обожаваше ниското ръмжене, което се изтръгваше от гърлото му и грубата нежност, с която я обгръщаха ръцете му.

Но мразеше начина, по който я гледаше, щом се отдръпнеше от нея. Изражението му бе същото, което бе видяла на лицето му, след като се целунаха за първи път. Иън беше разгневен, задето я е докоснал, дори може би бе и отвратен.

Не искаше да вижда това негово изражение. Джудит затвори очи и се срина срещу него. Сърцето препускаше вътре в гърдите ѝ. Както и неговото. Тя можеше да чуе силните му удари до ухото си. И той бе развълнуван от целувката, може би повече, отколкото тя. Дали това бе причината за гнева му? Не искаше да му харесва като я докосва.

Предположението я натъжи. Засрами я. Неочаквано ѝ се прииска да постави някаква дистанция помежду им. Тя се завъртя в скута му, докато не му обърна гръб. После се опита да седне по-напред, а не

върху бедрата му. Но той не й позволи. Ръцете му я сграбчиха за кръста и той я върна отново назад, поставяйки я в скута си.

— Престани да шаваш — заповяда й с глас, загрубял от гняв.

Тя реши, че го е наранила.

— Извинявай — изрече Джудит, но отказа да вдигне поглед към него. — Не трябваше да те моля да ме целунеш. Няма да се повтори.

— Няма ли?

Звучеше така, сякаш му е смешно. Тя изпъна гордо гръб в отговор. Иън си помисли, че в ръцете си държи късче лед.

— Джудит, кажи ми какво не е наред — нареди й той шепнешком.

Може би щеше да успее да му обясни, ако мъжът не се бе навел и не бе потъркал брадичка в бузата й. Тръпки на удоволствие се плъзнаха по раменете й. Господи, беше отвратена от себе си. Защо не можеше да контролира реакциите си, когато бе около него?

— Отговори ми.

— Знам, че двамата с теб нямаме бъдеще заедно — започна тя, а гласът й трепереше. — Не съм пълна глупачка, макар да осъзнавам, че се държах като такава. Единственото ми извинение е, че се чувствах в безопасност с това привличане към теб, точно поради тази причина. — Думите й нямаха никакъв смисъл. Тя се разгневяваше все повече. Стискаше ръцете си и бе доста превъзбудена.

— Обясни ми коя е тази проста причина — настоя той.

— Простата причина, че аз съм англичанка, а ти не — отвърна му. — Но вече не се чувствам в безопасност.

— Не се чувстваш в безопасност с мен?

Мъжът звучеше ужасен от самата представа за това.

— Не ме разбра — прошепна Джудит и продължи да гледа надолу, за да не му позволи да забележи срама й. — Смятах, че привличането между нас е напълно безобидно, защото ти си леърд, а аз англичанка, но сега стигнах до заключението, че съм грешала — това привличане е опасно. Ако ти позволя, ти ще разбиеш сърцето ми, Иън Мейтлънд. Трябва да ми обещаеш да стоиш далеч от мен. Това е... невъзможно.

Той подпря брадичката си на върха на главата й. Вдиша сладкото й ухание и се опита да не мисли за чудесното усещане да я държи в прегръдките си.

— Не е невъзможно — промърмори младият мъж. — Обаче ще е дяволски сложно.

Не бе осъзнал значението на думите си, преди да ги изрече на глас. Веднага започна да обмисля какви биха били последиците от това. Проблемите започваха да се задават и той реши, че ще има нужда от време, далеч от Джудит, за да може да премисли ситуацията трезво.

— Смятам, че ще бъде най-лесно, ако просто не си обръщаме внимание — предложи тя. — Когато стигнем до дома ти, ти ще се върнеш към важните си дела, а аз ще бъда заета с Франсис Катрин. Да, така ще е много по-лесно, не мислиш ли, Иън?

Той не ѝ отговори. Вместо това, взе юздите на жребца си и го подкара напред. Ръката му беше като щит, докато минаваха през тясната пролука. Той почувства, че Джудит трепери и щом излязоха на пътя, водещ към дома му, издърпа наметалото ѝ, което беше зад седлото му и я зави с него.

През следващите няколко часа никой от тях не каза и дума. Минаха покрай прекрасни полета, засети с рапица, жълтият им цвят бе толкова ярък, че ѝ се наложи да присвие очи. По целия хълм, сгущени между високите борове, имаше безброй къщички. Пред тях хълмът бе обрасъл с цветя във всеки цвят на дъгата, обградени от гъстия килим на изумруденозелената трева.

Минаха по извит мост, под който течеше бистър поток, и поеха нагоре по хълма. Въздухът бе натежал от уханието на лятото. Ароматът на цветята се смесваше с този на чистия планински въздух.

От къщите наизлязоха мъже и жени, за да видят групата, която се приближаваше. Всички членове на клана носеха дрехи в едни и същи цветове и тъй като багрите бяха като тези от дрехите на Иън, тя разбра, че най-после са пристигнали в дома му.

Изведнъж я обзе такова вълнение от предстоящата среща с Франсис Катрин, че не можеше да си намери място. Обърна се и се усмихна на Иън. Той обаче гледаше право напред, без да я поглежда.

— Веднага ли ще ме отведеш в дома на Франсис Катрин?

— Те ще ни чакат в двора на замъка, на върха на хълма — отвърна ѝ мъжът.

Дори не я погледна, когато отговори. Тя отново се обърна. Нямаше да позволи лошото му настроение да помрачи вълнението ѝ.

Беше пленена от красотата наоколо и нямаше търпение да го сподели с Франсис Катрин.

Реши да насочи вниманието си към крепостта на Иън. Господи, беше страшно грозна. Грамадната каменна постройка бе кацнала на самия връх на хълма. Нямаше стена, която да обгражда сградата. Иън явно не се тревожеше, че враговете му биха могли да нападнат дома му. Предположи, че щяха да имат достатъчно време да бъдат предупредени при потенциална атака, защото нападателите трябваше да се изкатерят нагоре по целия хълм.

Около покрива на гигантското здание се стелеше сива мъгла. Главната сграда бе с квадратна форма, сива и потискаща като небето над нея.

Дворът не бе по-добър. Имаше много повече кал, отколкото трева и износени двойни врати, водещи към вътрешността на крепостта.

Джудит погледна към тълпата, която се бе събрала пред тях. Мъжете кимаха на Иън, но жените не показваха никаква реакция към пристигането им. Повечето стояха зад съпрузите си — мълчаха, наблюдаваха и чакаха.

Джудит се огледа за Франсис Катрин. Тя изобщо не бе притеснена, докато не забеляза приятелката си и не се вгледа добре в лицето ѝ.

Франсис Катрин всеки миг щеше да се разплаче. Лицето ѝ бе мъртвешки бяло. Очевидно бе изплашена. Джудит не разбираше какви са причините за реакцията ѝ, но тревогата на приятелката ѝ веднага се прехвърли и на нея.

Иън накара жребеца си да спре. ГаУри, Алекс и Бродик веднага сториха същото. Франсис Катрин направи крачка напред. Мъжът, който стоеше до нея, я хвана за ръката ѝ и попречи да се приближи.

Джудит погледна към Патрик Мейтлънд. Не се съмняваше, че мъжът е съпруг на Франсис Катрин. Той приличаше доста на Иън и макар че телосложението му бе по-слабо, намръщеното му изражение бе точно като това на брат му.

Освен това и той изглеждаше разтревожен. Щом погледна надолу към жена си, Джудит осъзна, че Патрик се тревожи за Франсис Катрин.

Приятелката ѝ бе стиснала ръце една в друга. Тя погледна за един дълъг миг към Джудит, после направи още една крачка напред. Този път, съпругът ѝ не я спря.

Моментът бе доста неловък, тъй като огромната тълпа ги наблюдаваше.

— Защо Франсис Катрин е изплашена? — прошепна тя на Иън.

Той се наведе към ухото ѝ и вместо отговор попита:

— А защо ти си изплашена?

Тъкмо се канеше да отвърне, че не е изплашена, когато Иън привлече вниманието ѝ като нежно отмести ръцете ѝ от себе си. Господи, беше се вкопчила в него така, сякаш от това зависеше животът ѝ.

Той я стисна леко, преди да слезе от коня. Кимна към Патрик, за да го поздрави и се обърна да свали Джудит от коня.

Тя дори не го погледна. Обърна се, тръгна бавно към приятелката си и спря щом се озова в лице в лице с нея.

Не знаеше какво да стори, за да прогони страха на Франсис Катрин. Нито пък своя. Спомни си, че когато бяха малки, щом едната заплачеше, другата веднага се присъединяваше към нея. Този спомен доведе до друг и изведнъж тя осъзна какво точно трябва да каже на скъпата си приятелка.

Погледът ѝ се насочи към издутия корем на Франсис Катрин. Джудит направи още една крачка напред и погледна право в очите ѝ. С тих шепот, за който бе сигурна, че само приятелката ѝ ще чуе, тя каза:

— Спомням си много добре, че и двете си обещахме да не пием вино от чашата на някой мъж. Но като те гледам, Франсис Катрин, имам чувството, че си нарушила обещанието си.

ГЛАВА 6

Франсис Катрин възкликна тихо. Очите ѝ се разшириха изненадано и в следващия миг избухна в смях и се хвърли в прегръдките на Джудит. Спомни си как беше напълно сигурна в тази глупост, когато каза на Джудит, че жените могат да забременеят, само ако пият вино от чашата на някой мъж.

Едва не смачка Джудит, когато я прегърна. Двете се смееха и плачеха едновременно и гълпата, събрала се около тях, ги гледаше така, сякаш са си загубили ума.

Тежестта от притеснението изчезна от раменете на Патрик. Той се обърна към Иън и кимна бавно. Брат му също му кимна.

Патрик реши, че пътуването си е струвало цялото главоболие. Той скръсти ръце зад гърба си и зачака жена му да си спомни добрите маниери. Радостта, изписана на лицето ѝ, бе достатъчна да го накара да ѝ прости за поведението ѝ. Господи, как му бе липсвал звукът на смеха ѝ. Част от него искаше да прегърне англичанката толкова бурно, колкото я прегръщаше и жена му, за да ѝ покаже своята благодарност за лоялността ѝ.

Наложи му се да чака повече от пет минути, докато жена му си спомни, че е там. Двете жени говореха едновременно, питайки и отговаряйки на въпросите си. Около тях сякаш се заформи вихрушка от щастлив хаос.

Иън бе също толкова доволен, колкото и Патрик, при вида на двете жени. В началото бе малко изненадан, но скоро осъзна, че тези жени са свързани от едно истинско приятелство. Силата на връзката между Джудит и Франсис Катрин бе уникална. Стана му любопитно. Спомни си думите на Джудит, че двете са станали приятелки много преди да пораснат достатъчно, за да разберат, че трябва да са врагове и осъзна, че им се възхищава още повече, задето са решили да останат лоялни една към друга, дори след като са научили за недоверието и... омразата.

Джудит си спомни за публиката им, преди Франсис Катрин.

— Имаме да наваксваме толкова много — каза ѝ тя. — Но сега трябва да благодаря на Иън и останалите, задето ме доведоха.

Франсис Катрин хвана ръката ѝ.

— Първо трябва да те запозная със съпруга ми — каза ѝ, сетне се обърна към Патрик и му се усмихна. — Това е Джудит.

Усмивката на Патрик бе досущ като тази на Иън.

— И сам се досетих — каза на жена си. — Приятно ми е да се запознаем, Джудит.

Ако Франсис Катрин бе пуснала ръката ѝ, тя щеше да успее да направи хубав реверанс, но тъй като приятелката ѝ не го направи Джудит само се усмихна.

— Много съм щастлива, че съм тук, Патрик. Благодаря ти, че ме покани.

Вниманието ѝ се насочи към Иън. Той бе хванал юздите на жребеца си и крачеше към конюшните. Джудит откъсна ръката си от хватката на Франсис Катрин, обеща да се върне след миг и побърза след него.

— Иън, моля те, почакай — извика му тя. — Искам да ти благодаря.

Той не спря, но се обърна, кимна ѝ рязко и продължи. Когато Алекс, ГаУри и Бродик минаха покрай нея, тя благодари и на тях, но те реагираха по същия начин като Иън. Държаха се грубо и дистанцирано.

Джудит си каза, че не би трябвало и да очаква повече. Те бяха изпълнили дълга си и най-последно се бяха отървали от нея. Насили се да се усмихне и се обърна. Когато мина покрай група жени чу шепот.

— Милостиви боже, мисля, че е англичанка, но не може да е истина, нали?

Ако дрехите на Джудит не ги бяха навели на тази мисъл, то акцентът ѝ го бе сторил със сигурност.

Тя продължи да върви към Франсис Катрин, но все пак се усмихна на жените, които я одумваха.

— Да, англичанка съм.

След това изказване една от жените остана с отворена уста. Джудит почувства, че ѝ иде да се разсмее, но не го направи, защото смяташе, че е грубо да се присмива на чуждото объркване.

Когато застана до приятелката си, тя каза:

— Всички изглеждат доста развълнувани от присъствието ми тук.

Франсис Катрин се разсмя. Патрик обаче, реагира по противоположния начин. Беше сигурен, че тя не се шегуваше, когато изрече думите.

— Джудит, не съм сигурен, че „развълнувани“ е точната дума. По-скоро бих казал...

Той погледна към жена си, надявайки се тя да му помогне да смекчи истината. Обаче Франсис Катрин въобще не му помогна. Младата жена не можеше да спре да се смее.

Джудит му се усмихна.

— А дали „ужасени“ е правилната дума?

— Не — каза Франсис Катрин. — Възмутени, отвратени или може би дори...

— Достатъчно — прекъсна я Патрик с тихо ръмжене. Но искрите в очите му свидетелстваха, че всъщност не е ядосан. — Значи се шегуваше с мен, когато предположи, че...

Джудит кимна.

— Да, просто се шегувах. Знам, че не съм добре дошла тук. Иън ме предупреди.

Преди Патрик да успее да отговори, един от старейшините го повика, той се поклони на жена си и на Джудит, и тръгна към групичката мъже, която стоеше край стъпалата на крепостта. Франсис Катрин хвана Джудит за ръка и я поведе надолу по склона.

— Ще отседнеш при мен и Патрик — обясни тя. — Може да ни бъде малко тясно, но искам да си до мен.

— В дома ти има ли повече от една стая?

— Не, но Патрик иска да добави още една, след като се роди бебето.

Младият мъж слезе по хълма, за да се присъедини към тях. По намръщеното му изражение реши, че вече му се е наложило да защити присъствието ѝ пред възрастния воин.

— Ще имаш ли проблеми, задето ме покани в дома си, Патрик?

Той ѝ отвърна уклончиво.

— Ще свикнат да те виждат наоколо.

Стигнаха до колибата. Тя бе първата в редицата. Пред дома имаше розови и червени цветя, а камъните бяха варосани и блестяха от

чистота.

От двете страни на вратата имаше по един голям прозорец. А вътре, къщата бе толкова приветлива, колкото и отвън. В средата на една от стените имаше каменно огнище, до срещуположната стена имаше огромно легло, покрито с красива покривка. По средата на стаята имаше кръгла маса с шест стола около нея, а умивалникът бе до вратата.

— Преди да се стъмни ще донесем още едно легло — обеща Франсис Катрин.

Патрик кимна, но не изглеждаше много доволен от решението. По-скоро се бе примирил.

Темата бе доста деликатна, но проблемът трябваше да се реши възможно най-скоро. Джудит отиде до масата и седна.

— Патрик, моля те, не тръгвай още — извика тя, когато видя, че той се кани да излезе. — Бих искала да поговорим за тази уговорка със спането.

Той се обърна, облегна се на вратата, скръсти ръце на гърдите си и зачака обяснението ѝ. Мъжът помисли, че тя ще поиска от него да се изнесе от дома си, докато е тук, и се подготви за разочарованието на жена си, когато откажеше на Джудит. Макар сега да не можеше да бъде интимен с Франсис Катрин, той все още се наслаждаваше на усещането да я притиска към себе си нощем, и господ му бе свидетел, нямаше намерение да се отказва от това.

Но след миг си призна, че ако Франсис Катрин го погледне с очи пълни със сълзи, той щеше да отстъпи. Щеше да стори всичко само за да ѝ спести безпокойството.

Джудит беше объркана от намръщеното му изражение. Въпреки първоначалното ѝ впечатление, явно щеше да се окаже, че притежава същия opak характер като брат си. Но въпреки това, още го харесваше само защото от начина, по който гледаше жена си, си личеше колко много я обича.

Тя събра ръцете си.

— Не смятам, че е редно да остана с вас. Двамата трябва да бъдете сами нощем — добави тя, щом видя, че Франсис Катрин се кани да възрази. — Моля те, не го приемай като обида — каза ѝ. — Но според мен, съпрузите трябва да имат възможност поне за няколко часа

да останат насаме. Има ли някое място наблизо, където бих могла да прекарвам нощите?

Франсис Катрин вече поклащаше глава, когато Патрик каза:

— Колибата, която е две къщи след нашата, е празна. По-малка е от тази, но съм сигурен, че ще свърши работа.

— Патрик, искам да остане с нас.

— Тя току-що ти обясни, че няма да ѝ е удобно, любима. Нека бъде така, както тя желае.

Джудит се почувства засрамена.

— Не че не искам да остана, но...

— Ето, видя ли? Тя иска да...

— Франсис Катрин, този път аз ще спечеля в този спор — обяви Джудит. За по-силен ефект кимна с глава.

— Защо?

— Защото е мой ред — обясни. — Ти може да спечелиш следващия ни спор.

— Господи, колко си твърдоглава. Добре. Можеш да останеш в къщата на Елмонт. Ще ти помогна да се настаниш удобно.

— Няма да го правиш — прекъсна ги Патрик. — Сега ще почиваш, съпруго. Аз ще се погрижа за удобството на приятелката ти.

Патрик вече изглеждаше много по-щастлив. Джудит предположи, че е облекчен, че тя ще спи другаде. Мъжът дори ѝ се усмихна. Тя също му отвърна с усмивка.

— Предполагам, че Елмонт вече не живее там и няма да има нищо против.

— Той умря — каза ѝ Патрик. — Въобще няма да възрази.

Франсис Катрин поклати глава към мъжа си. Той ѝ намигна и излезе от къщата.

— Съпругът ми не целеше да бъде груб. Елмонт беше много стар, когато умря, и си отиде от този свят в мир със себе си. Патрик просто се опита да се пошегува. Мисля, че нарочно се закача с теб, Джудит.

— Ти го обичаш много, нали, Франсис Катрин?

— О, да — отвърна приятелката ѝ. Тя се настани на масата и през следващия час говори само за съпруга си. Разказа на Джудит как са се запознали, как я е ухажвал и завърши като изброи сто или двеста от най-добрите му качества.

Когато младата жена спря, за да си поеме дъх, Джудит бе разбрала, че според Франсис Катрин, единственото, което съпругът ѝ не може да прави, е да върви по вода... все още.

Франсис Катрин се засмя.

— Толкова се радвам, че си тук.

— Нали не се сърдиш, задето искам да спя някъде другаде?

— Не, разбира се, че не. Освен това, ще си достатъчно близо, че да ме чуеш, ако те повикам. Трябва да внимаваме да не изключваме Патрик. Съпругът ми доста лесно може да се почувства наранен, ако не му обръщам достатъчно внимание.

Джудит се опита да не се засмее. Патрик бе толкова грамаден мъж. Идеята, че някой може да нарани чувствата му, бе наистина забавна... и доста сладка.

— На външен вид прилича доста на брат си.

— Може би малко — каза Франсис Катрин. — Патрик е много по-красив.

Джудит бе на мнение, че е точно обратното. Иън беше много по-красив от Патрик. Реши, че явно наистина любовта кара хората да виждат нещата в различна окраска.

— Патрик е невероятно нежен и любящ.

— И Иън е такъв — отвърна Джудит, преди да успее да се спре.

Приятелката ѝ веднага се хвана за коментара.

— А ти откъде знаеш дали Иън е любящ, или не?

— Той ме целуна — прошепна тя признанието си, почувства как се изчервява и снижи поглед. — Два пъти.

Франсис Катрин беше зашеметена.

— А ти отвърна ли на целувката му... и двата пъти?

— Да.

— Разбирам.

Джудит поклати глава.

— Не, не разбираш — възрази тя. — Двамата се привличаме. Не съм сигурна защо, но това така или иначе няма значение. Сложихме край. Наистина — добави тя, като видя реакцията на приятелката си.

Франсис Катрин не ѝ повярва. Поклати глава.

— Знам защо е привлечен от теб.

— Защо?

Франсис Катрин завъртя очи.

— Кълна се в господ, нямаш капка суета в себе си. Въобще някога виждала ли си се в огледало? Ти си красива, Джудит. — Тя спря, за да въздъхне драматично. — Никой ли не е отделял време, за да ти го каже?

— Това не е вярно — възрази Джудит. — Милисът и Хърбърт са ми отправяли много комплименти. Постоянно ми показват колко ме обичат.

— Да — съгласи се Франсис Катрин. — Но тази, от която си имала нужда да получиш подкрепа, ти е обърнала гръб.

— Не започвай с това, Франсис Катрин — предупреди я Джудит. — Майка ми не би могла да се промени.

Франсис Катрин изсумтя.

— Текел все още ли се напива като свиня вечер?

Джудит кимна.

— Вече пие и през деня — каза тя.

— Какво си мислиш, че щеше да се случи с теб, ако леля ти Милисът и чичо ти Хърбърт не те защитаваха, когато беше малка и уязвима? Сега, откакто чакам свое дете, започнах да се замислям за такива неща.

Джудит не знаеше какво да отвърне на тази забележка. Мълчанието ѝ даде време на приятелката ѝ да се успокои.

— Трудно ли ти бе да напуснеш дома? — попита Франсис Катрин. — Тревожех се, защото смятах, че може би ще си в дома на Текел. По това време винаги трябва да оставаш при него за шест месеца и не бях сигурна кога точно ще трябва да се върнеш при леля си и чичо си. Ужасно много се тревожих за това.

— Бях при Текел, но няхах проблем със заминаването си — отвърна Джудит. — Майка ми вече бе тръгнала към Лондон за двора на краля.

— А Текел?

— Беше пиян, когато му казах къде отивам. Не съм сигурна дали въобще си е спомнил разговора ни на следващата сутрин. Ако се наложи, Милисът и Хърбърт ще му кажат всичко.

Вече не искаше да говори за семейството си. В очите на Франсис Катрин се четеше невероятна тъга и Джудит реши да узнае какво я причинява.

— Чувстваш ли се добре? Кога трябва да се роди бебето?

— Чувствам се дебела — отвърна Франсис Катрин. — И предполагам, че имам още осем или девет седмици, докато ми дойде времето.

Джудит хвана ръката на приятелката си.

— Кажи ми какво не е наред.

Не ѝ се наложи да обясни по-точно въпроса си. Приятелката ѝ разбра кристално ясно какво иска да знае.

— Ако не беше Патрик, щях да мразя това място.

Мъката в гласа на Франсис Катрин показва на Джудит, че приятелката ѝ не преувеличава и че е истински нещастна.

— Липсват ти баща ти и братята ти?

— О, да — отвърна тя. — През цялото време.

— Тогава поискай от Патрик да отиде и да ги доведе, за да те посетят.

Франсис Катрин поклати глава.

— Не мога да го моля за още — прошепна ѝ. — Трябваше да се обърнем към съвета, за да позволят да дойдеш.

После обясни на Джудит всичко за властта, която притежаваше съветът. Разказа ѝ как Иън се е намесил, когато старейшините са искали от нея да се откаже от обещанието си и колко изплашена е била през цялото това изпитание.

— Не разбирам защо е трябвало да се обръщате към съвета за разрешение — отбеляза Джудит. — Може би фактът, че съм англичанка е ключов в този случай, но все пак не разбирам за какво ви е тяхното одобрение.

— Повечето Мейтлънд имат основателни причини да мразят англичаните — обясни Франсис Катрин. — Загубили са роднини и приятели в битки с англичаните. Мразят твоя крал Джон.

Джудит сви рамене.

— Повечето английски барони също не го харесват. — Трябваше да се прибори с инстинкта да се прекръсти, защото със сигурност щеше да гори в чистилището, задето злослови за господаря си. — Той е самозванец и е направил няколко ужасни грешки, или поне така смята чичо Хърбърт.

— Знаеш ли, че кралят ти е трябвало да се ожени за шотландка, но се е отметнал?

— Не съм чувала за това, но не съм изненадана. Франсис Катрин, какво имаше предвид, когато каза, че не можеш да искаш нищо повече от Патрик? Защо да не отиде и да доведе баща ти?

— Мейтлънд не обичат чужденците — отвърна тя. — Дори мен не харесват.

Прозвуча като наранено дете, когато изрече последните думи. Джудит реши, че причината за емоционалния ѝ смут е деликатното състояние, в което се намираше.

— Сигурна съм, че всички те харесват.

— Не си измислям — възрази Франсис Катрин. — Жените смятат, че съм разглезена и съм привикнала да правя каквото поискам.

— Откъде знаеш, че мислят така?

— Една от тях ми го каза. — По бузите на Франсис Катрин потекоха сълзи. Тя ги изтри с опакото на ръката си. — Толкова ме е страх. Страхувах се и за теб. Знаем колко егоистично постъпих като поисках да дойдеш.

— Още преди много години ти обещах да дойда — напомни ѝ Джудит. — Щях да се обидя, ако не бе изпратила да ме доведат. Не искам да говориш такива глупости.

— Но обещанието, което те накарах да ми дадеш... то беше преди да разбере, че ще се озова тук — проплака тя. — Тези хора са толкова... студени. Тревожа се, че може би ще те обидят по някакъв начин.

Джудит се засмя. Приятно ѝ бе, че приятелката ѝ се тревожи за добруването ѝ.

— Франсис Катрин, винаги ли си се чувствала така, или намрази това място, когато разбра, че очакваш дете?

Приятелката ѝ обмисля въпроса цяла минута.

— В началото бях щастлива, но само докато не осъзнах, че не се вписвам тук. Че съм чужденка. Омъжена съм вече от три години, но те все още не ме приемат като една Мейтлънд.

— Защо не?

— Може би, защото съм отгледана в пограничните райони — отвърна Франсис Катрин. — Или поне това е част от причините им. Патрик е трябвало да се ожени за друга жена. Не ѝ е предлагал брак, но всички са очаквали да го направи. После срещна мен.

— Говорила ли си с Патрик за това, че си нещастна?

— Споменах го няколко пъти — каза тя. — Нещастieto ми бе доста смуцаващо. Но съпругът ми не може да накара жените да ме харесват. Не искам да умра тук. Искам Патрик да ме отведе при татко, преди да родя, и да остане с мен до края.

— Няма да умреш — почти изкрещя Джудит. — След всичките неприятности и срам, през които преминах, се постарай да не умираш.

Франсис Катрин се почувства по-добре, долавяйки гнева ѝ.

— Каж ми през какви неприятности си преминала — каза тя с глас, преливащ от ентузиазъм.

— През последните две години говорих с най-малко петнадесет акушерки и се кълна, запаметих всяка тяхна дума. Милисънт бе толкова решена, колкото и аз, разбира се, затова обикаляше из селата, за да търси тези жени. Не знам как щях да се справя без нейната помощ.

— Милисънт е прекрасна мила жена.

— Да, такава е — съгласи се Джудит. — Изпраща ти любовта си.

Франсис Катрин кимна.

— Каж ми какво научи от всички тези акушерки.

— За да съм напълно честна с теб, в началото чух доста противоречиви мнения и почти се отчаях. Една ми каза, че по време на раждането, стаята трябва да е гореща, като чистилицето, а друга обясни съвсем противоположното. Да, беше много объркващо, Франсис Катрин. Но тогава стана чудо. Една сутрин, акушерка, на име Мод, дойде в крепостта и се държеше така, сякаш я притежава. Тя беше стара, доста крехка на вид, с приведени рамене и изкривени пръсти. Страховита гледка беше. Още в началото реших да бъда скептична към знанията ѝ. Но бързо осъзнах каква глупачка съм била да я подценявам. Франсис Катрин, тя е най-милата жена, която съм срещала. Много проницателна и ми каза, че голяма част от знанията се основават на усета ѝ. Тя е акушерка от много години, но методите ѝ са доста модерни. Ослушва се за всички новини, относно раждането, и е запозната с най-новите техники за израждане. Нейно призвание е да бъде акушерка. Ако не беше толкова стара и крехка, щях да я доведа със себе си. Но пътуването щеше да е непосилно за нея.

— Никога нямаше да позволят на тази жена да се намеси — каза Франсис Катрин. — Не разбираш, Джудит.

— Тогава ми помогни да разбера. Говорила ли си с някоя акушерка за страховете си?

— Милостиви боже, не — веднага каза Франсис Катрин. — Ако бях споделила, че ме е страх, само щях да влоша нещата. Името ѝ е Агнес и не искам дори да се доближава до мен, когато настъпи времето да раждам. Тя и една жена, на име Хелън, са единствените акушерки тук. И двете се държат доста надменно. Всички смятат, че дъщерята на Агнес, Сесилия, ще се омъжи за Иън, когато той се намери да я поиска, и смятам, че това е причината Агнес да си вири носа. Смята, че ще стане тъща на леърда.

Джудит се почувства така, сякаш сърцето ѝ се е спуснало в стомаха. Погледна надолу към повърхността на масата, за да не може Франсис Катрин да види как ѝ се отрази тази новина.

Приятелката ѝ не забеляза нищо, а продължи с обясненията.

— Но само Агнес май вярва, че този брак ще се състои. Патрик е сигурен, че Иън няма никакви намерения да предложи на Сесилия.

— А защо Агнес вярва, че Иън ще го направи?

— Дъщеря ѝ е красива жена. Истината е, че тя може би е най-красивата в клана. Причината е доста повърхностна, но Агнес смята, че щом дъщеря ѝ е толкова привлекателна, Иън със сигурност ще я поиска за жена. Но Сесилия има мозък на бълха.

Джудит поклати глава.

— Засрами се, не бива да говориш така за жената. — Опита се да прозвучи поучително, но развали ефекта, като се засмя на глас. — Сериозно, бълха ли, Франсис Катрин?

Приятелката ѝ кимна и също се разсмя.

— О, Джудит, толкова съм щастлива, че си тук.

— И аз съм много щастлива.

— Какво ще правим сега?

Настроението на Франсис Катрин се смени толкова рязко, че Джудит се изуми. До преди миг се смееше щастливо, а сега изглеждаше така, сякаш ще се разплаче.

Мод бе обяснила на Джудит, че бременните жени променят често настроението си. Също така, бе обяснила, че ако родилката е спокойна, това е още една предпоставка за безпроблемно раждане. Ако бъдещата майка се разстроеше, трябваше да бъде успокоена възможно най-бързо.

Джудит веднага се зае с това. Тя погали ръката на Франсис Катрин и ѝ се усмихна. Опита се да изглежда спокойна и уверена.

— С кое какво да правим? Всичко ще бъде наред, Франсис Катрин.

— Агнес няма да ти позволи да ми помогнеш, когато настъпи моментът. А аз не искам тази зла жена да бъде до мен. Какво ще направим по този въпрос?

— Спомена за друга акушерка, на име Хелън, нали? Тя няма ли да може?

— Агнес я е научила на всичко, което знае — отвърна Франсис Катрин. — Не съм сигурна, че искам дори тя да е до мен.

— Трябва да има още акушерки — каза Джудит. — Съдейки по броя на къщите и многобройната тълпа, която видях при пристигането ми, предположих, че тук живеят поне петстотин мъже и жени.

— Предполагам, че са дори двойно повече — призна Франсис Катрин. — Още не си видяла колибите от другата страна на хълма. Досега са преброявани само воините, а те надхвърлят шестстотин души.

— Трябва да има още акушерки — повтори Джудит.

Франсис Катрин поклати глава.

— Агнес ръководи всичко — обясни ѝ. — И тъй като съм снаха на леърда, ще настоява именно тя да изроди бебето. Дори и да има други акушерки, те няма да ѝ се противопоставят. Няма да искат да разгневят Агнес.

— Разбирам.

Неочаквано на Джудит ѝ прилоша. Вътре в нея започна да се натрупва паника. Небеса, не беше толкова опитна, че да се заеме с всичко това сама. Вярно бе, че бе събрала информация за най-новите методи за израждане на деца, но никой не ѝ бе позволявал да присъства на нито едно раждане и тя смяташе, че е напълно некомпетентна да се погрижи за Франсис Катрин.

Защо никога нищо не беше лесно? Джудит си представяше, че ще бърше потното чело на приятелката си, когато започнеха силните болки, ще държи ръката ѝ и от време на време ще нашепва „точно така, точно така“, докато някоя опитна акушерка се погрижи за всичко останало.

По лицето на Франсис Катрин отново закапаха сълзи. Джудит въздъхна тихо.

— Сигурно е само едно нещо — каза тя. — Ти ще родиш това бебе. Аз съм тук, за да ти помогна, и след като сме двете заедно, ще решим проблема, колкото и невъзможен да изглежда.

Решителността в гласа ѝ успокои Франсис Катрин.

— Да — съгласи се тя.

— Възможно ли е да спечелим Агнес на наша страна, или няма смисъл да опитваме?

— Няма смисъл — отвърна Франсис Катрин. — Тя няма да промени начина си на действие. Толкова е коравосърдечна, Джудит. При първа възможност ми казва каква болка ще трябва да преживея. Обича да разказва истории за различни раждания с усложнения.

— Не бива да я слушаш — каза Джудит. Гласът ѝ потрепери от гняв. Никога не бе чувала нещо толкова ужасно. Агнес очевидно не бе с всичкия си. Джудит поклати глава, докато размишляваше върху ситуацията.

— Знам какво правиш — прошепна бременната жена. — Опитваш се да разбереш Агнес, нали? Щом разбереш какви са причините за поведението ѝ, ще знаеш какво да сториш, за да я промениш. Но за мен няма значение — добави тя. — Не ме е грижа, дори ако се превърне в ангел. Няма да ѝ позволя да се доближи до мен.

— Не, не се опитвам да я разбера. Вече знам защо тя се държи по този начин. Иска да има власт, Франсис Катрин. Използва страха, за да кара жените да правят каквото тя пожелае. Става по-силна от слабостите им. Мод ми каза, че има жени като нея. Каквото и да направя, няма да я промени. Не се тревожи. Няма да ѝ позволя да се доближи до теб. Обещавам ти.

Франсис Катрин кимна.

— Вече не се чувствам самотна — призна тя. — Всеки път, щом се опитам да говоря с Патрик за раждането, той се разстройва. Страхува се за живота ми и в крайна сметка аз съм тази, която го утешава.

— Той те обича — каза Джудит. — Затова се тревожи за теб.

— Не мога да разбера защо ме обича. Напоследък съм толкова непоносима. Плача през голяма част от времето.

— Това е напълно нормално.

Франсис Катрин се усмихна. Джудит винаги я бе защитавала. Почувства се щастлива, че ѝ е приятелка.

— Говорихме достатъчно за проблемите ми. Сега искам да поговорим за твоите. Ще се опиташ ли да се срещнеш с баща си, докато си тук?

Джудит сви рамене.

— Получи се малко по-сложно, отколкото смятах в началото. Първо, планините на Шотландия са доста по-големи, отколкото си представях — каза тя. — И второ, чух, че Маклейн воюват с Мейтлънд.

— Откъде разбра?

Джудит ѝ разказа за разговора ѝ с майката на Изабел. Франсис Катрин вече се мръщеше, когато приятелката ѝ приключи.

— Това, което ти е казала, е истина. Маклейн са ни врагове.

— Баща ми може да е мъртъв.

— Не е.

— Откъде знаеш?

— Попитах Патрик какъв е леърд Маклейн, като се преструвах, че съм просто любопитна, и той ми каза, че е възрастен мъж, който е начело на клана от много години.

— Какво още ти каза?

— Нищо повече — каза Франсис Катрин. — Не исках да го разпитвам. Ако му бях задала повече въпроси, щеше да ме попита защо се интересувам от Маклейн. Обещах ти да не казвам на никого кой е баща ти и тъй като го сторих, преди да се омъжа за Патрик, не мога да му кажа. Освен това, ако научи, сигурно ще подивее. Джудит, никой не бива да разбира кой е баща ти, докато си тук. Ще се изложиш на опасност.

— Иън ще ме защити.

— Той не знае за Маклейн — възрази приятелката ѝ. — Не знам какво ще стори, ако разбере.

— Смятам, че въпреки това, ще ме защити.

— Господи, звучиш много сигурна.

Джудит се усмихна.

— Сигурна съм — каза тя. — Но това е без значение, нали? Иън никога няма да научи. Дори не съм сигурна дали ще се срещна с баща си. Надявах се обаче да го видя отдалеч.

— И за какво ще ти послужи това?

— Предполагам, че ще задоволи любопитството ми.

— Трябва да говориш с него — настоя Франсис Катрин. — Не знаеш дали наистина той е прогонил майка ти, или не. Трябва да разбереш истината. Със сигурност не може да се довериш сляпо на историите на майка си, не и след всичките лъжи, които ти е говорила досега.

— Знам обаче, че не дойде в Англия, за да ни вземе — възрази Джудит. Повдигна инстинктивно ръка към гърдите си. Пръстенът на баща ѝ висеше между гърдите ѝ на златна верижка. Трябваше да го остави у дома, но просто не успя да го стори. Не разбираше защо. Господи, колко объркана се чувстваше.

Тя отпусна ръка на масата.

— Обещай ми, че ако не ни се удаде удобен случай, няма да мислиш за начин как да ни срещнеш. Става ли?

Франсис Катрин се съгласи, за да зарадва приятелката си. Знаеше, че този разговор е болезнен за Джудит. Затова реши да смени темата и започна да си припомня някои от предишните им приключения.

Не след дълго и двете се смееха.

Патрик чу смеха им, още преди да влезе в къщата, и се усмихна в отговор. Приятелката вече ѝ помагаше. Бродик, който вървеше до него, също се усмихна.

— Франсис Катрин се радва, че Джудит е тук — отбеляза той.

— Да, така е — отвърна Патрик.

Все още се усмихваше, когато влезе в колибата. Този път жена му си спомни за добрите маниери. Веднага се изправи и отиде при съпруга си. Джудит също се изправи. Тя притисна ръце една до друга и поздрави воините.

Бродик внесе три от чантите ѝ в къщата. Патрик носеше две. Мъжете оставиха багажа на леглото.

— Точно колко дълго плануваш да останеш тук, момиче? — попита Патрик.

Звучеше разтревожен. Джудит не се сдържа да се пошегува с него.

— Само година или две — отвърна тя. Мъжът леко пребледня, а тя се разсмя. — Шегувам се — каза му най-после.

— Бродик, остани за вечеря — покани го Франсис Катрин. — Джудит, не се шегувай с Патрик. Накара го да пребледнее като мъртвец.

И двете жени сметнаха, че този факт е много забавен. Все още се смееха, когато на прага се появиха Алекс и ГаУри. Двамата воители изглеждаха леко смутени. Франсис Катрин веднага покани и тях на вечеря.

Патрик изглеждаше изненадан от гостите. Джудит помогна на приятелката си да довърши вечерята. Франсис Катрин беше направила агнешко задушено и бе опекла няколко самуна черен хляб.

Мъжете насядаха около масата и Джудит, и Франсис Катрин им сервираха, преди да седнат до Патрик, за да вечерят.

Двете жени нямаха особен апетит. През цялото време си говореха. Патрик забеляза, че Алекс повече гледа към Джудит, отколкото яде, и когато осъзна, че ГаУри, дори не е докоснал храната си, причините за спонтанната визита му станаха кристално ясни.

И двамата бяха пленени от Джудит. Патрик едва се сдържа да не се разсмее. Жените напълно бяха забравили за присъствието на мъжете. Те се извиниха, станаха от масата и отидоха до леглото. Джудит даде на приятелката си подаръците, които ѝ бе приготвила, и започна да се смее, когато видя щастието изписано на лицето ѝ. Почти всички подаръци бяха за бебето, но имаше и една прекрасна бяла нощна роба с избродирани в розово и синьо розички около деколтето. На Джудит ѝ бе отнело цял месец да я направи. Цялата работа си струваше усилията, защото Франсис Катрин щеше да изглежда прекрасно в нея.

След като жените не им обръщаха внимание, мъжете сметнаха, че не е нужно да крият интереса си. Погледите им бяха насочени към Джудит. Патрик забеляза, че когато тя се засмееше и воините се усмихваха. Интересът на Бродик изненада най-много Патрик, тъй като досега воинът винаги бе крил много добре емоциите си.

— На кого се хилиш така? — неочаквано попита Бродик.

— На теб — отговори му Патрик.

Преди Бродик да отвърне, Джудит се обърна към него.

— Бродик, забравих да занеса бисквитите на Изабел.

— Ще се погрижа да ги получи — каза той.

Джудит поклати глава.

— Искам да се срещна с нея — обясни тя. Изправи се и отиде до масата. — Трябва да ѝ предам едно съобщение от майка ѝ.

— С радост ще ти покажа пътя — доброволно предложи Алекс.

— Аз ще го направя — обади се ГаУри.

Бродик поклати глава.

— Изабел е моя снаха — озъби се той. — Аз ще покажа пътя на Джудит.

Иън бе застанал до отворената врата и слушаше спора им. Беше му трудно да повярва на ушите... и на очите си. Воините му се държаха като оглупели от любов хлапаци, докато спореха кой да придружи Джудит.

Разбира се, тя нямаше ни най-малка представа какви са мотивите им. Младата жена изглеждаше доста объркана от интереса им.

Алекс привлече вниманието на Иън. Той подпря ръце на масата и се наведе към Бродик.

— Домът на Изабел е близо до къщата на чичо ми, а аз смятах да намина да го посетя. Ще използвам това щастливо стечение на обстоятелствата, да покажа пътя на Джудит.

Патрик не издържа и се разсмя. В същия момент всички забелязаха Иън. Изражението на Джудит подсказа на Патрик повече, отколкото бе разбрал досега за нея. Радостта и вълнението, изписани на лицето ѝ, бяха очевидни.

Иън изглеждаше раздразнен. Той едва погледна към Джудит, преди да се обърне към брат си и да каже:

— Сега разбираш ли причините ми?

Патрик кимна.

Джудит и Франсис Катрин се спогледаха.

— Какви причини, леърд Иън? — попита Франсис Катрин.

— Леърд Иън ли? — възкликна Джудит, преди Иън да успее да отговори. — Защо не го наричаш просто Иън?

Франсис Катрин стисна ръце в скута си.

— Защото той е леърд — обясни простичко.

— О, сега той е твой брат — възрази Джудит. — Не трябва да си толкова официална с него.

Приятелката ѝ кимна. Погледна към Иън и се насили да се усмихне. Воинът я плашеше и ѝ костваше много усилия да го гледа в очите. Мъжът заемаше целия вход на къщата. Наложил му се да се

наведе, за да влезе и щом го стори се облегна на стената и скръсти ръце на гърдите в обичайната си поза.

— Иън — започна Франсис Катрин и вътрешно се сви, чувайки как трепери гласа ѝ. — За какви причини говореше?

Иън осъзна, че новата му сестра всъщност се страхува от него. Бе доста изумен от разкритието. Насили се да говори меко, за да прогони страха ѝ.

— Патрик попита дали Джудит може да остане в празната колиба. Аз му отказах. Сега съпругът ти разбира причините ми.

Франсис Катрин кимна бързо. Не смяташе да спори с леърда си. Освен това, думите му ѝ допаднаха. Тя искаше Джудит да остане с нея и Патрик.

— Гостите ви вече си тръгват — каза Иън на брат си.

Алекс, ГаУри и Бродик веднага излязоха от къщата. Иън се отмести от пътя им и отново зае мястото си до вратата. Докато мъжете излизаха, той им каза нещо, но толкова тихо, че Джудит и Франсис Катрин не успяха да чуят нищо. Обаче Патрик го чу и неочакваната му усмивка свидетелстваше, че му е станало забавно от думите на брат му.

— Иън, извинявай, може ли да поговорим за минутка насаме? — попита Джудит.

— Не.

Но тя не се обезсърчи. Имаше повече от един начин да се улови риба.

— Патрик?

— Да, Джудит?

— Трябва да поговоря насаме с твоя леърд. Би ли го уредил, моля те?

Патрик я погледна така, сякаш бе полудяла. Джудит въздъхна. Тя отметна косата над рамото си.

— Опитвам се да спазвам правилата. Предполага се, че аз трябва да попитам теб, а ти — леърда.

Патрик не посмя да погледне към Иън. Знаеше, че брат му вече е раздразнен. Погледът му, когато видя как Алекс, ГаУри и Бродик се карат за Джудит, бе непознат на Патрик. Ако не го познаваше, би помислил, че всъщност брат му ревнува.

— Иън... — започна Патрик.

— Не — озъби се той.

— Господи, колко си упорит — промърмори Джудит.

Франсис Катрин издаде някакъв звук, нещо средно между сумтене и смях. Тя все още седеше на леглото. Пресегна се и докосна ръката на Джудит.

— Наистина не бива да критикуваш леърд Иън — прошепна тя.

— Защо не? — попита в отговор Джудит.

— Защото Рамзи каза, че Иън става зъл кучи син, когато го разгневят — предупреди я Франсис Катрин.

Джудит избухна в смях. Тя се обърна, погледна отново към Иън и веднага разбра, че е чул думите на Франсис Катрин. Но въпреки това не беше ядосан. Не, искрите в очите му показваха точно обратното. Патрик обаче, изглеждаше ужасен от прошепнатия коментар на жена си.

— В името на бога, Франсис Катрин... — започна Патрик.

— Рамзи му правеше комплимент — защити се жена му. — Освен това, предполагаше се, че вие няма да чуете думите ми.

— Кой е Рамзи? — поинтересува се Джудит.

— Един невероятно красив дявол — отвърна Франсис Катрин. — Патрик не ми се мръщи. Рамзи е красив. Лесно ще го познаеш, Джудит — добави тя, поглеждайки към приятелката си. — Винаги е обграден от тълпа млади дами. Мрази вниманието, което получава, но няма какво да направи. И ти ще го харесаш.

— Не, няма — изрече Иън и направи крачка напред. — Ще стоиш далеч от него, Джудит. Разбра ли ме?

Тя кимна. Не й допадна заповедническият му тон, но реши да не се кара с него точно сега.

— Как да държим Рамзи далеч от нея? — поиска да узнае Патрик.

Иън не му отговори. Джудит си спомни за задължението, което бе решена да свърши, преди да се стъмни, затова взе торбата със сладките бисквити, която й бе дала Маргарет.

— Патрик, моля те, ще кажеш ли на Иън да ме заведе до дома на Изабел? Трябва да й занеса подаръка от майка й и да й предам съобщението.

— Джудит, нашият леърд стои пред теб, защо не го помолиш сама? — попита Франсис Катрин.

— Такива са правилата — отвърна Джудит, махайки с ръка. — И трябва да ги спазвам.

— Ела тук, Джудит.

Гласът му бе едновременно нежен и студен. Тя се насили да се усмихне, докато крачеше към него.

— Да, Иън?

— Умишлено ли се опитваш да ме провокираш?

Той зачака отрицанието и извинението ѝ. Но не получи нито едно от двете.

— Да, мисля, че нарочно се опитвам да те провокирам.

Изумлението, което се изписа на лицето му скоро се превърна в намръщена гримаса. Той направи крачка към нея, но тя не отстъпи. Дори напротив, направи крачка към него.

Бяха само на един дъх разстояние. Наложил ѝ се да повдигне лице нагоре, за да срещне погледа му.

— За да бъдем точни, трябва да посоча, че ти пръв се опита да ме провокираш.

Жената го объркваше. На Иън му бе все по-трудно да следи обяснението ѝ. Цялото му внимание бе насочено към устата ѝ. Собствената му липса на дисциплина бе много по-объркваща от предизвикателното ѝ държание.

Беше осъзнал, че не може да стои далеч от нея. Тя още не се бе нанесла в дома на брат му, а той вече се чудеше какъв претекст да измисли, за да я види.

На Джудит ѝ се искаше той да каже нещо. Изражението му ни най-малко не подсказваше какво си мисли. Изведнъж, започна да се чувства изключително изнервена. Тъй като Иън бе огромен и силен мъж, ѝ се струваше, че изпълваше цялото пространство наоколо. Това, че стоеше толкова близо до него, съвсем не намаляваше неудобството.

— Помолих те да ми отделиш малко от времето си, но ти се държа ужасно грубо и ми отказа. Да, ти пръв ме провокира.

Иън не можеше да реши дали иска да я удуши или да я целуне. И тогава тя му се усмихна със сладка, невинна усмивка, която го накара да иска да ѝ се усмихне в отговор. Знаеше, че не би могъл да я докосне, дори и да бе ядосан. Никога не би вдигнал ръка срещу нея.

Тя също го знаеше.

Искаше ѝ се да е наясно какво си мисли той. Не биваше да започва да се заяжда с него. Беше толкова опасно, колкото да дразниш планински вълк, тъй като в ума ѝ, Иън, макар и да бе способен на нежност, можеше да бъде по-опасен и от дивите животни. Мощта, излъчваща се от него, почти я поглъщаше.

Джудит погледна към пода.

— Благодарна съм ти за всичко, което направи за мен, Иън, и се извинявам, ако си решил, че подлагам търпението ти на изпитание.

Младата жена си мислеше, че звучи доста смирено. Когато погледна нагоре, за да разбере реакцията му, бе много изненадана при вида на усмивката му.

— Ти наистина поставяш на изпитание търпението ми, Джудит.

— Да, знам — призна тя. — Но все пак съжалявам.

В същия миг осъзна, че в ръцете си държи торба. Преди Иън да разбере намеренията ѝ, тя го заобиколи и се отправи навън.

— Тя ще потропа на вратата на всяка една колиба, докато някой не ѝ каже коя е къщата на Изабел — предрече Франсис Катрин. — Патрик, моля те, би ли отишъл...

— Аз отивам — промърмори Иън.

Не изчака да чуе мнението им. Излезе бързо навън, затръшвайки вратата след себе си.

Успя да настигне Джудит, точно когато тя тръгна надолу по хълма. Не ѝ каза нито дума, но хвана ръката ѝ и я накара да спре.

— Дадох обещание на Маргарет, Иън, и смятам да го спазя.

Обясненията ѝ бяха ненужни, Иън вече кимаше примирено.

— Тръгнала си в грешната посока. Къщата на Уинслоу е от другата страна на двора.

Той взе торбата от ръцете ѝ и тръгна в обратната посока, а Джудит го последва. Докато вървяха, ръцете им се доковаха, но нито един от тях, не се отдръпна.

— Иън, сега, след като сме сами...

Смехът му прекъсна думите ѝ.

— Защо се смееш?

— Не сме сами — отговори ѝ той. — Бих се обзаложил, че поне двадесетима от клана ми ни наблюдават.

Тя се огледа наоколо, но не видя никого.

— Сигурен ли си?

— Да — отвърна отсечено.

— Защо ни наблюдават?

— От любопитство.

— Иън, ядосан ли си ми? Вече ти се извиних, задето се опитах да те провокирам.

Мъжът си помисли, че тя звучи доста разстроена, затова въздъхна. Не смяташе да ѝ обяснява причините, поради които трябва да бъде ядосан. По дяволите, дори близостта ѝ бе достатъчна, за да го обърка. Искаше да я докосне. Но и това нямаше да ѝ сподели.

— Не съм ти ядосан. Придаваш си прекалено голяма важност, ако смяташ, че бих изпитал към теб нещо повече от дълг да те защитя, като гостенка на брат ми.

Ако я беше ударил, щеше да я нарани също толкова силно, колкото с думите си. Младата жена не знаеше какво да отвърне на грубото му откровение. Осъзна, че той е прав. Тя наистина си придаваше прекалено голяма важност, за да си помисли, че леърдът би бил загрижен за нея. Лекото привличане бе едно, а загрижеността — съвсем друго.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. За щастие, навън се смрачаваше и тя успя да скрие изражението си от Иън като наведе глава надолу и умишлено мина встрани от него, докато между двамата не остана достатъчно място, че да минат два коня.

Иън се почувства ужасно. Прокле се, задето се бе отнесъл толкова грубо с нея, и си помисли, че би искал господ да не я бе дарявал с толкова нежно сърце.

Понечи да се извини, но веднага се отказа. Не само защото бе сигурен, че ще оплеска извинението, а и защото воините не се извиняваха. Жените го правеха.

— Джудит...

Тя не му отговори.

Той отново се отказа. Досега никога не се бе извинявал на жена или мъж за действията си, и господ му бе свидетел, нямаше да започва сега.

— Не исках да те нараня.

Не можа да повярва, че е изрекъл думите, докато не ги промърмори. Наложил му се да поклати глава, удивен от странното си поведение.

Джудит не каза нищо за извинението му и той ѝ беше благодарен. Сигурно се бе досетила по сподавения глас, колко му е било трудно да го стори.

Но тя не вярваше на извинението му. Каза си, че така или иначе няма за какво да му прощава. Вярно бе, че нарани чувства ѝ, но ѝ бе казал точно това, което той чувстваше.

Иън изпита облекчение, когато стигнаха до крайната си цел. И все пак се поколеба на прага. И двамата с Джудит можеха да чуват плача на Изабел. Освен това, чуваха и гласа на Уинслоу и въпреки че думите не бяха ясни, по тембъра му си личеше, че опитва да я утеши.

Джудит си помисли, че трябва да се върнат на другия ден, но преди да успее да го каже на Иън, той вече чукаше на вратата.

Отвори им Уинслоу. Раздразнението, изписано на лицето му, показва, че не е доволен от прекъсването. Но щом видя Иън, намръщаното му изражение изчезна.

Братът на Бродик, въобще не приличаше на него, освен по цвета на очите. И двамата имаха еднакви, поразително сини очи. Мъжът пред нея бе по-нисък от Бродик и въобще не бе толкова красив. Косата му бе тъмноруса и леко чуплива.

Иън обясни причините за визитата им и когато свърши, Уинслоу сви рамене, отвори широко вратата и ги покани вътре.

Колибата много приличаше на тази на Патрик, но навсякъде бяха разхвърляни дрехи и на масата имаше празни, използвани съдове.

Явно Изабел не бе голяма домакиня. Красивата жена беше на леглото, облегната на планина от възглавници. Очите ѝ бяха подути от плач.

Джудит помисли, че е болна. Кафявата ѝ коса висеше около раменете ѝ, а кожата ѝ изглеждаше по-бледа от луната.

— Не искам да ви безпокоя — започна Джудит. Тя взе чантата от Иън и се нареди да я сложи на масата, когато осъзна, че там няма никакво свободно място. Тъй като и двата стола бяха покрити с дрехи, тя остави чантата на пода.

— Майка ви ви изпраща подарък, Изабел, също така и съобщение, но ако искате ще се върна, когато се почувствате по-добре.

— Тя не е болна — отбеляза Уинслоу.

— Тогава защо е в леглото? — попита Джудит.

Уинслоу изглеждаше изненадан от въпроса. Джудит помисли, че е заради наглостта ѝ да попита.

— Всеки момент ще роди сина ми — обясни Уинслоу.

Джудит се завъртя към Изабел. Видя сълзите в очите ѝ.

— Раждаш ли?

Изабел бурно поклати глава. Джудит се намръщи.

— Тогава защо си в леглото? — попита отново тя, опитвайки да разбере.

Уинслоу не можеше да разбере защо англичанката задава толкова глупав въпрос.

— Тя е в леглото, за да може да събере сили.

Акушерката, която Джудит толкова ценеше, щеше да получила сърцебиене, ако беше станала свидетел на това. Тя се усмихна на Изабел, преди да се обърне отново към съпруга ѝ.

— Тогава защо воините не лежат да събират сили, преди някоя битка?

Уинслоу повдигна едната си вежда, а Иън се ухили.

— Воинът трябва да тренира преди битка — отвърна Уинслоу. — Той става слаб и неефективен, ако не тренира. Англичаните не го ли знаят?

Джудит сви рамене. Вниманието ѝ се бе насочило към стола за раждане, който бе поставен в близкия ъгъл. Тя веднага се приближи, за да го разгледа.

Уинслоу забеляза интереса ѝ и си напомни за задачата, която трябваше да свърши.

— Иън, ще ми помогнеш ли да изнесем това навън? То разстройва Изабел — прошепна Уинслоу. — Утре сутринта ще го върна в дома на Агнес.

Джудит бе любопитна за дизайна и майсторството на уреда. Столът за раждане всъщност, имаше форма на подкова. Облегалката беше висока и здрава на вид. Мястото за сядане обаче бе тънка дъска, която бе за подкрепа на бедрата. Дървените дръжки и дъските на стола бяха инкрустирани със злато, а майсторът бе изобразил ангелчета по тях.

Младата жена се опита да прикрие любопитството си.

— Искаш ли да видиш какво ти изпраща майка ти, Изабел? — попита тя.

— Да, моля те.

Джудит отнесе чантата до леглото. После застана до него, усмихвайки се на радостта на Изабел.

— И майка ти, и баща ти се чувстват много добре — каза тя. — Майка ти ми предаде да ти кажа, че братовчедка ти Ребека ще се омъжва за Стюарт през есента.

Изабел избърса очите си с една ленена кърпичка. После направи гримаса, стисна с две ръце одеялото и въздъхна. Ситни капчици пот избиха по челото ѝ. Джудит вдигна от пода кърпичката, която жената бе изпуснала, наведе се над леглото и попи потта.

— Не се чувстваш добре, нали? — прошепна тя.

Изабел поклати глава.

— Ядох прекалено много от вечерята на Уинслоу — отвърна ѝ. — Беше ужасна, но бях гладна. Ще ми се да ми позволяваше да ставам от леглото. Защо си тук?

Неочакваният въпрос изненада Джудит.

— За да ти донеса новини от майка ти и подаръка.

— Не, имам предвид защо си в планините — обясни тя.

— Приятелката ми Франсис Катрин ме повика — отвърна Джудит. — Защо шепнеш?

Красивата жена се усмихна. Но тогава Уинслоу, без да иска, съсипа настроението ѝ.

Иън отвори вратата и Уинслоу изнесе навън стола за раждането. Очите на Изабел отново се напълниха със сълзи. Тя изчака Иън да затвори вратата, преди да попита.

— И Франсис Катрин се страхува, нали?

— Изабел, всяка жена е малко изплашена, преди да роди. Столът ли те разстройва?

Изабел кимна.

— Няма да го използвам.

Тя започваше да се паникьосва също като Франсис Катрин, щом заговореше за раждане. Джудит едва познаваше Изабел, но я съжали. Страхът ѝ бе толкова очевиден.

— Столът не е създаден за мъчение — започна Джудит. — Мод казва, че много жени се радват да имат това удобство. Цяло щастие е, че тук има такъв.

— Удобство ли?

— Да — потвърди Джудит. — Тя казва, че тези столове са направени така, за да подкрепят гърба и краката на жената.

— Коя е Мод?

— Една акушерка, която познавам — отвърна Джудит.

— Какво още ти е казала? — попита Изабел. Тя спря да мачка края на юргана си.

— Мод остана при мен за цели шест седмици — обясни Джудит. — Тя ми даде куп съвети за Франсис Катрин.

Безпорядъкът в къщата разсейваше Джудит и докато разказваше за съветите на акушерката, тя сгъна разхвърляните дрехи и ги подреди на спретнатата купчина близо до леглото.

— Трябва да си на крака и да се движиш — каза тя, когато се зае с разхвърляната маса. — Свежият въздух и дългите разходки са също толкова важни, колкото и спокойствието ти.

— Уинслоу се тревожи, че може да падна — каза Изабел.

— Тогава го помоли да върви до теб — предложи Джудит. — Ако бях затворена по цял ден сама като теб, щях да полудея Изабел.

Смехът на Изабел огласи колибата.

— И мен ме подлудява — призна тя, отметна завивките и спусна крака на пода.

— Ти да не би да си акушерка в Англия?

— Небеса, не — отвърна Джудит. — Дори не съм омъжена. Просто обещах да събера всякаква възможна информация от акушерките, за да мога да помогна на Франсис Катрин.

— Да не би да искаш да кажеш, че в Англия една неомъжена жена може да обсъжда подобни теми?

Изабел се смая. Джудит се разсмя.

— Не, ни най-малко, майка ми ще бъде ужасена, ако разбере какво съм научила.

— Ще те накаже ли?

— Със сигурност.

— Поела си голям риск, заради приятелката си.

— Тя би направила същото за мен — отвърна Джудит.

Изабел остана загледана в Джудит за известно време и после кимна.

— Не разбирам това приятелство между жените, но завиждам за доверието, което имаш във Франсис Катрин. Излагаш себе си на

опасност и казваш, че и тя би сторила същото. Да, наистина ви завиждам за тази лоялност.

— Ти нямаше ли приятели, докато растеше?

— Само роднини — отвърна Изабел. — И мама, разбира се. Тя ми беше нещо като приятел, когато станах по-голяма и вече можех да ѝ помагам.

Изабел се изправи и се пресегна за плейда си. Върхът на главата ѝ едва достигаше брадичката на Джудит, но корема ѝ изглеждаше два пъти по-голям от този на Франсис Катрин.

— А тук имаш ли приятели?

— Уинслоу ми е най-близкият приятел — отвърна Изабел. — Жените тук са мили с мен, но всички сме заети със задълженията си и нямаме време за разговори.

Джудит гледаше развеселена как жената омотава отново и отново дългото парче плат около тялото си. Когато свърши бе омотана в плейда от раменете до глезените, а плисетата ѝ бяха свършени, въпреки големия корем.

— Много е лесно да се говори с теб — отбеляза Изабел. — Франсис Катрин сигурно е много щастлива, че си ѝ приятелка. Тя има нужда от някой, освен Патрик, с който да говори — добави. — Смятам, че ѝ беше трудно да се приспособи тук.

— Защо мислиш така? — попита Джудит.

— Някои от възрастните жени смятат, че е арогантна — каза Изабел.

— Защо?

— Страни от останалите — обясни Изабел. — Мисля, че вероятно ѝ е мъчно за семейството ѝ.

— А на теб мъчно ли ти е за твоето?

— Понякога — призна Изабел. — Но лелите на Уинслоу са много мили с мен. Ще ми кажеш ли какви други съвети ти е дала акушерката? Какво мисли тя за използването на кука за раждане? — Изабел отмести поглед към завивката на леглото, но преди да го стори, Джудит зърна страха в очите ѝ.

— Откъде знаеш за съществуването на такова нещо?

— Агнес ми я показва.

— Милостиви боже — прошепна Джудит, преди да успее да се спре. Пое си дълбоко дъх, за да се отърси от гнева. Не беше тук да

причинява неприятности и знаеше, че няма да е редно да критикува методите на местните акушерки. — Мод не вярва, че е полезно да се използва кука за раждане — каза тя, като се постара гласът ѝ да прозвучи безгрижно. — Казва, че е варварство.

Изабел не реагира по никакъв начин на обяснението, а продължи да ѝ задава въпроси. Но от време на време прехапваше долната си устна и по челото ѝ избиваше пот. Джудит реши, че дискусията я разстройва.

Уинслоу и Иън още не се бяха върнали, когато Джудит го изтъкна пред Изабел и тя се разсмя отново.

— Съпругът ми сигурно се наслаждава на разходката навън. Напоследък съм доста трудна за общуване.

Джудит се усмихна.

— Сигурно тук е нещо обикновено. Франсис Катрин каза абсолютно същото, само преди час.

— Тя страхува ли се от Агнес?

— А ти?

— Да.

Джудит въздъхна. Господ ѝ бе свидетел, и тя започваше да се плаши от жената. Агнес явно бе истинско чудовище. Нямахме ли поне капка състрадание в сърцето си?

— Колко време ти остава, преди да родиш?

Младата жена не погледна към Джудит, когато отговори.

— Седмица или две.

— Утре ще поговорим отново за това. Ще можеш ли да дойдеш в дома на Франсис Катрин? Може би трите ще успеем да прогоним този страх от Агнес. Изабел, аз нямам абсолютно никакъв опит. Никога дори не съм присъствала на раждане, но знам, че колкото повече информация имаме, толкова по-малка е вероятността страхът да надделее. Не мислиш ли?

— Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се — отвърна Джудит. — Защо не излезем навън? Свежият въздух ще ти се отрази добре.

Изабел бе напълно съгласна. Джудит тъкмо посягаше към вратата, когато Уинслоу я отвори. Той кимна на Джудит и се намръщи към жена си.

— Защо си станала от леглото?

— Нуждая се от глътка свеж въздух — отвърна тя. — Отнесе ли стола за раждане обратно при Агнес?

Той поклати глава.

— Ще го занеса сутринта.

— Моля те, внеси го отново вътре — каза съпругата му. — Ще се чувствам по-спокойна, ако е наблизо.

Тя се усмихна на Джудит, след като даде обяснението на съпруга си.

Уинслоу изглеждаше объркан.

— Но ти не искаше да го виждаш — напомни ѝ той. — Каза...

— Промених си мнението — прекъсна го Изабел. — Освен това, си спомних доброто възпитание. Добър вечер, леърд Иън — поздрави тя.

Джудит вече бе излязла навън и сега стоеше до Иън, но отказваше да го погледне. Тя се поклони на Изабел и Уинслоу и тръгна по обратния път към дома на Франсис Катрин.

Иън я настигна на билото на хълма.

— Уинслоу и Изабел искат да знаеш, че са ти благодарни, задето им донесе подаръка на Маргарет. Ти изчисти дома им, нали?

— Да.

— Защо?

— Защото имаше нужда да бъде почистен. — Думите ѝ бяха резки и хладни.

Иън скръсти ръце зад гърба си и продължи да върви до нея.

— Джудит, не прави нещата по-сложни, отколкото са — каза ѝ той шепнешком.

Тя вървеше толкова бързо, че почти тичаше.

— Нямам намерение да усложнявам каквото и да било — отвърна му. — Аз ще стоя далеч от теб, най-добре и ти стой настрани от мен. Вече преодолях това маловажно, жалко, никому ненужно привличане. Дори не си спомням, че те целунах.

Джудит изрече тази лъжа, точно когато стигнаха до редицата дървета в предния двор на къщата на Франсис Катрин.

— Проклет да съм, ако си забравила — промърмори Иън. Хвана я за раменете и я принуди да се обърне към него. После притисна с пръсти брадичката ѝ, карайки я да вдигне лице към него.

— Какво смяташ, че правиш? — възмути се тя.

— Напомням ти.

Устата му се приближи към нейната, унищожавайки всеки протест, който би могла да изрази. И господи, как само я целуна. Устните му бяха горещи и гладни, когато езикът му се потопи в устата ѝ с нежна настойчивост. Коленете ѝ омекнаха. Но все пак не се срина на земята, а се наклони към него, той обви ръце около кръста ѝ и я притисна към гърдите си. Устата му плякосваше нейната, отново и отново, и господ да му е на помощ, той не можеше да ѝ се насити. Тя отвърщаше на целувката му с равна на неговата страст, дори може би по-голяма, и последната свързана мисъл, която мина през главата ѝ, преди целувката му да я лиши напълно от способността ѝ да мисли, бе, че Иън определено знаеше как да прогони гнева ѝ.

Патрик отвори вратата и се засмя на гледката пред себе си. Иън не му обърна внимание, а Джудит бе сляпа за всичко, освен за мъжа, който я притискаше в обятията си.

Той най-сетне се отдръпна и погледна с арогантно удоволствие надолу към жената, която прегръщаше. Устните ѝ бяха подути и зачервени, а очите ѝ бяха замъглени от страстта. Неочаквано му се прииска да я целуне отново.

— Джудит, върви вътре, докато ми е останала частица дисциплина, която да ми позволи да те пусна да се отдалечиш от мен.

Не разбра какво ѝ говори. Не разбра и защо ѝ се мръщи.

— Ако толкова не ти допада да ме целуваш, защо го правиш отново и отново?

Изглеждаше толкова недоволна, че го разсмя. Реакцията му я обърка.

— Можеш да ме пуснеш — нареди тя.

— Вече го направих.

Джудит осъзна, че е прав и че единствено тя все още се притиска към него, затова побърза да се отдръпне. Преметна косата си зад рамо и се обърна да влезе в колибата. Забеляза Патрик да се хили на входа и се изчерви от смущение.

— Не бива да си правиш никакви изводи от това, което видя току-що — обяви тя. — С Иън дори не се харесваме.

— Да, личи си — провлече Патрик.

Предположи, че няма да е учтиво да срита домакина си, затова му се намръщи и мина покрай него.

Патрик обаче, не бе свършил с подмятанията.

— Ако питаш мен, Джудит, личи си, че вие двамата се харесвате и то доста.

Иън се бе обърнал, за да тръгне отново нагоре по хълма. Но чу забележката на Патрик и веднага се завъртя.

— Престани, Патрик.

— Изчакай — повика го брат му. — Искам да поговорим за нещо — добави той и побърза да затвори вратата зад себе си.

Джудит бе благодарна за уединението. Франсис Катрин вече спеше дълбоко. За тази благословия бе още по-доволна. Приятелката й щеше да я засипе с въпроси, ако бе будна и бе видяла целувката й с Иън. А Джудит просто не бе готова да дава отговори.

Патрик бе поставил параван в далечния ъгъл на стаята, зад масата и столовете. Зад него имаше ниско легло, завито с красив, тревистозелен юрган. Багажът й бе на пода, в близост до един нисък сандък. Върху него имаше бяла порцеланова кана, голяма купа и дървена ваза пълна със свежи диви цветя.

Франсис Катрин се бе постарала малкото пространство да заприлича на спалня. Патрик сигурно никога нямаше да се сети за цветята. Освен това, нямаше да разопакова гребена й за коса и огледалото й, а те стояха на стола, който бе сложен до леглото и където можеше лесно да ги достигне.

Джудит се усмихна на загрижеността на приятелката си. Не бе усетила, че ръцете й треперят, докато не се опита да развърже връзките на роклята. Осъзна, че за състоянието, в което се намираще, бе виновна целувката на Иън, и господ й бе свидетел, не знаеше какво ще прави с него. От това, което Франсис Катрин й бе казала за омразата между Мейтлънд и Маклейн, Джудит се съмняваше, че Иън щеше дори да се доближи до нея, ако знаеше, че тя е дъщеря на врага му.

Спомни си, че бе казала на приятелката си, че Иън ще я защити. Но сега почувства отчайваща нужда самата тя да се защити от него. Не искаше да го обича. Ала й бе напълно невъзможно да се пребори с това. Идеше й да се разплаче, но знаеше, че сълзите няма да решат проблема й.

Беше прекалено изтощена от дългия ден и от изморителното пътуване, за да може да мисли логично. Проблемите се решаваха много по-лесно сутрин, на бистра глава.

Но въпреки това, сънят бягаше от нея. Щом успя да пропъди тревогите си, свързани с нарастващото привличане към Иън, на тяхно място се появи притеснението за Франсис Катрин.

Джудит още виждаше страха, изписан на лицето на Изабел, когато споменеше името на акушерката, и щом Джудит успя да се унесе, сънищата ѝ бяха изпълнени с кошмари за куки за раждане и писъци.

Събуди се посред нощ. Щом отвори очи, завари Иън, коленичил до нея. Тя се пресегна, докосна лицето му с пръсти и отново затвори очи. Помисли си, че сънува невероятно ясен сън.

Но Иън не спря да я разтърсва. Когато отново отвори очи, забеляза, че и Патрик е в малката ѝ импровизирана стая. Той стоеше зад Иън. Франсис Катрин пък бе до съпруга си.

Джудит насочи вниманието си към Иън.

— У дома ли ще ме връщаш?

Въпросът ѝ нямаше смисъл, но и самото присъствие на Иън бе нелогично.

— Уинслоу ме помоли да те заведа при него — обясни Иън.

Тя се изправи бавно.

— Защо? — попита го, облегна се на него и отново затвори очи.

— Джудит, опитай се да се събудиш — заповяда ѝ гръмогласно Иън.

— Тя е изтощена — оповести Франсис Катрин очевидното.

Джудит поклати глава. Повдигна юргана до гърдите си и го задържа там.

— Иън, не е прилично да си тук — прошепна тя. — Какво иска Уинслоу?

Той се изправи, преди да обясни.

— Изабел настоява да отидеш при нея. Започна да ражда. Уинслоу казва, че има доста време. Болките още не са много силни.

Изведнъж Джудит се разсъни напълно.

— Акушерките вече там ли са?

Иън поклати глава.

— Изабел не иска те да научават, че ражда.

— Тя иска ти да ѝ помогнеш, Джудит — обясни Франсис Катрин.

— Но аз не съм акушерка.

Иън ѝ се усмихна нежно.

— Изглежда вече си.

ГЛАВА 7

Иън си помисли, че Джудит ще припадне. Цялата бе пребледняла. Само за миг лицето ѝ бе станало бяло като нощницата, която носеше. Тя отхвърли настрани завивката, изправи се от леглото и коленете ѝ се подкосиха. Той успя да я хване, точно преди да потъне отново в постелята.

Джудит бе слисана от съобщението му и напълно забрави, че е по долни дрехи. Юрганът бе на пода, а тя носеше само тънка нощница.

Дрехата имаше високо деколте и не разкриваше много от плътта ѝ, но въпреки това му се стори доста предизвикателна. По дяволите, жената можеше да е облечена дори с чувал от зебло и той пак щеше да помисли, че е невероятно привлекателна. Почувства се крайно невъзпитан, че бе забелязал това. Но той все пак бе мъж, а тя бе дяволски красива жена.

Нежната извивка на гърдите ѝ го разконцентрираше и единствената причина, поради която посегна към златната верижка около врата ѝ, бе, за да прогони от ума си мислите за тялото ѝ.

Той повдигна верижката и за минута се съсредоточи върху златния рубинен пръстен. В дизайна на бижутото имаше нещо познато, но Иън не можеше да си спомни дали го бе виждал преди и ако да къде. Само в едно бе сигурен. Пръстенът, който носеше тя, бе мъжки.

— Това е пръстен на воин — каза той тихо.

— Какво... — Тя не можеше да се съсредоточи върху думите му. Беше прекалено заета с мисълта за намека му, че е станала акушерка. Мъжът се бе побъркал, но тя все още бе решена да го накара да разбере способностите ѝ.

— Иън, не бих могла...

Той я прекъсна.

— Това е пръстен на воин, Джудит.

Тя най-после осъзна, че мъжът държи пръстена на баща ѝ. Бързо издърпа бижутото от дланта му и го пхна отново между гърдите си.

— За бога, кой го е грижа за пръстена в момент като този? Моля те, ще се опиташ ли да чуеш това, което ти казвам? Не мога да бъда акушерка на Изабел. Нямам никакъв опит.

Тя искаше толкова отчаяно да го накара да разбере, че хвана с ръка плейда му и започна да го дърпа.

— Кой ти даде този пръстен?

Господи, нямаше да се откаже. Идеше ѝ да го разтърси, за да му влее малко разум. После осъзна, че в действителност, тя се опитва да направи точно това, но Иън не помръдваше. Джудит се предаде. Пусна плейда му и направи крачка назад.

— Каза ми, че не си обвързана с никого в Англия. Нима си ме излъгала?

Той отново хвана пръстена и завъртя верижката около пръстите си. Ръката му докосна гърдата ѝ веднъж, втори път и нямаше намерение да спре с тази интимност, дори и след като тя се опита да откопчи пръстите му от наката.

— Отговори ми — заповяда ѝ Иън.

Мъжът беше бесен. Джудит се изплаши, щом осъзна това.

— Вуйчо Текел ми го даде. Принадлежал е на баща ми.

Той изглежда не ѝ повярва. Намръщеното му изражение изобщо не се смекчи.

Тя поклати глава.

— Не принадлежи на млад мъж, който смята да се ожени за мен. Не те лъжа и можеш да престанеш да ме гледаш толкова свирепо.

Джудит не се почувства гузна. Вярно бе, че не му каза цялата истина, но все пак вуйчо Текел ѝ бе дал пръстена и не бе нужно Иън да разбира, че в ръката си държи най-ценното притежание на леърд Маклейн.

— Щом е така, можеш да го задържиш.

Тя не можа да повярва, че е толкова арогантен.

— Не се нуждая от разрешението ти.

— Напротив.

Той използва верижката, за да я придърпа към себе си. Наведе се и я целуна страстно. Щом се изправи, забеляза, че го гледа смаяно. Беше доволен от реакцията ѝ.

Неочакваните искри в очите му бяха много по-объркващи от нелепия му разпит за пръстена.

— Казах ти, че не можеш да ме целуваш, когато си поискаш.

— Напротив, мога.

За да докаже твърдението си, той я целуна отново. Още не се бе възстановила от изненадата, когато Иън я избута зад гърба си.

— Патрик, Джудит не е облечена. Напусни.

— Иън, ти си в неговия дом, не в своя — напомни му Джудит.

— Много добре знам къде съм — отвърна той с глас, пропит от раздражение. — Патрик, веднага напусни.

Брат му не се движеше достатъчно бързо, за да задоволи Иън. Освен това се хилеше и Иън изобщо не бе доволен от държанието му. Той направи заплашително крачка напред.

— Да не би да смяташ заповедта ми за забавна?

Джудит сграбчи Иън за задната част на плейда, за да му попречи да се доближи до брат си. Разбира се, това бе жалък опит срещу мъж с неговите размери. Поведението ѝ бе нелепо, затова реши да го избута встрани.

Иън не помръдна. Но Патрик го направи. Той прегърна жена си и я отведе от другата страна на паравана. Франсис Катрин се канеше да му каже нещо, но Патрик поклати глава.

Той смекчи отказа си като ѝ намигна, после кимна към другата част на стаята, казвайки ѝ мълчаливо, че иска да пази тишина, за да може да чуе останалата част от спора. Франсис Катрин притисна ръка към устата си, за да потисне смеха си.

— Искам и ти да излезеш — нареди Джудит. — Веднага.

Иън се обърна, за да я погледне.

Тя вдигна юргана от пода и го разпери пред себе си.

— Не е прилично.

— Джудит не е прилично да ми държиш такъв тон.

Прииска ѝ се да изкрещи. Вместо това, обаче въздъхна.

— И аз не съм доволна от тона ти — заяви му тя.

Мъжът изглеждаше изумен. Едва не се разсмя, но успя да спре навреме. Тази жена наистина трябваше да разбере къде ѝ е мястото.

— Ще те чакам отвън — заяви троснато. — Обличай се.

— Защо?

— Изабел — напомни ѝ младият мъж. — Помниш ли?

— О, господи, Изабел — изписка тя. — Иън, аз не мога...

— Всичко е наред — прекъсна я той. — Имаме достатъчно време.

Той излезе, преди да е успяла да го накара да я разбере. Джудит изруга доста неприлично за дама. Реши, че ще ѝ се наложи да се облече, за да може да излезе навън и да се разбере с него. Невежият мъж очевидно вярваше, че всяка жена, може без проблем да помогне при раждане. Щеше да му обясни, че Изабел се нуждае от компетентна помощ.

Франсис Катрин ѝ помогна да се облече. След което помоли Джудит да седне, за да срещне косата ѝ.

— За бога, Франсис Катрин, няма да ходя на празненство. Остави косата ми на мира.

— Чу какво каза Иън — отвърна приятелката ѝ. — Имаш достатъчно време. На жената ѝ предстоят дълги, дълги часове на болка, а Изабел едва сега е започнала.

— Откъде знаеш за това.

— Агнес ми каза.

Джудит отметна косата от рамото си и я завърза с панделка на тила.

— Каква полезна информация за споделяне с една бъдеща майка.

— Със синя панделка ще бъде по-красиво — каза ѝ Франсис Катрин и се опита да подмени розовата, която Джудит си бе сложила.

Джудит имаше чувството, че изживява кошмар и приятелката ѝ бе част от него.

— За бога, Франсис Катрин, ако не спреш да се суетиш около мен, кълна се, няма да има нужда да се тревожиш за раждането, защото ще те удуша.

Франсис Катрин въобще не се обиди от празната заплаха. Тя пусна косата на Джудит и се усмихна.

— Да те чакам ли?

— Да... не, ох, не знам — промърмори Джудит, докато отиваше към вратата.

Патрик и Иън я чакаха отвън. Джудит излезе забързано от къщата. Спъна се в един камък, промърмори нещо под нос и се върна. Намери обувките си под леглото, обу ги и отново излезе навън.

— Тя изглежда леко уплашена — забеляза Патрик.

— Да, така е — съгласи се Иън.

— Кажи на Изабел, че ще се молим за нея — подвикна ѝ Франсис Катрин.

Иън изчака Джудит да стигне до него и погледна към брат си.

— Уинслоу не иска никой да разбира за това, преди да свърши.

Патрик кимна в съгласие.

Фарсът достигна краен предел. Джудит стоеше и се усмихваше, докато Патрик не затвори вратата след себе си, така че Франсис Катрин да не може да я види. Сетне се обърна към Иън.

— Не мога да го направя — задъха се тя. — Нямам никакъв опит. Трябва да ме разбереш, Иън. — В паниката си, тя го сграбчи за плейда и започна да го дърпа.

— Джудит, как планираш да помогнеш на Франсис Катрин, ако...

Младата жена не му позволи да довърши.

— Мислех си, че само ще трябва да попивам потта от челото ѝ, по дяволите, мислех, че ще галя ръката ѝ и ще нашепвам „още малко, още малко“...

Не можа да продължи. Иън обвини ръце около нея и я прегърна силно. Не знаеше какво да ѝ каже, за да прогони безпокойството ѝ.

— Иън?

— Да?

— Страх ме е.

Мъжът се усмихна.

— Знам това.

— Не искам да го правя.

— Всичко ще бъде наред.

Той я хвана за ръката и я поведе към дома на Изабел. Навън бе толкова тъмно, че тя едва виждаше пътеката, по която вървяха.

— Предполагаше се, че акушерките ще вършат по-голямата част от работата — прошепна тя, докато мъжът я влачеше неуморно след себе си. — Аз само щях да давам предложения. Господи, колко съм арогантна.

Изминаха няколко минути преди Джудит отново да проговори.

— Няма да знам какво да правя.

— Когато му дойде времето, Изабел ще знае какво да стори. И иска ти да си до нея.

— Не разбирам защо.

Иън се усмихна.

— Аз знам. Ти си много нежна и състрадателна жена. А Изабел се нуждае именно от това, точно сега. Ще се справиш чудесно.

— Ами ако нещата се усложнят?

— Аз ще бъда отвън пред вратата.

Странно, но обещанието му я успокои.

— И ако се наложи ти ще влезеш и ще се погрижиш за всичко? Ще изродиш бебето?

— Не, по дяволите!

Изглежда самата идея го ужаси. Джудит щеше да се разсмее, ако не бе толкова изплашена.

Младата жена още не разбираше защо Изабел бе избрала нея.

— Ако отиваше на битка и ако можеше да избереш само един воин, който да дойде с теб, би ли взел оръженосеца си?

Иън знаеше какво се върти в ума ѝ.

— Да.

— Изабел е като воин, който отива на битка и тя се нуждае от... Ти „да“ ли каза? Наистина ли щеше да избереш неопитния оръженосец? — попита тя недоумяващо.

Той се засмя.

— Да, щях.

Младата жена също се усмихна.

— Лъжеш ме, за да ме накараш да се чувствам по-добре. Но няма нищо. Получава се. Кажи ми още някоя лъжа. Кажи ми, че всичко ще бъде наред. Може би този път ще ти повярвам.

— Джудит, ако нещо се усложни, ще изпратя някой да доведе Агнес.

— Тогава господ да е на помощ на Изабел — прошепна Джудит. — Иън, не се ли зачуди защо Изабел не е изпратила Уинслоу да доведе акушерката?

Той кимна и си призна.

— Да, зачудих се.

Джудит му разказа, какво е чула за акушерката и методите ѝ. След това му каза своето мнение. Когато привърши, гласът ѝ трепереше от възмущение.

Искаше ѝ се да чуе мнението на Иън, но вече бяха стигнали до къщата на Изабел и нямаха време за губене.

Уинслоу отвори вратата, преди дори Иън да вдигне ръка, за да почука. Вълна горещина блъсна лицето на Джудит. По челото на Уинслоу бе избила пот, която се спускаше на едри капки по слепоочията му.

В колибата беше толкова горещо, че Джудит не можеше да си поеме дъх. Тя влезе и се закова на място. Забеляза Изабел да седи на края на леглото. Тя се бе превила на две, бе увита в няколко одеяла и дори от вратата, Джудит можеше да я чуе как плаче тихо.

В този момент, докато стоеше и гледаше към Изабел, Джудит осъзна, че не би могла да ѝ обърне гръб. Щеше да направи всичко, което бе по силите ѝ, за да помогне на жената.

Ужасът, който изпитваше Изабел, прониза сърцето на Джудит.

Иън сложи ръка на рамото ѝ и чак тогава, тя осъзна, че мъжът стои зад нея.

— Уинслоу, Джудит не смята...

Тя го спря.

— Не смятам, че тази горещина помага — заяви младата жена, обърна се и погледна към Иън. — Не се тревожи — прошепна му. — Всичко ще бъде наред.

Промяната в нея го изуми. Вече нямаше и следа от паниката ѝ. Джудит изглеждаше спокойна и... овладяна.

Тя бавно премина през стаята, заставайки пред Изабел.

— Милостиви боже, Изабел, не мислиш ли, че тук е горещо като в чистилището? — попита я с пресилена веселост.

Изабел не я погледна. Джудит коленичи на пода пред нея и бавно махна завивките от главата и раменете на жената. После нежно повдигна лицето ѝ, за да я погледне.

По бузите на Изабел се стичаха сълзи. Косата ѝ също бе мокра и бе залепнала по раменете ѝ. Джудит отметна сплъстените кичури на гърба ѝ и подсуши лицето ѝ с края на завивката, а после хвана ръцете на Изабел.

Страхът в очите на родилката едва не я разплака. Но успя да се съдържи, защото новата ѝ приятелка имаше нужда от силата ѝ и Джудит бе решена да ѝ покаже, че ще я получи. Можеше да си поплаче покъсно, едва след като и двете преминеха през това премеждие заедно.

Тя стисна ръцете на Изабел и ѝ нареди:

— Искам внимателно да чуеш това, което ще ти кажа — изчака я да кимне, преди да продължи: — Всичко ще бъде наред.

— Ще останеш ли до мен? Нали няма да си тръгнеш?

— Ще остана — отвърна тя. — Обещавам ти.

Изабел кимна.

— Откога имаш тези болки? — попита Джудит.

— Още от сутринта — призна Изабел. — Не казах дори на Уинслоу.

— Но защо?

— Надявах се болката да отшуми — прошепна тихо жената. — И се тревожих, че той няма да ме послуша и ще повика Агнес. Отне ми доста време да убедя съпруга ми да поиска разрешение от Иън, за да те доведе.

По лицето ѝ се застичаха сълзи и тя сграбчи ръцете на Джудит.

— Благодаря ти, че дойде.

— Радвам се, че съм тук — каза младата жена и се помоли на господ да я разбере и да ѝ прости, задето въобще не бе искала да идва. Вътрешно все още бе силно притеснена, стомахът я болеше, а горещината в стаята бе изцедила силите ѝ.

— Изабел, нормално е да си малко изплашена, но освен това, трябва да бъдеш изпълнена с радост. Ще донесеш нов живот на този свят.

— Бих предпочела Уинслоу да го направи.

Джудит толкова се изненада от забележката ѝ, че се разсмя. Изабел също се усмихна.

— По-добре да се подготвяме — каза ѝ Джудит. — Горещината приятна ли ти е?

Изабел поклати глава. Джудит се изправи и се обърна към мъжете до вратата. Усмихна се, щом видя изражението на Иън. Горкият мъж се чувстваше толкова неловко. Чудеше се как по-бързо да се измъкне от колибата, но Уинслоу не му позволяваше. Съпругът на Изабел бе запречил входа, докато гледаше намръщено към Джудит. Тя му се усмихна.

— Уинслоу, моля те, махни кожите от прозорците, имам нужда от свеж въздух.

После се обърна към Иън. Той тъкмо посягаше към дръжката на вратата, когато въпросът ѝ го спря.

— Дали тази греда над теб е достатъчно здрава, че да издържи теглото ти?

— Би трябвало да бъде достатъчно здрава — отвърна ѝ.

Той отново се опита да излезе.

— Чакай — нареди му тя и забързано прегледа купчината с чаршафи струпани до леглото, но не можа да намери достатъчно дълъг и здрав за целта. После си спомни за плейда. Платът бе доста дълъг, освен това бе тесен на ширина и бе перфектен за нуждите ѝ. Подаде го на Иън.

— Моля те, би ли прехвърлил това, над гредата вместо мен? Изпробвай дали ще издържи теглото ти. Не ми се иска дървото да падне и да смачка Изабел.

— Смяташ да я завържеш? — изкрещя Уинслоу.

Джудит поклати глава.

— Искам да осигуря на Изабел нещо, за което да се държи, когато се изправи — обясни му тя. — Така ще ѝ е по-удобно, Уинслоу.

Воинът не бе особено сигурен, докато не видя, че жена му кимна. Тогавя помогна на Иън да изпробват здравината. Щом свършиха, тесните, изравнени по дължина краища на плейда, се спускаха от двете страни на гредата.

Съпругът на Изабел искаше да добави още дърва в огъня, но Джудит не му позволи. Каза на мъжете да излязат от къщата. Уинслоу се поколеба.

— Ще стоя пред вратата, жено. Ако поискаш да доведе Агнес, само ме извикай. Ще те чуя.

— Няма да ходиш да я викаш — отвърна Изабел с треперещ от гняв глас.

Уинслоу въздъхна изтощен. Тревогата за жена му бе очевидна, също както и раздразнението му. Той прокара пръсти през косата си, направи крачка към Изабел, но веднага спря. Джудит реши, че двамата имат нужда да останат насаме за миг. Обърна се и се престори на заета, като започна да ръчка жаравата с ръжена.

Чу шепот зад себе си. Само след миг вратата на къщата се затвори. Тя се върна при Изабел, за да я подготви за раждането. Опита се да махне завивките, но жената ги бе стиснала силно. Сякаш се опитваше да се скрие под юргана.

— Изабел, в момента боли ли те?

— Не.

— Тогава какво има.

На Изабел ѝ отне цяла минута да събере кураж, за да каже на Джудит какво не е наред. Родилката ѝ призна, че водите ѝ са изтекли и е съсипала постелята. Звучеше засрамена и унижена. След като свърши с обяснението, избухна в сълзи.

— Моля те, погледни ме — каза нежно Джудит. Тя я изчака да вдигне лице към нея и после ѝ заяви с доста сериозен тон: — Да родиш дете, е истинско чудо, Изабел, въпреки че самото раждане не е много приятна гледка. Сега искам да прогониш неудобството си и да бъдеш практична. А утре се изчервявай цял ден на воля, съгласна ли си?

Изабел кимна.

— На теб не ти ли е неудобно?

— Не — отговори Джудит.

Изабел изглеждаше облекчена. Лицето ѝ все още бе аленочервено и Джудит не бе сигурна дали бе от неудобство или заради жегата в къщурката.

Следващият час прекараха в приготовления. Джудит не спираше да бърбори, докато свали всичко от леглото, после изкъпа Изабел от главата до петите, изми и подсуши косата ѝ и ѝ помогна да облече чиста нощница. Всички тези неща бяха извършени между зачестяващите контракции.

Мод ѝ бе обяснила, че през годините се е научила да дава на майките възможно най-изчерпателни инструкции. Тя дори си измисляла някои, само за да ги разсейва с нещо. Обясни ѝ, че ако родилката има с какво да се занимава, ще се чувства така, сякаш контролира ситуацията и болката. Сега Джудит следваше съветите ѝ и забеляза, че те наистина действат добре на Изабел. Контракциите ѝ бяха силни и се появяваха на все по-малки интервали от време. Изабел откри, че предпочита да е права по време на болките. Беше увила краищата на плейда около кръста си и ги държеше здраво. Скимтенето преминаваше в тихи и протяжни стонове. Когато се появяваха контракциите, Джудит се чувстваше напълно безпомощна. Тя се опитваше да утешава жената с думи и когато Изабел я помолеше, Джудит разтвиваше кръста ѝ, за да намали болката.

Последният час бе най-изтощителен. Изабел бе станала доста взискателна. Искаше косата ѝ да бъде сплетена веднага, на момента. Джудит дори не си помисли да спори с нея. Милата и сладка Изабел се бе превърнала в беснееща и опърничава жена и когато не бе заета с издаването на заповеди, обвиняваше Уинслоу за това, че ѝ бе причинил тази непоносима болка.

Но безразсъдният изблик на чувства не продължи дълго. Молитвите на Джудит бяха чути. Раждането нямаше усложнения. Изабел реши да използва стола за раждане. Тя издаваше един след друг смразяващи кръвта писъци, докато се напъваше. Джудит коленичи на пода срещу нея и когато Изабел не се държеше за дръжките от двете страни на стола, тя обвиваше ръце около врата на Джудит. Щеше да я удуши, без дори да забележи. На Джудит ѝ бе нужна цялата сила, за да откопчи пръстите на жената от себе си и да си поеме дъх.

Няколко минути по-късно се роди прекрасно момченце. Джудит изведнъж се нуждаеше от още пет чифта ръце. Искаше ѝ се да повика Уинслоу да влезе, за да ѝ помогне, но Изабел не бе съгласна. Докато се смееше и плачеше едновременно, тя обясни, че не иска съпругът ѝ да я вижда в това състояние.

Джудит реши да не спори с нея. Изабел беше изтощена, но сияеше. Държеше сина си на ръце, докато Джудит се погрижи за останалите важни неща.

Бебето изглеждаше напълно здраво. Или поне дробовете му бяха в отлично състояние, ако се съдеше по писъците, които издаваше. Джудит благоговееше пред малкото същество. Той бе толкова мъничък и толкова перфектен. Преброи пръстчетата, за да бъде сигурна, че всичко е както трябва. Беше свършен, а тя бе изпълнена с емоциите, породени от това чудо.

Нямаше време да се наслади напълно на прекрасното събитие, тъй като имаше още много работа, която трябваше да се свърши. Отне ѝ цял час, за да почисти всичко и да настани Изабел в леглото. Двамата със сина ѝ бяха изкърпани. Пеленачето бе увито в меко бяло одеяло и покрито с вълнения плейд на баща му. Когато свършиха с грижите около него, малкият вече спеше. Джудит го настани в ръцете на Изабел.

— Преди да повикам Уинслоу, имам още молба към теб — каза ѝ Джудит. — Искам да ми обещаеш, че утре няма да позволиш на никой

да ти прави каквото и да било. Ако Агнес или Хелън поискат да „запечатат тялото“, ти не бива да им позволяваш.

Изабел не разбираше какво ѝ говорят. Джудит реши, че трябва да обясни по-подробно.

— Някои от акушерките, с които говорих в Англия, запечатват родилния канал на жената с пепел и билки. В миналото, дори някои са използвали пръст. Мод ме убеди, че това запечатване вреди много, вместо да помага, но ритуалът е одобрен от Църквата и това, за което те моля, може да те вкара в беля...

— Няма да позволя на никой да ме докосне — прошепна Изабел. — Ако някой попита, мисля, че ще е по-добре да кажа, че ти вече си се погрижила за това.

Джудит въздъхна облекчено.

— Да — каза тя. — Преструвай се, че вече съм извършила този ритуал — добави, докато оправяше завивката в края на леглото.

Огледа се из стаята, за да е сигурна, че всичко е почистено, кимна доволно и отиде да доведе съпруга на Изабел.

Уинслоу чакаше точно до вратата. Горкият мъж изглеждаше ужасно притеснен.

— Изабел добре ли е?

— Да — отвърна Джудит. — Готова е да те види.

Уинслоу не помръдна.

— Защо плачеш? Да не се е объркало нещо?

Тя дори не бе осъзнала, че плаче, преди да чуе въпроса му.

— Всичко е наред, Уинслоу. Влез вътре.

Младата жена се отмести от пътя му. Уинслоу изведнъж стана повече от нетърпелив да види семейството си. Първата среща между бащата и сина трябваше да бъде насаме, затова Джудит побърза да излезе, затвори вратата и се облегна на нея.

Изведнъж се почувства ужасно изморена. Емоционалното изпитание, през което бе преминала, бе изцедило всичките ѝ сили и хладнокръвие. Трепереше като листо по време на буря.

— Свърши ли? — попита Иън. Той стоеше в края на тясната пътека, облегнат на каменната ограда. Бе скръстил ръце на гърдите си и изглеждаше напълно спокоен. Видя ѝ се отпочинал.

Помисли си, че тя сигурно изглежда ужасно.

— Да, засега свърших тук — отвърна му и тръгна към него. Нощният бриз, галещ лицето ѝ, бе прекрасен, но я караше да трепери още повече. Краката ѝ едва я държаха.

Джудит имаше чувството, че отвътре се разпада на парчета и си пое дълбоко дъх, опитвайки се да се съвземе. Единствената благословия бе, че Иън нямаше представа колко близко е до това да се пречупи. Такава слабост, дори и проявена от жена, със сигурност щеше да го отврати. А и за нея щеше да е много унижително да започне да плаче пред него. Все пак и тя си имаше гордост. Никога не бе изпитвала нужда да се подпре на нечие рамо, нямаше да го стори и сега.

Младата жена вдиша дълбоко свежия въздух. Но това не ѝ помогна. Треперенето се усили. Каза си, че всичко ще бъде наред, нямаше да се посрами. Бе преминала през ужасно изпитание, но се бе справила и със сигурност щеше да успее да се добере до леглото си, преди да изгуби напълно достойнството си и да избухне в сълзи.

За Джудит планът бе напълно логичен, но докато умът ѝ нареждаше едно, сърцето ѝ настояваше за друго. Сега искаше да остане сама, но в същото време отчаяно се нуждаеше от утехата на Иън, от силата му. Нейната се бе изчерпала тази нощ. Господ да ѝ е на помощ, толкова ѝ бе необходим. Бе ужасена от факта. Поколеба се за секунда. Тогава Иън разтвори ръце срещу нея и младата жена изгуби битката. Тя хукна към него. Хвърли се в обятията му, притисна се към гърдите му, обви ръце около кръста му и избухна в неукротимо ридание.

Иън не каза нищо. Нямаше нужда. Докосването му бе единственото, от което се нуждаеше тя в този момент. Той все още беше облегнат на оградата. Джудит стоеше между краката му с лице заровено под брадичката му и плака, докато сълзите ѝ намокриха плейда му. Между воплите мърмореше нещо, но той не можа да разбере и дума от това, което се опитваше да му каже.

Помисли, че бурята вече преминава, когато плачът ѝ премина в хълцане.

— Поеми си дълбоко дъх, Джудит — инструктира я той.

— Моля те, остави ме сама.

Молбата ѝ бе абсурдна, имайки предвид факта, че бе сграбчила здраво ризата му. Иън отпусна брадичка на главата ѝ и я прегърна по-

силно.

— Не — прошепна той. — Никога няма да те оставя сама.

Странно, но изказването му я накара да се почувства по-добре. Тя подсуши лицето си в плейда му и отново се облегна на него.

— Всичко мина добре, нали? — попита той, макар вече да знаеше отговора на този въпрос. Щастливата усмивка, с която отвори вратата на Уинслоу, бе достатъчна да разбере, че всичко е наред. Но все пак реши, че ако ѝ напомни за щастливия изход, тя може би щеше да се успокои достатъчно и да се отърве от тази емоционална реакция.

Джудит обаче, още не искаше да бъде разумна.

— Господ ми е свидетел, Иън, никога няма да мина отново през това. Чу ли ме?

— Тихо — каза ѝ. — Ще те чуят чак в Англия.

Тя не оцени шегата му. Но все пак снижи глас, когато изрече следващото си обещание.

— Никога няма да имам бебе. Никога.

— Никога е прекалено дълго време — отвърна ѝ той. — Съпругът ти може да иска син.

Джудит се отдръпна от него.

— Няма да имам никакъв съпруг — обяви тя. — Никога няма да се омъжа. Кълна се в господ, няма да ѝ позволя да ме принуди.

Иън отново я притисна към себе си и я накара да отпусне глава на рамото му. Беше решен да я утеши, без значение дали тя искаше, или не.

— Кого имаш предвид като казваш, че няма да те принуди?

— Майка ми.

— Ами баща ти? Той няма ли думата, що се отнася до брака ти?

— Не — отвърна му. — Той е мъртъв.

— Но гробът беше празен, забрави ли?

— Откъде знаеш за гроба?

Младият мъж въздъхна.

— Ти ми каза.

Джудит си спомни. Беше изтръгнала надгробния камък и има глупостта да се похвали с това пред шотландците.

— В сърцето ми, този мъж е мъртъв.

— Значи не бива да се тревожа, че може да има усложнения?

Тя не му отвърна, защото нямаше ни най-малка представа за какво ѝ говори. Освен това се чувстваше прекалено изтощена, за да спори с него.

— Джудит?

— Да?

— Кажете ми, за какво всъщност е всичко това.

Гласът му бе мек и приканващ. Младата жена отново се разплака.

— Можех да убия Изабел. Ако нещо се бе объркало, нямаше да зная какво да сторя. Тя изпитваше толкова ужасяваща болка. Никоя жена не бива да преминава през подобно мъчение. Имаше и кръв, Иън — добави тя и самата дума я накара да се разтрепери. — Имаше толкова много кръв. Мили боже, бях ужасно изплашена.

Иън не знаеше какво да ѝ каже. Всички те бяха поискали нещо много отговорно от нея. А тя бе толкова невинна. По дяволите, та тя дори не бе омъжена, а те я принудиха да изроди дете. Той дори не бе сигурен дали Джудит знае как Изабел е заченала това дете. Но младата жена се бе изправила храбро пред изпитанието. Беше показала състрадание, сила и интелигентност. Самият факт, че бе изплашена, правеше победата ѝ много по-изумителна в очите на Иън.

Нещастieto ѝ го тревожеше и той почувства, че е негов дълг да ѝ помогне да го превъзмогне. Опита първо да я похвали.

— Трябва да си много горда със себе си тази вечер.

Тя изсумтя не особено изискано за една жена.

След това се опита да е по-логичен.

— Разбира се, беше изплашена. Но смятам, че това е нормална реакция за човек без опит. Ще го преживееш.

— Не, няма.

Накрая реши да опита със заплаха.

— По дяволите, Джудит, ще преживееш всичко това и ще имаш синове.

Младата жена се отдръпна от него.

— Колко типично за един мъж, никога да не споменава дъщери.

Преди да успее да ѝ отговори, тя заби пръст в гърдите му.

— Дъщерите не са важни, нали?

— Нямам нищо против да имам и дъщери.

— А ще обичаш ли дъщеря си толкова, колкото ще обичаш сина си? — попита го тя.

— Разбира се.

Тъй като ѝ отговори толкова бързо, без дори да се замисли, тя знаеше, че ѝ казва истината. Това прогони гнева ѝ.

— Радвам се да го чуя — каза му. — Някои бащи не мислят по този начин.

— Като твоя ли?

Джудит се обърна и тръгна към дома на Франсис Катрин.

— За мен баща ми е мъртъв.

Той я настигна, хвана я за ръката и я поведе напред. Тя погледна нагоре към него, видя, че се мръщи и веднага го попита.

— Защо си ядосан?

— Не съм ядосан.

— Мръщиш се.

— По дяволите, Джудит, искам да признаеш, че един ден ще се омъжиш.

— Защо? — попита тя. — Бъдещето ми не е твоя грижа. Освен това, съм взела решение, Иън Мейтлънд.

Той спря рязко и се обърна. Стисна с ръка брадичката ѝ, наведе се към нея и прошепна:

— И аз съм взел решение.

Устата му се притисна към нейната. Младата жена се хвана за него, сякаш се страхуваше, че всеки миг ще падне и отвърна на устните му. С дълбок стон мъжът задълбочи целувката. Езикът му се усука около нейния. Искаше му се да погълне мекотата ѝ.

Не искаше да спира, но в мига, щом го осъзна, се отдръпна от нея. Джудит бе прекалено невинна, за да разбере в каква опасност се намира. Той нямаше да се възползва от доверието ѝ. Но истината не го спря, да обмисли въпроса.

Иън поклати глава, за да прогони еротичните фантазии, които изпълваха ума му, след това сграбчи Джудит за ръката и я повлече след себе си.

Наложи ѝ се да подтичва, за да не изостава. Той повече не ѝ проговори, докато не стигнаха до дома на брат му. Джудит постави ръка на резето, но той я спря. Тогава младата жена осъзна, че все още не е приключил със задачата си да я обърка.

— Без значение колко ужасяващо е било за теб това раждане, казвам ти, че трябва да го преживееш. — Тя погледна удивено нагоре

към него. Мъжът кимна, за да ѝ даде да разбере, че е сериозен. — Това е заповед, Джудит, и най-добре да ѝ се подчиниш.

Той отново кимна, докато ѝ отваряше вратата. Тя не се помръдна и продължи да гледа към него.

— Ужасяващо? Никога не съм казвала, че беше ужасяващо.

Сега бе негов ред да се обърка.

— Тогава какво, по дяволите, беше?

— О, Иън, беше красиво.

Лицето ѝ преливаше от радост. Иън поклати объркан глава. Той не мислеше, че някога ще може да я разбере.

Не бързаше, докато се прибираще към дома си. Мислите му бяха заети с Джудит. Какво щеше да прави с нея?

Тъкмо бе стигнал до вратите на крепостта, когато споменът за пръстена на воина, изскочи в ума му. Къде, по дяволите, го бе виждал?

ГЛАВА 8

Тя трябваше да си плати за намесата. Свещеникът се появи на прага на Франсис Катрин на следващия следобед и изиска незабавно да се срещне с англичанката.

Сериозността в гласа и изражението на лицето на отец Лаган оповестиха, че се задават неприятности. Той се отдръпна встрани от входа на къщата, докато изчакваше да извикат Джудит. Франсис Катрин забеляза Агнес зад свещеника и веднага разбра каква е причината за посещението.

Агнес изглеждаше доста самодоволна. Притеснението на Франсис Катрин се усили десетократно. Тя се опита да спечели време, за да може да намери съпруга си. Патрик щеше да застане на страната на Джудит, а по погледа на Агнес, младата жена бе сигурна, че приятелката ѝ щеше да има нужда от защита.

— Гостенката ми бе будна през цялата нощ, отче, и все още спи. Ще се радвам да я събудя, но все пак, ще има нужда от известно време, за да се приготви.

Отец Лаган кимна.

— Кажете ѝ да дойде в дома на Изабел, аз отивам натам.

— Да, отче — прошепна Франсис Катрин и направи несръчен реверанс, преди да затръшне вратата в лицето му.

Младата жена веднага отиде да събуди Джудит.

— Загазихме — обяви тя. — Господи, Джудит, обърни се и отвори очи. Свещеникът е тук... с Агнес — проплака тя. — Трябва веднага да се облечеш. Ще те чакат в дома на Изабел.

Джудит простена и легна по гръб. Избута косата от очите си и седна.

— Да не би Изабел да е болна? Отново ли кърви?

— Не, не — побърза да я увери Франсис Катрин. — Предполагам, че е добре. Тя... Джудит, звучиш ужасно. Какво се е случило с гласа ти? Да не би да се разболяваш?

Джудит поклати глава.

— Добре съм.

— Звучиш все едно си глътнала жаба.

— Не съм — промърмори Джудит. — Престани да се тревожиш за мен — добави тя с прозявка.

Франсис Катрин кимна.

— Все още не си се облякла. Всички те чакат в дома на Изабел.

— Вече ми го каза — отвърна Джудит. — Искам да разбера защо. Ако Изабел не е болна, защо искат да говорят с мен?

— Агнес — обяви Франсис Катрин. — Целта ѝ е да създава неприятности. Ставай вече. Аз ще отида да намеря Патрик. Нуждаем се от помощта му.

Джудит се провикна, точно когато приятелката ѝ отваряше вратата.

— Не бива да тичаш след Патрик в твоето състояние. Ще паднеш и ще си счупиш врата.

— Как може да си толкова спокойна в тази ситуация?

Джудит сви рамене. Отвори уста и отново се прозя, при което усети болка в гърлото. Озадачена и сънена, тя се изправи, пресече стаята и взе огледалото на Франсис Катрин. Очите ѝ се разшириха от учудване, когато видя синините, покриващи шията ѝ. Нищо чудно, че я болеше, когато се опитваше да помръдне врата си. Кожата бе подута и изглеждаше така, сякаш бе намазана с черна и синя боя.

— Какво правиш?

Джудит бързо нагласи косата си, така че Франсис Катрин да не види сините. Не искаше приятелката ѝ да знае, че Изабел е сторила това. Ако ги видеше, щеше да поиска обяснение и щеше да се наложи Джудит да спомене за ужасната болка, която бе преживяла жената. Не, най-добре беше да прикрива синините, докато изчезнат.

Тя остави огледалото и се обърна с усмивка към Франсис Катрин.

— След като се облека, ще отида да потърся Иън — обясни тя.

— Въобще ли не се тревожиш?

— Може би само малко — призна Джудит. — Но аз съм чужденка, забрави ли? Какво могат да ми направят? Освен това, не съм сторила нищо нередно.

— Това няма да има значение. Агнес е много добра в извъртането на истината. Щом въввлече свещеника в случая, съм

сигурна, че ще създаде проблеми и на Изабел.

— Защо?

— Защото Изабел повика теб да ѝ помогнеш — обясни Франсис Катрин. — Агнес ще поиска да си отмъсти за тази обида. — Тя закричи пред огнището. — Ще ти кажа какво могат да направят. Може да отнесат въпроса пред съвета и да поискат да те отпратим оттук. Ако го направят и съветът се съгласи, кълна се в господ, аз тръгвам с теб.

— Иън няма да им позволи да ме отпратят, преди да съм изродила детето ти — отвърна ѝ Джудит. Беше доста сигурна в това. Щеше да наруши обещанието, което бе дал на брат си, ако я върнеше у дома, а Иън бе прекалено почтен, за да го стори. — Не бива да се разстройваш, Франсис Катрин. Не е полезно за бебето. Седни, докато се облека.

— Идвам с теб.

— Към Англия или да намерим Иън? — попита тя, иззад паравана.

Франсис Катрин се усмихна. Спокойствието на приятелката ѝ я накара да се отпусне. Тя седна на леглото и склучи ръце на корема си.

— Винаги се забъркваме в неприятности, когато сме заедно — извика бременната жена. — Досега трябваше да съм свикнала.

— Не — възрази Джудит. — Не ние се забъркваме в неприятности, ти ме забъркваше. Аз бях тази, чието дупе винаги бе наплясквано. Помниш ли?

Франсис Катрин се засмя.

— Запомнила си погрешно. Мен пляскаха, а не теб.

Джудит облече една хубава златиста рокля, тъй като тя бе единствената с високо деколте, която бе взела със себе си. Но въпреки това, синините по гърлото ѝ все още се забелязваха.

— Имаш ли шал или леко наметало, което да ми заемеш?

Франсис Катрин ѝ подаде хубав черен шал, който Джудит използва, за да скрие синините. Когато се приготви, приятелката ѝ излезе навън редом с нея.

— Опитай да не се тревожиш за това — каза ѝ Джудит. — Няма да се бавя много. Като се върна ще ти разкажа как е минало.

— Идвам с теб.

— Не, няма да идваш.

— Ами ако не успееш да откриеш Патрик или Иън?

— Тогава ще отида сама у Изабел. Не се нуждая от мъж, който да говори вместо мен.

— Тук се нуждаеш — възрази приятелката ѝ.

Спорът бе прекратен, когато Франсис Катрин забеляза Бродик да се изкачва по хълма. Тя помахна на воина, но след като той не ги забеляза, жената пъкна два пръста в устата си и изсвири пронизително. Бродик веднага обърна коня си и тръгна към тях.

— Патрик мрази, когато свиря — призна Франсис Катрин. — Не смята, че е присъщо на една дама.

— Ами не е — каза ѝ Джудит. — Но е доста ефективно — добави тя с усмивка.

— Още ли помниш как се прави? Братята ми ще са разочаровани, ако си забравила важните неща, на които са те научили.

Джудит се засмя.

— Да, все още знам как — потвърди тя. — Бродик е доста красив мъж, не мислиш ли? — попита. Изненадата в гласа ѝ подсказа, че тя едва сега го е осъзнала.

— Ти прекара почти десет дни в неговата компания и чак сега забеляза, че е красив?

— Иън също беше с мен — напомни ѝ Джудит. — А около него всички други някак бледнеят.

— Да, така е.

— Какъв прекрасен кон — оповести тя, за да прекрати темата за Иън. Не беше готова Франсис Катрин да я разпитва за връзката ѝ с леърда, а и тя самата не бе достатъчно наясно с чувствата си, за да отговаря на въпроси.

— Конят е на Иън, но той позволява на Бродик да го язди, жребецът има ужасен характер и може би затова го харесват. Не се доближавай до него, Джудит — извика тя, щом приятелката ѝ забърза към Бродик. — Непокорният кон ще те стъпче, ако му се удаде възможност.

— Бродик няма да му позволи — извика ѝ Джудит. Тя стигна до воина и му се усмихна. — Знаеш ли къде е Иън?

— Горе в крепостта.

— Моля те, би ли ме завел при него?

— Не.

Тя се престори, че не е чула отказа му. Хвана ръката му и се усмихна, за да не тревожи Франсис Катрин, когато прошепна:

— В голяма беда съм, Бродик, и трябва да говоря с Иън.

Едва бе изрекла думите и се оказа в скута му на гърба на коня. Мъжът пришпори жребеца и няколко минути по-късно ѝ помогна да слезе на земята, насред пустеещия двор, пред огромната крепост.

— Иън е със съвета — каза ѝ Бродик. — Чакай тук, аз ще отида да го повикам.

Подаде ѝ юздите на коня и влезе вътре.

Жребецът наистина имаше ужасен нрав. Тя полагаше огромни усилия, за да не ѝ се отскубне и да побегне. Никак не се уплаши от буйстването и пръхтенето му, тъй като още от малка най-добрият коняр в Англия, според нея, я бе научил как да се справя с конете. Джудит остана да чака доста дълго, преди търпението ѝ да се изчерпа. Започна да се безпокои, че свещеникът ще се настрои срещу нея, заради закъснението ѝ.

Освен това, не искаше Изабел да се тревожи. Младата майка, може би щеше да си помисли, че Джудит ще я остави сама по време на разпита. Реши, че не може да чака повече. Успокои коня с мили думи, яхна го и препусна надолу по хълма. Зави в погрешната посока и ѝ се наложи да се върне. Стигна до колибата на Изабел няколко минути по-късно. Пред вратата се бе събрала цяла тълпа. Уинслоу стоеше на стъпалата. Изглеждаше бесен... докато не я забеляза, след което придоби доста изумено изражение.

Да не би да бе смятал, че няма да се яви на повикването на свещеника? Реши, че сигурно го бе помислил. Това нарани леко гордостта ѝ, което всъщност бе нелепа реакция, помисли си тя, тъй като Уинслоу все още не я познаваше достатъчно добре, за да може да си изгради каквото и да било мнение за нея.

Жребецът, също като нея, не хареса особено тълпата. Той се опита едновременно да се изправи на задните си крака и да отстъпи настрана. Джудит се съсредоточи да успокои упорития звяр.

Но Уинслоу ѝ се притече на помощ. Той хвана юздите и принуди жребецът да спре да буйства.

— Нима Иън ти позволи да яздиш този кон? — попита мъжът изумен.

— Не — отвърна му тя. Нагласи шала около гърлото си и слезе от коня. — Бродик го яздеше.

— А къде е брат ми?

— Отиде в крепостта, за да повика Иън. Аз стоях и ги чаках, Уинслоу, но никой не излезе.

— Само Иън и Бродик някога са успявали да яздят този своенравен кон — каза ѝ той. — Подготви се, защото адът ще се стовари върху теб, когато те намерят.

Джудит не успя да разбере дали мъжът се шегува с нея, или я дразни.

— Не съм откраднала коня, само го взех назаем — защити се тя. — Адът ще се стовари ли върху мен, когато се срещна със свещеника? — прошепна младата жена.

— Предвиждам, че все отнякъде ще те връхлети — отговори ѝ. — Ела вътре. Изабел ще се тревожи, докато всичко това не свърши.

Воинът я хвана за лакътя и я поведе през смълчаната тъпла свидетели. Всички я наблюдаваха открито, но не ѝ се видяха враждебно настроени, а само любопитни. Тя се стараше да изглежда възможно най-спокойно. Дори успя да се усмихне.

Обаче ѝ бе трудно да изглежда безгрижна, щом забеляза свещеника на прага, който ѝ се мръщеше насреща. Молеше се раздражението му да е породено от закъснението ѝ, а не защото вече бе решил да ѝ създаде неприятности.

Отец Лаган имаше гъста сива коса, нос подобен на клюн, с тъмен тен и набраздено от бръчки лице, свидетелстващи за дългия му живот, прекаран на открито. Носеше черно расо с широка лента от кариран плат на едното си рамо. Дрехата бе привързана на кръста му с въже. Цветовете на плейда му бяха различни от тези на клана Мейтлънд и свидетелстваха, че духовникът е от друг клан. Нима Мейтлънд нямаха свой свещеник? Джудит реши, че по-късно ще попита за това Франсис Катрин.

Веднага щом отец Лаган се появи на вратата, Уинслоу пусна ръката ѝ. Тя побърза да продължи напред и спря, когато застана пред мъжа. Наведе глава в знак на уважение и направи реверанс.

— Простете ми, че ви накарах да чакате толкова дълго, отче. Знам, че сигурно съм изгубила ценното ви време, но ми беше трудно

да намеря пътя дотук. По хълма е пълно с красиви къщи като тази и обърках посоката.

Свещеникът кимна. Изглеждаше доволен от извинението ѝ. Не ѝ се усмихна, но поне спря да се мръщи. Джудит реши, че това е добър знак.

— Уинслоу, може би ще е най-добре да изчакаш навън, докато свършим — каза отец Лаган със загрубял от годините глас.

— Не, отче — възрази Уинслоу. — Мястото ми е до жена ми.

Свещеникът кимна бавно в съгласие.

— Но ще опиташ да не се намесваш — нареди той.

После насочи вниманието си към Джудит.

— Моля, елате вътре с мен. Искам да ви задам няколко въпроса във връзка с това, което се е случило тук миналата нощ.

— Разбира се, отче — отговори тя, повдигна края на полата си и го последва в къщата.

Беше изненадана да завари толкова много хора вътре. Двама мъже и три жени седяха на масата, всички бяха доста възрастни, и още две жени се бяха настанили пред огнището.

Изабел седеше на стол до леглото си и държеше новородения си син на ръце. Джудит не се тревожеше толкова за срещата си със свещеника, докато не видя лицето на Изабел. Горката жена изглеждаше ужасена.

Джудит побърза да отиде при нея.

— Изабел, защо не си в леглото? Трябва да почиваш след цялото мъчение, което преживя снощи. — Уинслоу стоеше точно зад Джудит. Тя взе бебето от ръцете на Изабел и направи крачка назад. — Моля те, Уинслоу, помогни ѝ да се върне в леглото.

— Нима Изабел снощи е преживяла мъчение? — попита отец Лаган.

Джудит бе толкова възмутена от въпроса, че забрави да смекчи отговора си.

— Можете да бъдете сигурен в това, отче.

Свещеникът повдигна едната си вежда, чувайки троснатия ѝ отговор. Той наведе глава, но миг преди това, Джудит бе сигурна, че забеляза облекчение по лицето му.

Не знаеше какво да мисли. Нима свещеникът беше на страната на Изабел? Господи, надяваше се да е така. Тя погледна към малкото

бебе в ръцете си, за да се убеди, че не го е събудила, след което насочи поглед към отец Лаган и добави с по-мек глас:

— Исках да кажа, отче, че Изабел наистина трябва да си почива в момента.

Свещеникът кимна. После бързо ѝ представи роднините на Уинслоу, насядали около масата, преди да посочи към двете жени, застанали до огнището.

— Агнес е жената вляво — каза той, — а до нея е Хелън. Те са вашите обвинители, лейди Джудит.

— Моите обвинители?

Не можеше да повярва на ушите си. В нея започна бавно да се надига гняв. Обаче успя да прикрие реакцията си.

Тя се обърна, за да погледне към жените. Хелън направи крачка напред и бързо кимна на Джудит. На външен вид не бе особено привлекателна. Имаше кафява коса и очите ѝ бяха с подобен цвят. Изглеждаше доста напрегната, съдейки по свитите ѝ в юмруци ръце, освен това не смееше да срещне погледа на Джудит.

Агнес обаче я изненада. От ужасните истории, които бе чула, очакваше да види насреща си една зла жена или поне стара вещица с брадавица на носа. Но тя не беше нито едно от двете. Всъщност, Агнес имаше лице на ангел, с най-прекрасните зелени очи, които Джудит някога бе виждала. Цветът им можеше да се определи като зелен огън. Възрастта бе милостива към нея. На лицето ѝ имаше само няколко, едва забележими бръчици. Франсис Катрин ѝ бе казала, че Агнес има дъщеря, която смятала да омъжи за Иън, което значеше, че акушерката сигурно бе почти на една възраст с майката на Джудит. Но въпреки това, Агнес бе успяла да запази младежкото си излъчване и телосложение. Не бе наедрияла в ханша, както се случваше с повечето възрастни жени.

С крайчето на окото си, Джудит видя как Изабел се протегна и хвана Уинслоу за ръката. Гневът ѝ се завърна с нова сила. Една родилка не биваше да се вълнува толкова.

Джудит отиде с бебето до Уинслоу, постави го в ръцете на баща му и се върна отново в средата на стаята. Застана с лице към свещеника, умишлено обръщайки гръб на акушерките.

— Какво искате да ме попитате, отче?

— Не чухме никакви писъци.

Думите бяха изречени от Агнес. Джудит отказа да обърне внимание на възмутителната забележка. Тя продължи да гледа към свещеника, чакайки обяснението му.

— Агнес и Хелън — започна отец Лаган, — държат да се разбере, защо не са чули никакви викове миналата нощ. Те живеят наблизко, лейди Джудит, и смятат, че е трябвало да чуят нещо.

Той се покашля, за да прочисти гърлото си, преди да продължи:

— И двете акушерки дойдоха при мен, за да изразят тревогата си. Сега, както със сигурност знаете, според нашата църква, както и според вашата, тъй като вашият крал Джон все още следва правилата, наложени от нашите свети отци...

Той неочаквано млъкна. Изглежда бе загубил посоката на мислите си. Изминаха няколко минути в мълчание, докато всички го чакаха да продължи, и на края Агнес пристъпи напред.

— Греховете на Ева — напомни му акушерката.

— Да, да, греховете на Ева — каза с немощен глас отец Лаган. — Ето това е, лейди Джудит.

Младата жена нямаше ни най-малка представа за какво й говорят. Объркването се четеше в погледа й.

Свещеникът кимна.

— Църквата смята, че болките по време на раждането са задължителни, за да има възмездие за греховете на Ева. Жените биват избавяни чрез това страдание. Ако бъде решено, че Изабел не е изтърпяла достатъчно болка, то тогава...

Той не продължи. Огорченото му изражение й показа, че не би искал да пояснява тази част от църковния канон.

— Какво ще стане тогава? — попита тя, решена да го накара да й обясни всичко.

— Изабел ще бъде отлъчена от Църквата — прошепна отец Лаган. — Бебето също.

Джудит бе толкова шокирана от чутото, че едва успяваше да мисли трезво. Господи, беше бясна. Вече всичко й стана напълно ясно. Акушерките нямаше да отмъщават на нея — не, те щяха да поискат Изабел да бъде наказана и хитро бяха използвали Църквата за тази цел. Не беше и въпрос на наранена гордост. Бе много по-лошо. Властта им над жените в клана бе застрашена и това порицание от Църквата щеше

да изпрати отрезвяващо послание към всички жени, които очакваха дете.

Отмъстителността им бе толкова ужасяваща за Джудит, че ѝ се прииска да закрещи. Но подобна проява нямаше да бъде от полза на Изабел, затова се въздържа.

— Запозната сте с правилата на Църквата, относно греховете на Ева, нали, лейди Джудит? — попита свещеникът.

— Да, разбира се — излъга безочливо тя, но не искаше да се тревожи за това сега. Зачуди се за какви ли други правила беше забравила да ѝ спомене Мод, въпреки че ѝ бе трудно да запази изражението си спокойно.

Отец Лаган изглеждаше облекчен.

— И сега ви питам, лейди Джудит, направихте ли нещо миналата нощ, с което да намалите болките на Изабел?

— Не, отче, не съм.

— Тогава сигурно Изабел е направила нещо — изкрещя Агнес. — Или дяволът се е намесил по време на раждането ѝ.

Един от двамата мъже, които седяха на масата, понечи да се изправи. Яростта изписана на пергаментното му лице бе плашеща.

В същото време Уинслоу направи крачка напред.

— Няма да позволя да се изричат такива думи в дома ми — изръмжа той.

Възрастният мъж до масата кимна, очевидно доволен от факта, че Уинслоу се намеси, след което отново седна на мястото си.

Бебето се разплака от крясъците. Уинслоу бе толкова разярен, че не забеляза как Изабел се опита да вземе детето от ръцете му. Воинът направи още една крачка към акушерките.

— Махайте се от дома ми — изкрещя им той.

— Това, което се случва, ми допада не повече отколкото на теб — обяви отец Лаган. Гласът му бе натежал от тъга. — Но трябва да решим проблема още сега.

Уинслоу клатеше глава. Джудит отиде до него и постави длан на ръката му.

— Уинслоу, ако ми позволиш да обясня, сигурна съм, че много бързо ще разрешим тази абсурдна ситуация.

— Абсурдна? Наричаш този сериозен проблем, абсурден?

Въпросът бе зададен от Агнес. Джудит отказа да ѝ обърне внимание. Тя изчака да получи съгласие от Уинслоу, преди да застане пред свещеника. Уинслоу се върна до леглото и подаде сина си на Изабел. Пеленачето веднага спря да плаче и заспа отново.

Джудит се обърна към отец Лаган.

— Изабел премина през ужасни болки — обяви твърдо тя.

— Не сме я чули — извика Агнес.

Джудит продължи без да ѝ обърне внимание.

— Отче, нима смятате да накажете Изабел, заради това, че се опита да бъде смела? Тя наистина изкрещя няколко пъти, но не го правеше при всяка болка, защото не искаше да тревожи съпруга си. Той чакаше отвън, пред вратата, и тя знаеше, че може да я чуе. Дори докато се мъчеше, мислеше за него.

— И трябва да приемем казаното от тази англичанка за чиста монета? — предизвика го Агнес.

Джудит се обърна към групата роднини, седящи на масата и отправи следващите си думи към тях.

— Срегнах Изабел едва вчера и признавам, че не я познавам много добре. Но прецених, че е невероятно мила жена. Смятате ли, че преценката ми е точна?

— Да, така е — съгласи се една тъмнокоса жена. — Тя е нежна и внимателна. Благословени сме, че стана част от семейството ни. Освен това е богобоязлива. Не би направила нищо, за да облекчи болката си.

— И аз съм съгласен, че Изабел е хрисима жена — намеси се свещеникът.

— Това няма нищо общо с въпроса — озъби се Агнес. — Дяволът...

Джудит умишлено прекъсна думите ѝ, като отново се обърна към хората на масата.

— А бихте ли казали, че Изабел би наранила някого нарочно? Че милата ѝ природа ще ѝ позволи да стори подобно нещо?

Всички кимнаха. Джудит се обърна към отец Лаган и свали шала от врата си.

— Сега ще ви попитам, отче, вярвате ли, че Изабел е страдала достатъчно?

Повдигна косата си, премятайки я през рамо, и се завъртя така, че свещеникът да може да види подутините и синините по гърлото ѝ.

Очите му се разшириха изненадано.

— Света божия майко, няма милата Изабел ви е сторила това?

— Да — отговори Джудит. И слава богу, че го бе направила, каза си наум. — Изабел изпитваше такава агонизираща болка по време на раждането, че ме стисна за гърлото и отказа да ме пусне. Съмнявам се, че си го спомня дори. Наложих ми се със сила да откопча пръстите ѝ от себе си, отче, и я накарах да хване дръжките на стола за раждане.

Свещеникът погледна към Джудит. Облекчението в погледа му стопли сърцето ѝ. Той ѝ вярваше.

— Изабел е изстрадала достатъчно за църквата си — обяви отец Лаган. — Повече няма да говорим за това.

Агнес обаче не смяташе да се предаде толкова лесно. Тя пристъпи напред и извади кърпичка от джоба на роклята си.

— Сигурно са фалшиви — изкрещя тя. Хвана ръката на Джудит, дръпна я към себе си и опита да изтрие белезите.

Джудит потръпна от силната болка. Не се опита да спре мъчението, предполагайки, че ако го направи, жената ще пусне слух, че е излъгала за синините и ги е направила с боя.

— Махни си ръцете от нея!

Ревът на Иън огласи колибата. Агнес подскочи като ужилена и се блъсна в свещеника, който също подскочи.

Джудит бе толкова щастлива, че вижда Иън, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Едва успя да се пребори с желанието да се хвърли към него.

Той не откъсваше поглед от нея, когато се наведе и влезе в къщата. Бродик бе плътно след него. И двамата воини изглеждаха разгневени. Иън спря на крачка от Джудит. После бавно я огледа от глава до пети, за да се убеди, че не е наранена.

Тя бе безкрайно благодарна, че бе успяла да запази спокойствие. Иън никога нямаше да научи, колко притеснение ѝ причини тази публика. Вече се бе унижила достатъчно миналата вечер, когато плака пред него. И да го погледне в очите на дневна светлина беше още по-смустващо за нея. Никога нямаше да му позволи да я види толкова уязвима отново.

Иън помисли, че тя изглежда така, сякаш всеки миг ще се разплаче. Очите ѝ бяха замъглени и за него бе пределно ясно, че се

бори със зъби и нокти да запази достойнството си. Джудит не бе пострадала физически, но определено чувствата ѝ бяха наранени.

— Уинслоу? — каза Иън, а по гласа му личеше, че е вбесен.

Съпругът на Изабел направи крачка напред. Знаеше много добре какво го пита неговият леърд, затова бързо и сбито обясни всичко, което се беше случило. Уинслоу също не бе преодолял гнева си. Гласът му трепереше.

Иън сложи ръка на рамото на Джудит. Веднага почувства, че тя трепери. Този факт го разяри още повече.

— Джудит е гост в дома на брат ми.

Той изчака всички в къщата да осъзнаят този факт и добави:

— Но освен това, тя е под моята защита. Ако има някакъв проблем, ще го обсъдите с мен. Ясен ли съм?

Всяка дума бе толкова гневна, че плющеше като камшик в малката стая. Джудит никога не бе виждала Иън толкова разгневен. Бе леко изумително и плашещо, в същото време. Опита се да си напомни, че той не ѝ е ядосан и че всъщност я защитава, но тези мисли не ѝ помогнаха особено. Погледът му все още я караше да трепери.

— Леърд Иън, осъзнавате ли какво заявявате? — прошепна свещеникът.

Иън гледаше към Джудит, когато отговори:

— Да.

— По дяволите — промърмори Бродик.

Иън пусна Джудит и се обърна към приятеля си.

— Предизвикваш ли ме?

Бродик помисли известно време над въпроса и после поклати глава.

— Не. Имаш пълната ми подкрепа. Господ ми е свидетел, ще ти е нужна.

— Имаш и моята подкрепа — извика Уинслоу.

Иън кимна. Мускулът на челюстта му спря да трепери. Джудит реши, че проявата на лоялност от приятелите му, е успокоила гнева му.

Защо мъжете имаха нужда от подкрепата си, бе извън представите ѝ. В Англия гостоприемството се предлагаше от цялото семейство на даден гост, но очевидно тук бе по-различно.

— Съветът? — попита Уинслоу.

— Скоро — отвърна Иън.

Някой ахна зад Джудит. Тя се обърна, за да погледне акушерките. Беше изненадана да види изражението на Хелън. Жената изглеждаше облекчена от развитието на разпита. Едва се сдържаше да не се усмихне. Джудит не можеше да разбере защо.

Обаче изражението на Агнес не бе трудно за разчитане. Очите ѝ блестяха гневно. Джудит обърна гръб на жената и забеляза, че отец Лаган я наблюдава внимателно.

— Отче, искате ли да ми зададете някакъв друг въпрос?

Той поклати глава. Усмихна ѝ се. Тъй като никой не ги наблюдаваше, тя се приближи, за да поговори с него. Уинслоу, брат му Бродик и Иън се бяха задълбочили в разпалена дискусия, а роднините около масата говореха всички в един глас.

— Отче, мога ли да ви попитам нещо? — прошепна тя.

— Разбира се.

— Ако ги нямаше синините ми, щяхте ли да отлъчите Изабел и сина ѝ. — Тя намести шала около гърлото си, докато изчакваше отговора му.

— Не — отвърна той.

Джудит се почувства по-добре. Не искаше да мисли, че един божи човек, може да бъде толкова непреклонен.

— Значи щяхте да приемете думите ми за истина, въпреки че съм чужденка?

— Щях да намеря начин да подкрепя твърдението ти, може би щях да повикам всички роднини на Изабел да говорят в нейна защита. — Той хвана ръката на Джудит и я погали. — Синините улесниха задачата ми.

— Да, така е — съгласи се тя. — Сега, ако ме извините, отче, смятам да си вървя.

Щом ѝ позволи, младата жена побърза да излезе. Вероятно бе доста грубо да си тръгне, без да се сбогува с останалите, и най-вече с леърда, но Джудит просто не можа да понесе да остане още дори миг в една стая с Агнес.

Тълпата отвън бе станала двойно по-голяма, но Джудит не бе в настроение да задоволява любопитството им. Тя вирна брадичка и тръгна към дървото, където бе завързала коня.

Не бе и в настроение да се занимава и с опакия характер на жребеца. Плесна с все сила левия му хълбок и го усмири за достатъчно

дълго време, за да го яхне.

Джудит бе прекалено разстроена от това, през което бе преминала, за да се върне веднага в дома на Франсис Катрин. Имаше нужда първо да се успокои. Нямаше намерение да ходи на точно определено място, затова подкара жребеца напред към близкия хълм. Щеше да язди, докато се отърве от гнева си, без значение колко време щеше да й отнеме.

Отец Лаган излезе от дома на Изабел само минута след Джудит. Той вдигна ръце във въздуха, за да привлече вниманието на тълпата. После се усмихна на хората.

— Всичко се реши и аз съм доволен — извика той. — Лейди Джудит бързо внесе яснота по въпроса.

Понесоха се весели викове. Свещеникът направи крачка встрани, за да може Бродик да мине покрай него. Иън и Уинслоу го последваха.

Тълпата се раздели пред Бродик, докато той отиваше към дървото, до което Джудит бе оставила коня. Той почти бе стигнал дотам, когато забеляза, че жребецът го няма. Бродик изглеждаше така, сякаш не може да повярва на очите си.

— За бога, тя го направи отново — изкрещя той, без да се обръща към някого конкретно. Не можеше да разбере защо Джудит го обижда така като взима коня му. Фактът, че жребецът всъщност принадлежеше на Иън, нямаше никакво значение.

— Лейди Джудит не е откраднала коня — извика Уинслоу. — Тя само го е взела назаем. Това бяха думите й, когато дойде по-рано и съм сигурен, че тя вярва...

Уинслоу не можа да продължи. Смехът му възпря думите. Иън прояви по-голяма дисциплина и се въздържа. Дори не се усмихна. Той яхна жребеца си и протегна ръка към Бродик. Воинът тъкмо щеше да се качи на коня зад леърда си, когато Брайън, възрастен мъж с приведени рамене и морковено оранжева коса, пристъпи напред.

— Жената не е откраднала коня ти и ти не бива да мислиш така, Бродик.

Бродик се завъртя, за да погледне мъжа. Още един воин пристъпи напред, заставайки до Браян.

— Да, лейди Джудит може би просто много е бързала — каза той.

После един по един, от тълпата заизлизаха мъже, които казваха причини, поради които Джудит може да е взела коня. Иън не можеше да бъде по-доволен. Разбира се, проблемът въобще не беше в това, че е взела коня. Хората искаха да покажат на своя леърд, че Джудит е спечелила подкрепата им... и сърцата им. Тя се бе застъпила за Изабел и сега те се застъпваха за нея.

— Тя не бе длъжна да помага на Изабел миналата нощ, нито бе длъжна да идва днес и да отговаря на въпросите на отец Лаган — каза Брайън. — Няма да говориш лошо за лейди Джудит, Бродик, или ще отговаряш пред мен.

Лек ветрец би бил достатъчен, за да събори възрастния мъж на земята, толкова крехък бе старецът, и все пак предизвикваше Бродик.

— По дяволите — промърмори Бродик с очевидно раздразнение.

Иън се усмихна. Той кимна към защитниците на Джудит, изчака Бродик да се качи на коня зад него и препусна напред.

Иън предполагаше, че Джудит ще отиде в дома на брат му. Но конят не бе отвън и той се зачуди къде ли е отишла.

Спря жребеца, за да може Бродик да слезе.

— Може да се е върнала при крепостта — отбеляза Иън, — първо там ще я потърся.

Бродик кимна.

— Аз ще тръгна в обратната посока — каза той. Направи няколко крачки напред, но спря и се обърна. — Предупреждавам те, Иън. Когато я намеря, ще стоваря целия ад върху нея.

— Имаш позволенията ми.

Бродик се ухили. Чудеше се каква ли е уловката. Много добре знаеше как функционира умът на Иън.

— И? — попита той, когато младият леърд не изтъкна веднага аргумента си.

— Можеш да стовариш целия ад върху нея, но докато го правиш, не бива да й повишаваш тон.

— Защо не?

— Вероятно ще я разстроиш — обясни Иън и сви рамене. — Не мога да ти го позволя.

Бродик отвори уста да каже нещо, но промени решението си. Иън се бе изразил кристално ясно. А щом нямаше да може да й се накрещи хубаво, имаше ли смисъл да изпълнява заканата си изобщо?

Той се обърна и заслиза по хълма, мърморейки под нос. Смехът на Иън го последва.

Джудит не беше в крепостта. Иън се върна обратно и отиде до срещуположния хребет. Откри я на гробището. Тя крачеше бързо по пътеката, която разделяше свещената земя от гората. Бе решила, че кратката разходка щеше да отнеме част от гнева, който бе насъбрала покрай изпитанието, през което премина, заради Изабел. Случайно се бе натъкнала на гробището и спря да задоволи любопитството си, като го разгледа.

Свещената земя бе наистина много красиво и спокойно място. Наскоро варосани, високите дървени летви се извисяваха като копия и ограждаха гробището от три страни. Наредени в спретнати редички, се виждаха красиво изсечени надгробни плочи, някои като арки, а други — завършващи с квадрат отгоре. Имаше свежи цветя почти на всеки парцел. На който ѝ да бе поверена задачата да се грижи за тленните останки на тези, които вече са си отишли от този свят, си вършеше работата много добре. Навсякъде си личаха грижите и вниманието, което бе положено за тях.

Джудит се прекръсти, докато вървеше по пътеката. Тя излезе от гробището и тръгна по неравния път нагоре по хълма, минавайки покрай линия дървета, които блокираха гледката към долината долу. Вятърът свиреше през клоните им и звукът ѝ се стори доста меланхоличен.

Пред нея се разстла земята, в която бяха погребани прокълнатите. Тя спря внезапно, щом стигна до самите гробове. Тук нямаше бели огради и надгробни плочи с красиви орнаменти. Бяха използвани само сухи дървени колове. Джудит знаеше кой е погребан тук. Това бяха бедните души, обречени от Църквата да отидат в ада. Да, те бяха крадци, убийци, изнасилвачи, обирджии и, разбира се... жени, умрели по време на раждане.

Гневът, за който се надяваше, че ще изчезне по време на разходката, сега се разгоря още по-силно вътре в нея.

И в отвъдния живот ли нямаше никаква справедливост?

— Джудит?

Тя се завъртя и видя, че Иън стои на няколко крачки от нея. Не го бе чула да се приближава.

— Мислиш ли, че всички те горят в Ада?

Той повдигна едната си вежда, долавяйки мъката в гласа ѝ.

— За кого говориш?

— За жените погребани тук — обясни тя, сочейки с ръка. Но не му даде време да отговори. — Не вярвам, че са в Ада. По дяволите, те са умрели, изпълнявайки свещения дълг. Страдали са по време на раждането и са умрели, изпълнявайки задълженията към съпрузите и свещениците си. И за какво, Иън? Да горят вечно в Пъкъла, защото Църквата не смята, че са достатъчно чисти, за да отидат в Рая? Това са безсмислици — добави младата жена разпалено. — Всичко това. Ако мнението ми ме прави еретичка, нека да съм такава, не ме е грижа. Не мога да повярвам, че господ може да бъде толкова жесток.

Иън не знаеше какво да ѝ отговори. Логиката му подсказваше, че тя е права. Всичко това бяха безсмислици. Истината бе, че той никога не бе отделял време да се замисли над тези неща.

— Най-свещеният дълг на една жена е да дари съпруга си с наследници. Нали така?

— Да — съгласи се той.

— Тогава защо от момента, в който тя разбере, че носи дете, не ѝ е позволено да влиза в църквата? Считат я за нечиста, нали?

Тя му зададе друг въпрос, преди той да ѝ отговори.

— Смяташ ли, че Франсис Катрин е нечиста? Не, разбира се, че не би помислил това — отговори си сама. — Но Църквата го вярва. Ако роди син на Патрик, ще трябва да изчака само тридесет и три дни, преди да мине през пречистващия ритуал и да ѝ позволят отново да влиза в църквата. Но ако роди дъщеря, ще трябва да чака двойно по-дълго... а ако умре по време на раждането, или преди да е получила благословията на Църквата, ще свърши тук. Според теб, редно ли е Франсис Катрин да бъде погребана до убийци и...

Джудит най-после спря. Наведе глава и въздъхна тежко.

— Съжалявам. Не трябваше да ти казвам всичко това. Ако само за миг успея да се принудя да не мисля за това, сигурно няма да съм толкова гневна.

— В природата ти е заложено да се грижиш за останалите.

— Откъде знаеш какво е в природата ми?

— Начинът, по който помогна на Изабел, е един от примерите — простичко каза той. — А мога да ти посоча още много примери.

Гласът му бе пропит с нежност, когато ѝ го каза. Тя се почувства така, сякаш я е помилвал. Прииска ѝ се да се облегне на него, да го прегърне и да го притисне силно до себе си. Иън бе толкова прекрасен и силен, а точно сега тя се чувстваше ужасно уязвима.

До този момент не бе осъзнала, колко много му се възхищава. Той винаги бе толкова сигурен за всичко, толкова уверен в себе си. От него струеше власт. Не заповядваше на хората си да го уважават. И въпреки това, бе спечелил лоялността и доверието им. Много рядко повишаваше глас на някого. Усмихна се, защото осъзна, че на няколкото пъти ѝ бе повишавал тон. Предположи, че когато е около него, той не се контролира чак толкова добре. Зачуди се какво ли значи това.

— Ако не харесваш нещо, не е ли твой дълг да се опиташ да го промениш? — попита я той.

Джудит едва не се разсмя на думите му, но се сдържа щом видя, че е сериозен. Тя го изгледа слисана.

— Нима вярваш, че бих могла да повлияя на Църквата?

Мъжът поклати глава.

— Един шепот, Джудит, добавен към хиляди други, ще се превърне в рев на недоволство, който дори Църквата няма да може да пренебрегне. Започни с отец Лаган. Задай му въпросите си. Той е справедлив човек. Ще те послуша.

Иън се усмихна, когато произнесе думата „справедлив“. Младата жена усети, че и тя му се усмихва. Той не се шегуваше с нея. Не, наистина се опитваше да ѝ помогне.

— Не съм достатъчно важна, че да направя някаква промяна. Аз съм просто жена, която...

— Докато вярваш в тези глупости, наистина няма да сториш нищо съществено. Сама си поставяш граници.

— Но, Иън — възрази тя. — Какво бих могла да направя? Ще бъда отлъчена, ако открито критикувам Църквата. С какво ще помогне това?

— Не започвай с атака — посъветва я той. — Започни с обсъждане на противоречивите правила. Ако накараш един човек да осъзнае, след него още един и още един...

Мъжът не продължи. Джудит кимна.

— Трябва да помисля над това — каза тя. — Не знам как бих могла да накарам някой да чуе мнението ми, особено тук.

Той се усмихна.

— Вече го правиш, Джудит. Накара ме да осъзная противоречието. Защо спря тук?

— Не беше умишлено — отвърна му. — Искях да се поразходя малко, за да се отърва от гнева си. Може би не си забелязал, но бях доста разстроена, когато напуснах дома на Изабел. Бях готова да закрепя. Беше толкова нечестно да я подложат на всичко това.

— Можеш да крещиш тук, никой няма да те чуе. — Очите му блестяха, докато ѝ отправяше предложението.

— Ти ще ме чуеш.

— Няма да имам против.

— Но аз ще имам. Няма да е удачно.

— Няма ли?

Младата жена поклати глава.

— Не е нещо, което една дама би направила — каза тя.

Изглеждаше толкова искрена. Просто нямаше как да ѝ устои. Той наведе глава към нея и я целуна. Устните му се потъркаха в нейните достатъчно дълго, че да усети мекотата им. После почти веднага се отдръпна.

— Защо го направи?

— За да те накарам да спреш да се мръщиш.

Не ѝ даде време да отвърне на думите му, а хвана ръката ѝ.

— Ела, Джудит, ще се разходим, докато гневът ти се изпари напълно.

Наложил ѝ се да тича, за да не изостава.

— Това не е състезание, Иън. Можем да вървим по-бавно.

Той забави крачка. Известно време вървяха мълчаливо, всеки зает със собствените си мисли.

— Джудит, винаги ли си благоприлична?

— И да и не — отвърна тя. — Винаги съм доста благовъзпитана през шестте месеца в годината, през които съм принудена да живея с майка си и вуйчо Текел.

Думата „принудена“ му направи впечатление, но реши засега да не ѝ иска обяснение. Беше откровена с него, а той искаше да научи

възможно най-много за семейството ѝ, преди отново да се затвори в себе си.

— А другите шест месеца от годината? — попита Иън с неутрален тон.

— Тогава въобще не съм — отвърна му. — Чичо Хърбърт и леля Милисънт ми дават доста голяма свобода. Въобще не ме ограничават.

— Дай ми пример за това, че не си била ограничавана — каза ѝ той. — Не го разбирам.

Джудит кимна.

— Исках да науча всичко за израждането на децата. Леля Милисънт ми позволи да изпълня тази своя цел и дори ми помогна с всичко, с което можеше.

Няколко минути продължи да говори за леля си и чичо си. Любовта, която изпитваше към двамата, бе очевидна. Иън гледаше да сведе въпросите си до минимум и бавно завърташе разговора, около майка ѝ.

— Този вуйчо Текел, за когото спомена — започна младият мъж, — той брат на баща ти ли е, или на майка ти?

— Брат е на майка ми.

Зачака я да продължи, но тя не каза нищо друго. Тръгнаха в обратна посока, към мястото, където бяха вързали конете си. Минаха през гробището и тя проговори отново.

— Смяташ ли, че съм различна от другите жени?

— Да.

Раменете ѝ увиснаха. Изглеждаше ужасно сломена. Прииска му се да се засмее.

— Не е лошо да бъдеш различен. Ти си много по-трезвомислеца от останалите жени. Не приемаш мълчаливо това, което не ти допада.

— Някой ден ще си навлека доста проблеми заради това, нали?

— Аз ще те защитя.

Обетът му бе много сладък и твърде арогантен в същото време. Тя помисли, че не говори сериозно. Засмя се и поклати глава.

Стигнаха до конете и той я вдигна на седлото. После отметна косата от рамото ѝ и нежно докосна синините на гърлото ѝ.

— Много ли те боли?

— Само малко — призна тя.

Верижката привлече вниманието му. Той издърпа пръстена и отново го разгледа. Тя веднага го грабна и го стисна в шепата си.

Виждайки как го стиска в юмрук, той най-после си спомни. Направи крачка назад и се отдалечи от нея.

— Иън? Нещо нередно ли има? Целият преbledня.

Той не ѝ отговори.

Отне ѝ доста време да обясни всичко на Франсис Катрин. Преразказът бе много по-труден, тъй като приятелката ѝ постоянно я прекъсваше, за да ѝ задава въпроси.

— Смятам, че трябва да дойдеш с мен, да видим Изабел и бебето — каза ѝ Джудит.

— Бих искала да ѝ помогна с нещо — веднага се съгласи Франсис Катрин.

— А аз бих искала с Изабел да станете приятелки. Трябва да се опиташ да отвориш сърцето си за тези хора. Със сигурност някои от тях са прекрасни като Изабел. Знам, че ще си допаднете. Тя е много мила. Напомня ми на теб, Франсис Катрин.

— Ще се постарая да отворя сърцето си за нея — обеща младата жена. — О, господи, ще съм ужасно самотна, когато си заминеш. Виждам се с Патрик чак вечер, но тогава толкова ми се спи, че едва успявам да чуя какво ми говори.

— И ти ще ми липсваш — призна ѝ Джудит. — Щеше ми се да живееш по-близо до мен. Може да ми идваш на гости от време на време. Леля Милисънт и чичо Хърбърт ще се радват да те видят отново.

— Патрик никога няма да ми позволи да отида в Англия — каза тя. — Смята, че е прекалено опасно. Ще ми сплетеш ли косата, докато чакаме.

— Разбира се — съгласи се Джудит. — Какво чакаме?

— Патрик ме накара да обещаая, че ще стоя у дома, докато приключи с важно задължение. Ще се радва да дойде с нас в дома на Изабел.

Тя подаде гребена си на Джудит, седна на стола и отново започна да разпитва за раждането на Изабел.

И двете се отплеснаха в разговори и мина цял час, преди да осъзнаят, че Патрик още го няма. Тъй като вече бе време за вечеря, решиха да отложат визитата за следващата сутрин.

Почти бяха приготвили вечерята, когато Иън почука на вратата. Франсис Катрин тъкмо бе казала нещо забавно и Джудит се смееше, когато отвори вратата.

— О, небеса, Иън, не идваш да ми кажеш, че отец Лаган има други въпроси, на които иска да ме подложи, нали?

Тя само се шегуваше и очакваше той да ѝ се усмихне. Вместо това получи рязък отговор.

— Не.

Младият леърд влезе, кимна на Франсис Катрин, кръстоса ръце зад гърба си и се обърна към Джудит.

Тя не можеше да повярва, че това е същият мъж, който бе толкова сладък и мил с нея само преди два часа. Сега бе един студен и далечен непознат.

— Няма да има повече въпроси от свещеника — обяви той.

— Знам това — отвърна му. — Просто се пошегувах с теб.

Иън поклати глава.

— Моментът не е подходящ за шеги. Имам много по-важни неща, за които да мисля.

— Какво се е случило?

Той не ѝ отговори. Обърна се към снаха си.

— Къде е брат ми?

Държанието му притесни Франсис Катрин. Тя седна на масата, отпусна ръце в скута си и се опита да изглежда спокойна.

— Не съм сигурна. Трябва да се прибере всеки момент.

— За какво търсиш Патрик? — попита Джудит, сигурна, че приятелката ѝ би искала да зададе същия въпрос, но не би дръзнала да го стори.

Иън се обърна и тръгна към вратата.

— Трябва да говоря с него преди да тръгна.

След като обяви това, той се опита да излезе навън. Джудит застана пред него, препречвайки пътя му. Изненадан от смелостта ѝ, мъжът спря. Дори ѝ се усмихна. Тя повдигна високо брадичка, за да го погледне в очите. Искаше той да види недоволната ѝ гримаса.

Преди сама да осъзнае какво е намислил, Иън я хвана и я повдигна, измествайки я от пътя си. Тя погледна към Франсис Катрин. Приятелката ѝ направи знак да го последва и след като кимна, Джудит хукна навън.

— Къде отиваш? Дълго ли няма да те има?

Той не се обърна към нея, когато ѝ каза:

— Не съм сигурен колко дълго ще отсъствам.

— Защо искаш да говориш с Патрик? Да не смяташ да го вземеш със себе си.

Мъжът спря рязко и се обърна, отдавайки ѝ пълното си внимание.

— Не, нямам намерение да го взимам със себе си. Джудит, защо ми задаваш всичките тези въпроси.

— Защо се държиш толкова студено? — възкликна тя, преди да се усети. — Исках да кажа — започна отново, — по-рано днес бе в толкова добро настроение. Аз ли направих нещо, което не ти харесва?

Иън поклати глава.

— Преди бяхме сами — каза ѝ. — Сега не сме.

После отново се опита да се отдалечи от нея. Но тя за втори път застана на пътя му.

— Смяташе да тръгнеш, без дори да се сбогуваш, нали?

Думите ѝ прозвучаха не толкова като въпрос, колкото като обвинение. Не му даде възможност да ѝ отговори. Тя се завъртя и тръгна към къщата на Франсис Катрин. Иън остана на място, загледан в нея. Можеше да я чуе как си мърмори нещо от сорта, че било дяволски грубо и реши, че думите ѝ се отнасят за него. Въздъхна, поразен от наглостта ѝ.

След миг вниманието му бе привлечено от Патрик, който слизаше по хълма. Иън му обясни, че смята да вземе Рамзи и Ерин до крепостта на Макдоналдс, за да се срещне с леърда на клана Дънбар. Срещата щеше да се проведе на неутрална земя, но въпреки това, Иън бе взел необходимите предпазни мерки. Бе сигурен, че ако Маклейн научат за срещата, ще ги нападнат.

Иън не разкри подробности, но Патрик го познаваше достатъчно добре, че да разбере колко важна е тази среща.

— Съветът не са дали благословията си, нали? — предположи Патрик.

— Не знаят нищо за тази среща.

Патрик кимна.

— Ще ти създадат проблеми.

— Знам.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Искам да наглеждаш Джудит, докато ме няма — каза Иън. — Не й позволявай да се забърква в неприятности.

Патрик кимна.

— Старейшините къде мислят, че отиваш?

— При Макдоналдс — отвърна Иън. — Просто не им споменах, че и Дънбар ще са там. — Мъжът въздъхна. — Господи, колко мразя тази потайност.

Иън не очакваше отговор на последните си думи. Той се обърна да яхне коня, но неочаквано спря. Подаде юздите на Патрик и тръгна към дома му.

Не си направи труда да почука на вратата. Джудит стоеше пред огнището. Когато входната врата се отвори, блъскайки се в стената, тя се обърна и очите ѝ се разшириха. Франсис Катрин стоеше на масата и режеше хляб. Тя понечи да се изправи, но си седна отново, щом Иън я подмина.

Когато стигна до Джудит, не ѝ каза нито дума, просто я сграбчи за раменете и я притисна към себе си. Устата му се спусна над нейната, а тя бе толкова изумена, че в първия момент не можа да реагира. Той принуди да отвори устни, гмурвайки езика си в устата ѝ с безсрамна решителност. Целувката бе властна, почти свирепа и точно когато тя започна да ѝ отвръща, той се отскубна от нея.

На Джудит ѝ се наложи да се облегне на края на огнището, докато наблюдаваше как Иън се обръща, кима веднъж към Франсис Катрин и напуска къщата.

Младата жена бе прекалено изумена, за да каже нещо, докато бременната ѝ приятелка я гледаше и хапеше долната си устна, за да се съдържи да не се засмее.

— Нали каза, че с привличането между вас е свършено?

Джудит не знаеше какво да ѝ отвърне. През останалата част от вечерта тя само въздишаше. След вечерята, Патрик придружи двете приятелки до дома на Изабел. Джудит се запозна с още роднини на новата майка, всичките бяха жени и всички от семейството на Уинслоу.

Първа ѝ се представи дребна красива жена на име Уила. Тя бе в доста напреднала бременност и след като обясни, че е трета братовчедка на Уинслоу, я помоли да излезе навън с нея за няколко минути, за да обсъдят нещо важно. Джудит веднага се изплаши. Предполагаше, че ще поиска помощта ѝ за раждането.

Разбира се, не можеше да откаже на разплаканата жена, но се погрижи Уила да разбере колко неопитна бе Джудит. По-възрастната леля на Уила, Луис, ги бе последвала навън и пристъпи напред с обещанието, че макар да няма собствени деца и макар да не е присъствала на раждане, с радост ще им помогне, когато настъпи мигът.

Иън отсъства цели три седмици и на Джудит ѝ липсваше ужасно силно. Макар да нямаше много време да страда. Докато Иън бе далеч, тя изроди дъщеричката на Уила, както и синовете на Каролайн и Уинифред.

Всеки път бе ужасена и изобщо не ѝ се струваше, че става по-леко. Патрик постоянно трябваше да я утешава и да успокоява страховете ѝ. Мъжът беше доста объркан от странния повтарящ се ритуал, на който явно тя смяташе да се подлага всеки път, щом трябваше да изроди дете. И трите жени бяха започнали да раждат посред нощ. И трите пъти Джудит бе ужасно изплашена. Отново и отново бе излагала причини, поради които не може да изпълни този дълг и продължаваше да бърбори, и вилнее по пътя към дома на родилките. Патрик винаги я придружаваше и тя обикновено се вкопчваше толкова силно в плейда му, че имаше вероятност да го разкъса от гърдите му, докато стигнат до крайната си цел.

Оплакването спираше в мига, в който младата жена прекрочеше прага. От този миг нататък, Джудит бе спокойна, експедитивна и решена да осигури възможно най-голям комфорт за бъдещата майка. Винаги оставаше съсредоточена, докато изроди бебето.

След като работата биваше свършена, Джудит започваше да реве с глас, докато се приберат у дома. За нея нямаше значение кой я придружава. Беше плакала на рамото на Патрик, докато намокри плейда му, плака и пред Бродик, а последният път — и пред отец Лаган, който се оказа наблизко, когато раждането приключи.

Патрик не знаеше как да помогне на Джудит да преживее това мъчение, на което се подлагаше, затова беше истински облекчен, когато Иън най-после се прибра у дома.

Слънцето вече бе залязло, когато младият леърд, следван от Рамзи и Ерин, пристигна. Патрик свирна на брат си. Иън му помахаше да го последва и продължи по пътя си. Патрик влезе в дома си, за да съобщи на Франсис Катрин, че отива в крепостта, но тя вече бе заспала. Погледна зад преградата, но и Джудит спеше дълбоко.

Бродик и Алекс посрещнаха Патрик на двора пред крепостта и тримата влязоха заедно вътре.

Иън стоеше пред камината и изглеждаше напълно изтощен.

— Патрик? — извика той, щом брат му влезе в залата.

— Тя е добре — каза Патрик, отговаряйки предварително на въпроса, който знаеше, че брат му ще зададе, докато вървеше към него. — Докато те нямаше, тя изроди още три бебета — добави. После се усмихна. — Мрази да бъде акушерка.

Иън кимна. Помоли Алекс да отиде да доведе Уинслоу и ГаУри, след което се обърна, за да поговори насаме с брат си.

Патрик бе единственото семейство, което Иън имаше. Откакто се помнеше, двамата се грижеха един за друг. Сега имаше нужда да чуе, че брат му ще го подкрепи за решението, което бе взел. Патрик не продума и дума, докато Иън му изреждаше всичко, което би могло да се обърка. Когато свърши, той само кимна в съгласие. Точно това, от което Иън се нуждаеше в момента.

— Сега ти имаш семейство, Патрик. Обмисли...

Брат му не му позволи да довърши.

— Оставаме заедно, Иън.

— Те са тук, Иън — извика Бродик, прекъсвайки разговора им.

В проява на привързаност, Иън потупа брат си по рамото и се обърна към верните си воители. Все още не бе повикал съвета да се присъедини към тях. Всички забелязаха тази подробност. Той им обясни какво се бе случило на срещата. Леърд Дънбар бе стар, изтощен и имаше нужда да сключи съюз, затова според него, ако Мейтлънд не се интересуваха, спокойно можеше да се съюзи и с Маклейн.

— Съветът няма да съдейства — предрече Бродик, след като изслуша своя леърд. — Според тях, нито един съюз не е приемлив.

— Дънбар са в много неизгодна позиция, застанали между нас и Маклейн — намеси се Алекс. — Ако се съюзят с Маклейн, войните им ще се умножат десетократно. Равносметката изобщо не ми допада.

Иън кимна.

— Утре ще събера съвета — обяви той. — По две различни причини. Първата е, за да говоря с тях за съюза ни с Дънбар.

След което не продължи.

— Каква е втората? — попита Бродик.

Иън се усмихна за пръв път от седмици насам.

— Джудит.

Патрик и Бродик бяха единствените, които веднага разбраха какво им казва Иън.

— Отец Лаган смята да си замине утре сутринта — отбеляза Бродик.

— Задръж го.

— С каква цел? — поинтересува се Алекс.

— Сватба — отвърна Иън.

Патрик се разсмя. Смехът на Бродик го последва. Алекс обаче изглеждаше объркан.

— Ами Джудит? — попита той. — Тя ще се съгласи ли?

Иън не му отговори.

ГЛАВА 9

Патрик не каза нито на Франсис Катрин, нито на Джудит, че Иън се е завърнал. Той стана рано сутринта, за да отиде в крепостта, а Джудит помогна на приятелката си да изчистят колибата.

Малко след часа за обед, Иън почука на вратата. Отвори му Джудит, с полепнала по лицето мръсотия и с коса в пълен безпорядък. Изглеждаше така, сякаш тъкмо бе привършила с почистването на огнището.

Беше толкова дяволски щастлив, задето я вижда, че се намръщи. Тя обаче му се усмихна. Смути се заради външния си вид и опита да оправи косата си като избута немирните къдрици от лицето си.

— Върнал си се — прошепна тя.

Мъжът обаче въобще не изглеждаше в настроение за поздрави.

— Да. Джудит, след час ела в крепостта.

Обърна се и се отдалечи. Тя се почувства ужасно от ледения му тон, но все пак хукна след него.

— Защо да идвам в крепостта?

— Защото аз така казвам — отвърна й.

— Но аз може да имам планове за следобеда.

— Отложи ги.

— Твърдоглав си като коза — промърмори тя.

Тихото ахване, откъм вратата на къщата, я наведе на мисълта, че Франсис Катрин е чула забележката й. Но Джудит не съжаляваше, че бе казала нещо обидно, защото вярваше, че това бе самата истина. Иън бе голям инат.

Младата жена му обърна гръб.

— Между другото, въобще не ми липсваше.

Иън хвана ръката й и я дръпна към себе си.

— Точно колко време ме нямаше?

— Три седмици и два дни — отвърна мигновено тя. — Защо?

Той се ухили.

— Но не съм ти липсвал, така ли?

Джудит осъзна, че се е хванала в капана му.

— Прекалено умен си за мен, Иън — провлече тя.

— Това е самата истина — съгласи се той с усмивка.

Господи, тази игра на надхитряване щеше да ѝ липсва, осъзна бързо. Бог ѝ бе свидетел, че и самият Иън щеше да ѝ липсва.

— Щом искаш да дойда в крепостта ти — каза Джудит, — първо отпрати молбата си към Патрик, за да не бъдат нарушени правилата ти. След това ме уведоми, какво е казал той. — Тя умишлено целеше да го провокира, но той не се ядоса, а се разсмя.

— Иън? — повика го Франсис Катрин. — Съветът в крепостта ли е?

Той кимна. Джудит видя реакцията на приятелката си и отдръпна ръката си от Иън.

— Виж сега какво направи — обвини го тихо.

— Какво?

— Разстрои Франсис Катрин. Само я погледни. Тя е разтревожена, благодарение на теб.

— Какво съм направил? — попита младият мъж, напълно объркан. Франсис Катрин наистина изглеждаше разстроена, но той нямаше ни най-малка представа защо.

— Каза ѝ, че съветът е в крепостта — обясни Джудит. — Сега тя се тревожи, че съм сторила нещо нередно и ще ме изпратите у дома, преди да роди бебето си.

— И ти разбра това само от изражението ѝ?

— Разбира се — отвърна му раздразнена. Скръсти ръце и му се намръщи. — Е? — попита тя, когато Иън не каза нищо.

— Какво „е“?

— Поправи нещата.

— Какви неща да поправя?

— Не е нужно да ми повишаваш глас — възмути се Джудит. — Ти я разстрои. Сега трябва да я утешиш. Кажи ѝ, че няма да позволиш на съвета да ме отпрати у дома. Поне това можеш да направиш. Тя е твоя снаха и наистина не бива да я разстройваш.

Той въздъхна толкова силно, че клоните на близкото дърво потрепераха. Обърна се и изкрещя към Франсис Катрин.

— Джудит няма да ходи никъде. — После погледна жената до себе си. — Доволна ли си?

Франсис Катрин се усмихваше, затова Джудит кимна.

— Да, благодаря ти.

Той се обърна и тръгна към коня си. Джудит изтича след него, хвана го за ръката и го спря.

— Иън?

— Какво има пък сега?

Намусеното му изражение не я притесни.

— Аз липсвах ли ти?

— Може би.

Коментарът му я разпали. Тя го пусна и опита да се отдалечи от него, но той я сграбчи, притискайки гърба ѝ към гърдите си, обви ръце около кръста ѝ, наведе се до ухото ѝ и прошепна:

— Наистина трябва да направиш нещо за този твой нрав, момиче.

После я целуна по врата, изпрацайки тръпки по цялото ѝ тяло. Освен това, не отговори на въпроса ѝ, но Джудит го осъзна, чак когато той се отдалечи от нея.

Мъжът можеше да я разтопи само с едно докосване. Но Джудит не успя да разсъждава дълго над това, тъй като Франсис Катрин настояваше за вниманието ѝ.

Тя я дръпна бързо през прага и затръшна вратата след нея.

— Иън е влюбен в теб.

Франсис Катрин звучеше развълнувана. Джудит поклати глава.

— Няма да си позволя да мисля за любов — обяви тя.

Приятелката ѝ се засмя.

— Може да не си позволяваш да мислиш за това, Джудит, но и ти си влюбена в него, нали? Доста време премълчавах. Не е нужно той да го научава.

Последните ѝ думи привлякоха вниманието на Джудит.

— Да научава какво?

— За баща ти. Не е нужно никой да знае. Остави...

— Не.

— Само помисли върху предложението ми — каза Франсис Катрин.

Джудит се отпусна на стола.

— Искане ми се по-скоро да родиш бебето си, за да се прибера у дома. Става все по-трудно с всеки изминал ден от престоя ми.

Милостиви боже, ами ако се влюбвам в него? Как да спра това?

Франсис Катрин застана зад нея и постави ръце на раменете ѝ.

— Ще ти помогне ли, ако мислиш за недостатъците му? — попита я.

Тя само се пошегува, но Джудит взе предложението присърце. Опита се да изброи колкото се може повече от недостатъците му. Но осъзна, че май не са много. Мъжът бе почти идеален. Франсис Катрин предположи, че и това може да се счита за недостатък и Джудит се съгласи с готовност.

Двете жени бяха толкова погълнати в дискусиата си, че дори не забелязаха Патрик, който стоеше на прага. Беше много тих, когато отвори вратата, защото внимаваше да не събуди съпругата си, която напоследък често спеше следобед.

Думите на Джудит привлякоха вниманието му. След като разбра, че говори за Иън, не успя да сдържи усмивката си. Джудит познаваше брат му почти толкова добре, колкото и той самият, и когато спомена колко е твърдоглав, Патрик закима в съгласие.

— Но той все още те привлича, нали?

Джудит въздъхна.

— Да. О, Франсис Катрин, какво ще правя? Изпитвам ужасен страх като мисля какво се случва с мен. Не мога да го обичам.

— И той не може да те обича, така ли? — попита Франсис Катрин. — Сама се заблуждаваш, ако вярваш в това. Той е загрижен за теб, не можеш ли просто да го приемеш?

Джудит поклати глава.

— Какво си мислиш, че ще направи, ако разбере, че леърд Маклейн е мой баща? Наистина ли вярваш, че и тогава ще го е грижа за мен?

Само годините на тренировки позволиха на Патрик да запази контрол, чувайки това. Господ му бе свидетел, почувства се така, сякаш току-що го бяха изритали в слабините. Той отстъпи бавно назад и затвори безшумно вратата.

Намери Иън в голямата зала.

— Налага се да поговорим — обяви той. — Току-що разбрах нещо, което трябва да знаеш.

Изражението на лицето му, показва на Иън, че се е случило нещо нередно.

— Ела навън с мен, Патрик — нареди младият мъж. — Бих искал да чуя новината насаме.

Нито един от двамата не продума, докато не се отдалечиха достатъчно от крепостта. Чак тогава Патрик разказа какво е чул.

— Голяма каша — промърмори накрая той.

Иън се съгласи.

На Джудит ѝ отне цял час да почисти. Разговорът за Иън постоянно изскачаше в ума ѝ. Франсис Катрин бе решена да накара Джудит да си признае, че вече е влюбена в Иън, но приятелката ѝ бе също толкова решена да отрича.

— Би трябвало да ми помагаш да превъзможна това привличане — настояваше Джудит. — Осъзнаваш ли колко ще ме боли, когато настъпи време да си тръгна? А аз трябва да се върна, Франсис Катрин. Без значение дали го искам, или не. Тази тема е много болезнена за мен. Не искам повече да я обсъждаме.

Франсис Катрин веднага да разкая. Виждаше, че приятелката ѝ всеки миг ще се разплаче, затова я погали по рамото.

— Добре — прошепна тя утешително. — Вече няма да говорим за това. Ела и ми помогни да си сменя роклята. Ще дойда в крепостта заедно с теб. Само господ знае какво иска съветът този път. Сигурно се задават проблеми.

Джудит се изправи.

— Ти си оставаш у дома. Ще отида сама. Обещавам да ти разкажа всичко, което се е случило.

Франсис Катрин обаче, не искаше и да чуе, бе твърдо решена да застане до Джудит, когато приятелката ѝ се изправи пред съвета.

Джудит от своя страна, също бе решена да накара приятелката ѝ да си остане въщи. Патрик влезе в дома си по средата на разгорещената дискусия. Той се опита да привлече вниманието им като ги поздрави, но след като това не сполучи, мъжът арогантно вдигна ръка, давайки им знак да замълчат.

Те изобщо не му обърнаха внимание.

— Винаги си била по-голям инат и от муле — каза Франсис Катрин.

Патрик бе ужасен.

— Не бива да говориш така на гостенката ни — възмути се той.

— Защо не? Тя ме нарече с по-грозни имена.

Джудит се усмихна.

— Да, така беше — призна си.

— Не се меси, Патрик — нареди жена му. — Тъкмо загревах за спора. Ще спечеля. Сега е мой ред.

Джудит поклати глава.

— Не, няма да спечелиш — възрази тя. — Патрик, моля те, накарай я да си остане тук. Трябва да отида в крепостта. Няма да се бавя дълго.

Младата жена излезе от колибата, преди приятелката ѝ да възрази. Сега зависеше от Патрик дали ще успее да задържи съпругата си у дома.

Джудит знаеше, че вероятно е закъсняла и Иън със сигурност щеше да бъде раздразнен, но тя не се тревожеше за нрава му. Изкачвайки се по стръмния хълм, размишляваше над този странен факт. Иън бе толкова грамаден, свиреп на вид воин, че само огромните му размери бяха достатъчни да накарат косите ѝ да побелеят досега. Спомни си, че малко се бе стреснала, когато го видя за пръв път да прекосява подвижния мост в дома на вуйчо Текел. Но това чувство се бе изпарило бързо и тя никога вече не се бе чувствала в капан или безпомощна около него. Държанието на Иън бе грубо, като на мечка, и все пак всеки път, когато я докоснеше, бе изключително нежен.

Вуйчо Текел я плашеше. Това изскочи неочаквано в ума ѝ. Не можеше да разбере защо се страхува от него. Той беше инвалид и го пренасяха на носилка от едно място до друго. Докато стоеше на дистанция от него, не можеше да я нарани. Но винаги когато я принуждаваше да седне до него изпитваше ужасяващ страх.

Жестоките му думи все още притежаваха достатъчно жлъч, за да я наранят. Щеше ѝ се да бъде по-силна и не толкова уязвима. Тогава не би могъл да ѝ причини болка. Ако се научеше как да защитава чувствата си, ако научеше как да разделя сърцето от ума си, нямаше да я е грижа какво ѝ казва Текел. Нито щеше да я е грижа дали ще види Иън отново... само ако можеше да бъде по-силна.

О, какво значение имаше? Тя щеше да се прибере у дома и Иън със сигурност щеше да се ожени за някоя друга. Освен това, сигурно

щеше да бъде много щастлив, стига да може да командва жена си до края на живота си.

Мислейки за това, тя изстена. Стомахът я заболяваше само от представата, че Иън би могъл да целува друга жена.

Господ да ѝ е на помощ, държеше се като влюбена жена. Тя поклати глава. Беше прекалено интелигентна, за да позволи да ѝ разбият сърцето. Не смяташе, че е толкова невежа, че да го позволи.

Джудит избухна в сълзи. Само за секунди, бе разтърсена от сърцераздирателни ридания. Не можеше да го предотврати. За срамното ѝ държание, разбира се, бе виновна Франсис Катрин, която не спираше да я подтиква, докато не я принуди да осъзнае цялата истина.

Тя умишлено кривна от пътя, за да не я срещне някой и да види колко е разстроена, и се скри зад един дебел бор.

— Милостиви боже, Джудит, какво се е случило.

Чувайки гласа на Патрик, тя изстена и направи крачка назад. Той я последва.

— Да не би да си се наранила — попита мъжът, очевидно загрижен.

Тя поклати глава.

— Не биваше да ме виждаш — прошепна Джудит. Избърса сълзите с opakото на ръката си и си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Не те видях — обясни Патрик. — Чух те.

— Съжалявам — прошепна младата жена.

— За какво съжаляваш.

— Задето бях шумна — отвърна му. — Само исках да остана насаме за няколко минути, но тук това е невъзможно, нали?

Звучеше доста тъжна. На Патрик му се прииска да я утеши, все пак тя бе най-добрата приятелка на жена му, и сметна, че е негов дълг да я накара да се почувства по-добре. Той сложи ръка на рамото ѝ и бавно я върна на пътеката.

— Кажи ми какво не е наред, Джудит. Без значение колко е ужасен проблемът, сигурен съм, че ще успея да го реша.

Думите му бяха крайно арогантни, но все пак той бе брат на Иън и сигурно бе прихванал от поведението му. Стараеше да бъде добродушен и поради тази причина не успя да я подразни.

— Не можеш да поправиш нещата — каза му. — Но все пак, благодаря ти, че предложи.

— Няма как да знаеш дали мога да помогна, или не, ако не ми споделиш.

— Добре — съгласи се тя. — Току-що осъзнах колко съм невежа. Можеш ли да поправиш това?

Той ѝ се усмихна нежно.

— Не си невежа, Джудит.

— О, да, такава съм — проплака младата жена. — Трябваше да се предпазя.

Не каза нищо повече.

— Джудит?

— Няма значение. Не искам да говоря за това.

— Не бива да плачеш, не и днес — каза ѝ Патрик.

Тя избърса сълзите си.

— Да, денят е прекрасен и не бива да плача. — Отново си пое дълбоко дъх. — Можеш да ме пуснеш. Вече съм добре.

Той махна ръка от раменете ѝ и продължи да върви до нея нагоре по хълма и през двора, но имаше да свърши нещо преди да влезе вътре, затова се поклони на Джудит и понечи да се обърне.

— Личи ли ми, че съм плакала? — попита притеснено.

— Не — излъга я той.

Тя се усмихна.

— Благодаря ти, че ми помогна да премина през този проблем — каза му.

— Но аз не съм...

Патрик млъкна, тъй като Джудит му бе обърнала гръб и тичаше нагоре по стъпалата. Той поклати объркано глава и тръгна обратно надолу по хълма.

Джудит не почука, а пое дълбоко дъх, преди да отвори широко тежката врата и побърза да влезе вътре.

Отвътре крепостта бе също толкова студена и грозна, както отвън. Входното антре бе широко. Подът бе покрит със сив камък и срещу нея до стената имаше стълбище, отдясно на двойните врати. Голямата зала бе отляво. Бе огромна и изложена на течение, като открита поляна. Камината заемаше голяма част от стената срещу

входа. В нея трептеше огън, който не бе затоплил залата. Наоколо се носеше повече пушек, отколкото топлина.

Във въздуха не се усещаше обичайният за един дом аромат, като например уханието на току-що изпечен хляб или мириса от цвърчащо на огъня месо. Липсваха дори малките дребни вещи, които да свидетелстват, че някой живее тук. Помещението бе празно като манастир.

Имаше пет стъпала, които водеха надолу към залата. Джудит остана на най-горното, чакайки Иън да я забележи. Той седеше с гръб към нея, начело на дълга тясна маса. В другия край на масата се бяха наблъскали един до друг петима възрастни мъже, за които Джудит реши, че са старейшините от съвета.

Атмосферата пращеше от напрежение. Сигурно се бе случило нещо ужасно. По лицата на възрастните мъже личеше, че са получили ужасна вест. Джудит не мислеше, че трябва да ги прекъсва точно сега. Щеше да се върне по-късно, когато не бяха толкова разстроени. Тя направи крачка назад и се обърна да си ходи.

Алекс и ГаУри бяха зад нея, блокирайки изхода. Тя бе толкова изненадана да ги види там, че очите ѝ се разшириха. Двамата воители не бяха издали нито звук при влизането си. Джудит тъкмо се канеше да заобиколи огромните воители, когато вратите се отвориха широко и влезе Бродик. Патрик бе плътно зад него. Той задържа една от вратите да не се затръшне и подкани свещеника вътре. Отец Лаган не изглеждаше много доволен. Все пак се насили да се усмихне на Джудит, преди да заслиза по стъпалата към залата. Тя проследи свещеника с поглед, докато той застана до Иън. Да, беше се случило нещо ужасно. Ако не беше така, нямаше да имат нужда от свещеник. Изрече мълчалива молитва за този, който се нуждаеше от нея и се обърна отново, за да си тръгне.

Воините се бяха наредили в редица зад нея. Изглеждаше така, сякаш Алекс, ГаУри, Бродик и Патрик умишлено блокират пътя ѝ. Патрик стоеше в края, близо до вратата. Тя си проправи път до него.

— Да не би някой да е умрял? — попита го.

Бродик намери въпроса ѝ за много забавен, останалите обаче продължиха да се мръщят. Никой от тях не ѝ позволи да излезе от залата. Освен това, отказваха да отговорят на въпросите ѝ. Тя тъкмо се

канеше да им каже колко е грубо държанието им, когато вратата се отвори отново и в залата влезе Уинслоу.

Съпругът на Изабел изглеждаше така, сякаш се подготвя за битка. Освен това, не показва кой знае каква учтивост, а само ѝ кимна леко и зае мястото си до другите воители.

— Джудит, ела тук!

Иън изрева толкова силно заповедта, че я изплаши до смърт. Тя се завъртя и му се намръщи, но само си хабеше силите, тъй като той дори не се бе обърнал към нея.

Младата жена не можеше да реши дали иска да се подчини на грубото му отношение, или не. Бродик взе решението вместо нея. Бутна я по раменете, и то не особено нежно. Тя го погледна свирепо през рамо. Той ѝ намигна.

Алекс ѝ помахаша с ръка да стори това, което ѝ бе наредил младият леърд. Тя отправи зъл поглед и към него. Някой наистина трябваше да отдели време да научи воитите на основни обноски, помисли си, но точно сега не бе време за това. Джудит повдигна леко полите си, изпъчи рамене и заслиза по стъпалата.

Забеляза, че свещеникът е доста развълнуван. Крачеше напред-назад пред огнището. Тя се постара да изглежда спокойна заради него, докато преминаваше забързано през стаята. Щом стигна до Иън, сложи ръка на рамото му, за да привлече вниманието му, и навеждайки се към ухото му, прошепна:

— Ако още веднъж ми изкрещиш, ще те удуша.

След като изрече празната си заплаха, тя отново се изпъна като струна. Иън изглеждаше учуден. Тя му кимна, давайки му да разбере, че не блъфира.

Той се усмихна, давайки ѝ да разбере, че според него се е побъркала.

Греъм наблюдаваше двойката и бързо стигна до заключението, че лейди Джудит го бе заинтригувала. Много лесно можеше да разбере защо един мъж може да е напълно омаян от нея и дори да забрави, че е англичанка. Да, тя бе приятна гледка с тази златиста коса и с големите си сини очи. И все пак не външният ѝ вид привлече вниманието на Греъм, а характера ѝ, който бе провокирал любопитството му да я опознае по-добре.

Уинслоу му бе разказал, за помощта на лейди Джудит при израждането на сина му. Веднага след това отец Лаган бе дал отчет за събитията от последвалия ден. Джудит не искала да се заеме с това задължение. По думите на Уинслоу, младата жена била ужасена. И все пак, страхът не ѝ попречил да стори това, което е било необходимо. Бе разбрал, че откакто Иън бе далеч от дома си, тя бе помогнала на още три деца да се появят на бял свят и трите пъти била изплашена и разтревожена за добруването на майките.

Греъм не знаеше как да тълкува тази информация. Разбира се, вярваше, че всичко е истина, но такава доброта и кураж не бяха присъщи на англичаните и това го объркваше. Бе толкова противоречиво.

Но по-късно щеше да има достатъчно време да мисли над този проблем. По изражението на Джудит, Греъм можеше да каже, че Иън не е споделил с нея решението, което току-що бе обявил пред съвета. Той погледна към останалите мъже около себе си, за да види реакциите им. Дънкън изглеждаше така, сякаш току-що е изпил цяла бъчва с оцет. Винсент, Гелфрид и Оуен имаха същия вид.

Единствено той се бе съвзел, след като бе чул изумителното съобщение на леърда. Разбира се, Иън го бе повикал настрани, преди срещата в залата, и му бе казал какво възнамерява да стори. В онзи момент, Патрик бе застанал плътно до брат си. Още тогава, преди Иън да му каже за какво иска да говорят, мъжът бе разбрал, че се отнася за нещо извънредно важно. Когато имаше проблем за решаване, двамата братя заставаха един до друг и заедно се изправяха пред неприятностите. Да, той знаеше, че е нещо важно и все пак бе останал безмълвен.

Най-после Греъм се изправи. Бе преизпълнен с противоречиви емоции. Като водач на съвета, негов основен дълг бе да се опита да вразуми Иън и ако не успееше да промени решението му, трябваше да гласува срещу него.

И все пак, възрастният мъж почувства, че е длъжен да направи точно обратното — да намери начин да подкрепи Иън. Причините му бяха прости и разбираеми. Той искаше младият мъж да бъде щастлив. Господ му бе свидетел, техният леърд заслужаваше да намери любовта.

Той се чувстваше лично отговорен за него. През всичките тези години на съвместна служба, Греъм бе поел ролята на баща за Иън.

Беше се погрижил младият мъж да бъде обучен добре и Иън не го разочарова. Той изпълни всичките му очаквания, успешно постигна всяка цел, която Греъм му бе посочил, и още когато бе много млад, силата и решителността му надминаваха тези на останалите момчета на неговата възраст, та дори и на по-големите.

На крехката възраст от дванадесет години, Иън трябваше бързо да съзрее и да стане родител за по-малкия си брат, който по онова време бе едва на пет годинки. Но още тогава животът на Иън бе изпълнен с отговорности и сякаш нямаше значение колко тежест се стоварва на раменете му, той носеше товара с лекота. Когато се налагаше, работеше от изгрев до залез. Усърдието му бе възнаградено, разбира се. Иън бе провъзгласен за най-младия воин, на който е оказвана привилегията да поведе клана.

Но трябваше да заплати висока цена за това. През всичките години на неуморен труд и борба, Иън никога не бе имал време да опознае смеха, радостта и щастието.

Греъм скръсти ръце зад гърба си и се покашля, за да привлече вниманието на останалите. Реши, че първоначално ще загърби емоциите и ще се обяви срещу решението на Иън. Веднъж щом старейшините бъдеха удовлетворени, че е изпълнил задълженията си като техен лидер, той щеше да обяви публично, че подкрепя леърда.

— Иън, все още има време да промениш решението си — заяви с дрезгав глас Греъм.

Останалите членове на съвета веднага закимаха утвърдително. Иън скочи на крака с такава бързина, че събори стола си на пода. Джудит се стресна и отстъпи назад, блъскайки се в Бродик. Това я изплаши още повече. Тя се обърна и видя, че воините се бяха наредили в редица зад нея.

— Защо ме следвате? — попита вбесена.

Иън се обърна към нея. Абсурдният ѝ въпрос надмогна гнева му. Той поклати глава.

— Те не следват теб, Джудит. Засвидетелстват ми подкрепата си.

Тя не бе особено доволна от обяснението.

— Тогава ги накарай да го сторят оттам — предложи тя, посочвайки с ръка. — Блокирали са ми пътя, а аз искам да изляза.

— Но аз искам да останеш — каза ѝ той.

— Иън, мястото ми не е тук.

— Да, не й е тук мястото — обади се Гелфрид.

Иън се обърна към него.

И адът се отприщи.

Джудит се почувства така, сякаш бе в центъра на изсипваща се градушка. Виковете скоро й докараха главоболие. Иън дори не повиши тон, за разлика от старейшините, които крещяха всяка своя дума.

Спорът явно бе за някакъв вид съюз. Или поне това бе думата, която се повтаряше отново и отново, и която караше членовете на съвета да изпадат в ярост. Иън искаше този съюз да се състои, а от съвета бяха напълно против.

Един от старейшините подивя за секунди. След като изкрещя мнението си, получи пристъп на силна кашлица. Горкият мъж се давеше и се бореше да си поеме въздух. Изглежда тя бе единствената, която забеляза състоянието му. Прескочи стола, който Иън бе преобърнал, и забърза напред да налее вода в една от сребърните чаши. Никой не се опита да я спре. Битката на думи се изостряше. Джудит подаде водата на старейшината и след като той отпи голяма глътка, тя започна да го тупа по гърба.

Той й махна с ръка, за да й даде да разбере, че вече няма нужда от помощта й, и се обърна, за да й благодари. Тъкмо започна да изрича благодарности и неочаквано спря. Очите му се разшириха от недоверие. Джудит си помисли, че мъжът сигурно току-що бе разбрал, кой му е помогнал. Той се задъха и отново започна да кашля.

— Не трябва да се вълнувате толкова много — каза му, докато го потупваше по гърба. — Освен това, не бива да не ме харесвате — отбеляза. — Грях е да мразиш. Попитайте отец Лаган, ако не ми вярвате. А и не съм ви сторила нищо лошо.

Тъй като бе прекалено заета да дава съвети на старейшината не забеляза, че крясъците са спрели.

— Джудит, спри да биеш Гелфрид — заповяда й Иън.

Тя погледна към него и изненадана забеляза усмивката му.

— А ти спри да ми даваш заповеди — отвърна му. — Ако не си забелязал, помагам на човека. Пийнете си още малко — посъветва тя Гелфрид. — Сигурна съм, че ще помогне.

— Ще ме оставиш ли на мира, ако го направя?

— Не е нужно да ми държите такъв тон — каза му. — С радост ще ви оставя на мира.

Младата жена се обърна и се върна при Иън, като му прошепна:

— Защо трябва да стоя тук?

— Момичето заслужава да научи какво се случва — обади се отец Лаган. — Тя ще трябва да се съгласи, Иън.

— Ще разбере — отвърна Иън.

— Тогава най-добре се захващай за работа — предложи свещеникът. — До смрачаване трябва да стигна до земите на Дънбар. Мерлин няма да устиска още дълго. Разбира се, мога да дойда и друг път, ако смяташ, че ще имаш нужда от време, за да я убедиш...

— Няма нужда.

— Нима трябва да се съглася с нещо? — попита Джудит.

Той не ѝ отговори веднага. Обърна се към воините и със свъсения си поглед искаше да им каже да се отдръпнат. Те умишлено пренебрегнаха мълчаливата му заповед. Наслаждаваха се на дискомфорта му, осъзна Иън, тъй като, проклети да са, всички до един се усмихваха.

— Греъм? — извика Иън.

— Подкрепям решението ти.

Иън кимна.

— Гелфрид?

— Против.

— Дънкън?

— Против.

— Оуен?

— Против.

— Винсент?

Старейшината не отговори.

— Някой да го събуди — нареди Греъм.

— Буден съм. Просто още не съм решил какво да сторя.

Всички го зачакаха търпеливо. Изминаха повече от пет минути. Напрежението в залата нарастваше с всяка изминала секунда. Джудит се приближи до Иън, докато ръката ѝ не докосна неговата. Той се бе сковал от гняв и на нея ѝ се прииска да му покаже, че има подкрепата ѝ. Едва не се усмихна на поведението си. Дори не знаеше какъв проблем разискват и все пак бе готова да застане до Иън.

Не ѝ харесваше да го вижда разстроен. Тя хвана ръката му и макар мъжът да не я погледна, стисна леко пръстите ѝ.

Тъй като всички гледаха към Винсент и тя насочи погледа си към него. Помисли си, че старейшината може отново да е заспал. Беше доста трудно да се каже. Гъстите вежди скриваха очите му от околните и освен това се бе изгърбил над масата с наведена глава.

Той най-после погледна нагоре.

— Имаш подкрепата ми, Иън.

— Значи имаме трима „против“ и с гласа на леърда — трима „за“ — обяви Греъм.

— Какво, по дяволите, ще правим сега? — попита Оуен.

— Никога преди не сме се изправяли пред подобна дилема — намеси се Гелфрид. — Но е факт, че сме наравно.

— Е, ще чакаме, докато не решим какво да правим с този съюз — обяви Греъм. Той замълча, докато всички кимнат в съгласие и се обърна към Иън. — А ти може да се заемеш с това, синко.

Иън веднага се обърна към Джудит. Изведнъж се почувства много неудобно.

Срещата не се бе получила така, както бе очаквал. Беше сигурен, че всички, освен Греъм, ще гласуват против съюза. Решението не трябваше да отнеме толкова време и бе планирал да остане поне пет минути насаме с Джудит, преди да дойде свещеникът. Със сигурност нямаше да му отнеме повече време от това, за да ѝ обясни какво искаше да направи.

Мразеше факта, че има публика. Бродик, нетърпелив по природа, побърза да се изкаже:

— Джудит, няма да се връщаш в Англия. Нито сега. Нито когато и да било. Иън няма да те върне в дома ти.

Воинът звучеше доста весело, докато ѝ съобщаваше новината. Тя го погледна.

— Няма ли? Тогава кой ще ме върне.

— Никой — отвърна Бродик.

Иън хвана двете ѝ ръце и леко ги стисна, за да привлече вниманието ѝ. После си пое дълбоко дъх. Макар че хората му ги гледаха, той искаше да каже правилните думи, искаше предложението да бъде такова, че тя да го помни цял живот. Беше наистина странно и объркващо да се опитва да изрече любовни слова, след като нямаше никакъв опит с това, но все пак бе решен да не проваля момента. Той трябваше да бъде незабравим за нея.

- Джудит — започна той.
- Да, Иън.
- Ще те задържа.

ГЛАВА 10

— Не можеш просто да ме... задържиш.

— Разбира се, че може, момиче — весело обясни Алекс.

— Той е леърд — напомни й Греъм. — Може да прави каквото си пожелае.

— Няма значение, че е леърд — намеси се Бродик. — Франклин задържа Мариан, а той не е леърд. Робърт също задържа Мегън — добави той и сви рамене.

— Аз задържах Изабел — обади се Уинслоу.

— Това е нашият начин, момиче — обясни ГаУри.

— Не, ти не просто задържа Изабел — каза Бродик на брат си, решен да поясни неправилното тълкуване. — Ти я поиска. Има разлика.

— Ако баща й ми бе отказал, щях сам да си я взема — възрази Уинслоу.

Джудит не можеше да повярва на ушите си. Всички бяха полудели. Тя издърпа ръцете си от дланите на Иън и направи крачка назад, за да се отдалечи от тази лудост. Стъпи върху крака на Греъм. Обърна се, за да му се извини.

— Съжалявам, Греъм. Не исках да те настъпвам... Той не може просто да ме задържи, нали?

Греъм кимна.

— ГаУри бе прав, когато каза, че това е нашият начин — обясни той. — Разбира се, ти ще трябва да се съгласиш.

Гласът му бе пропит със симпатия. Иън доста бе изплашил красивото момиче. Джудит изглеждаше малко смутена, но определено бе доста развълнувана от съобщението. Най-голямата чест бе да бъдеш избрана за съпруга на леърда. Да, старейшината реши, че тя просто е толкова поласкана, че не може да намери думи, с които да благодари.

Но Греъм грешеше. Само след минута-две, Джудит се съвзе. Тя поклати глава. И може би щеше да успее да овладее гнева си, ако воините на Иън не й бяха кимнали отново.

Господ ѝ бе свидетел, искаше да срита всеки един от тях. Тя си пое дълбоко дъх, за да възвърне самоконтрола си, и каза с пресипнал глас:

— Иън, може ли да поговорим за малко насаме?

— Наистина няма време за разговори, момиче — каза отец Лаган. — Мерлин няма да устиска.

— Мерлин? — попита тя объркано.

— Той е от клана Дънбар — обясни Греъм. После добави с усмивка: — Има нужда от свещеник.

Джудит се обърна към отец Лаган.

— Тогава трябва веднага да отидете при него — каза му. — Умира ли?

Свещеникът поклати глава.

— Той вече е мъртъв, Джудит. Семейството му ме чака, за да го погребем. Нали разбираш, навън е горещо. Мерлин няма да издържи още много дълго.

— Да, трябва да го погребат — обясни Бродик. — Но първо ще ви ожени. Мейтлънд са с предимство пред Дънбар.

— Мерлин няма да издържи? — Джудит повтори думите на отец Лаган и сложи ръка на челото си.

— Жегата — напомни ѝ Бродик.

Тя започна да трепери. Иън се смили над нея. Отне му няколко дни на напрегнато мислене, докато стигне до заключението, че не може да позволи на Джудит да го напусне. Сега осъзна, че може би трябваше да ѝ даде малко повече време, за да обмисли предложението му.

За нещастие, не бе останало време за обмисляне на каквото и да било. След като говори с Патрик и потвърди опасенията си, той знаеше, че трябва да се венчае за нея възможно най-скоро. Не можеше да рискува и някой друг да разбере кой е баща ѝ. Не, трябваше да се ожени за нея още сега. Това бе единственият начин да я предпази от копелетата Маклейн.

Той хвана ръката ѝ и я отведе в един от далечните ъгли на стаята. Тя се дърпаше и на него му се наложи да я завлече дотам. Джудит се облегна на стената, а той застана пред нея, като ѝ попречи да вижда останалите в стаята.

Хвана брадичката ѝ и я повдигна, за да срещне погледа ѝ.

— Искам да се омъжиш за мен.

— Не.

— Да.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш.

— Иън, моля те, бъди разумен. Не мога да се омъжа за теб. Дори да го искам, не е възможно.

— Ти искаш да се омъжиш за мен — притисна я той. — Нали?

Младият мъж се боеше от възможността, че би могла да не го иска. Наложил му се да поклати глава.

— По дяволите, много ясно е, че искаш — уведоми я той.

— О? И защо?

— Защото ми вярваш.

Думите му разпалиха гнева ѝ. От всички причини, които можеше да изтъкне, той посочи точно тази, която тя нямаше как да оспори. Наистина му вярваше, и то с цялото си сърце.

— С мен се чувстваш в безопасност.

И на това не би могла да възрази.

— Знаеш, че ще те защитавам от всяко зло — добави нежно младият мъж.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Господи, как ѝ се искаше да е възможно.

— Обичаш ли ме, Иън?

Той се приведе към нея и я целуна леко.

— Никога не съм желал друга жена, както желая теб — каза ѝ. — И ти ме желаеш. Не го отричай.

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Не го отричам — прошепна. — Но да желаеш и да обичаш са две много различни неща. Може би не те обичам — добави тя.

Джудит знаеше, че това е лъжа, още щом думите излязоха от устата ѝ.

Той също го знаеше.

— Да, обичаш ме.

По бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

— Внушаваш в ума ми невъзможни мечти — тихичко му призна.

Той нежно изтри сълзите ѝ. Двете му ръце обгърнаха лицето ѝ.

— Няма невъзможни неща. Омъжи се за мен, Джудит. Позволи ми да те закрилям.

Трябваше да му каже истината и то веднага. Само така щеше да го накара да размисли.

— Има нещо, което трябва да знаеш за мен — започна тя. — Баща ми...

Устата му покри нейната, ефектно слагайки край на признанието ѝ. Целувката бе дълга, страстна и когато той се отдръпна от нея, младата жена едва успя да се сети за какво мислеше.

Опита се отново да му каже. Той я прекъсна с нова целувка.

— Джудит, няма да ми казваш нищо за баща си — нареди ѝ той. — Не ме е грижа дори да е самият крал на Англия. Повече няма да казваш нито дума по тази тема. Разбра ли ме?

— Но, Иън...

— Миналото ти е без значение — каза младият мъж. Хвана я за раменете и я стисна леко. Гласът му бе тих и страстен: — Остави го, Джудит. Ти ще принадлежиш само на мен. Аз ще бъда твоето семейство. Аз ще се грижа за теб.

Изречено от неговата уста, всичко звучеше толкова лесно. Джудит не знаеше какво да отговори.

— Трябва да помисля — реши тя. — След няколко дни...

— Милостиви боже — извика отец Лаган. — Не може да очакваме Мерлин да устиска толкова много, момиче. Помисли за жегата навън.

— Защо въобще чакаме? — извика високо Патрик.

— Да, той вече каза, че ще те задържи. Да приключваме със сватбата — провикна се Бродик.

Едва сега Джудит осъзна, че всички са слушали личния ѝ разговор с Иън.

Прииска ѝ се да изкрещи и го направи.

— Няма да позволя да ме пришпорвате така. — После с по-мек глас добави: — Има много причини, поради които не бива да се омъжвам за вашия леърд и затова се нуждая от време, за да обмисля...

— Какви са причините? — прекъсна я Греъм.

Иън се обърна към водача на съвета.

— Ти какво — с мен ли си, или против мен?

— Не съм особено очарован, но знаеш, че имаш моята подкрепа. Ами ти, Гелфрид?

Гелфрид се намръщи към Джудит, когато отговори:

— Съгласен съм.

Останалите членове на съвета, като наредено едно до друго домино, последваха гласа на Гелфрид и дадоха своето одобрение.

Джудит чу достатъчно.

— Как може да даваш одобрението си и едновременно с това да ме гледаш кръвнишки? — поиска да узнае тя. После се обърна към Иън и заби пръст в гърдите му. — Не искам да живея тук. Вече реших да се върна при леля Милисънт и чичо Хърбърт. И знаеш ли защо ще отида при тях? — Не му даде време да отговори. — Те не ме смятат за по-долна от тях, ето защо. Е? — предизвика го тя.

— Какво „е“? — попита Иън, опитвайки да не се усмихне на непочтителното ѝ държание. Жената ставаше доста безцеремонна, когато се ядосаше.

— Те ме харесват — заекна Джудит.

— И ние те харесваме — каза ѝ Алекс.

— Всички те харесват — допълни Патрик, кимайки.

Тя не повярва дори за минута на тази глупост. Нито пък Бродик. Той погледна Патрик така, сякаш си е изгубил ума.

— Но аз не харесам никой от вас, зверове такива — обяви тя. — Смятам, че да живея тук е напълно неприемливо. Няма да отглеждам децата си... О, господи, Иън, аз няма да имам деца, забрави ли?

— Джудит, успокой се — заповяда ѝ Иън. Той я дръпна към себе си и я прегърна силно.

— Тя не иска деца? — попита Греъм. Мъжът изглеждаше ужасен. — Иън, не може да ѝ позволиш да говори така. Ти имаш нужда от наследник.

— Да не е ялова? — провикна се Гелфрид.

— Не каза това — промърмори Винсент.

— Вината е моя — намеси се Уинслоу.

— Ти си виновен, че жената е ялова? — попита Гелфрид, опитвайки се да разбере. — Как така, Уинслоу?

Патрик започна да се смее. Бродик го сръга с лакът да спре.

— Тя помогна при раждането на Изабел — обясни Бродик на Гелфрид. — И се изплаши. Само това е. Не е ялова.

Мъжете от съвета въздъхнаха с облекчение. Но Иън не обръщаше внимание на никой друг, освен на Джудит. Наведе се надолу към нея и прошепна:

— Права си, имаш нужда от повече време да обмислиш предложението. Не бързай.

Нещо в гласа му я направи подозрителна. Почти веднага осъзна какво е. Иън бе изключително развеселен.

— Колко дълго ще мога да обмисля предложението ти?

— Тази нощ ще спиш в леглото ми. Смятах, че може би ще искаш първо да се венчаем.

Тя се отдръпна от него, за да го погледне. Иън й се усмихваше. Джудит осъзна, че няма никакъв шанс. Господи, обичаше го. Ала точно в този момент не й хрумваше дори една добра причина защо изпитва тези чувства.

Накараха я да се почувства като глупачка.

— Защо, в името на господ, те обичам?

Не бе осъзнала, че го е изкрещяла на глас, докато не чу, че Патрик отново започна да се смее.

— Е, добре, значи всичко е решено. Тя се съгласи — провикна се отец Лаган и побърза да прекоси стаята. — Да приключваме с това. Патрик, ти мини отдясно на Иън, Греъм ти застани до Джудит. Ще предадеш булката. В името на Отца и Сина...

— И ние ще я дадем — обяви Гелфрид, решен и той да участва във важната церемония.

— Да, и ние — промърмори Дънкън.

Стърженето на столовете по пода наруши концентрацията на свещеника. Той изчака старейшините да се наредят около Джудит и отново подхвана.

— В името на Отца...

— Ти се жениш за мен само за да можеш да ми нареждаш по цял ден какво да правя — обърна се Джудит към Иън.

— Да, точно тази изгода търсех — провлече Иън.

— Мислих, че Дънбар са ваши врагове — каза тя. — И все пак вашият свещеник...

— Как мислиш, че е умрял Мерлин? — попита Бродик.

— Е, сега, синко, не бива да си приписваме заслугите за смъртта му — каза му Греъм. — Умрял е като е паднал от една скала.

— Уинслоу, ти не го ли бутна, когато те нападна с нож зад гърба? — попита Бродик.

Брат му поклати глава.

— Подхлъзна се, преди да успее да се добера до него.

Джудит беше ужасена от разговора им. Патрик реши да отговори на въпроса ѝ за свещеника, след като явно никой не смяташе да го направи.

— Тук, горе в планините, няма достатъчно мъже в расо — каза ѝ той. — На отец Лаган му е позволено да идва и да си отива, когато пожелае.

— Той служи в доста голям район — намеси се Алекс. — И всички кланове, при които ходи, са наши врагове. Обслужва Дънбар, Макферсън, Маклейн и много други.

Тя бе поразена от списъка им с врагове. Дори го каза на Греъм. Искаше ѝ се да научи колкото се може повече за Мейтлънд, но имаше и други мотиви. Нуждаеше се от време да събере мислите си. Чувстваше се замаяна. Трепереше като новородено, което току-що е било изкъпано със студена вода.

— Алекс спомена само част от враговете ни — каза ѝ Греъм.

— Вие никого ли не харесвате? — попита тя изумена.

Греъм въздъхна.

— Може ли да свършваме с това — проплака отец Лаган. — В името на Отца...

— Смятам да каня леля Милисънт и чичо Хърбърт да ни идват на гости, Иън, и нямам намерение всеки път да свиквам съвета, за да им искам позволение.

— ... и Сина — продължи свещеникът, повишавайки глас.

— После ще вземе да покани и крал Джон — изсумтя Дънкън.

— Не можем да го позволим, момиче — промърмори Оуен.

— Моля ви, хванете се за ръце и се концентрирайте върху церемонията — изкрещя отец Лаган, опитвайки се да привлече вниманието на всички.

— Не искам да идва крал Джон — възрази Джудит и се намръщи на Оуен заради възмутителния му намек. — Искам само леля си и чичо си. И ще ги поканя. — Тя се наведе, поглеждайки покрай Греъм към Иън. — Да или не, Иън.

— Ще видим. Греъм, аз се женя за Джудит, не ти. Пусни ѝ ръката. Джудит, ела тук.

Отец Лаган се отказа да се мъчи да въдвори ред. Само Иън му обръщаше до някаква степен внимание и веднага се съгласи да вземе

Джудит за своя съпруга.

Тя обаче не бе толкова отзивчива. Свещеникът малко съжали сладката жена. Тя изглеждаше ужасно объркана.

— Джудит, вземаш ли Иън за свой законен съпруг?

Тя погледна към Иън, преди да отговори.

— Ще видим.

— Това не върши работа, момиче. Трябва да кажеш, че искаш — настоя той.

— Искам ли?

Иън се усмихна.

— Леля ти и чичо ти са добре дошли тук — отговори ѝ.

Младата жена му се усмихна в отговор.

— Благодаря ти.

— Все още не си ми отговорила, Джудит — напомни ѝ отец Лаган.

— Той ще се закълне ли, че ще ме обича и почита? — попита тя.

— За бога, той вече го направи — нетърпеливо възкликна Бродик.

— Иън, ако остана тук, съм решена да направя някои промени.

— Е, Джудит, всичко ни харесва така, както си е — каза ѝ Греъм.

— Има неща, които не ми харесват — заяви младоженката. — Иън, преди да започнем, искам да ми обещаеш още нещо — добави тя.

— Преди да започнем? Но ние сме вече на средата... — опита се да обясни свещеникът.

— За какво обещание става въпрос? — поиска да узнае Греъм. — Може да се наложи съветът да го разгледа.

— Няма да разглеждате нищо — възкликна Джудит. — Въпросът е личен. Иън?

— Да, Джудит?

О, господи, колко обичаше усмивката му. Тя въздъхна и го повика по-близо, за да може да прошепне в ухото му. На Греъм му се наложи да се отдръпне крачка назад, за да ѝ направи място. Щом Иън се наведе, всички останали пристъпиха напред, за да могат и те да чуят.

И все пак не успяха да доловят и една дума. Единственото, което разбраха, бе, че за каквото и да бе помолила леърда им, то наистина го изненада, ако можеше да се съди по изражението му.

Това, разбира се, провокира още по-силно интереса им.

— Толкова важно ли е за теб?

— Да.

— Добре — отговори й. — Съгласен съм.

Джудит не бе осъзнала, че съдържа дъха си, докато той не й обеща. Чак тогава издиша шумно.

Очите й се напълниха със сълзи. Колко доволна бе от този мъж. Той не се засмя, нито прие думите й като обида. Дори не я накара да му обясни. Просто я попита дали е важно за нея и щом му каза, че е, той веднага се съгласи.

— Успя ли да чуеш нещо, Греъм? — попита Алекс с толкова силен шепот, че стигна до слуха на всички.

— Нещо за някакво „питие“ — прошепна Греъм.

— Тя иска да пие нещо? — възкликна Гелфрид.

— Не, чух само думата „питие“ — обяви Оуен.

— Защо ще й е нужно „питие“? — поиска да узнае Винсент.

Джудит се опита да не се разсмее. Насочи вниманието си към отец Лаган.

— Ще отговоря, че го приемам — каза му. — Ще започваме ли?

— На момичето май му е трудно да се концентрира — отбеляза Винсент.

Свещеникът им даде последната си благословия, докато Джудит спореше със старейшината за грубите му думи. Доста войнствено му обясни, че концентрацията й е наред.

Тя накара Винсент да й се извини, преди отново да се обърне към отец Лаган.

— Патрик, ще отидеш ли да доведеш Франсис Катрин? Бих се радвала да е до мен по време на церемонията.

— Можеш да целунеш булката — обяви свещеникът.

Франсис Катрин обикаляше напред-назад в колибата, когато най-после Джудит отвори вратата и влезе вътре.

— Слава богу, че си тук. Така се разтревожих. Джудит, защо се забави толкова много? Кажи ми какво стана? Изглеждаш бледа. Разстроиха те, нали? — Тя спря, за да си поеме въздух. — Не посмяха да ти наредят да се върнеш в Англия, нали?

Джудит седна на масата.

— Те тръгнаха — прошепна.

— Кой си тръгна?

— Всички. Те просто заминаха... Дори Иън. Е, първо ме целуна.

Но после и той тръгна. Не знам къде отидоха всички.

Франсис Катрин никога не бе виждала приятелката ѝ да се държи така. Джудит изглеждаше дезориентирана.

— Плашиш ме, Джудит. Моля те, кажи ми какво се случи.

— Омъжих се.

Франсис Катрин трябваше да седне.

— Омъжила си се?

Джудит кимна. Тя продължи да се взира в празното пространство, докато в ума си повтаряше странната церемония.

Франсис Катрин бе прекалено изумена, за да говори. Така изминаха няколко минути, преди да седне срещу приятелката си на масата.

— За Иън ли се омъжи?

— Така мисля.

— Какво значи, така мислиш?

— Греъм стоеше между нас. Може да съм се омъжила за него.

Не, сигурна съм, че беше Иън. Той ме целуна накрая... не Греъм.

Франсис Катрин не знаеше какво да каже за тази новина. Разбира се, беше във възторг, тъй като приятелката ѝ нямаше да се върне в Англия, но все пак беше и ядосана. Реши първо да се погрижат за този въпрос.

— Защо толкова прибързано? Със сигурност не е имало цветя, нали? Не може да си се омъжила и в църква. Тук нямаме такава. По дяволите, Джудит, трябваше да настояваш Иън да го направи както е редно.

— Не знам защо беше толкова прибързано — призна ѝ младоженката. — Но Иън със сигурност си имаше своите причини. Моля те, не се разстройвай заради това.

— Трябваше да съм там — проплака Франсис Катрин.

— Да, трябваше — съгласи се Джудит.

Измина още една минута преди Франсис Катрин да попита.

— Щастливи ли сме от този брак?

Джудит сви рамене.

— Предполагам, че сме.

Очите на Франсис Катрин се напълниха със сълзи.

— Заслужаваш всичките ти мечти да се сбъднат.

Джудит знаеше за какво говори приятелката ѝ. Тя поклати глава и се опита да я успокои.

— Мечтите са за малките момиченца, за да си ги шептят късно нощем. Те всъщност не се сбъдват. Сега съм голяма жена, Франсис Катрин. Не мечтая за невъзможни неща.

Приятелката ѝ не бе готова да се откаже.

— Забравяш с кого говориш, Джудит. Познавам те по-добре, от който и да е на този свят. Знаем за ужасния ти живот с онази вещица, майка ти, и пияния ти вуйчо. За болката и самотата ти. Може и да казваш, че мечтите ти са били само плод на развинтеното ти въображение и да се преструваш, че вече не са важни, но мен не можеш да заблудиш. — Гласът ѝ пресекна от сълзите. Тя си пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Те те спасиха от отчаянието. Не смей да се преструваш, че нямат значение. Не ти вярвам.

— Франсис Катрин, моля те, бъди разумна — каза раздражено Джудит. — Невинаги беше толкова ужасно. Милисът и Хърбърт балансираха живота ми. Освен това, бях много малка, когато се заплесвах по такива глупави мечти. Само си фантазирах каква би могла да бъде сватбата ми. Дори баща ми беше там, не помниш ли? Мислех, че е мъртъв и все пак в представите ми, той беше до мен в параклиса. Представях си, че съпругът ми ще плаче от щастие. Сега те питам, как ти се струва Иън да заплаче като ме види?

Франсис Катрин не устоя и се усмихна.

— И моят съпруг щеше да плаче от благодарност, че ме е открил. Но Патрик не плака. Обаче се радваше.

— Повече няма да ми се налага да се срещам с майка си.

Тя прошепна мислите си на глас. Франсис Катрин кимна.

— Освен това, никога повече няма да се разделим.

— Искам да се радваш за мен.

— Добре. Радвам се. Сега, кажи ми какво точно се случи. Искам всичко до последния детайл.

Джудит ѝ разказа. И когато свърши, Франсис Катрин се превиваше от смях. На Джудит ѝ бе трудно да си спомни абсолютно всичко и постоянно се извиняваше, че е била прекалено обърквана.

— Попитах Иън дали ме обича — каза й. — Но той не ми отговори. Не го бях осъзнала, докато всичко не приключи и той не ме целуна. Каза ми, че ме желае. Освен това се опитах да му споделя за баща си, но той не ми позволи. За него нямало значение и ме посъветва да го забравя. Това бяха точните му думи. Наистина опитах да му кажа, но сега си мисля, че трябваше да бъда по-настойтелна.

Франсис Катрин изсумтя.

— Не започвай да се тревожиш за баща си. Дори няма да споменаваме за него. Никой няма да разбере.

Джудит кимна.

— Накарах Иън да ми обещае две неща. Едното беше да позволява на Милисът и Хърбърт да ни посещават.

— А другото?

— Да не се напива в мое присъствие.

Очите на Франсис Катрин се напълниха със сълзи. Никога не би се сетила да помоли за това съпруга си, но вече знаеше за какво се бе тревожила приятелката й.

— Откакто съм тук, никога не съм виждала Иън пиян.

— Той ще спази обещанието си — прошепна Джудит и въздъхна.

— Чудя се къде ще спя тази нощ.

— Иън ще дойде да те вземе.

— В какво се забърках?

— Обичаш го.

— Да.

— И той трябва да те обича.

— Надявам се — каза Джудит. — Няма какво да спечели от мен. Сигурно ме обича.

— Тревожиш ли се за довечера.

— Малко. Теб беше ли те страх първия път?

— Плаках.

По някаква причина двете жени сметнаха този факт за много забавен и започнаха да се смеят истерично. Патрик и Иън влязоха точно в този миг и двамата се усмихнаха, доволни от развеселените си съпруги.

Патрик ги попита защо се смеят и въпросът му предизвика още една вълна смях. Той се предаде. Реши, че жените са странни същества.

Погледът на Иън се насочи към Джудит.

— Защо си тук? — попита я.

— Исках да разкажа на Франсис Катрин какво се случи. Венчахме се, нали?

— Тя не е сигурна и смята, че може да се е омъжила за Греъм — обясни Франсис Катрин на съпруга си.

Иън поклати глава, отиде до булката си и я дръпна да се изправи. Тя не го погледна нито веднъж, откакто влезе в колибата и това го притесни.

— Време е да си отиваме у дома.

Джудит се изпълни с безпокойство.

— Само ще взема вещите си — каза тя и забила поглед в земята, тръгна към паравана. — Къде е това у дома? — попита младата жена.

— Там, където се венчахте — отвърна ѝ Патрик.

Беше безопасно да направи гримаса. Никой не можеше да я види. После въздъхна. Щеше да ѝ се наложи да живее в грозната крепост, но това не я разтревожи. Иън живееше там и само това бе от значение.

Можеше да чуе как двамата братя си говорят, докато прибираше нощницата и част от вещите, които ѝ бяха от първа необходимост. Останалите щеше да прибере утре.

Беше ѝ трудно да сгъне нощницата и истински се изненада щом видя, че ръцете ѝ треперят.

Вече бе събрала това, което смяташе да вземе, но все още не напускаше малкото си скривалище. Най-после осъзна важността на това, което се бе случило днес.

Тя седна в края на леглото и затвори очи. Вече бе омъжена жена. Изведнъж сърцето ѝ заби лудешки и тя едва успя да си поеме дъх. Знаеше, че започва да се паникьосва, затова се опита да се успокои.

Милостиви боже, ами ако бе направила грешка? Всичко се случи толкова бързо. Иън я обичаше, нали така? Нямахше значение, че не го бе казал на глас. Искаше да се ожени за нея, макар да знаеше, че няма да получи нищо друго, освен съпруга. Какви други мотиви можеше да има?

Ами ако тя не успееше да се приспособи към тези хора? Ами ако те откажеха да я приемат? И после се посвети на най-голямото си притеснение. Ами ако не можеше да бъде добра съпруга? Определено не знаеше как да задоволи един мъж в леглото. Иън трябваше да знае,

че тя няма никакъв опит в това. Негов дълг бе да я научи, но ако беше жена, която не може да се научи?

Не искаше той да я смята за по-долна. По-скоро би умряла.

— Джудит?

Гласът му бе само тих шепот. Мъжът забеляза, че тя все още трепери. Освен това, не му убягна фактът, че булката му всеки миг щеше да припадне. Тя се страхуваше и Иън се досещаше защо.

— Готова съм да тръгваме — каза му с треперещ глас.

Но не помръдна, когато изрече това. Торбата бе в ръцете ѝ и тя се бе вкопчила с мъртвешка хватка в дръжката ѝ. Иън прикри усмивката си. Отиде до леглото и седна до нея.

— Защо седиш тук? — попита я.

— Просто размишлявах.

— За какво?

Младата жена не му отговори, нито го погледна, а остана с очи вперени в скута си.

Иън не смяташе да я пришпорва. Реши да се държи така, сякаш имаха на разположение цялото време на света. Останаха седнали един до друг известно време. Джудит можеше да чуе как Франсис Катрин шепне на съпруга си. Чу думата „цветя“ и предположи, че приятелката ѝ се оплаква от липсата на украса по време на сватбената церемония.

— Ще бъде ли възможно да се изкъпя тази вечер?

— Да.

Младата жена кимна.

— Не трябва ли да тръгваме?

— Свърши ли с размишляването?

— Да, благодаря ти.

Той се изправи, тя го последва и му подаде торбата си. Мъжът я взе, хвана ръката ѝ и я поведе навън.

Франсис Катрин обаче препречи изхода. Бе решена да ги накара да останат за вечеря и след като всичко бе готово, Иън се съгласи. Джудит бе прекалено изнервена, за да яде. За разлика от нея, Иън нямаше никакви притеснения. Двамата с Патрик се хранеха така, сякаш току-що са свършили четиридесетдневните Великденски пости.

Той не искаше да се бави след вечерята, както и Джудит. Хванати ръка за ръка, те отидоха в крепостта. Вътре бе тъмно и Иън я поведе

към втория етаж. Спалнята му бе отляво, първата от трите врати по тесния коридор.

Стаята бе изпълнена със светлина и топлина. Камината бе на стената срещу вратата. В нея гореше силен огън, който бе стоплил приятно помещението. Леглото на Иън бе отляво на вратата и заемаше почти цялата стена. Юрганът, с който бе покрито, бе направен с цветовете на клана, а до него, върху малък сандък, опрян до стената, горяха две свещи.

В стаята имаше само един стол, сложен близо до камината. До другата стена имаше един много по-голям и по-висок сандък от този до леглото. Върху него бе поставена богато украсена кутия със златен обков.

Тя реши, че Иън не обича да се затрупва с вещи. Стаята бе семпла и удобна. Приличаше на човека, който спеше в нея.

Точно пред камината имаше огромна дървена вана. От водата се издигаше пара. Иън бе предвидил, че тя ще пожелае да се изкъпе, още преди да го бе попитала за това.

Той метна багажа ѝ до леглото.

— Има ли още нещо, от което се нуждаеш?

Искаше ѝ се да не е толкова изплашена, но не му го каза.

— Не, благодаря ти.

Тя остана в средата на стаята, стискайки една в друга ръцете си, докато се молеше Иън да излезе от спалнята, за да може да се изкъпе насаме.

Той се чудеше, защо Джудит се бави толкова много, а не се захваща със задачата.

— Имаш ли нужда от помощ, за да се съблечеш? — попита я.

— Не — бързо каза тя, ужасена от самата представа. — Помня как се прави — добави вече с по-спокоен глас.

Мъжът кимна и я повика с пръст да се приближи към него. Джудит не бързаше да го стори. Спря, когато се оказа на крачка от него.

Допадна му, че тя не се отдръпна, щом посегна към нея. Отметна косата зад рамото ѝ, после прокара пръст по контурите на деколтето и хвана златната верижка с пръстена.

Не каза и дума, преди да я свали от врата ѝ.

— Спомняш ли си какво поиска да ти обещае днес?

Младата жена кимна. Милостиви боже, нима се канеше да ѝ каже, че е размислил?

Иън видя паниката в погледа ѝ и поклати глава.

— Никога не съм нарушавал свое обещание, Джудит, няма да го направя и сега. — Реши, че е предположил правилно, тъй като страхът веднага напусна погледа ѝ. — Ако ме познаваше по-добре, никога не би се тревожила за това.

— Но аз не те познавам по-добре — прошепна тя, обяснявайки поведението си.

— Сега искам и ти да ми обещаеш нещо — обясни той. После постави верижката и пръстена в дланта ѝ. — Не искам да го носиш, когато лягаш в леглото ни.

Не ѝ прозвуча като молба, а по-скоро като заповед. Нито ѝ поясни причините. Джудит се наклони да го попита защо иска такова обещание, но после размисли. Той не я бе накарал да му обясни защо поиска да ѝ обещае, че няма да се напива, когато е с нея. Иън заслужаваше същото уважение.

— Съгласна съм.

Мъжът кимна. Изглеждаше много доволен.

— Искаш ли да го изхвърля?

— Не — отвърна ѝ. — Сложи го тук — каза и посочи малката кутия върху сандъка. — Никой няма да го вземе.

Тя побърза да го направи.

— Може ли да сложа вътре и брошката, която ми подари леля Милисът? — попита го. — Не искам да я изгубя.

Той не ѝ отговори и Джудит се обърна. Чак тогава разбра, че съпругът ѝ бе напуснал стаята, без да го усети.

Младата жена поклати глава. Реши, че ще ѝ се наложи да поговори с него за този груб навик да изчезва просто ей така.

Тъй като не знаеше, колко време няма да го има, тя побърза да се изкъпе. В началото не смяташе да си мие косата, но малко по-късно си промени решението.

Иън влезе, точно когато Джудит отмиваше сапуна с розов аромат от косата си. Успя да зърне златистата ѝ кожа преди бързо да затвори вратата. Облегна се на стената и зачака невестата му да свърши с банята си.

Не искаше да я засрамва, но тази жена се бавеше цяла вечност. Извървя дългото разстояние до речния вир, изкъпа се и се върна обратно, надявайки се булката му да е готова и да го очаква в леглото.

Изчака цели петнадесет минути преди отново да влезе в стаята. Джудит седеше на земята върху одеяло, точно пред камината, и си сушеше косата. Беше облечена със скромна бяла нощница и с подобна роба.

Бе невероятно красива. Лицето ѝ беше зачервено, а косата ѝ блестеше като злато.

Иън се облегна на рамката на врата и няколко минути само я гледа. В гърдите му се стегна един възел. Тя беше негова съпруга. Да, вече принадлежеше единствено на него. Задоволство изпълни всяка част от тялото му и това го изненада. Сега виждаше, че случилото се бе неизбежно. Защо се бе самонаказал така жестоко, принуждавайки се да стои настрана от нея? От момента, в който я бе целунал за пръв път, трябваше да приеме истината. В сърцето си още тогава знаеше, че няма да позволи на друг мъж да я докосне. Защо му бе нужно толкова дълго време, за да го приеме?

Реши, че сърдечните трепети са нещо дяволски объркващо. Спомни си как с пренебрежение бе заявил пред Патрик, че всички жени са еднакви. Сега осъзна какво богохулство са били арогантните му думи. На света съществуваше само една Джудит.

Иън поклати глава, за да прогони глупавите си мисли. Той бе воин. Не биваше да мисли за тези незначителни неща.

Обърна се, надникна в коридора и изсвири пронизително. Звукът отекна по стълбището. После Иън се върна в стаята и отиде до камината. Облегна се на рамката ѝ, само на две крачки от съпругата си, и започна да си сваля ботушите.

Джудит тъкмо щеше да го попита защо е оставил вратата отворена, когато през нея забързано минаха трима мъже. Те кимнаха на леърда си, пресякоха стаята и вдигнаха ваната. И тримата се стараеха да не я поглеждат, докато отнасяха тежкия товар навън.

Иън ги последва с намерението да затръшне вратата след тях. Но някой го повика. Той въздъхна и отново напусна стаята.

Не се върна цял час. Топлината на огъня едва не приспа Джудит. Сега косата ѝ бе леко влажна и отново падаше на къдрици. Тя се

изправи, остави гребена си на полицата над камината и отиде до леглото. Тъкмо сваляше робата си, когато Иън влезе в стаята.

Той затръшна вратата, заключи я и свали плейда си. Под него не носеше абсолютно нищо.

Джудит си помисли, че всеки миг ще умре от срам. Тя насочи погледа си към голямата носеща греда на тавана, но не и преди да успее да го зърне. Нищо чудно, че Франсис Катрин бе плакала по време на първата си брачна нощ. Ако Патрик под дрехите си приличаше на Иън, а според нея, имаше голяма вероятност да е така, то напълно разбираше защо една жена може да се разплаче. Господ ѝ бе свидетел, очите ѝ вече се замъгляваха. Боже, наистина не бе готова за това. Явно все пак наистина бе направила грешка. Не, не, не бе готова за такава интимност. Не го познаваше добре... никога не биваше да...

— Всичко ще бъде наред, Джудит.

Той стоеше точно пред нея. Тя не посмя да го погледне. Мъжът сложи ръце на раменете ѝ и я стисна лекичко.

— Наистина, всичко ще бъде наред. Вярваш ми, нали?

Гласът му бе невероятно нежен. Но това не ѝ помогна. Насили се да поеме няколко пъти дълбоко дъх. И това не помогна.

И тогава той я дръпна към себе си и я прегърна силно. Тя въздъхна и се успокои. Всичко щеше да бъде наред. Иън нямаше да я нарани. Той я обичаше.

Младата жена се дръпна леко назад, за да го погледне в очите. Там зърна много топлота и няколко весели искри.

— Не се страхувай. — Гласът му бе успокояващ шепот.

— Откъде знаеш, че съм изплашена?

Той се усмихна. „Изплашена“ не бе най-подходящата дума, помисли си той. „Ужасена“ бе по-точното определение.

— Имаш същото изражение, както в нощта, когато ти казах, че Изабел иска ти да изродиш сина ѝ.

Тя впери поглед в гърдите му.

— Бях изплашена, защото смятах, че няма да съм способна да... Иън, не съм сигурна дали искам да правя това. Знам, че всичко ще е наред, но все пак бих предпочела да не...

Джудит не успя да довърши. Иън я придърпа отново в обятията си.

Младият мъж бе много доволен, че тя е толкова откровена с него, но освен това бе леко раздразнен. Никога досега не бе вземал девица в постелята си и не бе осъзнал, колко важно ще бъде да направи преживяването възможно най-лесно за нея. Щеше да има нужда от време, търпение и доста енергия.

— Точно от какво се боиш? — попита я, но тя не му отговори. Сега цялата трепереше и той бе сигурен, че не е от студ. — Разбира се, ще има болка, но ако аз...

— Не ме е страх от болката — побърза да каже Джудит. Думите ѝ го объркаха още повече.

— Тогава от какво се боиш? — попита и несъзнателно започна да разтрива гърба ѝ, докато чакаше отговора ѝ.

— Мъжете винаги могат да... сецаш се — измърмори тя. — Но някои жени не могат и ако аз съм една от тях, ти ще се разочароваш от мен.

— Няма да ме разочароваш.

— Наистина вярвам, че ще го направя — прошепна. — Мисля, че съм една от онези жени, които не могат, Иън.

— Можеш — увери я съпругът ѝ. Въобще нямаше представа за какво говорят, но за нея това явно бе важно и определено имаше нужда от неговата убеденост. Все пак, той бе този, който имаше опит и знаеше, че тя ще повярва на всичко, което ѝ кажеше. Продължи да гали гърба ѝ. Джудит затвори очи и се остави да я утешава. Със сигурност, той бе най-деликатният мъж на света и когато се отнасяше толкова нежно с нея, просто нямаше как да не го обича.

Не ѝ отне много време да преодолее страха си. Разбира се, бе малко нервна, но смяташе, че това е нещо нормално. Пое си дълбоко дъх и се отдръпна от Иън. Не можеше да го погледне и знаеше, че се изчервява, но това не я спря. Бавно вдигна нощницата си, събличайки я през глава и я захвърли на леглото. Дори не му остави време да я погледне. В мига щом дрехата изчезна, тя скочи към него, притискайки се в прегръдките му.

Иън видимо потръпна.

— Усецането да те докосвам е толкова хубаво — прошепна ѝ с дрезгав от емоции глас.

За нея бе много повече от хубаво. Беше прекрасно. И тя му го каза със срамежлив, тих глас.

Той подпря брадичка на главата ѝ.

— Доставяш ми такова удоволствие, Джудит.

— Не съм направила нищо — отвърна му тя.

— Не е нужно да правиш каквото и да било — обясни ѝ.

Джудит долови веселите нотки в гласа му и се усмихна в отговор. Като не я прищпорваше, Иън всъщност ѝ помагаше да преодолее неудобството си. Знаеше, че това е планът му и нямаше нищо против, че действията му са умишлени. Загрижеността му за чувствата ѝ я погълна напълно. Дори мислеше, че вече бе престанала да се изчервява.

Горещината от твърдата му възбуда, притискаща се интимно към корема ѝ, все още я тревожеше, но Иън въобще не я насилваше, просто бе нежен, невероятно нежен, и бавните му ласки постепенно прогониха страха ѝ. Не след дълго притесненията ѝ бяха забравени.

Прииска ѝ се да го докосне. Отпусна прегръдката си около кръста му и бавно плъзна ръце нагоре към раменете му, а после обратно, надолу до бедрата му. Под пръстите ѝ, кожата му бе като гореща стомана. Той бе толкова различен от нея и тя осъзна, че се възхищава на удивителните различия. Мускулите му бяха като възлести въжета, простирайки се по ръцете му — в сравнение с него, тя бе направо кльоцава.

— Ти си толкова силен, Иън, а аз толкова слаба. Струва ми се странно, че бих могла да ти доставя удоволствие.

Мъжът се засмя.

— Ти не си слаба. Ти си мека, нежна и много, много привлекателна.

Джудит се изчерви от удоволствие заради похвалата му. Потърка лице в гърдите му, усмихвайки се заради начина, по който косъмчетата погъделичкаха носа ѝ. Повдигна се и го целуна по шията, точно там, където най-силно се усещаше туптенето на пулса му.

— Харесва ми да те докосвам — призна му.

Звучеше изненадана от собствените си думи. Но Иън не бе изненадан. Той вече знаеше, че ѝ харесва да го докосва. И на него много му допадале. Един от привлекателните ѝ навици бе да го прави при всеки удобен случай. Помисли си за хилядите пъти, когато бе хващала ръката му или за начина, по който го милваше, докато възразяваше срещу някое негово мнение.

Само когато бе с него, задръжките ѝ почти изчезваха... но само с него. Да, бе забелязал колко резервирано се държеше към мъжете му по време на пътуването им. Разбира се, бе много мила с тях, но нито веднъж не ги бе докосвала. Не се отпусна нито за миг в ръцете на Алекс, когато я прехвърли на коня му, а в неговите ръце дори си позволяваше да заспи. Тя му се доверяваше безпрекословно и този факт бе толкова важен за него, колкото и любовта ѝ.

А господ му бе свидетел, тя наистина го обичаше.

— Джудит?

— Да?

— Готова ли си да спреш да се криеш от мен?

Тя почти се засмя. Наистина се криеше от него и явно той го знаеше от самото начало. Пусна го и направи крачка назад. Погледна към очите му и бавно кимна. Иън имаше най-прекрасната усмивка, си мислеше тя, докато гледаше към него.

Тялото ѝ бе най-великолепното, което някога бе виждал, помисли си той, щом Джудит застана срещу него. От главата до петите, тя бе като изваяна, и господ му бе свидетел, ако не я докоснеше скоро, ако не я направеше своя, знаеше, че ще се побърка.

Посегнаха един към друг едновременно. Тя обви ръце около врата му, а той сграбчи дупето ѝ и я повдигна към себе си.

После се наведе и я целуна, дълбока, жадна целувка, която остави и двамата им без дъх. Езикът му се потопи в сладките дълбини на устата ѝ. Когато тя повтори любовната му ласка, отърквайки езика си в неговия, от гърлото му се изтръгна стон на желание.

Тя се притискаше силно към него, затова придържайки я с една ръка, за да не падне, Иън се завъртя и със свободната си ръка отметна завивката на леглото. Тя не искаше целувката им да свършва. Подръпна леко косата в основата на врата му, за да привлече вниманието му, но тъй като не успя да го дочака да реагира се надигна нагоре, за да може отново да го целуне.

Смелостта ѝ му допадна. Харесваха му и тихите стонове, които издаваше. Иън я вдигна на ръце и я постави в средата на леглото. Не ѝ остави време да започне да се тревожи, а веднага се настани върху нея, разтваряйки бедрата ѝ с крака си. Внимавайки да не ѝ натези, той се подпря на лакти и я покри изцяло. Господи, никога досега в живота си не бе чувствал нещо толкова прекрасно.

Начинът, по който му отвърщаше, го караше да забравя за намерението си да бъде бавен, да ѝ даде време да се подготви за единението им. Имаше нужда да бъде концентриран върху това, което правеше, внимателно да обмисли къде и кога да я докосне, да я накара да спре да мисли и само да чувства удоволствието. Но Джудит правеше този негов план почти невъзможен. Тя непрестанно се движеше под него и го разсейваше. Той отново я целуна. Дълга, гореща, страстна целувка, която само го накара да полудее за още. Най-последно успя да откъсне устата си от нейната и да се придвижи бавно надолу, за да вкуси ароматната кожа в долчинката между гърдите ѝ. Ръката му докосваше, галеше и милваше нежните хълмчета, докато вече не можеше да издържа, пое едното розово зърно в устата си и го засмука.

Джудит едва не падна от леглото. През цялото ѝ тяло преминаха тръпки на чисто, неподправено удоволствие. Младата жена си помисли, че няма да издържи дълго на това сладко мъчение. Заби нокти в раменете му, затвори очи и се предаде на екстаза, който ѝ даряваше съпругът ѝ.

Иън целият трепереше от нуждата да я направи своя. Вече чувстваше как контролът му се изплъзва. Искаше да я вкуси по всеки възможен начин. Ръката му се плъзна надолу по плоския ѝ корем и още по-надолу, докато не погали вътрешната страна на бедрата ѝ, като леко ги разтвори. Спусна се надолу и целуна върха на мекия триъгълник, криещ девствеността ѝ.

— Иън, не...

— Да.

Тя опита да го избута, но точно тогава устата му покри най-съкровеното кътче на тялото ѝ, а езикът му, милостиви боже, езикът му се притисна към нея, потапяйки я в нажеженото до бяло удоволствие, карайки я да забрави всичките си възражения.

Бедрата ѝ инстинктивно се повдигнаха към устата му в търсене на повече от докосването му. Ноктите ѝ се забиваха в раменете му. Нямахше представа, че един мъж може да се люби с жена по този интимен начин, но не беше ужасена, нито пък се срамуваше. Искаше ѝ се да го докосва както той нея, да усети вкуса му. Но всеки път, когато се опиташе да помръдне, той я приковаваше по-здро̀во към себе си.

Иън се отмести настрани и бавно пъхна пръста си в стегнатата ѝ обвивка. Палецът му закръжи около малката пъпка, скрита в гънките

на тялото ѝ, и реакцията на Джудит едва не му струва контрола. Нито една жена не му бе отвърщала толкова открито, с такова отдаване. Вярата ѝ в него бе толкова голяма, че се бе освободила от всичките си задръжки. Съпругата му бе отзивчива, любвеобилна, отдаваше му цялото си тяло и той по-скоро би умрял, отколкото да си позволи да задоволи първо своята страст. Тя щеше да бъде на първо място, преди неговите собствени нужди... дори и ако това го убиеше.

Да го обича, със сигурност щеше да я погуби. Това бе последната трезва мисъл на Джудит. Освен това, тя я изрече на глас, но бе прекалено съсредоточена да задържи последния ѝ останал контрол, за да осъзнае какво говори.

Сякаш се разкъсваше отвътре. Тя проплака името му и след това изгуби контрол. Той почувства трепета ѝ и разтвори бедрата ѝ по-широко. Коленичи пред краката ѝ.

— Прегърни ме, скъпа — прошепна Иън дрезгаво. Излегна се върху нея, покри устата ѝ със своята и я накара да застане неподвижна, като придържаше бедрата ѝ.

Поколеба се само секунда-две и после бавно започна да прониква в нея, докато не усети бариерата на девствеността ѝ.

Той я нараняваше, но Джудит не смяташе болката за непоносима. Начинът, по който я целуваше, направи всичко останало напълно незначително. Напрежението, което нарастваше в нея, започна да става болезнено, а тя бе все по-нетърпелива, докато търсеше начин да се освободи от сладкото мъчение.

Иън стисна зъби срещу невероятното удоволствие, което вече изпитваше, и заради болката, която знаеше, че ще ѝ причини, и проникна в нея с един мощен тласък.

Джудит проплака от изненада и болка. Помисли си, че ще я разкъса на две. Или поне така се чувстваше. Омаята от страстта бе изчезнала. Тя започна да плаче и му заповяда да я остави на мира.

— Това не ми харесва — изрече шепнешком.

— Спокойно, скъпа — прошепна ѝ в опит да я утеши. — Всичко ще бъде наред. Не се движи. Болката ще изчезне. О, господи, Джудит, не се опитвай да се движиш.

Той звучеше едновременно любящ и ядосан и Джудит не можеше да го разбере какво ѝ казва. Болката пулсираше, но на нейно място се появи някакво странно чувство. Нещо много по-различно от всичко,

което бе изпитала досега, нещо, което започна да се слива с болката и да я обърква още повече.

Тежестта му я държеше притисната между леглото и тялото му. Иън си пое дълбок, успокояващ дъх, докато опитваше да запази контрол. Тя бе толкова дяволски гореща и тясна, че не можеше да мисли за нищо друго, освен как да проникне в нея, отново и отново, за да открие собственото си освобождение.

Вместо това, той отново се повдигна на лакти и се наведе да я целуне. Отчаяно искаше да ѝ даде достатъчно време да привикне с него и се почувства по-долен и от животно, виждайки сълзите, стичащи се по лицето ѝ.

— Господи, Джудит, съжалявам. Нямахме как да избегнем болката, но аз трябваше да...

Тревогата в гласа му я утеши повече, отколкото недоизказаното му извинение. Тя се пресегна и погали лицето му. Ръката ѝ трепереше.

— Всичко ще бъде наред — прошепна му, давайки същото обещание, което ѝ бе казал преди броени минути. — Болката вече я няма.

Той знаеше, че не му казва истината. Целуна веждите ѝ, после върха на носа ѝ и завърши с дълга, страстна целувка по устата. През това време ръката му се премести между слетите им тела и започна отново да гали най-нежното ѝ място.

Не му отне много време да разпали още веднъж страстта в нея. После започна да се движи. В началото бавно, докато не чу стона ѝ на удоволствие, и все пак бе способен още да удържа контрола над емоциите си, както бе винаги досега с другите жени. Но Джудит успя да го унищожи само с три прошепнати думи.

— Обичам те, Иън.

Страстта завладя ума и тялото му. Той потъваше дълбоко в нея, отново и отново. Тя повдигна бедра, за да го поеме колкото се може по-навътре в себе си. Вече не му позволяваше да бъде нежен. Ноктите ѝ се забиваха дълбоко в раменете му, изисквайки да получи повече от това невероятно блаженство.

Иън притисна лице в извивката на врата ѝ, докато стенеше от нажеженото до бяло удоволствие, което го поглъщаше.

Напрежението в нея бе станало почти непоносимо. Точно когато младата жена си помисли, че ще умре от тези всепоглъщащи чувства,

Иън започна да се движи още по-бързо и настоятелно.

Джудит продължаваше да се опитва да разбере какво се случва с нея. Но Иън не ѝ позволи. Изведнъж се почувства ужасена. Чувстваше се така, сякаш съзнанието ѝ бе разделено от тялото и душата ѝ.

— Иън, аз не...

— Тихо, любима — прошепна ѝ. — Просто се дръж за мен. Аз ще се погрижа за теб.

Умът ѝ прие това, което сърцето ѝ винаги бе знаело. Джудит се предаде. Това бе най-невероятното изживяване в живота ѝ. Блаженство, каквото никога не бе познавала, сега изпълни цялото ѝ тяло. Тя изви гръб и се притисна към съпруга си, оставяйки се на екстаза да я погълне.

След като почувства освобождението ѝ, Иън се отдаде на своето. С нисък стон той изля семето си в нея. Цялото му тяло потрепери от облекчение.

Той се срина върху Джудит със стон на чисто мъжко задоволство. Ароматът на любенето им се носеше във въздуха около тях, напомняйки им за чудото, което току-що бяха споделили. Сърцето на Иън биеше невероятно бързо и той бе толкова изумен от начина, по който се бе отдал напълно на съпругата си, че дори не можеше да помръдне. Искаше му се да остане в нея завинаги. Тя галеше раменете му, въздъхваше през няколко минути, и му се прииска и това да продължи до безкрайност.

Господи, колко доволен се чувстваше.

На Джудит ѝ отне малко повече време да се съвземе от любенето им. Не можеше да се насили да спре да го докосва. Искаше да му зададе стотици въпроси. Първият и най-важният бе дали му е доставила удоволствие.

Побутна го по рамото, за да привлече вниманието му. Иън си помисли, че иска да му каже, че ѝ тежи. Веднага се претърколи по гръб на леглото. Тя се претърколи заедно с него.

Очите му бяха затворени.

— Иън, доставих ли ти удоволствие?

Мъжът се ухили.

Но не беше достатъчно. Джудит имаше нужда да чуе думите му.

Той отвори очи и видя, че тя го гледа изпитателно. Изглеждаше разтревожена.

— Как може да се съмняваш, че не си ми доставила удоволствие?
— попита я.

Но не ѝ остави време да измисли причина. Младият мъж я прегърна, повдигна я и я сложи да легне върху него, а после я целуна.

— Ако ми бе доставила още поне малко удоволствие, щеше да ме убиеш. Доволна ли си?

Тя затвори очи и се сгуши под брадичката му.

Да, беше много доволна.

ГЛАВА 11

Джудит не успя да спи много тази нощ. Иън непрекъснато я будеше. Не го правеше умишлено, но всеки път щом се завъртеше, тя се стряскаше. Постоянно се опитваше да се отдалечи от него и в момента, в който се отдръпнеше, той се разполагаше на свободното място, докато накрая не завзе цялото легло, оставяйки я буквално да виси в края.

Най-после успя да заспи малко преди изгрев. Няколко минути по-късно Иън докосна ръката ѝ. Тя веднага се изправи стресната и изпищя като успя да уплаши и него. Той беше на крака и с меч в ръка, преди да осъзнае, че не ги нападат.

Джудит се бе изплашила от нещо. Още не се бе събудила напълно и Иън най-после осъзна, че тя се страхуваше от него. Погледът в очите ѝ бе див и когато той остави меча и посегна към нея, тя се отдръпна назад.

Но той нямаше да позволи да го отхвърли. Хвана я през кръста, легна по гръб и я притисна върху себе си. Обви крака около нейните, за да ѝ попречи да мърда и започна нежно да я гали по гърба.

Джудит веднага се отпусна, а той се прозя и попита.

— Кошмар ли сънува?

Гласът му бе дрезгав и сънен. Тя ужасно съжаляваше, задето го бе обезпокоила.

— Не — отвърна му шепнешком. — Заспивай. Имаш нужда от почивка.

— Кажи ми какво се случи. Защо изкрещя?

— Забравих — обясни тя. Отърка лицето си в топлите му гърди и затвори очи.

— Забрави защо изпищя?

— Не — отвърна му. — Забравих, че съм омъжена. Когато ме докосна, без да искаш, аз просто... реагирах. Не съм свикнала да спя в едно легло с мъж.

Той се усмихна в тъмнината.

— Не съм си и помислял друго — каза ѝ. — Вече не те е страх, нали?

— Не, разбира се, че не — прошепна младата жена. — Благодарят ти за загрижеността.

Господи, звучеше толкова учтиво. Той бе неин съпруг, а тя се държеше така, сякаш бе непознат. Джудит се почувства неловко и... уязвима. Реши, че е просто изморена. Откакто пристигна в Шотландия все не можеше да се наспи като хората, а цялото това вълнение също не ѝ помагаше.

Нямаше намерение да плаче. Сълзите изненадаха и самата нея. Знаеше, че се държи като дете, че е много глупаво и емоционално от нейна страна, но просто не можеше да спре.

— Джудит? — Палецът му избърса сълзите, стичащи се по бузите ѝ. — Кажи ми защо плачеш.

— Нямаше никакви цветя. Иън, трябваше да има цветя.

Гласът ѝ бе толкова тих и не бе сигурен, че я е разбрал правилно.

— Цветя? — попита я. — Къде е трябвало да има цветя?

Той зачака да обясни, но тъй като тя не продължи, реши лекичко да я стисне.

— В църквата.

— Каква църква?

— Онази, която нямате тук — отвърна му. Знаеше, че изглежда жалка. И тя самата не би разбрала нищо от несвързаните думи, които изричаше. — Изтощена съм — добави, като извинение за поведението си. — Моля те, не ми се сърди.

— Не се сърдя — отвърна той и продължи да милва гърба ѝ, докато обмисляше странните ѝ думи. Какво имаше предвид като спомена за цветята в църквата, която нямаха тук? В думите ѝ нямаше никакъв смисъл, но реши да изчака до сутринта, за да разбере какво я тревожи.

Сладкото ѝ, топло тяло скоро го наведе на други мисли. Но нямаше как да я докосне отново, не и тази нощ. Щеше да бъде прекалено рано за нея, а тя имаше нужда от време, за да се възстанови.

Обаче не успя да се насили да не мисли за това. Само след няколко минути бе твърд до болка. Но това беше без значение. По-скоро би умрял, отколкото умишлено да я нарани отново.

Иън прегърна малката си нежна съпруга и затвори очи. Патрик му бе казал, че би минал през пламъците на чистилището заради Франсис Катрин и Иън си спомни, че се бе смял на тези нелепи думи.

Патрик бе премахнал защитните си стени. Бе станал уязвим. Тогава Иън смяташе, че брат му е глупак. Бе в реда на нещата един мъж да го е грижа за съпругата му, но да остави тази жена да направлява действията му и да прави всичко по силите си, за да е доволна, както правеше Патрик за съпругата си, бе просто неприемливо за Иън. Никоя жена нямаше да го върти на пръста си. Знаеше, че никога няма да си позволи да се обвърже емоционално. О, него го бе грижа за Джудит, и то повече отколкото някога си бе представял, и сега, след като бе негова съпруга, той щеше да си позволи да се почувства доволен.

Но проклет да е, ако станеше уязвим.

Разбира се, бе безкрайно доволен от това, че тя го обича. Така много по-лесно щеше да се приспособи към живота му.

Иън не успя да заспи още известно време. Продължаваше да мисли за причините, поради които не биваше да позволява да се превърне във влюбен идиот като Патрик, и когато най-последно заспа се бе убедил, че ще разграничи сърцето от ума си.

Сънува я.

Джудит проспа почти цялата сутрин. Когато най-последно се събуди, Иън отдавна бе напуснал спалнята им. Тя се почувства схваната и преди да стане от леглото, изстена шумно по начин не много приличен за една дама.

Нямаше никаква представа какви са задълженията ѝ като съпруга на леърда. Реши да се облече, да намери Иън и да го попита.

Тя измъкна хубава розова рокля и чисто бельо от малката си торба. След като отдели достатъчно време да се приготви, оправи леглото и сгъна допълнителния плейд, който Иън бе оставил върху завивките.

Голямата зала беше празна. В средата на масата имаше огромна купа с ябълки. Джудит си сипа чаша вода и изяде една ябълка. После зачака слугите да се появят, но след известно време реши, че сигурно са навън, изпълнявайки задълженията си.

Вниманието ѝ бе привлечено от Греъм, който слизаше по стълбите. Понечи да го повика, но после се отказа. Очевидно мъжът не знаеше, че го наблюдават. Изражението му не бе неразгадаемо, както обикновено. Изглеждаше много тъжен и разтревожен. Той хвърли поглед след себе си, поклати глава и отново тръгна по стълбите. Сърцето на Джудит се сви. Не знаеше защо е толкова тъжен и не бе сигурна дали трябва да го прекъсва.

В ръцете си държеше дървено сандъче. Той спря за миг на половината път, нагласи го в ръцете си и отново заслиза, когато видя Джудит.

Тя веднага му се усмихна.

— Добър ден, Греъм — извика му.

Той кимна. Младата жена реши, че усмивката му е малко пресилена, но въпреки това забърза към него.

— Искаш ли да ти помогна?

— Не, момиче — отвърна ѝ. — Добре съм го хванал. Бродик и Алекс ще донесат останалата част от вещите ми. И тези на Гелфрид. Ще се махнем от пътя ти за нула време.

— Не разбирам — каза тя. — Вие не сте на пътя ми. Какво имате предвид?

— Изнасяме се от крепостта — обясни Греъм. — Сега, след като Иън си взе невеста, Гелфрид и аз ще се пренесем в една от колибите надолу по пътеката.

— Защо?

Греъм спря, когато стигна до последното стъпало.

— Защото Иън вече е женен — обясни ѝ търпеливо.

Джудит застана пред него.

— Местите се, защото Иън се ожени за мен?

— Нали и аз това казах току-що? Ще искаш уединение, Джудит.

— Греъм, преди Иън да се ожени за мен, много добре си спомням, че ти му каза, че има твоята подкрепа и си съгласен с брака ни.

Греъм кимна.

— Вярно е.

— Тогава не можеш да си тръгнеш.

Той повдигна вежди.

— Какво общо има едното с другото?

— Ако си тръгнеш, значи в действителност не приемаш брака ни. Но ако останеш...

— Виж, Джудит, въобще не става въпрос за това. Вие сте младоженци, заслужавате уединение. Двама старци само ще ви се пречкат из краката.

— Значи не напускаш само защото не искаш да живееш под един покрив с англичанка?

Тревогата в погледа ѝ бе очевидна. Греъм побърза да поклати глава.

— Ако смятах така, щях да го кажа.

Тя му повярва. Въздъхна с облекчение и попита:

— Къде живеят Винсент, Оуен и Дънкън?

— При жените си.

Той опита да мине покрай нея, но Джудит му препречи пътя. Очевидно бе, че мъжът не желае да си ходи и тя не искаше да е отговорна за това. Проблемът, разбира се, бе гордостта му. Трябваше да намери начин да пощади чувствата му и същевременно да постигне своето.

— Откога живееш тук? — попита го, решена да му задава въпрос след въпрос, докато измисли добър план.

— Почти десет години. Когато станах леърд, се преместих тук с моята Ани. Тя умря преди пет години. Предадох отговорностите на леърд на Иън преди шест месеца и трябваше още тогава да се изнеса, но злоупотребих с гостоприемството, предполагам.

— А Гелфрид? — попита младата жена, когато старейшината отново опита да мине покрай нея. — От колко време живее тук?

Греъм я погледна объркан.

— От три години — отговори ѝ. — Премести се тук, след като жена му умря. Джудит, този товар започна да ми натежава. Остави ме да мина.

Той отново се запъти към вратата, но Джудит изтича пред него. Облегна се на вратата и разпери ръце.

— Няма да ти позволя да си отидеш, Греъм.

Възрастният мъж бе изумен от смелостта ѝ.

— Защо не? — поиска да узнае.

Звучеше раздразнен, но тя не мислеше, че наистина е.

— Защо ли? — попита тя.

— Да, защо? — повтори той.

Господ да ѝ е на помощ, не можеше да измисли никакъв логичен отговор. Джудит се усмихна. Явно решението бе да изтъкне някоя нелогична причина.

— Защото ще нараниш чувствата ми — каза тя и се почувства като идиотка. — Да, ще ме нараниш — повтори и кимна.

— Какво, за бога, правиш, Джудит? — изкрещя ѝ Бродик от горната площадка на стълбите.

Младата жена не посмя да се отдръпне от вратата, когато погледна нагоре. Забеляза, че Гелфрид стои до Бродик.

— Няма да позволя Греъм и Гелфрид да напуснат — извика тя.

— Защо не?

— Ще ги задържа — изкрещя му в отговор. — Иън задържа мен, аз ще задържа тях.

Изказването бе възмутително и напълно лишено от смисъл, което съвсем бе съсипано, когато Иън отвори вратата. Джудит залитна назад, но съпругът ѝ я улови в ръцете си. Греъм пусна дървения сандък, също с намерението да я хване, и изведнъж Джудит се оказа притисната между двамата мъже. Изчерви се от неудобство заради непохватността си.

— Джудит? Какво правиш? — попита Иън.

Тя се правеше на пълен идиот. Но не смяташе да му го каже. Освен това, бе почти сигурна, че той вече е разбрал.

— Опитвам се да убедя Греъм да ме изслуша — обясни невестата му. — Дватамата с Гелфрид искат да се изнесат.

— Тя не им позволява — извика Бродик.

Иън стисна ръката ѝ.

— Ако искат да се изнесат, не бива да ги спираш — каза той.

— А ти искаш ли да се изнесат? — попита го на свой ред Джудит и се обърна, за да го погледне, докато изчакваше отговора му.

Съпругът ѝ поклати глава и тя се усмихна. После отново се завъртя към възрастния мъж.

— Държиш се грубо, Греъм.

Мъжът се усмихна, но Иън бе ужасен.

— Няма да говориш на един старейшина с такъв тон — нареди ѝ той.

— А аз не биваше да наранявам чувствата ѝ — намеси се Греъм.
— Ако е толкова важно за теб, момиче, предполагам, че двамата с Гелфрид може да останем.

— Благодаря ти.

Гелфрид се спусна забързано по стълбите. За Джудит бе очевидно, че мъжът изпитва облекчение. Той опита да ѝ се намръщи, но се провали с гръм и трясък.

— Преди това, трябва да се разберем за нещо — обяви той.

Джудит кимна.

— Добре — отвърна му.

— Няма да ме удряш по гърба всеки път, щом се закашлям.

— Няма.

Той се ухили.

— Така да бъде. Бродик, върни вещите ми горе. Оставам тук.

Гелфрид отново тръгна нагоре по стълбите.

— Гледай какво правиш, момче. Ще надереш целия ми сандък, ако продължаваш така.

Иън опита да вдигне дървения сандък на Греъм, но старейшината избута ръцете му настрана.

— Не съм чак толкова стар, че да не мога да се справя — заяви той и после с по-мек глас добави: — Синко, жена ти е доста чувствителна. Тя се хвърли пред вратата и отказа да ни пусне да минем, затова с Гелфрид трябваше да се предадем.

Иън най-последно разбра какво се бе случило.

— Оценявам, че сте решили да се предадете — отвърна младият мъж със сериозен глас. — На Джудит ще ѝ е нужно известно време да се приспособи и наистина ще имам нужда от помощта ви за това.

Греъм кимна.

— Обича да командва.

— Да, така е.

— С Гелфрид може да се опитаме да се погрижим за този недостатък.

— Както и аз — каза Иън.

Греъм се заизкачва по стълбите.

— Обаче не знам какво ще успееш да направиш за тези нейни нежни чувства. Не съм сигурен, че някой от нас може да поправи този недостатък.

Джудит стоеше до Иън и проследи как Греъм изчезва зад ъгъла. Знаеше, че съпругът ѝ я наблюдава. Реши, че май ще ѝ се наложи да му даде някакво обяснение за държанието си.

Хвана ръката му и го погледна.

— Този дом е толкова техен, колкото и твой — каза му. — Не смятам, че наистина искат да го напуснат, затова аз...

— Ти какво? — попита, щом тя не продължи.

Джудит въздъхна и погледна към пода.

— Направих се на пълна идиотка, като реших да ги спра. Само това успях да измисля, за да не засегна гордостта им — тя пусна ръката му и опита да се отдалечи. — Сигурно ще говорят за това със седмици.

Той я спря, когато бе стигнала до средата на голямата зала. Сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Ти си много по-схватлива от мен — каза ѝ.

— Така ли?

Съпругът ѝ кимна.

— Нито за миг не ми е хрумвало, че Греъм и Гелфрид биха искали да останат тук.

— Има достатъчно място.

— Защо се изчервяваш?

— Изчервявам ли се?

— По-добре ли се чувстваш днес?

Тя го погледна в очите, обмисляйки въпроса.

— Снощи не съм се чувствала болна.

— Нараних те.

— Да. — Можеше да почувства как лицето ѝ гори от срам. Премести поглед към брадичката му. — Днес се чувствам много по-добре. Благодаря, че попита.

Отне му всичкия самоконтрол, който притежаваше, за да не се засмее. Когато Джудит бе засрамена се държеше ужасно учтиво. Забеляза този ѝ навик още докато пътуваха към дома му и това нейно държание доста му харесваше. А след страстната нощ, която споделиха, му се струваше и дяволски забавно.

— Няма защо — отвърна провлачено той.

Мъжът повдигна брадичката ѝ и се наведе надолу. Устните му докоснаха нейните, веднъж, после още един път. Не му бе достатъчно.

Задълбочи целувката и я притисна силно към себе си.

Младата жена забрави за срама си и се концентрира върху това да го целува. Когато той най-после се отдръпна, тя залитна към него.

— Джудит, оставих плейда на леглото. Трябваше да го облечеш.

— Да, Иън.

Той я целуна отново, задето се бе съгласила с него толкова бързо. Бродик ги прекъсна, като извика силно името на Иън. Забавляваше се с реакцията им. Джудит цялата подскочи, а погледът на Иън стана кръвнишки.

— Ерин те чака, за да ти докладва — оповести Бродик иззад тях. — Ако си приключил да се гушкаш с жена си, ще му кажа да влезе.

— И аз излизам — каза младата жена.

Иън поклати глава.

— Не си ми казала, какво смяташ да правиш, Джудит. Трябва да ми поискаш разрешение.

Той звучеше така, сякаш нареждаше на дете. Съпругата му се ядоса, но не го показва, защото Бродик ги наблюдаваше.

— Разбирам — прошепна тя.

— Къде смяташ да ходиш?

— Да взема останалите си вещи от дома на Франсис Катрин.

Реши да не го чака да ѝ даде позволенията си. Повдигна се на пръсти, целуна го и забърза към вратата.

— Няма да се бавя много.

— Да, няма — извика мъжът ѝ. — Да си тук след десет минути, Джудит. Трябва да говоря с теб по няколко важни въпроса.

— Добре, Иън.

Той я проследи с поглед, докато излизаше. В мига, в който вратата се затръшна зад нея, Бродик избухна в смях.

— Какво, по дяволите, ти е толкова смешно?

— Огънят, който пламна в очите на жена ти, когато ѝ каза, че трябва да иска позволенията ти, Иън.

Иън се ухили. И на него му бе забавно. Жена му със сигурност имаше непокорен, див дух. Ерин влезе в залата и отклони мислите на Иън към много по-важни дела. Младият леърд изпрати Бродик да доведе Греъм, за да чуе какво имаше да им съобщи Ерин.

Джудит заслиза забързано по хълма, но скоро забави крачка. Денят бе прекрасен. Слънцето светеше ярко, а бризът бе топъл. Опита да се наслади на красотата, която я заобикаляше, вместо да мисли за изявлението на Иън, че трябва да му иска позволение за всичко, което би желала да направи. Дали наистина той смяташе, че трябва да ѝ дава позволения си, за да посети милата си приятелка? Предположи, че наистина е така.

Джудит знаеше, че неин дълг е да се разбира със съпруга си. Предполагаше, че ще трябва да му се подчинява, точно както бе обещала по време на брачната церемония. После си напомни и факта, че съпругът ѝ е леърд. Реши, че в брака, щеше да ѝ се наложи да промени начина си на мислене. По средата на пътя тя спря, облегна се на едно голямо дърво и започна да обмисля новото си положение. Обичаше Иън, имаше му пълно доверие. Щеше да бъде нередно да му се опълчи открито. Трябваше да бъде търпелива, да му даде време да стигне до момента, в който нямаше да се налага да се тревожи за нея във всяка една минута.

Може би Франсис Катрин щеше да ѝ предложи едно-две решения на проблема. Джудит искаше да направи Иън щастлив, но наред с това не искаше да се превърне в негова робиня. Приятелката ѝ бе омъжена от доста време и със сигурност се бе сблъскала с подобен проблем с Патрик. Зачуди се как ли е успяла да накара съпруга си да изслушва мнението ѝ.

Тя се отдръпна от дървото и продължи по пътя си.

Първият камък я удари в гърба. Младата жена залитна напред и падна на колене. Беше толкова изненадана, че инстинктивно се обърна назад, за да погледне от къде е дошъл камъкът.

Видя лицето на момчето, секунда преди да я удари вторият камък. Грапавият къс се заби в меката плът, точно под дясното ѝ око. По бузата ѝ потече кръв.

Дори не успя да изпищи. Третият камък я удари от лявата страна на главата. Джудит се срина на земята. Дори да последваха други, тя не ги усети. Изпадна в несвяст от силния удар по слепоочието.

Нетърпението на Иън растеше, тъй като Джудит не се връщаше в крепостта. Той изслуша рапорта на Ерин относно възможния съюз

между Дънбар и Маклейн, но не можеше да се съсредоточи върху темата. Ерин му казваше това, което Иън вече знаеше, и рапортът бе само за пред Греъм. Водачът на съвета не вярваше, че подобен съюз може да просъществува, тъй като според него, леърдите на Дънбар и Маклейн бяха прекалено стари, а също и свикнали нещата да стават по техния начин, за да се откажат от преимуществото, което имаха над другия клан. Сега, слушайки рапорта на Ерин за срещата, на която бе станал свидетел, Греъм най-после се бе убедил напълно.

А Джудит все още я нямаше. Иън инстинктивно знаеше, че нещо не е наред. Каза си, че просто се е заплеснала и е изгубила представа за времето. Сигурно седеше с Франсис Катрин, задълбочена в някакъв разговор, без да осъзнава колко много време е минало. Разсъжденията не можаха да прогонят притеснението му.

Вече не можеше да стои на едно място. Той не обяви, че напуска срещата, просто се изправи и тръгна към вратата.

— Къде отиваш, Иън? — извика след него Греъм. — Трябва да съставим план.

— Няма да се бавя — отвърна младият мъж. — Отивам да доведа Джудит. Трябваше да се е върнала досега.

— Сигурно е изгубила представа за времето — предположи Бродик.

— Не.

— Да не би тогава да те изпробва как ще реагираш? — попита воинът, усмихвайки се на възможността. — Жената е голям инат, Иън. Може би нарочно не е уважила заповедта ти.

Иън поклати глава, отричайки бурно тази възможност.

— Не би го направила.

Бродик също се изправи на крака. Поклони се на Греъм и забърза след леърда си. Иън тръгна надолу по хълма, към дома на брат си. Бродик взе коня си и пое по заобиколния път, покрай дърветата.

Иън я намери пръв. Тя лежеше на земята, извъртяна на едната си страна и онази част от лицето ѝ, която можеше да види бе покрита с кръв.

Не знаеше дали е мъртва или жива. И в първите секунди, в които я видя, бе обзет от истински ужас. Беше неспособен да разсъждава. В ума му кънтеше само една мисъл. Не можеше да я загуби. Не и сега, не и когато тя едва бе успяла да прогони пустотата в живота му.

Измъченият му вик отекна из хълма. Отвсякъде наизскачаха мъже с мечове в ръце. Патрик тъкмо излизаше със съпругата си под ръка, когато звукът достигна до него. Избута Франсис Катрин обратно в къщата, нареди ѝ да заключи вратата и хукна нагоре по хълма.

Иън не подозираше, че е изкрещял. Той коленичи до Джудит и внимателно я обърна, поставяйки я да легне по гръб. Тя простена тихо. Това бе най-прекрасният звук, който бе чувал през живота си. Не му я бяха отнели. Вече отново можеше да започне да диша.

Мъжете му се събраха в полукръг около него и наблюдаваха как младият им леърд внимателно проверява дали Джудит няма счупени кости.

Бродик пръв наруши мълчанието.

— Какво, по дяволите, се е случило с нея?

— Защо не отваря очи? — попита в същото време ГаУри.

Патрик си проби път през тълпата и коленичи до брат си.

— Ще се оправи ли?

Иън кимна. Все още не можеше да се довери на гласа си, затова не проговори. Вниманието му бе насочено към подутината на слепоочието на Джудит. Внимателно отмести косата ѝ, за да може да огледа по-добре.

— Милостиви боже — прошепна Патрик, виждайки нараняването. — Можела е да се убие от това падане.

— Не е паднала — гласът на Иън трепереше от гняв.

Патрик бе изумен. Щом не беше паднала, какво се бе случило?

Бродик отговори на въпроса, преди Патрик да има време да го зададе.

— Някой ѝ го е причинил — каза той. После коленичи до Джудит и внимателно започна да бърше кръвта с края на плейда си. — Виж камъните, Патрик. Има кръв на един от тях. Това не е било злополука.

На Иън му бе нужен целият самоконтрол, който притежаваше, за да обуздае яростта си. Сега на първо място бе Джудит. Отмъщението можеше да почака. Той продължи с проверката си, за да се убеди, че костите на краката и глезените ѝ са здрави, и после се обърна, за да я вдигне на ръце. Патрик му помогна.

Двамата братя се изправиха едновременно. Иън насочи погледа си към Бродик. Мъката, която воинът видя в очите на своя леърд, каза

повече от хиляди думи.

Иън не само искаше Джудит в леглото си. Той бе влюбен в нея.

Притисна я нежно към гърдите си и тръгна нагоре по хълма, но изведнъж спря и се обърна към Бродик.

— Намери копелето. — Не изчака да види как ще изпълнят заповедта му. — Патрик, отиди и доведи Франсис Катрин. Джудит ще иска тя да е до нея, когато се събуди.

Вибрациите от гласа му я събудиха. Джудит отвори очи и опита да си спомни къде се намира. Всичко около нея сякаш се въртеше и караше стомаха ѝ да се преобръща, а главата ѝ да тупти болезнено. Затвори очи и се остави на Иън да се погрижи за нея.

Не се събуди, докато съпругът ѝ не я постави в средата на леглото си. В мига щом я пусна, тя опита да се изправи. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Джудит сграбчи ръката на Иън и я стисна силно, докато успее да се фокусира.

Цялото тяло я болеше. Гърбът ѝ сякаш гореше и щом му го каза той престана да опитва да я накара да легне. Греъм се втурна в стаята с купа, толкова пълна с вода, че се разплискаше по пода с всяка негова стъпка. Гелфрид го следваше с купчина ленени кърпи.

— Отдръпни се, Иън. Нека да я видя — нареди Греъм.

— Горкото момиче е паднало доста лошо, а? — отбеляза Гелфрид. — Винаги ли е толкова непохватна?

— Не, не е — отвърна Джудит.

Гелфрид се усмихна. Иън обаче не искаше да се отдели от жена си.

— Аз ще се погрижа за нея — каза той на Греъм. — Тя е моя, по дяволите.

— Разбира се, че е твоя — съгласи се Греъм, опитвайки се да удовлетвори Иън.

Джудит погледна към мъжа си. Той изглеждаше разярен. Стисна я толкова силно, че дори я заболя.

— Нараняванията ми не са много сериозни — обяви тя, надявайки се наистина да е така. — Иън, моля те, пусни ми ръката. Имам достатъчно синини.

Мъжът ѝ веднага я освободи. Греъм постави купата с вода на сандъка до леглото. Гелфрид измъкна една кърпа от купчината и я подаде на Иън.

Той не я погледна нито веднъж, докато избърсваше кръвта от лицето ѝ, но за сметка на това бе невероятно нежен. Раната на бузата ѝ бе дълбока, но Иън не смяташе, че ще е нужно да я шият, за да зарасне.

Джудит бе невероятно облекчена да чуе това. Въобще не бе очарована от представата някой, бил той и съпругът ѝ, да забодне игла в лицето ѝ.

Иън, очевидно, лека-полека започваше да се успокоява. Тогава Гелфрид, без да подозира, пак разпали гнева му.

— Цяло чудо е, че не е ослепяла. Могла е да си извади окото. Да, могла е.

— Но не съм — побърза да каже Джудит, виждайки ледения поглед в очите на Иън. Тя погали ръката му и продължи с нежен глас: — Всичко е наред. Вече се чувствам много по-добре.

Съпругата му се опитваше да го успокои и Иън ѝ се ядоса.

— Ще се почувстваш по-добре, след като намажа раните ти с мехлем. Свали си дрехите, искам да видя гърба ти.

Иън ѝ нареди това, точно когато Греъм се навеждаше напред, за да сложи студен компрес на подутината върху слепоочието ѝ.

— Дръж това тук, Джудит. Ще помогне за спадане на отока.

— Благодаря ти, Греъм. Иън, няма да си свалям дрехите.

— Ударът по главата е могъл да я довърши — отбеляза Гелфрид. — Да, късметлийка е, че не я е убил.

— Напротив, веднага ще си свалиш дрехите — каза ѝ Иън.

— Гелфрид, ще престанеш ли да разстройваш Иън? Знам, че не го правиш нарочно, но не е нужно да знаем какво е можело да ми се случи. Добре съм, наистина.

— Разбира се, че си добре — съгласи се Гелфрид. — По-добре да я наблюдаваме, Греъм. Може да е объркана ден-два.

— Гелфрид, моля те — простена Джудит. — И наистина няма да си сваля дрехите — повтори тя.

— Напротив, ще го направиш.

Тя повика съпруга си да се приближи, а Гелфрид го направи заедно с него.

— Иън, имаме... гости.

За пръв път той ѝ се усмихна. Скромността ѝ бе освежаваща, а намръщеното ѝ изражение го караше да иска да се засмее. Тя наистина

щеше да бъде добре. Нямахте да е толкова недоволна, ако нараняванията бяха сериозни.

— Ние не сме гости — каза ѝ Греъм. — Ние живеем тук, не помниш ли?

— Да, разбира се, но...

— Да не ни виждаш двойно, Джудит? — попита Гелфрид. — Помниш ли Луис, Греъм? Той виждаше двойно, точно преди да умре.

— За бога... — започна Джудит.

— Ела, Гелфрид. Момичето се изчерви толкова много, че ще се пръсне. Няма да си свали дрехите, докато не си тръгнем.

Джудит изчака вратата да се затвори след тях, преди да се обърне към Иън.

— Не мога да повярвам, че очакваше да се съблека пред Греъм и Гелфрид. Какво правиш?

— Свалям ти дрехите — търпеливо обясни Иън.

Гневът ѝ бързо се изпари. И за това бе виновна усмивката му. Отне ѝ време да се наслади на начина, по който усмивката му го правеше още по-красив, а после бе вече късно да спори. Той успя да я съблече и вече се навеждаше, за да разгледа синината на гърба ѝ, още преди да успее да му нареди да спре.

— Гърбът ти е добре — уведоми я той. — Кожата не е разкъсана.

Пръстът му се спусна по контура на гръбнака ѝ и се усмихна на това как докосването му накара тялото ѝ да потрепери.

— Толкова си гладка и нежна — прошепна ѝ.

Наведе се и целуна рамото ѝ.

— Франсис Катрин вероятно е долу и чака, за да те види. Ще накарам Патрик да я доведе горе.

— Иън, вече съм добре. Нямам нужда от...

— Не спори с мен.

Стиснатата му челюст и тонът му ѝ дадоха да разбере, че ще е безсмислено да спори. По негово настояване облече нощницата си. Почувства се глупаво да е с нея през деня, но точно сега Иън имаше нужда да му угаждат. Все още бе доста разтревожен.

Франсис Катрин се появи няколко минути по-късно. Тя изгони Патрик от стаята, защото той я бе пренесъл на ръце по стълбите и сега шумно се оплакваше от допълнителните ѝ килограми.

Гелфрид и Греъм донесоха вечерята ѝ. Джудит не бе свикнала да я глежат толкова много. Обаче това не ѝ попречи да се наслади на вниманието им. Малко по-късно дойде и Изабел, и когато Иън се върна, съпругата му вече бе напълно изтощена от гостите си.

Той накара всички да си тръгнат. Джудит успя да изрази половинчат протест, но само след минута вече спеше.

Събуди се малко преди изгрев-слънце. Иън спеше по корем до нея. Тя се постара да бъде възможно най-тиха, докато ставаше. Тъкмо бе спуснала единия си крак от леглото, когато той се обади:

— Главата още ли те боли?

Обърна се към него. Иън бе легнал настрани, подпираше се на един лакът и я гледаше. Очите му бяха притворени, косата му бе разрошена и изглеждаше дяволски привлекателен.

Тя се върна в леглото, бутна го да легне по гръб и се настани върху него. Целуна бръчицата на челото му и после захапа леко ухото му.

Той не бе в настроение за игрички. Изстена тихо, прегърна я и плени устните ѝ за истинска целувка.

Откликът ѝ го накара да полудее. Целувката стана гореща, влажна, опияняваща. Езикът му се плъзна в сладката ѝ уста, за да се преплете с нейния и когато най-последно сложи край на еротичната си любовна игра, тя се срина върху гърдите му.

— Скъпа, отговори ми. Още ли те боли главата?

Тревогата бе все още там, в гласа му, и макар наистина да я болеше леко главата, не искаше той да спира да я целува.

— Целувките ти всъщност ме карат да се чувствам по-добре — прошепна му.

Иън се усмихна. Думите ѝ, разбира се, бяха абсурдни, но все пак му доставиха удоволствие. Той се изтегна и потърка лице в шията ѝ.

— А мен ме разгорещават.

Жена му простена тихо от удоволствие.

— Искаш ли ме, Джудит?

Тя не знаеше дали трябва да се държи плахо или смело. Дали съпрузите харесваха жените им да са срамежливи, или предпочитаха да са по-агресивни? Реши да не се тревожи за това. Вече се бе държала смело и изглежда Иън нямаше нищо против.

— Да, искам те... малко.

Това бе всичко, което му бе нужно да чуе. Той се отдели от нея, изправи се и я дръпна до себе си. Повдигна лицето ѝ, за да може да я гледа в очите, когато ѝ каза:

— Ще те накарам да ме желаеш толкова силно, колкото те желая и аз.

— Така ли? Иън, вече ме желаеш... сега?

Тя не го разбираше. Господи, наистина бе много наивна. Само трябваше да го погледне, за да няма никакви съмнения, колко силно е желанието му към нея. Джудит обаче не погледна. Стеснителността не ѝ позволи. Затова той реши да ѝ покаже. Взе ръката ѝ и я постави върху твърдата си възбуда. Тя реагира така, сякаш я бе изгорил. Отдръпна ръката си със скоростта на светлината. Лицето ѝ стана пурпурночервено. Иън въздъхна. Явно малката му нежна съпруга все още не бе готова да се отърве от стеснителността си. Нямаше да я притиска.

Бе търпелив мъж. Можеше да почака. Той я целуна по челото и ѝ помогна да съблече нощницата си. Тя остана с приведена глава, докато не я придърпа отново в прегръдките си.

Тогава той се залови с приятния си дълг да я отърве от стеснителността ѝ. Джудит обаче не реагира така, както би му се искало, когато започна да докосва раменете, ръцете и гърба ѝ. Но щом започна нежно да гали сладкото ѝ дупе, тя простена от удоволствие, давайки му да разбере без думи, че точно там бе чувствителна към докосването му.

Най-после и тя се престаши да проучи с пръсти тялото му. Отне ѝ доста време да гали гърба му, преди да се насочи и отпред. Иън стисна зъби в очакване. Агонията си струваше. Ръцете ѝ докоснаха корема му, после се поколеба за миг, преди да продължи надолу, за да обхване с ръка горещата му възбуда.

Реакцията му ѝ вдъхна смелост. Мъжът простена тихо и стегна хватката си около раменете ѝ. Тя целуна гърдите му и слезе по-надолу, за да целуне и корема му. Нямаше нито грам тлъстина по тялото му. Всичко бе твърди мускули. Той се огъна, когато целуна пъпа му. Джудит реши да го целуне отново там само за да го подлуди повече.

Иън ѝ позволи да прави каквото си иска, докато не стигна до слабините му. Тогава я дръпна отново нагоре и целуна сладката ѝ уста

с една много дълга, настоятелна и страстна целувка. И все пак тя държеше на своето.

— Иън, искам да...

— Не — гласът му бе загрубял. Нямахше да може да устои. Само мисълта за това какво искаше да направи го караше целия да изгаря болезнено. Не смяташе пръв да достигне освобождението си, а бе сигурен, че ще стане точно така, ако тя го поемеше в устата си.

— Да — прошепна тя.

— Джудит, не разбираш — започна той с дрезгав глас.

Очите ѝ горяха страстно. Осъзнаването на това го шокира. Нима и тя се възбуждаше само като го докосваше? Но не му остави време да мисли за това.

— Разбирам, и сега е мой ред — каза шепнешком и се надигна, за да го целуне и да го накара да замълчи. Езикът ѝ се плъзна в устата му, преди да бе успял да поеме инициативата в свои ръце. — Позволи ми — помоли тя.

И постигна своето. Иън отпусна ръцете си, свити в юмруци, отстрани на тялото си. Пое дълбок, трепетен дъх и забрави да го изпусне. Джудит бе невинно непохватна, прекрасно неспособна и толкова любяща, че той се почувства така, сякаш е умрял и е отишъл в рая.

Не успя да издържи дълго на сладкото ѝ мъчение. Дори нямахше представа как се бяха озовали в леглото. Може дори да я бе завлякъл в него. Беше до такава степен извън контрол, че не можеше да мисли за нищо друго, освен да ѝ доставя удоволствие, докато не я възбуди толкова силно, колкото тя бе възбудила него.

Пръстите му се потопиха в стегнатия ѝ вход и щом почувства течния ѝ огън, хладнокръвието му почти се изпари. Той се намести между бедрата ѝ и простена от чиста мъжка нужда и нетърпение.

И все пак, преди да я направи изцяло своя, се поколеба.

— Скъпа?

Той искаше позволениято ѝ. Тази мисъл успя да проникне в замъгления ѝ от страст ум и предизвика сълзи в очите ѝ. Милостиви боже, колко много го обичаше.

— О, да — проплака тя, знаейки, че със сигурност ще умре, ако веднага не го почувства в себе си.

Той искаше да бъде нежен, но тя не бе в настроение да му го позволи. Иън опита в началото да действа бавно, докато тя не повдигна бедра, за да го посрещне. Сграбчи неговите, за да го придърпа плътно в себе си, забивайки нокти в кожата му.

Устните му не се откъснаха от нейните, дори когато страстта пое контрола над действията му. Леглото започна да скърца под силните му тласъци. Стоновете му се смесваха с нейното скимтене от удоволствие. Нито един от двамата не можеше да мисли трезво и щом Иън осъзна, че всеки момент ще излее семето си в нея, ръката му се премести между сплетените им тела и ѝ помогна да свърши първа.

После страстта го превзе напълно. Собственото му освобождение го накара да се чувства едновременно слаб и непобедим. Той се срина върху нея със силен стон на удоволствие. Господи, обичаше уханието ѝ. Вдиша чистия женски аромат и си помисли, че току-що е зърнал рая. Сърцето му сякаш щеше да се пръсне, но като че ли нямаше нищо против това. В момента бе прекалено задоволен, за да се тревожи за каквото и да било.

Джудит също не можеше да се възстанови бързо след изживяното. Този факт му достави дръзко удоволствие. Харесваше му, че е способен да я накара да забрави задръжките и самоконтрола си. Той я целуна по шията, където се усещаше лудешкият ритъм на пулса ѝ, и се усмихна заради начина, по който дъхът заседна в гърлото ѝ щом почувства милувката му.

Опита да намери сили да се отдръпне от нея. Знаеше, че вероятно ѝ тежи, но проклетие, не му се искаше това блаженство да има край. Никога преди не бе изпитвал такова задоволство с друга. Винаги бе успявал да се дистанцира от жените, с които беше. Но не успя да се защити от Джудит. Осъзнаването на това го шокира и той се почувства уязвим.

— Обичам те, Иън.

Толкова прости думи и все пак сякаш го окриляваха. Тя успя да прогони тревогите му още преди да бе помислил да ги обуздае. Иън се прозя до ухото ѝ и се повдигна на лакът, за да я целуне. Намерението му изчезна, щом видя раната и подутината под окото ѝ.

Джудит се усмихваше, преди да види намръщаното му лице.

— Какво има, Иън? Не ти ли доставих удоволствие?

— Разбира се, че ми достави удоволствие — отвърна ѝ.

— Тогава защо...

— Можеше да изгубиш окото си.

— О, боже, звучиш като Гелфрид — отбеляза тя.

Опита да се пошегува с него, за да накара бръчката на челото му да изчезне, но не се получи.

— Извадила си невероятен късмет, Джудит. Можеше да...

Тя постави ръка на устата му.

— И ти ми достави удоволствие — прошепна.

Той не се хвана. Насочи вниманието си към въпросите.

— Когато падна, случайно да видя мъж... или жена близо до теб?

Джудит мисли над въпроса му почти минута, преди да реши да не му казва за момчето, което бе видяла. Детето бе прекалено малко, за да го викат да отговаря пред леърда си. За него преживяването щеше да е ужасно, да не говорим за срама и унижението, което щеше да донесе това на семейството му. Не, не можеше да позволи да се случи такова нещо. Освен това, смяташе, че и сама може да се погрижи. Първо, разбира се, щеше да ѝ се наложи да намери малкия пакостник и когато го стореше щеше хубавичко да си поприказва с него. Ако разбереше, че детето не се разкайва за стореното, щеше да поиска помощта на Иън. Или поне щеше да заплаши малчугана, че ще го стори. Но това щеше да стане в краен случай. И ако момчето бе достатъчно голямо — макар според нея да нямаше и седем години — тя щеше да го отведе при отец Лаган, за да изповяда греха си.

— Джудит? — повика я Иън, очаквайки отговора ѝ.

— Не, Иън. Не видях нито мъж, нито жена около себе си.

Той кимна. В действителност, не вярваше, че е видяла някой, дори не бе сигурен дали осъзнава, че е била нападната. Сигурно още от първия удар ѝ бе прилошало, а и тя бе прекалено невинна, за да допусне вероятността за предателство.

Мъжът се наведе и я целуна, преди да стане от леглото.

— Вече се зазори, имам дела, за които трябва да се погрижа — каза ѝ той.

— А аз имам ли някакви задължения? — попита тя, като придърпа завивките.

— Разбира се, че имаш — отговори ѝ. — Джудит, защо се криеш от мен? — изсмя се той.

Младата жена се изчерви, отметна завивката и се изправи, заставайки пред него. Иън я огледа бавно, докато тя бе отправила поглед към полицата над камината.

— Няма нищо лошо и ти да ме огледаш — провлече той.

Веселието в гласа му я накара да се усмихне.

— Намираш неудобството ми за много забавно, нали, съпруже?

Иън не й отговори. Най-послед погледна лицето му. Той изглеждаше... изумен. Нима тялото й не му харесваше? Тя посегна да вземе завивката, за да се скрие от него. Следващите му думи обаче я спряха.

— Нарече ме „съпруже“. Харесва ми.

Джудит остави обратно одеялото на леглото.

— А аз харесвам ли ти?

Той се ухили.

— Понякога.

Тя се засмя и изтича до него, хвърляйки се в прегръдките му. Иън я вдигна от пода и я целуна.

— Караш ме да забравям задълженията си.

Не я бе грижа. Беше доволна, че целувките й го разконцентрираха. Отиде обратно до леглото и седна, за да го наблюдава как се облича. Имаше чувството, че с всяка дреха, която обличаше, се превръщаше все повече в леърда на клана и все по-малко в нежния любовник, който бе преди броени минути. Когато започна да закопчава колана си, вече бе леърд и се държеше с нея, като със своя подчинена.

Обясни й, че нейните задължения са да надзирава слугите, докато вършат работата си. Нямаха постоянна готвачка в крепостта. Жените от клана се редували да готвят. Каза й, че ако има желание, тя може да се заеме с това. Също така, нейно задължение бе да се грижи за интериора на крепостта. След като Греъм и Гелфрид щяха да останат да живеят с тях, тя трябваше да внимава и за техните нужди.

Всичко това не притесни Джудит. Още от ранна възраст ръководеше слугите в дома на вуйчо Текел. Не очакваше да се появят проблеми, с които да не може да се справи.

Иън обаче изглеждаше разтревожен. Тя бе много млада, а на раменете й падаха доста отговорности. Той, разбира се, не й го спести

и изрази загрижеността си, след което ѝ нареди, ако има нужда от помощ да отиде при него.

Джудит не се обиди от липсата му на доверие в способностите ѝ. Просто Иън нямаше как да знае на какво е способна. Щеше да му покаже, че може да се справи със задълженията, които имаше като съпруга на леърда. Едва тогава той щеше да спре да се тревожи.

Освен това, нямаше търпение да се залови за работа.

— Ще слеза долу и ще започна още сега — обяви тя, но Иън поклати глава.

— Не си се възстановила от нараняването. Трябва да си почиваш.

Преди да успее да му възрази, той се приближи до нея, вдигна я на крака, целуна я по челото и тръгна към вратата.

— Носи плейда ми, съпруго.

Забравила за голотата си, тя хукна след него.

— Искам да те помоля за нещо.

— Какво има?

— Ще повикаш ли всички жени и деца? Искам да ме представиш.

— Защо?

Тя не му обясни.

— Моля те!

Иън въздъхна.

— Кога искаш да ги събера?

— Днес следобед ще е добре.

— Планирах да повикам воините си, за да им съобщя за брака ни, а те ще кажат на жените си, но щом така си решила...

— О, да.

— Добре тогава — склони той.

Едва сега тя му позволи да напусне стаята. Не бързаше да се облече. Любенето с Иън я бе замаяло. Върна се в леглото, уви се в одеялото, легна от неговата страна, за да усеща аромата му и затвори очи.

Леката ѝ дрямка продължи три часа. Едва в ранния следобед успя да се подготви и да излезе от спалнята. Почувства се малко гузна, задето си пилееше времето, но все пак не се разбърза. Облече същата бяла долна риза, тъй като все още не си бе взела дрехите от Франсис

Катрин. После се опита да драпира плейда на Иън, но не се справи никак добре и затова отиде да поиска помощ от някой старейшина.

Гелфрид ѝ се притече на помощ и после я придружи по стълбите. Иън бе в голямата зала заедно с Греъм. Щом я видяха и двамата се усмихнаха. След малко нахълта и Бродик, привличайки вниманието ѝ. Тя се обърна, за да му се усмихне, а той ѝ се поклони.

— Чакай те, Иън — извика той. — Джудит, можеше да си загубиш окото. Голяма късметлийка си.

— Да, такава е — намеси се Гелфрид. — Не разбирам защо нашият леърд иска да говори с жените — добави той.

Възрастният мъж очакваше обяснение, но Джудит не смяташе да му го даде. Тя се усмихна на старейшината и се обърна към съпруга си, който хвана ръката ѝ и я поведе навън.

— Иън, вярваш ми, нали? — попита го тя.

Той направи крачка назад, чувайки въпроса ѝ.

— Да — отговори ѝ. — Защо ме питаш това, точно сега, Джудит?

— Защото ситуацията е... деликатна и искам да се уверя, че ми имаш достатъчно доверие и няма да се намесваш.

— Ще поговорим за това довечера — каза ѝ.

— О, дотогава всичко би трябвало да е приключило.

Той отвори вратата и излезе след нея. Тя понечи да слезе по стълбите, но той я спря, като обви ръка около раменете ѝ и я притисна към себе си.

После се обърна към тълпата. Жените, много повече отколкото би могла да преброи, стояха пред тях с децата си. Вътрешният двор и дори хълма пред него, бяха пълни с хора.

Джудит почти не обръщаше внимание какво говори съпругът ѝ. Беше се отчаяла, че няма да намери момчето в тази огромна тълпа, но бе решена да опита. Забеляза Франсис Катрин и бе доволна да види, че Изабел стои до приятелката ѝ.

Иън млъкна.

— Продължавай да говориш — прошепна му тя.

Той се наведе към нея.

— Приключих.

— Иън, моля те. Трябва да го намеря. И не ме гледай така. Ще си помислят, че ме мислиш за луда.

— Но аз си мисля точно това — промърмори мъжът.

Тя го сръга с лакът, за да го накара да ѝ сътрудничи.

Съпругът ѝ започна да говори отново. Джудит тъкмо смяташе да се откаже, когато забеляза едната акушерка, името ѝ беше Хелън, доколкото си спомняше. Жената изглеждаше преbledняла и дори изплашена. Джудит задържа вниманието си върху нея, чудейки се защо ли бе толкова разстроена от новината за брака ѝ. Хелън се завъртя леко и погледна надолу, зад себе си. Джудит видя момчето. То усърдно се опитваше да се скрие зад полите на майка си.

Тя отново побутна Иън.

— Вече можеш да спреш.

И Иън направи именно това. На клана му трябваше цяла минута, за да осъзнае, че е приключил. Едва тогава възкликнаха радостно на известието. Воините, които се бяха наредили отстрани на крепостта, минаха напред, за да поздравят леърда си.

— Това беше най-дългата реч, която съм чувал да държиш — отбеляза един мъж.

— Това е единствената реч, която си го чувал да държи — намеси се Патрик.

Джудит не им обръщаше внимание. Искаше да се добере до момчето, преди майка му да го отведе.

— Моля да ме извините — каза тя.

Беше доста далеч преди Иън да ѝ даде позволенията си. Тя помахна на Франсис Катрин, като мина покрай нея и започна да си проправя път през тълпата. Няколко млади жени я спряха, за да ѝ изкажат благопожеланията си. Изглеждаха доста искрени. Тя им отвърна с покана да я посетят в крепостта.

Хелън бе хванала сина си за ръка. Колкото повече се доближаваше Джудит към нея, толкова по-ужасена изглеждаше жената.

Момчето очевидно си бе признало греха пред майка си. Джудит продължи към тях, докато не ги настигна.

— Добър ден, Хелън — започна тя.

— Тъкмо отивахме да говорим с леърда — бързо каза жената. — После разбрах, че трябва да се съберем в предния двор и аз...

Плачът прекъсна думите ѝ. Няколко жени ги наблюдаваха, а Джудит не искаше да разбере за случилото се.

— Хелън — прошепна тя. — Искам да обсъдя нещо важно със сина ти, може ли да го взема с мен за няколко минути?

Очите на жената се напълниха със сълзи.

— С Андрю се канехме да кажем на леърда...

Джудит я прекъсна поклащайки глава.

— Това е между мен и сина ти — каза ѝ. — Няма нужда да замесваме леърда. Съпругът ми е много зает мъж, Хелън. Ако проблемът, който си искала да обсъдиш, касае замеряне с камъни, смятам, че трябва да остане само между нас тримата.

Хелън най-после разбра. Облекчението ѝ бе толкова голямо, че тя едва не припадна. После закима енергично.

— Да изчакам ли тук?

— Защо не се върнеш у дома? Ще изпратя Андрю, веднага щом свършим с разговора си.

Хелън преглътна сълзите си.

— Благодаря ви — прошепна жената.

Иън не изпускате от поглед съпругата си дори за миг. Чудеше се за какво ли говори с Хелън. Акушерката изглеждаше отчаяна, но Джудит бе с гръб към него и той не можеше да разбере дали тя е разстроена, или не.

Бродик и Патрик се опитваха да привлекат вниманието му. Тъкмо щеше да се обърне към воините си, когато Джудит се извъртя с лице към него. Видя я как посегна зад Хелън и хвана ръката на сина ѝ. Малкото момче отказваше да сътрудничи. Но Джудит не се предаде. Дръпна го към себе си, после тръгна към склона, влачейки ридаещото дете след себе си.

— Къде отива Джудит? — попита Патрик.

Иън не успя да отговори достатъчно бързо и Бродик се намеси.

— Да я последвам ли? Не бива да я оставяме сама, докато не открием виновника. Опасно е.

Чак когато чу думите на приятеля си, Иън осъзна какво се бе случило.

— Брат ми може сам да се грижи за жена си, Бродик. Не бива да си толкова загрижен за нея — намеси се Патрик.

Иън най-после се обърна към двамата.

— Не е нужно да следваме Джудит. Знам кой е хвърлил камъните. Тя е в безопасност.

— Кой, по дяволите, го е направил? — поиска да узнае Бродик.

— Момчето на Хелън.

И двамата воители изглеждаха изумени.

— Но тя е с него в момента — каза Патрик.

Иън кимна.

— Сигурно го е видяла. Забелязахте ли начина, по който го влачеше след себе си? Определено знае, че е виновен. Сигурно го хока в момента.

Иън беше прав. Джудит наистина нахока добре момчето. Лекцията обаче не продължи дълго. Андрю се разкайваше дълбоко и бе толкова изплашен от нея, че в крайна сметка, се наложи тя да го утеши. Тъкмо бе навършил седем години. За крехката си възраст бе едро и силно момче, но все пак бе само едно дете.

Бе намокрил целия плейд на Джудит със сълзите си, докато я молеше за прошка. Не е искал да я нарани. Просто искал да я изплаши, за да се върне в Англия.

Джудит дори смяташе да му се извини за това, че няма да напуска Шотландия, когато момчето ѝ каза причината.

— Ти накара мама да плаче.

Джудит не знаеше с какво е накарала Хелън да плаче, а момчето говореше доста несвързано, за да може да ѝ даде някакво обяснение. Реши, че трябва да говори с Хелън, за да разрешат този проблем.

После седна на ниския бордюр с плачещото дете в скута си. Беше доволна, че детето се бе разкаяло истински. И след като вече бе признало за постъпката пред майка си, тя му обясни, че не е нужно да безпокои леърда си с този проблем.

— Какво мисли баща ти, за поведението ти? — попита го Джудит.

— Татко умря миналото лято — каза ѝ Андрю. — Сега аз се грижа за мама.

Сърцето ѝ се сви заради малкото момче.

— Андрю, ти ми даде дума, че повече няма да правиш подобни бели, и аз вярвам, че си ми казал истината. Затова може да смятаме, че проблемът е решен.

— Но аз трябва да кажа на леърда, че съжалявам.

Джудит реши, че бе много доблестно и смело от страна на момчето.

— Тревожиш ли се да говориш с него?

Андрю кимна.

— Искаш ли аз да говоря с него вместо теб? — попита го.

То скри лице в рамото ѝ.

— Ще му кажеш ли сега? — каза шепнешком детето.

— Добре — съгласи се тя. — Ще се върнем и...

— Той е тук — прошепна Андрю, а гласът му трепереше от страх.

Джудит се обърна и видя, че съпругът ѝ стои точно зад нея. Беше се облегал на едно дърво с ръце, скръстени на гърдите му.

Нищо чудно, че Андрю се опитваше да се скрие под плейда ѝ.

Можеше да го почувства как трепери. Тя реши да не удължава мъчението му. Наложил се да го откъсне от себе си и да го накара да се изправи. После хвана ръката му и го отведе до Иън.

Главата на Андрю бе наведена към земята. Иън сигурно изглеждаше като гигант пред малкото момче. Джудит се усмихна на съпруга си и стисна малката ръка.

— Твоят леърд те чака да чуе какво имаш да му кажеш — насочи го тя.

Андрю целият подскочи. Изглеждаше ужасен. Луничките по лицето му бяха по-скоро бели, отколкото кафяви, а лешниковите му очи бяха пълни със сълзи.

— Аз хвърлих камъните — каза детето. — Не исках да нараня дамата, само исках да я изплаша, за да си отиде в Англия. Тогава мама няма да плаче — след като изрецитира това, Андрю отново наведе глава, докосвайки с брадичка гърдите си. — Много съжалявам — измрънка той.

Дълго време Иън не каза нищо. Джудит не можеше да понесе да гледа детето да страда така. Тъкмо щеше да каже нещо, за да го защити, когато съпругът ѝ вдигна ръка и поклати глава към нея.

Не искаше тя да се намесва. Бавно се отдели от дървото, на което се бе облегал, и отново поклати глава към Джудит.

Застана точно пред Андрю.

— Не се извиняваш на краката си — каза той. — Извиняваш се на мен.

Джудит не бе съгласна с думите на мъжа си. Тя бе тази, която пострада, а Андрю вече ѝ се бе извинил. Защо трябваше да се извинява и на леърда си?

Обаче не сметна, че времето е подходящо да спори с Иън. Ако го направеше, той можеше да си помисли, че подронва авторитета му.

Андрю отново погледна към леърда си. Беше стиснал силно ръката на Джудит. Иън не осъзнаваше ли, че плаши момчето?

— Съжалявам, че нараних дамата ти.

Иън кимна. Скръсти ръце зад гърба си и погледна надолу към него. Джудит реши, че умишлено удължава мъчението.

— Ще повървиш с мен — заповяда той. — Джудит, чакай тук.

Не ѝ остави време да възрази, а тръгна по пътеката. Андрю пусна ръката ѝ и хукна след него.

Нямаше ги доста дълго време. Когато се върнаха, Иън все още бе с ръце зад гърба, а Андрю вървеше след него. Джудит се усмихна, когато видя как детето имитира леърда си. Ръцете му също бяха зад гърба и то крачеше арогантно като Иън. Бъбреше оживено и от време на време Иън кимаше.

Андрю се държеше така, сякаш от плещите му бе смъкнато тежко бреме. Иън го освободи и изчака да се отдалечи, преди да ѝ каже:

— Попитах те дали си видяла някого, Джудит. Би ли ми обяснила защо не ми каза истината?

— Всъщност ти ме попита дали съм видяла мъж, или жена близо до мен — напомни му тя. — Не съм те излъгала. Видях дете, а не мъж или жена.

— Не ми прилагай изкривената си логика — смъмри я той. — Много добре знаеше какво те попитах. Сега искам да знам, защо не ми каза.

Тя въздъхна.

— Защото въпросът бе между мен и детето — обясни му. — Не смятах, че трябва да те занимавам с това.

— Аз съм твой съпруг — напомни ѝ той. — Какво, по дяволите, имаш предвид като казваш, че не си сметнала за нужно да ме безпокоиш?

— Иън бях сигурна, че и сама ще се справя с този въпрос.

— Не ти решавах това.

Не беше ядосан. Просто обясняваше на Джудит кой бе правилният начин да се справя с грижите. Тя се стараеше да не задълбава в проблема, но не успя да се сдържи. Сложи ръце на кръста си и се намръщи.

— Някога ще имам ли право на избор?

— Мое задължение е да се грижа за теб.

— Както и да решаваш проблемите ми?

— Разбира се.

— Сякаш съм дете. Господ ми е свидетел, мисля, че не ми харесва много да съм омъжена. Имах повече свобода, докато живеех в Англия.

Мъжът въздъхна. Тя говореше най-възмутителни неща и се държеше така, сякаш току-що разбира къде е мястото на жената в живота.

— Джудит, никой от нас не е напълно свободен.

— Ти си.

Той поклати глава.

— Като леърд имам много повече отговорности, отколкото който и да било воин под мое командване. Всяко мое действие е следено от съвета. Всеки има място тук, както и отговорности. Съпруго, не ми допада да чувам, че не ти харесва да си омъжена за мен.

— Не съм казала, че не ми харесва да съм омъжена за теб, съпруге. Казах, че не ми допада да съм омъжена. По-ограничаващо е. Има разлика.

Изражението му показваше, че въобще не е съгласен. Той я прегърна и я целуна.

— Ще ти харесва да си омъжена за мен, Джудит. Това е заповед.

Нареждането му бе нелепо. Тя се отдръпна, за да го погледне. Беше сигурна, че той се шегува и че лицето му ще е развеселено.

Иън въобще не се шегуваше. Господи, изглеждаше... разтревожен и уязвим. Беше изненадана от това и много, много доволна. Отново се сгуши в прегръдките му.

— Обичам те — прошепна. — Разбира се, че ми харесва да съм омъжена за теб.

Той я прегърна по-силно.

— И следователно ще ми казваш проблемите си, за да ги решавам — обяви той.

— Понякога ще го правя — отвърна, отказвайки да му даде пълното си съгласие. — А понякога ще ги решавам сама.

— Джудит...

Тя го прекъсна.

— Франсис Катрин ми каза, че ти си повече баща на Патрик, отколкото негов брат. Докато си растял си решавал и неговите проблеми, нали?

— Може би, когато бяхме по-малки — призна Иън. — Сега, след като сме възрастни, заедно решаваме как да се погрижим за даден проблем. Разчитам на него толкова, колкото и той разчита на мен. Кажи ми какво общо има брат ми с тази дискусия? Ти искаш аз да се грижа за теб, нали?

— Разбира се, че искам — отговори му. — Просто не желая да съм ти в тежест. Искам да мога да споделям проблемите си с теб, а не да ти ги прехвърлям. Разбираш ли? Искам да имам място до теб, да бъда достатъчно важна, че да споделяш грижите си с мен. Не можеш ли да се научиш да се отнасяш с мен така, както се отнасяш с Патрик.

Иън не знаеше какво да й каже.

— Ще помисля над това.

Тя се облегна на него, за да му попречи да види усмивката й.

— Само за това те моля.

— Ще се опитам да бъда отворен за нови идеи, Джудит.

— Да, разбира се, че ще го направя.

И го целуна по брадичката. Той се наведе и плени устните й за една дълга целувка. Не искаше да спира да я докосва, но се принуди да се отдръпне от нея.

Джудит забеляза, че Андрю стои недалеч от тях.

Иън дори не се обърна, когато извика.

— Готов ли си, Андрю?

— Да, леърд — отвърна момчето.

— Откъде знаеш, че стои там?

— Чух го.

— А аз не.

Той се усмихна.

— Не е нужно ти да го чуваш — обясни й.

Забележката му не й говореше нищо, но бе ужасно арогантна.

— Къде ще го водиш? — попита тихо, за да не ги чуе момчето.

— В конюшните — отговори ѝ Иън. — Ще помага на главния коняр.

— Това наказание ли е? Иън, не мислиш ли...

— Довечера ще говорим за това — прекъсна я той.

Джудит кимна. Беше толкова доволна, че не ѝ каза да не се намесва.

— Както кажеш — отвърна тя.

— Искам да се върнеш в крепостта.

Младата жена кимна. Поклони се пред съпруга си и тръгна нагоре по хълма.

— Искам да си почиваш през останалата част от следобеда — извика след нея.

— Добре, Иън.

— Наистина мисля това, което казах, Джудит.

Тя осъзна, че е очаквал да му се опълчи. И след като не бе възразила, той бе решил, че няма да му се подчини. Опита да не се засмее. Съпругът ѝ започваше да я разбира.

Все пак тя спази обещанието си. Първо на гости ѝ дойде Франсис Катрин и след като Патрик отведе жена си у дома, за следобедната ѝ дрямка, Джудит се качи в спалнята. Мислите ѝ бяха насочени към притесненията около раждането на приятелката ѝ и смяташе, че най-после е намерила решение. Тя не смяташе, че е достатъчно компетентна, за да се погрижи за Франсис Катрин, ако възникнеха усложнения, но Хелън със сигурност щеше да има достатъчно опит, за да знае какво да прави. Джудит реши, че отношението на майката на Андрю към нея вече трябва да е поомекнало и може би, ако успееше да използва правилен подход, щеше да получи сътрудничеството на акушерката, без да замесват Агнес.

Франсис Катрин щеше да възрази. Джудит трябваше да я убеди, че Хелън щеше да им бъде от помощ, вместо да им пречи.

Заспа, молейки се да е права.

ГЛАВА 12

Джудит спа през цялата нощ. Когато се събуди на сутринта, Иън вече бе излязъл. Тя си спомни, че трябва да побърза, за да поеме задълженията си за деня. Забеляза багажа си в близкия ъгъл на стаята и реши, че Иън го е донесъл от дома на Франсис Катрин.

След като нареди вещите си в по-малкия сандък, тя разчисти стаята и слезе долу.

Гелфрид седеше с Дънкън на масата и двамата закусваха. Старейшините понечиха да се изправят, щом я видяха да влиза в стаята, но тя ги спря.

— Няма ли да се присъединиш към нас, момиче? — попита я Гелфрид.

— Не, благодаря. Само ще си взема една ябълка. Имам важна задача за довършване.

— Изглеждаш доста прилично, облечена в плейда — промърмори Дънкън. Докато ѝ правеше комплимента се намръщи, създавайки представата, че не му бе особено приятно да я хвали.

Тя се усмихна леко. Реши, че Дънкън прилича доста на Гелфрид. Външно винаги възмутен, но отвътре нежен и добър.

— Лицето ѝ все още изглежда ужасно — отбеляза Гелфрид. — Могла е да изгуби окоето си, Дънкън — добави той, кимайки.

— Да — съгласи се Дънкън.

Джудит успя да прикрие раздражението си.

— Гелфрид има ли нещо, което искаш да направя, преди да изляза?

Той поклати глава.

— Виждали ли сте Греъм тази сутрин? — попита тя. — Може да иска да свърша нещо, а аз бих искала да организирам задачите си, преди да започне денят ми.

— Греъм отиде на лов с Патрик и още няколко воина — обясни Гелфрид. — Излязоха на зазоряване и би трябвало да се върне за обяд.

— Иън с тях ли е?

— Той и мъжете му поеха в противоположната посока, за да разменят няколко думи с Макферсън. С тях граничим на запад — отвърна Дънкън.

Тя улови колебание в гласа му.

— „Да разменят няколко думи“ не ми прозвуча доста убедително, Дънкън. И с Макферсън ли враждуваме?

Старейшината кимна.

— Няма нужда да се тревожиш. Но с тях по-скоро е полувражда. Леърд Макферсън е прекалено глупав, за да се занимаваме с него. Няма да има кръвопролития.

— Сигурен ли си, Дънкън?

— Разбира се — отговори й. — Няма да има битка.

— Да, всичко това за Иън е по-скоро неприятност, отколкото развлечение — обясни Гелфрид.

— Съпругът ти няма да се прибере преди да се стъмни — добави Дънкън.

— Благодаря, че ми казахте — отвърна Джудит. Направи реверанс и побърза да излезе от залата.

Беше изминала половината път надолу по хълма, преди да осъзнае, че не знае къде е домът на Хелън. Нямахте да може да попита Франсис Катрин за посоката, тъй като приятелката й веднага щеше да поиска да й обясни защо трябва да говори с акушерката. Джудит бе решила да го стори преди да повдигне темата пред Франсис Катрин.

Запъти се към дома на Изабел. Спомни си как по време на разпита, Агнес подчерта, че с Хелън живеят достатъчно близо и че би трябвало да са чули писъците по време на раждането. Джудит бе убедена, че Изабел ще може да я упъти.

Виждайки отец Лаган да се качва по хълма, тя му помахна и забърза да го пресрещне.

— Погребахте ли Мерлин? — попита го младата жена.

Свещеникът се усмихна.

— Да — потвърди той. — Сега се връщам да благословя подobaващо сина на Изабел.

— Винаги ли сте толкова зает, отче?

— Да, обикновено е така — отговори й. После хвана малката й длан с двете си ръце. — Изглеждаш щастлива. Иън се държи добре с теб, нали?

— Да, отче — отвърна му тя. — Бихте ли искал да вечеряте с нас?

— Ще се радвам — каза й. — А ти ще имаш ли време да дойдеш с мен да поздравим Изабел?

— Разбира се. Но първо бих искала да поговоря с една от другите акушерки — обясни жената. — Случайно да знаете къде живее Хелън?

Свещеникът кимна. Дори бе достатъчно мил да отведе Джудит до къщурката и да почука на вратата вместо нея. Хелън доста се изплаши, когато видя свещеника и съпругата на леърда на прага, и притисна ръце към гърдите си.

Джудит забеляза колко е притеснена жената, затова побърза да я успокои.

— Добър ден, Хелън — започна тя. — Отец Лаган бе така добър да ми покаже пътя до дома ти. Той отива да благослови сина на Изабел — добави младата жена. — А аз искам да поговоря с теб за нещо лично... ако имаш време. Мога да се върна и по-късно, когато си свободна.

Хелън отстъпи от входа и любезно покани гостите да влязат. От вътре ги лъхна аромат на прясно изпечен хляб. Отец Лаган позволи на Джудит да мине първа и я последва.

Малката къща бе безупречно чиста. Дървеният под бе изтърган толкова добре, че бе придобил блясък.

Джудит се настани на масата, а свещеникът се приближи към огнището и се наведе над окаченото на пръчката котле.

— Какво имаме тук — попита той.

— Овнешко задушено — прошепна домакинята. Тя бе стиснала престилката толкова силно, че кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели.

— Дали е готово вече, Хелън? — попита отец Лаган.

Намекът му бе достатъчно красноречив. Задачата да нахрани свещеника, малко успокои жената. Тя го съпроводи до масата и поднесе огромна порция от овнешкото. Джудит се изненада от апетита му. Беше слаб като вейка, а ядеше като за двама здравеняци. Хелън съвсем се отпусна. За Джудит бе очевидно, че жената се наслаждава на комплиментите на свещеника. Съпругата на леърда също я похвали като изяде две дебели филии черен хляб, покрити обилно с конфитюр.

Хелън не седна през цялото време. Отец Лаган довърши храната си, благодари на акушерката за гостоприемството и тръгна към дома на Изабел. Джудит не го придружи. Тя изчака вратата да се затвори зад свещеника и помоли Хелън да седне на масата при нея.

— Още веднъж искам да ви благодаря... — започна домакинята.

Джудит я прекъсна.

— Не съм дошла тук отново да искам извинението ти. Този проблем вече е решен и Андрю си научи урока.

— След като баща му умря, момчето... не се отделя от мен. Смята, че трябва постоянно да е наоколо и да ме защитава.

— Може би вътрешно се бои, че и ти можеш да умреш и да го оставиш сам — предположи Джудит.

Хелън кимна.

— Сега сме само двамата. За него е трудно.

— Няма ли чичовци, или братовчеди, които да...

Тя не довърши въпроса си, виждайки, че Хелън поклаща глава.

— Напълно сами сме, лейди Джудит.

— Не, не сте — възрази по-младата жена. — Ти си част от този клан. Синът ти ще израсне като воин на Мейтлънд. Ако няма роднини, които да поемат обучението му, Иън трябва да се заеме с това. Хелън, знаеш колко е важно, докато едно дете расте, да знае, че е нужно на някой. — Тя се усмихна, преди да продължи: — Дори и за жените е важно, не мислиш ли?

— Да, така е — съгласи се Хелън. — Беше ми доста трудно да заживея тук. Идвам от клана Макдугъл, където имах осем сестри и двама братя — добави, кимайки. — Не е нужно да казвам, че винаги имах с кого да поговоря и достатъчно приятели, които да посетя. Тук е по-различно. Жените работят от изгрев до залез. Дори и през неделите. И все пак им завиждам, защото имат съпрузи, за които да се грижат.

С насърчението на Джудит Хелън продължи да разказва за живота си повече от час. Беше се омъжила по-късно и бе благодарна на покойния си съпруг Харолд, че я бе спасил да не остане стара мома. Прекарвала всяка минута в старание да направи дома му възможно най-уютен.

Призна, че след като умрял, била доволна, че не трябвало вече да търка пода всеки божи ден, но скоро скуката я надвила. Със смях ѝ

сподели, че и сега чисти толкова често, колкото и когато съпругът ѝ е бил жив.

Джудит бе изненадана, когато Хелън призна, че ѝ липсва да приготвя специални вечери за съпруга си. Обичала да измисля нови ястия и вече знаела стотина за приготвяне на овнешко.

— Харесва ли ти да си акушерка? — попита я Джудит.

— Не.

Отговорът ѝ бе бърз и недвусмислен.

— Още преди да дойда тук, бях помогнала за израждането на повече от двадесет деца — обясни жената. — И след като Харолд умря, реших, че така бих могла да се... впиша тук. Но вече няма да помагам. След това, което се случи с Изабел, реших да намеря друг начин да...

Тя не довърши.

— Хелън, ти вярваш ли, че една жена трябва да изстрада ужасни мъки, за да задоволи господ?

— Църквата...

— Питам теб какво мислиш — прекъсна я Джудит.

— При всяко раждане има известна болка — отговори акушерката. — Но не вярвам, че господ би искал да вини всички жени за греха на Ева.

Тя изглеждаше разтревожена, щом ѝ призна това шепнешком. Джудит побърза да я успокои.

— Няма да кажа за това на отец Лаган. И аз смятам, че господ е много по-милостив, отколкото Църквата иска да ни накара да повярваме, че е. Старая се да не оспорвам мъдростта на лидерите ни, Хелън, но има моменти, в които няма как да се съглася с някои смущаващи правила.

— Истина е — съгласи се по-възрастната жена. — Но ние не можем да направим нищо по този въпрос, нито можем да се оставим да бъдем отлъчени от Църквата — добави тя.

— Отклоних се от темата — каза Джудит. — Бих искала да поговорим за приятелката ми Франсис Катрин и да те помоля за помощ.

— Какво искаш да направя?

Джудит ѝ обясни.

— Знам, че току-що ми каза, че си решила повече да не помагаш при раждания, Хелън, но няма към кого другото да се обърна, а се

тревожа за приятелката си. Ако нещо се обърка, няма да знам какво да правя.

Хелън не можеше да ѝ откаже, не и след деликатния начин, по който Джудит се бе погрижила за Андрю.

— Франсис Катрин се бои от теб — обясни Джудит. — Трябва да я убедим, че не си зла. Освен това, не трябва да казваме на друг. Не искам Агнес да се намесва.

— Ще се опита — обяви Хелън. — Трябва да го направи — добави, кимайки. — Няма да ти бъде от полза, ако говориш с нея. Агнес обича нещата да стават по нейния начин. Освен това, ти е бясна, задето откъсна съпруга на дъщеря ѝ.

Джудит поклати глава.

— Иън не беше женен за Сесилия — отбеляза тя. — Франсис Катрин ми каза, че той не е имал никакви намерения към нея.

Хелън сви рамене.

— Агнес разпространява слухове — прошепна жената. — Казва, че е трябвало да се ожени за теб, за да защити честта ти.

Очите на Джудит се разшириха учудено.

— Нима искаш да кажеш, че тя разправя, че Иън и аз... че аз... — Не можа да продължи.

Хелън кимна.

— Точно това казва. Намеква, че чакаш дете. Господ да ѝ е на помощ, ако леърд Иън дочуе отнякъде долните ѝ клюки.

— Надявам се да не чуе нищо — каза Джудит, — тези слухове ще го разстроят.

Хелън се съгласи. Джудит се нареди да си тръгва, но след като жената ѝ сподели, че тя е първият ѝ гост от цели три месеца, седна обратно на мястото си.

Говориха си още час, преди Джудит отново да стане, за да си ходи.

— Много се радвам, че си поприказвахме, Хелън — каза тя. — Тази вечер ще говоря с Франсис Катрин и ще съм ти благодарна, ако отидеш да я посетиш утре. Сигурна съм, че заедно ще успеем да прогоним страховете ѝ.

Джудит почти бе излязла през вратата, когато неочаквано спря и се обърна към Хелън.

— Знаеш ли, че жените се редуват в приготвянето на храната за Иън и двамата старейшини в крепостта?

— Да — отговори Хелън, — така е било винаги. Аз също предложих да помогна, но тогава Харолд се разболя и няхах време.

— Дали на жените им е неудобно да го вършат?

— О, да — отговори тя. — Особено през зимата. Има седем жени, по една за всеки ден от седмицата, и след като трябва да готвят и за семействата си, им е доста трудно.

— Но ти обичаш да готвиш? — напомни й Джудит.

— Да.

— Откъде взимаш храната, която готвиш?

— Воините ми я носят — обясни тя. — А някои от жените ми дават остатъците.

Джудит се намръщи. Това, което Хелън току-що ѝ обясни, ѝ звучеше като подаяние.

— Не знам как да готвя — каза Джудит.

— Ти си съпругата на леърда, не е нужно да знаеш.

— Андрю се нуждае и от напътствията на мъж, както и от тези на жена, нали?

— Да, така е — съгласи се Хелън, чудейки се защо Джудит скача от тема на тема.

— И ти обичаш да готвиш. Да, това е отговорът. Всичко е решено, разбира се, ако ти не възразяваш, Хелън. — Джудит излезе навън. — Не те моля за услуга, нито ти давам заповед, и ще го обмисля сериозно преди да те убедя. Ако решиш да не се съ согласиш с мен, ще те разбере.

— Какво ми предлагате, милейди?

— Да ни станеш икономка — обясни Джудит. — Ще управляваш прислужничките и ще готвиш. Разбира се, ще получаваш цялата помощ, от която имаш нужда, но ти ще се разпореждаш. Смятам, че планът е доста добър. Дватамата с Андрю ще се храните в крепостта и така той ще може често да общува с Гелфрид и Греъм, и разбира се, с Иън, макар той да не е толкова често на разположение. Старейшините се нуждаят от някой, който да ги глези, а ти очевидно имаш нужда да се грижиш и за друг, освен за Андрю.

— Ще направиш това за мен?

— Ти не разбираш — възрази Джудит. — Ние се нуждаем от теб повече, отколкото ти се нуждаеш от нас. И все пак вярвам, че мястото ти е в крепостта. Дори може би ще е по-лесно, ако живееш там. Но няма да те насилвам за това. Ще дадем време на Андрю да свикне, че майка му е в крепостта по цял ден, и после ще повдигнем въпроса за местене. Зад склада за провизии има голяма стая с хубав прозорец.

Джудит осъзна, че се заплесва и веднага млъкна.

— Ще помислиш ли над предложението ми?

— За мен ще е чест да се заема с това задължение — побърза да й каже Хелън.

Получи се много добре. Джудит напусна колибата в приповдигнато настроение. Помисли си, че току-що е направила важна промяна, позитивна, която щеше да бъде от полза не само за Хелън и сина й, но и за домакинството.

По време на вечерята обясни какво е сторила. Очакваше Гелфрид малко да помрънка, тъй като бе решила, че от всички старейшини, той най-много мрази промените, но мъжът не възрази.

Иън влезе в залата наред с дискусията. Зае мястото си начело на масата, кимна на Греъм и Гелфрид и повика Джудит, за да й даде една бърза целувка.

Греъм уведоми леърда за промените направени от Джудит. Иън не каза нищо и когато старейшината свърши, само кимна.

— Какво смяташ за идеята ми? — попита го тя.

Той посегна към чашата, която му подаде, и отпи голяма глътка студена вода.

— Нямам нищо против — отговори й.

— Смятам, че е добра промяна — обяви Греъм. — Вече няма да се давим с гозбите на Мили. Господи, бях започнал да мразя срядата.

— Хелън добра готвачка ли е? — попита Гелфрид.

— Прекрасна е — отвърна Джудит. После се обърна към Греъм: — Колкото до промените, бих искала да направя още една, но ще ми трябва съдействието ти... както и това на Иън.

Греъм се намръщи.

— Трябва ли въпросът да бъде обсъден от съвета?

— Не — каза бързо тя, после погледна към съпруга си. — Сигурна съм, че ще сметнеш това за незначителна промяна и няма да сметеш за нужно да искаш мнението на съвета.

— Каква е промяната, за която ни загатваш? — попита Гелфрид.
Тя пое дълбоко дъх.

— Искам недели.

Патрик влезе в залата, точно когато Джудит обяви искането си.

— Можеш да ѝ ги дадеш, Иън — извика той.

— Какво има предвид момичето, като казва, че иска недели? — попита Гелфрид Греъм.

— Не мисля, че съм разбрал правилно — отговори Греъм. — Тя не може да иска...

Гелфрид го прекъсна:

— Ако момичето се научи да говори по-добре, няма да ни е толкова трудно да я разберем.

Дънкън влезе в залата, следван от Винсент и Оуен. Джудит се наведе към Иън.

— Среца ли ще имате тази вечер?

Той кимна.

— Да, обаче няма да започнем, докато не обясниш странната си молба за неделите — каза съпругът ѝ.

Джудит поклати глава. Иън повдигна вежда. Тя се наведе към него, сядайки на самия край на стола си.

— Не искам да разисквам този въпрос пред целия съвет — каза му шепнешком.

— Защо не? — попита я той, пресегна се и отметна косата зад рамото ѝ.

Тя сложи ръка върху неговата.

— Защото въпросът е личен и искам първо ти да се съгласиш с него.

— Греъм и Гелфрид бяха тук, когато ти...

Младата жена го прекъсна.

— Сега те са част от семейството ни, Иън. Пред тях може да се обсъждат подобни лични въпроси.

— Чу ли това, Греъм? — провикна се Гелфрид. — Тя ни нарече семейство.

Джудит се обърна да стрелне с гневен поглед старейшината, който умишлено послушваше личния ѝ, прошепнат тихо разговор. Старейшината се ухили в отговор.

Тя погледна отново към Иън.

— Ще се радвам да ти обясня всичко в спалнята ни, ако можеш да ми отделиш няколко минути.

На Иън му се прииска да се засмее. Ала, разбира се, не го стори, за да не нарани нежните чувства на съпругата си, ако ѝ покажеше, че му е смешно. Тя изглеждаше доста разтревожена, но по бузите ѝ бе плъзнала лека руменина. Дали това значеше, че иска да обсъдят нещо, което я караше да се срамува? Мъжът въздъхна. Знаеше, че ако я заведе горе да обсъдят проблема, въобще нямаше да говорят. Той щеше да я замъкне в леглото и докато се наслаждаваше да докосва жена си, щеше да пропусне срещата. Но тъй като бе събрал съвета, за да разискват вероятността за съюз с друг клан, не можеше просто да ги остави.

Старейшините се наредиха на масата. Млад воин, който Джудит не бе виждала досега, донесе кана с вино и започна да сипва на мъжете. Иън му махна, отпращайки го, щом стигна до неговата чаша. Джудит не бе осъзнала, че съдържа дъха си. Изпусна го, едва когато съпругът ѝ отказа питието.

Оуен забеляза отказа на Иън.

— Какво има? Трябва да полеем бракът ти, синко — обяви той.
— За пръв път се събираме да ни съветваш, откакто си женен мъж.

— Защо ви съветва той?

Джудит не осъзна, че зададе въпроса, преди да го чуе да излиза от устата ѝ, но вече бе късно. Бе привлякла вниманието на всички. Старейшините я гледаха озадачено.

— Що за въпрос е това? — попита Оуен.

— Той е нашият леърд — напомни ѝ Винсент. — Негов дълг е да ни съветва.

— Май тук всичко е наопаки — отбеляза Джудит.

— Обясни какво искаш да кажеш, момиче — предложи ѝ Греъм.

Искаше ѝ се да си бе държала езика зад зъбите, и господи, как мразеше всички да я гледат. Усети, че се изчервява. Сграбчи по-здраво ръката на Иън и каза:

— Вашият леърд е млад и не притежава мъдростта ви. Според мен, вие, като по-възрастни, трябва да го съветвате, а не той вас. Това имах предвид.

— Тук винаги е било така — коментира Гелфрид.

Останалите старейшини кимнаха в съгласие. Джудит забеляза, че воинът с каната бе пристъпил напред и пълнеше чашата на Иън с червено вино, по нареждане на Оуен. Обмисляше да зададе друг въпрос на Гелфрид и си наложи да не се тревожи, че съпругът ѝ може да изпие чаша или две.

— Гелфрид, моля те, не приемай въпроса ми за твърде дързък — започна тя. — Но се чудех дали не си свикнал до толкова с установеното, че не можеш да допуснеш никакви промени, дори и те да са от полза за целия клан?

Беше много смело от нейна страна да зададе подобен въпрос. Джудит се разтревожи от реакцията му. Гелфрид потърка брадата си, докато обмисляше въпроса ѝ и после сви рамене.

— Живея в един дом с англичанка — каза той. — Смятам, че това е промяна. Не би трябвало да изглеждам толкова закостенял, Джудит.

Иън реши, че отговорът му ѝ е допаднал, тъй като пусна ръката му.

— Нека тогава вдигнем тост и после жената на лъърда може да ни обясни защо иска недели — обяви Греъм.

— Чу ли това, Оуен. Момичето иска недели — прошепна тихо Гелфрид на приятеля си.

— Не може да ги получи, нали? — попита Винсент. — Не може да получиш ден от седмицата. Той принадлежи на всички.

— Странно — промърмори Дънкън.

— Тя е англичанка — напомни Винсент на приятелите си.

— Да не искаш да кажеш, че е умствено изостанала? — попита Оуен.

— Няма такова нещо — защити я Гелфрид.

Дискусията започна да излиза извън контрол. Иън все още се мъчеше да не се усмихне. Джудит пък се опитваше да скрие раздразнението си. Усмихна се на Гелфрид затова, че се застъпи за нея, радостна да знае, че поне той не мислеше като останалите.

Той обаче съсипа доброто ѝ мнение за него, като допълни:

— Тя просто е нелогична. Не мисля, че може да се промени. А ти, как смяташ, Оуен?

Джудит се намръщи към Иън, мълчаливо казвайки му, че би трябвало да я защити. Той ѝ намигна.

— Хайде, хайде — Греъм привлече вниманието на всички. Той се изправи, вдигна чашата си и произнесе дълъг тост за булката и младоженеца.

Всички, включително и Иън, отпиха доволно от чашите си. Воинът с виното побърза да им налее още.

Тя избута стола си назад, далеч от масата. Беше неволен инстинкт, роден преди години, и тя дори не осъзна какво прави.

Но Иън забеляза. Освен това, забеляза и че всеки път щом отпиеше от чашата си, Джудит се отдалечава леко от него.

Вниманието ѝ бе насочено към Греъм. Сега старейшината я приветстваше с добре дошла в клана.

Франсис Катрин, подкрепяна от силната ръка на Алекс, също влезе в залата. Патрик изглеждаше едновременно изненадан и раздражен като видя съпругата си.

Младата жена прекъсна мъмренето му, още преди да успее да проговори.

— Искях да подишам чист въздух и да посетя милата си приятелка. Тя живее тук, Патрик, можеш да спреш да се мръщиш. Алекс не би позволил да падна.

— Смятах да ѝ дам да язди жребеца ми, но...

— Но не знаеше как да ме вдигне — обясни Франсис Катрин. Тя погали големия си корем и се усмихна на съпруга си.

— Присъедини се към нас — покани я Джудит. — Греъм тъкмо привършваше прекрасната реч, с която ме приветства в семейството.

Приятелката ѝ кимна и погледна към Алекс.

— Видя ли? Казах ти, че няма съвещание. Иначе Джудит нямаше да е тук.

— Защо нямаше да съм тук? — попита приятелката ѝ.

Франсис Катрин отиде до масата, седна до съпруга си и хвана ръката му, за да го накара да спре да се мръщи. Тя се усмихна на Джудит и леко смушка мъжа си.

Казваше му да се държи добре, предположи Патрик. Той самият се усети, че се усмихва на поведението на жена си. Веднага щом останеха насаме, смяташе да ѝ каже, че когато заповяда нещо, очаква да бъде изпълнено. Много добре си спомняше, че ѝ бе казал тази вечер да си остане у дома. Мисълта, че Франсис Катрин можеше да падне, го

ужасяваше. Постоянно мислеше за безопасността ѝ и не знаеше какво щеше да прави, ако ѝ се случеше нещо.

Прилошаваше му само като си представеше, че нещо би могло да се обърка. Тогава жена му привлече вниманието му. Стисна ръката му и се облегна на него. Патрик въздъхна. Не го бе грижа дали е редно или не, обви ръка около раменете ѝ и я придърпа до себе си.

Франсис Катрин срамежливо помоли Греъм да повтори тоста си, за да може и тя да го чуе. Старейшината го стори с радост. Още веднъж чашите на всички бяха напълнени с вино.

И отново Джудит избута малко по-назад стола си. Можеше да почувства как познатият възел се стяга в стомаха ѝ. Иън ѝ бе обещал да не се напива в нейно присъствие, но какво щеше да стане, ако без да иска го направеше? Ами ако станеше зъл и груб като вуйчо Текел?

Тя се опита да прогони паниката. Гелфрид настоя за вниманието ѝ.

— Кажи ни за какво искаш неделите? — каза ѝ той.

— Какво, за бога, правиш чак в онзи ъгъл, Джудит? — попита Греъм, изведнъж забелязал, че тя се е отдалечила от масата.

— Тя избяга, за да се скрие там — обясни Оуен.

Джудит почувства как се изчервява. Пое си дълбоко дъх и се изправи.

— Неделите трябва да са за почивка — обяви тя. — Така казва Църквата. И ние в Англия спазваме това правило.

— И ние — намеси се Греъм. — И ние почиваме тогава, нали, Гелфрид?

— Да, така е — съгласи се приятелят му.

— Всички мъже почиват.

Забележката бе направена от Франсис Катрин. Погледът ѝ бе насочен към Джудит.

— Това имаш предвид, нали?

Джудит кимна.

— Забелязах, че жените нямат почивен ден — обясни тя. — За тях неделите са като всеки друг ден.

— Нима критикуваш жените ни? — попита Дънкън.

— Не — отвърна Джудит. — Критикувам мъжете.

Иън се облегна на стола си и се усмихна. Джудит го бе предупредила, че ще направи промени и той предположи, че това е

една от тях. По дяволите, именно той ѝ бе предложил да го стори. Припомни си разговора им, когато бяха на гробището.

— Нима искаш ние да наредим на жените си да не работят в неделя? — попита Греъм.

— Не, разбира се. Ако им наредите, това ще е още едно задължение.

— Да не би да смяташ, че се отнасяме лошо с жените си? — попита Дънкън.

Джудит отново поклати глава.

— О, не — възрази тя. — Като истински воители, вие се грижите добре за тях. Почитате ги и ги защитавате. В замяна те поддържат домовете ви уютни и се грижат за нуждите ви.

— Точно в това се състои бракът — обяви Греъм.

— Значи за нея има проблем в брака, така ли? — попита Оуен, опитвайки се да разбере.

Гелфрид поклати глава.

— Камъните са виновни. Размътили са ѝ ума — реши той. — Сигурно е виновен онзи, който за малко не ѝ извади окото.

На Джудит ѝ се прииска да изкрещи от раздражение. Разбира се, не го стори, а отново се опита с логика да накара мъжете да я разберат. Насочи вниманието си към Иън.

— Жените имат ли време за забавление? — попита тя. — Кланът ви никога не посещава фестивали, нали? Някога виждали ли сте жените да изнасят навън обяда си, за да могат да се насладят на слънчевото време, докато си говорят една с друга? Аз не съм — добави, кимайки.

После се обърна към Греъм:

— Някои от жените притежават ли коне? Виждали ли сте някоя от тях да преследва плячка по време на лов? — Не им даде възможност да отговорят. — Просто искам да посветите неделите на някакъв вид забавление. Само това исках да кажа.

Джудит отново седна на стола си. Вече бе решена да не си отваря устата. Щеше да им даде време да помислят над този въпрос, преди отново да го повдигне.

— Ние ценим всеки член на клана си — обяви Гелфрид.

— Мисля, че е време да започнем срещата си — намеси се Дънкън. — Ако жените бъдат така добри да си тръгнат.

Джудит скочи от стола.

— Ако жените бяха част от този клан, щеше да им е позволено да изкажат проблемите си пред съвета.

— Виж сега, Джудит, това не е истина — възрази ѝ Оуен. — Само преди няколко месеца позволихме на Франсис Катрин да се изправи пред нас.

— Да, така е — съгласи се приятелката ѝ. — Искаха да ме разубедят да не те викам да дойдеш при мен.

— Нека вдигнем още един тост и да забравим този разговор — предложи Винсент. — Иън, най-добре поговори с жена си за нелогичните ѝ мисли. Ако стане както иска тя, ще трябва ние да се подчиняваме на жените си.

Джудит отпусна рамене. Явно нямаше да получи подкрепата на съвета.

Тогава Иън привлече вниманието ѝ. Той поклати глава към Винсент.

— Не смятам да говоря за това с жена си — обяви той. — Тъй като я подкрепям.

Джудит бе толкова доволна от думите му, че ѝ се прииска да изтича при него. Той посегна към чашата си и отпи голяма глътка. Тя веднага си седна на мястото.

— Какво говориш, Иън? — попита го Греъм.

— Джудит бе чужденка, когато дойде тук — обясни Иън. — Нашият начин на живот за нея бе нов и тя успя да види това, което ние сме пренебрегвали... или приемали безусловно през годините. Не виждам причина да не позволим на жените да почиват в неделя.

Старейшините кимнаха. Греъм обаче искаше неговият леърд да бъде по-конкретен.

— Нима предлагаш да наредим на жените да не правят нищо в този ден?

— Не — отвърна Иън. — Джудит вече го каза, ако им заповядаме, значи това ще е още едно тяхно задължение. Просто ще им предложим, Греъм, и ще ги окуражим. Виждаш ли разликата?

Греъм се усмихна и се обърна към Джудит.

— Сега разбираш ли, защо е леърд? Винаги ни дава добри съвети.

Умът ѝ все още бе объркан, но бе прекалено доволна от това, че съпругът ѝ бе защитил молбата ѝ, затова реши да не спори.

— А сега, предполагам, вие разбирате защо се омъжих за него — отвърна тя. — Никога не бих се омъжила за някой неразумен мъж.

— Избута стола си чак до склада за провизии — прошепна Гелфрид. — И въобще не разбирам какво прави.

— Джудит — повика я Иън. — Наредих на Бродик и ГаУри да изчакат навън, докато започне срещата. Би ли отишла да ги повикаш?

Беше странна молба от негова страна, имайки предвид, че оръженосецът стоеше до него. Момчето изглеждаше така, сякаш много би искало то да свърши тази работа, но щом отвори уста, за да предложи помощта си, Иън вдигна ръка и го спря.

— С радост ще ги доведа — каза тя. Беше толкова доволна от начина, по който Иън изрече заповедта си, че не успя да сдържи усмивката си.

Иън я наблюдаваше как излиза. В мига, в който вратата се затвори зад нея, той се обърна към Франсис Катрин.

— Измислих тази задача за Джудит — обясни той тихо. — Искан да те попитам нещо.

— Да? — каза тя, опитвайки да не се тревожи от намръщаното му изражение.

Той посочи към стола на Джудит в другия край на стаята и попита:

— Защо?

Питаше защо жена му се бе отдалечила от масата.

— Виното — отвърна му тихо Франсис Катрин.

Той поклати глава. Все още не разбираше. Франсис Катрин си пое дълбоко дъх.

— Това е нещо, което прави от много малка... за да се предпази. Побъркваше баща ми и той най-после свикна да не пие пред Джудит. Съмнявам се, че дори осъзнава какво прави... не бива да мислиш, че е заради теб.

— Искан да разбера защо го прави — обясни той. — Няма да се обидя — обеща. — Кажете ми, защо мести стола си всеки път щом отпия от виното. Какъв е урокът, който е научила?

— Джудит избутва стола си назад...

Иън търпеливо чакаше. Франсис Катрин не успя да издържи погледа му, затова погледна надолу към масата.

— ... за да се отдалечи на безопасно разстояние от ударите.

Иън не очакваше този отговор. Той се облегна назад в стола си, обмисляйки думите на Франсис Катрин.

Измина цяла минута в мълчание, когато Иън попита:

— Имало ли е моменти, в които не е успявала да се отдалечи достатъчно?

— О, да — отвърна Франсис Катрин. — Много, много пъти.

Разбира се, старейшините бяха чули всяка една дума. Гелфрид въздъхна шумно. Греъм поклати глава.

— Защо мисли, че ще я удариш? — попита Оуен.

Едва сега Иън осъзна, колко мрази липсата на уединение в живота си.

— Това е семеен въпрос — обяви той.

Искаше дискусията да се прекрати преди да е стигнала по-далеч. Обаче Франсис Катрин не схвана намека му. Обърна се, за да отговори на въпроса на Оуен.

— Джудит не мисли, че Иън би я ударил — обясни тя. — Нямахте да се омъжи за него, ако е смятала, че може да я нарани.

— Тогава защо... — започна Оуен.

— Ако Джудит искаше да знаете за това, щеше да ви каже — заяви Иън. Гласът му бе твърд и заповеднически. После се изправи. — Срещата се отлага за утре — обяви той.

Не даде време на никой да възрази, а се обърна и излезе от залата.

Джудит стоеше в центъра на вътрешния двор. Обърна се щом чу вратата да се затваря зад нея и дори успя да се усмихне на съпруга си.

— Все още не са дошли, Иън — каза му тя. — Бъди сигурен, че ще ги изпратя вътре, веднага щом дойдат.

Той слезе по стълбите и застана пред нея. Джудит отстъпи бързо назад, макар да забеляза, че съпругът ѝ не бе замаян. Освен това, не се мръщеше. Бе преброила, че изпи три пълни чаши с вино... или пък бе пийвал само по малко? Не изглеждаше пиян. Въпреки това, не смяташе да рискува и отстъпи още една крачка назад.

Той спря. Тя също.

— Джудит?

— Да?

— Напих се до несвяст, когато бях на петнадесет години. Помня го толкова добре, сякаш беше вчера.

Очите ѝ се разшириха. Той пристъпи към нея.

— Беше болезнен урок — добави, придвижвайки се напред. — Никога няма да забравя как се чувствах на следващия ден.

— Лошо ли ти беше?

Иън се засмя.

— Ужасно лошо — каза ѝ. Сега бе само на крачка от нея. Ако се пресегнеше, щеше да я докосне. Но той не го стори. Искаше тя сама да отиде при него. Скръсти ръце зад гърба си и я погледна. — Греъм ме наливаше с бира и се грижеше за мен през следващите дни. Даваше ми важен урок, за който по онова време бях прекалено арогантен, за да го осъзная.

Любопитството ѝ надви страха. Когато той направи още една крачка към нея, тя не отстъпи.

— Какъв беше урокът? — попита го.

— Че един воин, който се отказва от контрола си, заради едно питие, е проклет глупак. Виното го прави уязвим и опасен за околните.

Тя кимна в съгласие.

— Наистина е така — каза му. — Някои мъже дори правят неща, които не си спомнят на другия ден. Могат да наранят някой и да не си спомнят след това. Останалите хора около тях, трябва винаги да са готови за атаката. Не можеш да имаш доверие на пияниците.

Това, което му каза тя в своята наивност, накара сърцето му да се свие, но се постара да не ѝ го покаже.

— И кой ти даде този урок — попита той с мил, спокоен глас.

— Вуйчо Текел — Джудит закърши ръце, докато обясняваше за раните на вуйчо си и за това как той използва виното, за да притъпи болката. Цялата трепереше от тези спомени. — След време... виното започна напълно да замъглява ума му. Вече не можехме да му се доверяваме.

— А на мен вярваш ли ми?

— О, да.

— Тогава ела при мен.

Иън разтвори ръце. Тя се поколеба само за миг, преди да се хвърли към него. Той я прегърна и я притисна силно към себе си.

— Обещах ти никога да не се напивам, Джудит, и ти наистина ме обиди, като помисли, че бих могъл да наруша думата си.

— Не исках да те обиждам — прошепна срещу гърдите му. — Знам, че умишлено не би нарушил обещанието си. Но ще има моменти, като тази вечер, когато ще трябва да пиеш с останалите, и ако празненството изисква...

— Няма значение какви са причините — прекъсна я той. Потърка брада в главата ѝ, наслаждавайки се на докосването на меката ѝ копринена коса до кожата му. Вдиша чистия ѝ женски аромат и усети, че се усмихва доволен.

— Съпруже, ще пропуснеш важната среща — прошепна му тя.

— Да — отговори ѝ и я пусна. Искаше Джудит да го погледне и щом го стори се наведе и я целуна.

Хвана ръката ѝ и я поведе обратно навътре. Но не се отправи към голямата зала, а тръгна нагоре по стълбите, дърпайки я след себе си.

— Къде отиваме — попита го шепнешком.

— В спалнята ни.

— Но срещата...

— Двамата с теб ще си направим среща.

Тя не го разбра. Съпругът ѝ отвори вратата на стаята, намигна ѝ и леко я побутна да влезе вътре.

— И каква е целта на срещата ни?

Мъжът затръшна вратата, заключи я и се обърна към Джудит.

— Удоволствие — обяви той. — Свали си дрехите и веднага ще ти обясня подробно какво имам предвид.

По начина, по който тя се изчерви, Иън разбра, че е осъзнала играта му. Жена му се засмя с толкова прекрасен смях, че накара сърцето му да затупти лудешки. Облегна се на вратата и започна да я наблюдава как се бори със срама си.

Още не я бе докоснал, а вече се чувстваше невероятно доволен. Не бе осъзнал, че преди тя да се появи, бе водил мрачно, студено съществуване. Живот, който се въртеше единствено около задълженията и отговорностите му. Никога дори не бе имал време да помисли какво пропуска.

Джудит бе променила напълно живота му. Такова щастие бе да бъде с нея. Сега той отделяше време за дребни неща, като например, да се шегува с нея, за да вижда как всеки път реагира по различен, много

освежаващ начин. Харесваше му да я докосва. О, господи, как обичаше да чувства мекото ѝ тяло, притиснато към неговото. Обичаше начина, по който се изчервява от най-дребните неща и как срамежливо се опитва да му нарежда.

Непрестанно го объркваше. Знаеше колкото ѝ бе трудно да се застъпи за жените от клана и все пак не бе позволила на притеснението ѝ да попречи на каузата ѝ за по-добро отношение към жените. Джудит имаше силна воля, бе смела и много добросърдечна.

И той бе влюбен в нея.

Нека господ да му е на помощ, помисли си Иън. Тя бе пленила сърцето му. Не знаеше дали да се смее или да плаче. Джудит спря да се съблича и го погледна. Сега бе облечена само с бялата си долна риза и посягаше към верижката, на която висеше пръстенът на баща ѝ. Щом го обхвана с ръце, Иън се намръщи.

— Какво не е наред? — попита го.

— Помолих те да не носиш този пръстен — напомни ѝ той.

— Не, помоли ме да не го нося нощем в леглото ни — възрази тя.
— И никога не съм го правила, нали?

Мъжът се намръщи още повече.

— Защо го носиш през деня? Или изпитваш специална привързаност към него?

— Не.

— Кажи ми тогава, защо, по дяволите, го носиш?

Джудит не можеше да разбере защо ѝ се бе ядосал.

— Защото през деня Джанет и Бриджит идват да чистят стаята и не искам никоя от тях да види пръстена и да започне да се чуди за него.
— Тя повдигна деликатно рамене. — Този пръстен започва да създава неприятности. Мисля, че искам да се отърва от него.

Сега може би бе най-точният момент да му каже чий е пръстенът и защо се тревожи дали някой няма да го види и да познае, че е на леърд Маклейн.

Тя го прибра в кутията върху сандъка и затвори капачето. После се обърна и погледна към Иън. Щеше да му каже още сега.

— Помниш ли, че точно преди да се венчаем, ти ми каза, че миналото ми не те интересува?

Той кимна.

— Да, спомням си.

— Наистина ли мислеше това, което каза?

— Никога не казвам нещо, ако не го мисля.

— Не е нужно да си толкова рязък — прошепна жената и отново започна да кърши ръце. Ако Иън я обичаше, дори и да му кажеше истината, тя нямаше да унищожи любовта... нали така?

— Обичаш ли ме?

Той се отдръпна от вратата. Смръщеното му изражение бе достатъчно горещо, че да я изгори.

— Няма да ми заповядваш какво да правя, Джудит.

Тя направи крачка назад, чувайки заповедта му.

— Разбира се, че няма — съгласи се младата жена. — Но аз те питах...

— Няма да се превърна в твой слуга. Най-добре да го осъзнаеш още тук и още сега.

— Разбирам — отвърна му. — Не искам да се променяш, по какъвто и да е начин.

Коментарът ѝ не го успокои.

— Не съм слабак и няма да позволя да бъда превърнат в такъв.

Разговорът бе взел неочакван обрат. Иън се разпалваше с всеки изминал миг. В сърцето си тя знаеше, че той я обича, и все пак реакцията му на този прост въпрос я обърка и Джудит започна да се тревожи.

Гледаше го как сваля единия си ботуш и го хвърля на пода. Вторият го последва.

— Въпросът ми ли те разстрои толкова? — попита го, чудейки се за причината за поведението му.

— Воините не се разстройват. Само жените.

Тя сви рамене.

— Аз не съм разстроена.

— Напротив — възрази ѝ той. — Кършиш си ръцете.

Младата жена веднага престана.

— Ти си този, който постоянно се мръщи — каза му тя.

Иън сви рамене.

— Аз просто... мислех.

— За какво?

— За огньовете на чистилището.

Трябваше да седне. Не разбираше какво ѝ говори.

— Какво означава това? — попита го.

— Патрик веднъж ми каза, че е готов да мине през огньовете на чистилицето, за да задоволи желанията на жена си.

Джудит отиде до леглото и седна на края му.

— И? — попита, щом съпругът ѝ не продължи.

Иън съблече дрехите си и тръгна към нея. Изправи я на крака и погледна надолу към лицето ѝ.

— Току-що осъзнах, че и аз съм готов да сторя същото, заради теб.

ГЛАВА 13

Джудит се разхожда замаяна от щастие цели две седмици. Иън я обичаше. Разбира се, той не ѝ го каза точно с тези думи, но готовността му да мине през огньовете на чистилицето, единствено, за да я зарадва, определено бе доказателство за любовта му.

Тя не можеше да спре да се усмихва, а Иън не преставаше да се мръщи. За нея бе очевидно, че му е трудно да приеме чувствата си. Смяташе, че той я чака да каже или да направи нещо, за да потвърди подозренията му, че вече е уязвим. Любовта го тревожеше. И тя го разбираше много добре. Воините бяха обучени да се бият и да защитават. Прекарваха дълги години в тренировки, за да закалят телата и умовете си. Нямаха време да видят нежната страна на живота. Сега Иън вероятно се чувстваше като в капан. След време, щеше да се научи да се доверява на любовта си и да чувства същата радост, която и тя изпитваше в момента.

Беше хвацала съпругът ѝ да я наблюдава, докато си мисли, че не го гледа. Тогава той изглеждаше доста замислен. Бе решена да не го притиска да изрази чувствата си, тъй като бе сигурна, че с думите си само ще го раздразни. Тя щеше да бъде търпелива, докато той успее да подреди мислите си.

Гелфрид бе разбрал, че е добра с иглата и конеца и бе започнал да ѝ дава дрехите си, които се нуждаеха от поправка. Греъм, разбира се, не искаше да изостава, затова и той ѝ носеше своите.

Беше наредила да занесат три стола с меки облегалки в залата и ги бе поставила в полукръг пред камината. Разбира се, възглавничките бяха покрити с плейда на Мейтлънд. След вечеря, занасяше дрехите за шиене на единия стол и се залавяше за работа, докато слушаше дискусиите на мъжете около масата. Много често Греъм я питаше за мнението ѝ и кимаше в съгласие, когато му го дадеше. Винаги напускаше залата, щом започнеше официалната среща на съвета, и знаеше, че Иън бе благодарен, за предвидливостта ѝ, когато излизаше, без да го кара той да я отпраща.

Джудит научи, че когато угажда на старейшините всъщност ги учи как и те да го правят. Една сутрин бе отбелязала, че е жалко, задето по стените не висят хубави гоблени, които да придадат по-приветлив вид на сивите каменни стени. Греъм и Гелфрид веднага отидоха в стаите си и донесоха красиви копринени гоблени, като обясниха, че някога са красили домовете им.

Хелън ѝ помогна да ги окачи. Тя вече бе добре приветствано попълнение към домакинството. С окуражаване и помощ от страна на Джудит, Хелън бе наредила кухнята и бе превърнала крепостта в приятен дом за всички тях. Ароматът на подправки, смесен с този на прясно изпечен хляб, се носеше във въздуха, предизвиквайки усмивки и въздишки на удоволствие от страна на Греъм и Гелфрид.

Първата неделя, за която бяха решили да бъде ден за почивка, не оправда очакванията на Джудит. Повечето жени не обърнаха внимание на предложението да оставят работата. Обаче Джудит не се чувстваше победена. Реши, че ще може да изведе жените навън с помощта на децата им. Организира игри за малките и изпрати Андрю от врата на врата да оповести, че идната неделя ще се проведе фестивалът на Мейтлънд и ще участват всички момичета и момчета.

Успехът бе небивал. Майките изоставиха всичките си задължения, за да наблюдават как децата им се състезават в различните игри. Джудит бе очаквала да се случи точно това. Но не очакваше, че и мъжете ще се намесят. Някои от тях дойдоха само от любопитство. Други, за да гледат как децата им се състезават. Хелън бе поела отговорността да се погрижи за храната. Останалите майки също с радост се заеха да помагат. Навън бяха изнесени маси, отрупани с табли с плодови питки, хляб и всякаква храна като съомга, пушено агнешко и месо от птици.

През целия ден имаше само един неловък момент. Единадесетгодишно момиче, на име Елизабет, спечели състезанието с лък и стрели. Тя победи всички, включително и няколко тринадесетгодишни момчета.

Никой не знаеше какво да прави. Ако приветстваха момичето, това нямаше ли да унижи момчетата? Джудит не бе сигурна как да се справи с деликатната ситуация. За щастие Йън се появи в този момент, тя отиде при него, даде му едно от хубавите малки флагчета, които бе

приготвила за децата, и го помоли да награди победителя. Не му спомена кой е спечелил.

Съпругът ѝ не разбра, докато не видя, че момичето е победило момчетата. Но за него това беше без значение. Похвали Елизабет за постижението ѝ, докато закачаше флага за плейда ѝ. Родителите на момичето побързаха да пристъпят напред. Бащата се похвали на висок глас, че той е научил дъщеря си как да борави с лъка и стрелите, и че имала набито око още от ранна възраст.

Джудит прекара деня в срещи с колкото се може повече членове на клана. На два пъти забеляза Агнес, но всеки път, когато опитваше да отиде, за да я поздрави, акушерката ѝ обръщаше гръб и тръгваше на някъде. След третия път, Джудит се отказа.

Франсис Катрин седеше на одеяло на близкия хълм и наблюдаваше игрите. Джудит отиде при нея по време на обедата. Андрю бе тръгнал след нея нагоре по хълма и едва когато седна на одеялото, забеляза, че всички деца го следваха.

Мъничетата бяха много любопитни. Освен, че сега бе съпруга на леърда им, тя бе и англичанка и те имаха хиляди въпроси. Отговори на всеки един, като се стараеше да не се обижда на някои от нещата, които децата мислеха за Англия.

Франсис Катрин разказа историята как са се срещнали с Джудит. Децата искаха да чуят повече за фестивала в пограничните райони и, разбира се, Джудит им разказа всичко за игрите. Те сякаш поглъщаха всяка нейна дума. Някой я побутна. Едно малко момченце, което едва ли бе на повече от три години, стоеше търпеливо до Джудит. Тя не знаеше какво иска детето, докато не махна останалите флагчета от полата си. Мъничето веднага пристъпи напред, завъртя се и се намести в скута ѝ. Джудит продължи да разказва историята си и след няколко минути малчуганът спеше сладко.

Децата не искаха този ден да свършва. Настояваха да чуят още една история, след това още една и още една... Джудит най-после им обеща, че на следващия ден следобед ще донесе дрехите за шиене отвън и ще седне на същото място. Каза, че всеки, който иска, може да се присъедини към нея, а тя ще продължи да им разказва.

Джудит смяташе, че всичко се получава много добре. Франсис Катрин, разбира се, още се тревожеше, но докато детето не се родеше живо и здраво и докато не се възстановеше напълно от раждането,

приятелката ѝ щеше да продължи да се безпокои. Тя упорито отказваше да се довери на Хелън, но малко по-малко започваше да омеква. Каза, че вярва на Джудит и след като тя смята, че Хелън може да помогне, бе съгласна... стига само Джудит да ръководеше раждането.

Франсис Катрин трябваше да роди след една седмица, ако бе изчислила правилно. Джудит смяташе, че приятелката ѝ е достатъчно голяма, че да роди три бебета. Направи грешката да го каже на Патрик. Младият мъж пребледня като платно и ѝ се наложи бързо да му обясни, че се шегува. След като се успокои, той ѝ нареди никога повече да не го прави.

Иън се стараеше да стои на страни от Джудит през деня, но нощем му бе ужасно трудно. Почти всяка нощ я любеше страстно и после заспиваше, прегръщайки я.

Съпругът ѝ не бе губил хладнокръвието или дързостта си пред нея, до вечерта, в която Джудит се запозна с Рамзи.

Франсис Катрин тъкмо бе дошла в залата да прекара един час в компанията на Джудит. Патрик ѝ помогна да се настани на стола пред камината, като ѝ нареди да не мърда оттам, докато той не свърши с важните си задачи, а после пресече залата и отиде при Иън и Бродик.

— Съпругът ми е кълбо от нерви — прошепна ѝ Франсис Катрин.

Джудит се засмя. Приятелката ѝ погледна към Иън и видя усмивката му. Няколко минути по-късно, тя отново каза нещо, което разсмя Джудит и забеляза, че чувайки смеха ѝ, Иън отново се усмихва.

Реши, че това е ужасно трогателно и го каза на Джудит. Точно тогава в залата влезе Рамзи, следван от двама воини.

Джудит не забеляза мъжа, за разлика от Франсис Катрин.

— Помниш ли, че ти бях казала за воин на име Рамзи и колко красив е той?

Джудит не си спомняше.

— Хвърли един поглед — прошепна ѝ Франсис Катрин. — Ще разбереш за какво говоря.

Разбира се, това събуди любопитството на Джудит. Тя погледна покрай стола към мъжа. И после си пое дълбоко дъх. Помисли си, че устата ѝ може да е останала отворена, но не бе сигурна. Господи, той наистина бе много красив. Това бе единствената дума, която го

представяше най-точно. Да го опише така на някой, който не го е виждал, можеше да му се стори обикновено, реши тя, обаче Рамзи бе всичко друго, но не и обикновен. Той бе самото съвършенство. Имаше тъмна, черно-кестенява коса, кафяви очи и усмивка, която можеше да накара сърцето на една жена да се разтупти неудържимо. Точно сега, той се усмихваше.

— Забеляза ли трапчинката? — прошепна Франсис Катрин. — Господи, Джудит, не е ли великолепен?

Как би могла да не забележи трапчинката? Беше невероятно привлекателна. Разбира се, не би го признала пред приятелката си. Тя реши да се пошегува с нея.

— Кой от тримата е Рамзи? — попита я невинно.

Франсис Катрин избухна в смях. Звукът привлече вниманието на мъжете. Рамзи се усмихна на жената на Патрик и насочи поглед към Джудит.

Двамата се вгледаха един в друг за минута. Тя се чудеше как може да съществува толкова красив мъж, а той вероятно се питаше коя, по дяволите, е тя.

Иън се изправи, привличайки вниманието ѝ. Не изглеждаше особено доволен и я погледна намръщено.

Джудит се зачуди какво ли е сторила, за да го разгневи, и реши, че в мига, в който успее да откъсне поглед от Рамзи, ще опита да разбере.

Той обаче не бе в настроение да я чака.

— Джудит, ела тук — заповяда ѝ почти крещейки.

Младата жена се намръщи, за да му покаже, че не ѝ допада начинът, по който ѝ повишава тон, за да привлече вниманието ѝ. Той пренебрегна скрития намек и я повика с пръст.

Тя не бързаше да се отзове на заповедта му. Внимателно сгъна чорапите на Гелфрид, които смяташе да закърпи, постави ги в кошницата си и бавничко се изправи.

— Мисля, че съпругът ти ревнува — прошепна ѝ Франсис Катрин.

— Това е нелепо — отвърна ѝ Джудит.

Приятелката ѝ изсумтя. Джудит се насили да не се размее отново. Тя пресече стаята, минавайки точно пред тримата гости, и застана пред намръщения си съпруг.

— Желаш ли нещо? — попита го тя.

Иън кимна и я сграбчи. Бутна я да застане до него и силно обгърна раменете ѝ с ръка. Държеше се невероятно собственически. Джудит прехапа долната си устна, за да не се разсмее. Явно Франсис Катрин бе права. Иън ревнуваше. Не знаеше дали да е поласкана, или обидена.

Той я представи на новодошлите. Тя внимаваше да отдели еднакво внимание и на тримата. Искаше ѝ се да погледа още малко към Рамзи, но не посмя, тъй като Иън със сигурност щеше да забележи.

Веднага щом приключиха с формалностите, Джудит се опита да се върне при приятелката си, но Иън не ѝ позволи. Повдигна глава, за да го погледне и видя, че още се мръщи.

— Може ли да разменим няколко думи насаме? — попита тя.

Той ѝ отговори, като я завлече в склада за провизии.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Рамзи е невероятно красив.

Чутото въобще не му хареса. Джудит се усмихна.

— Но ти също си много красив, съпруге. Не бих минала през пламъците на чистилището, заради него, без значение колко е лоялен към теб. Освен това, не го обичам. Обичам теб. Просто реших, че би искал да го чуеш. Бих минала през пламъците на чистилището, заради теб... но само и единствено заради теб.

Младият мъж отпусна хватката си.

— Толкова ли беше очевидно.

Съпругата му кимна, а той се ухили. После се наведе и я целуна. Една нежна, гореща целувка, която остави и двамата им да копнеят за повече.

— Аз съм мъж с много силно собственическо чувство, Джудит. По-добре го осъзнай.

Усмивката ѝ го изпълни с удоволствие.

— Вече знаех, че имаш силно развити собственически инстинкти — прошепна му тя. — И въпреки това те обичам.

Иън се засмя.

— Мъжете ми, ме чакат — заяви той. — Има ли още нещо, което искаш да ми кажеш?

Арогантността му се бе завърнала. Джудит поклати глава.

— Не, съпруге.

Не започна да се смее, докато двете с Франсис Катрин не излязоха навън, за да останат насаме.

Джудит не бе говорила напразно пред Иън. Наистина би минала през огньовете на чистилицето, заради него, но просто не смяташе, че някога ще ѝ се наложи да го стори.

Чистилицето се оказаха земите на клана Маклейн.

Джудит бе подложена на изпитание още следващия следобед. Иън бе заминал заедно с Рамзи и Бродик отново, за да изглади различията си с клана Макферсън на западната им граница, а Патрик и ГаУри се готвеха да отидат на лов. Греъм я уведоми, че смята да отиде за риба.

— Разбира се, ако имам време — обясни старейшината. — Патрик не може да остави жена си сама за повече от четири часа, заради състоянието ѝ — добави той, кискайки се. — Момчето все ме дърпа на една страна да ми шепти, че жена му става доста неспокойна, когато не е до нея. А след минута Франсис Катрин ме отвежда на друга страна и ме моли да отведе съпруга ѝ на лов за цял ден, защото иска малко спокойствие и тишина.

— Той наистина я подлудява — отвърна му Джудит. — Следи я всяка минута. Приятелката ми се кълне, че като се събуди през нощта, той е напълно буден и седи и я гледа.

Греъм поклати глава.

— Той подлудява всички ни — призна ѝ възрастният мъж. — Но Патрик не иска и да чуе. Ще е доволен, едва когато Франсис Катрин роди.

Джудит бе напълно съгласна. Обаче реши да смени темата.

— Случайно да ловувате близо до водопада?

— Да — отговори ѝ. — Най-добре ловя риба там.

— Франсис Катрин ми каза, че е много красиво.

Старейшината забеляза копнежа в гласа ѝ.

— Защо не дойдеш днес с нас? Можеш сама да видиш колко е красив.

Тя се разтрепери от нетърпение. Обърна се към Хелън.

— Ако имаш нужда от помощ, с радост ще остана у дома.

Хелън бе много доволна, че господарката ѝ е толкова съобразителна.

— Сега, след като Джанет и Бриджит вършат по-тежката работа, за мен не остават много задачи извън кухнята, милейди.

— Значи е решено — обяви Греъм. — Тръгваме след няколко минути. Побързай да се приготвиш, момиче. Хелън, може да донесе прясна риба за вечерята ни.

Джудит хукна към стаята си. Тя бързо се преоблече в пола за езда, върза косата си на тила с една панделка и слезе тичешком по стълбите.

Патрик не бе доволен, когато разбра, че ще ходи с тях. Младата жена разбираше причините му и затова мърморенето му не нарани чувствата ѝ.

— Франсис Катрин ще е добре, докато се върнем — обеща тя. — Хелън ще се грижи за нея, нали Хелън?

Икономката побърза да кимне. Патрик обаче все още не бе доволен. Греъм го побутна няколко пъти, карайки го да тръгне към конюшните.

Беше прекрасна сутрин. Джудит бе взела тежкото си наметало, но всъщност нямаше нужда от защитата му. Вятърът бе слаб, слънцето блестеше ярко, а пейзажът наистина бе спиращ дъха, точно както ѝ бе казала Франсис Катрин.

Но за жалост, дори не успяха да стигнат до водопада. Воините на Дънбар ги нападнаха много преди това.

Нямаше никакво предупреждение. Греъм ги водеше през гъстата, обгърната в мъгла гора. Джудит яздеше зад него, а Патрик бе най-отзад. Не бяха взели охрана по простата причина, че се намираха дълбоко в земите на Мейтлънд.

Изведнъж се оказаха обградени от поне двадесет воина с насочени към тях мечове. Не носеха цветовете на Мейтлънд, но Джудит бе прекалено изненадана от внезапната им поява, за да се изплаши.

— На наша земя сте — изкрещя Греъм с гняв, който Джудит никога не бе виждала в него. — Махайте се оттук, Дънбар, преди да нарушите примирието.

Воините не се отзоваха на заповедта му. Стояха като статуи. Джудит бе сигурна, че никой от тях дори не мига.

Много от мъжете гледаха към нея. Тя вирна брадичка и изпъна гръбнак. Нямаше да позволи на врага да я изплаши. Нито щеше да им позволи да видят колко е разтревожена.

Чу да се приближават още конници, точно когато Патрик накара коня си да пристъпи напред. Той застана от дясно на Джудит. Бе толкова близо, че кракът му докосваше нейния.

Опитваше се да я защити. Знаеше, че той щеше да пожертва живота си, заради нейния. Отправи бърза молитва към създателя това да не се налага.

Никой не помръдна, докато звукът от приближаващите се коне не се дочу откъм гъсталака пред тях. Чак тогава няколко от воините на Дънбар се обърнаха да погледнат.

Появиха се още петима въоръжени мъже. Те също носеха плейдове, но бяха в различен цвят от тези на Дънбар. Джудит не знаеше какво значи това. Патрик обаче бе наясно и изруга тихо.

Джудит се завъртя към него.

— Кой са те? — попита го шепнешком.

— Воини на Маклейн.

Очите на Джудит се разшириха. Тя се обърна, за да погледне новодошлите. Водачът им подкара коня си напред. Джудит насочи погледа си директно към него. Струваше ѝ се смътно познат, но не беше сигурна откъде. Воинът бе висок, с широки рамене, с тъмноруса коса и наситено сини очи.

Греъм пръв наруши мълчанието.

— Значи сте се съюзили с Дънбар.

Това бе заключение, а не въпрос, но воинът на Маклейн му отговори.

— Вашият леърд се опита да предотврати съюза ни. И може би щеше да успее, ако не трябваше да се бори с теб, старче, и с другите старейшини, които управляват клана. Коя е тази жена?

Нито Греъм, нито Патрик отговориха.

Воинът от клана Маклейн кимна на мъжете, които ги обграждаха. Патрик и Греъм нямаха време да посегнат към оръжията си, дори да се окажеха достатъчно глупави, за да опитат. Мечовете на мъжете от клана Дънбар сочеха към гърлата им. Воините чакаха Маклейн да им даде следващото нареждане.

— Ще ви попитам още веднъж — каза той на Грѐм. — Коя е тази жена? Изглежда ми позната.

Грѐм поклати глава. Джудит можеше да чуе туптенето на сърцето си.

— Мога да говоря и сама — извика тя.

Патрик постави ръка на коляното ѝ и го стисна леко. Подсказваше ѝ, че не иска да им казва нищо.

Водачът подкара коня си по-близо. Изгледа Патрик и после се обърна към Джудит.

— Тогава говори — арогантно заповяда той.

— Кажете ми кой си и тогава ще отговоря на въпросите ти — заповяда му тя на свой ред.

Патрик стисна още по-силно коляното ѝ.

— Името ми е Дъглас Маклейн — отвърна мъжът.

— Ти ли си водача на тези мъже или си просто най-приказливия?

Той игнорира обидата ѝ.

— Аз съм синът на леърда — каза той. — Сега кажете ми коя...

Той спря, щом видя коренната промяна в изражението на красивата жена. Лицето ѝ пребледня. За малко не падна от коня си, а дори не го забеляза. Той се пресегна и хвана ръката ѝ.

Тя започна да трепери.

— Не може да си негов син.

Развълнуваните ѝ думи го объркаха.

— По дяволите, разбира се, че може — отговори ѝ той.

Джудит отказа да му повярва. Една мисъл се въртеше в ума ѝ. Баща ѝ явно е бил женен, преди да се ожени за майка ѝ. Да, сигурно е така. Дъглас бе няколко години по-възрастен от нея.

— Коя е майка ти? — поиска да узнае тя.

— Коя си ти, че да ми задаваш подобен въпрос?

— Отговори ми.

Гневът в гласа ѝ го изненада.

— А ако ти отговоря, ще ми кажеш ли коя си ти?

— Да — обеща младата жена.

Той кимна.

— Много добре — каза, а гласът му отново бе станал спокоен. — Майка ми е една английска кучка. Нейният акцент много прилича на

твоя. Поне толкова си спомням. Сега ми кажи, коя си ти? — поиска да узнае отново.

Тя отчаяно се опитваше да не изгуби самообладание.

— На колко години си?

Той ѝ каза и стисна болезнено ръката ѝ.

Джудит си помисли, че ще повърне. Дъглас бе пет години по-голям от нея, а очите му, мили боже, очите му бяха същия цвят като нейните. Дали и косата му не бе със същия цвят? Не, не, каза си тя. Нейната бе много по-светла.

Наложи ѝ се да поеме дълбоко дъх, за да се сдържи да не повърне. Тя се повъртя на седлото, приближавайки се до Патрик.

Милостиви боже, беше истина. Дъглас бе неин брат.

Патрик опита да я обгърне с ръка. Дъглас я дръпна от коня ѝ и я сложи на своя.

— Какво ѝ става, по дяволите? — попита той.

Никой не му отговори. Дъглас изръмжа раздразнено. Все още не знаеше на кого принадлежи жената, но много добре позна Патрик.

— Леърд Мейтлънд ще дойде за брат си — каза той на мъжете. — Ще им подготвим подобаващо посрещане. Водете ги в крепостта на баща ми — нареди той и кимна към Греъм и Патрик.

Времето, за да стигнат до крепостта на Маклейн, се съкрати значително, тъй като свободно можеха да преминат през земите на Дънбар. Патрик запомни всеки детайл от пътя, през който минаха.

Джудит, от своя страна, не обръщаше внимание на нищо. Тя бе стиснала силно очи, докато се опитваше да обмисли ужасната ситуация, в която се намираха.

Искаше ѝ се да плаче от срам, заради предателството на майка си. Как е могла да изостави детето си? Джудит се чувстваше толкова ужасно, че мислеше само за това как да успокои стомаха си.

И докато яздеха, тя се зачуди как ли ще реагира Дъглас, ако повърне върху него.

Тя най-сетне си отвори очите.

— Нима името Маклейн те изплаши толкова, че припадна?

— Не съм припадала — озъби се тя. — Искам да яздя собствения си кон.

— А аз искам да останеш тук — отвърна ѝ той. — Много си красива — добави миг по-късно. — Може да реша, че те искам в

леглото си.

— Това е отвратително.

Не искаше да го казва, но просто не се сдържа. Дъглас реши да не обръща внимание на ужасения ѝ поглед. Той хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към себе си.

Милостиви боже, нима щеше да я целуне?

— Ще повърна — каза тя, а той побърза да я освободи.

Джудит си пое няколко пъти дълбоко дъх, за да го убеди, че наистина ѝ е лошо и после се успокои.

— Вече съм по-добре — излъга го.

— Всички англичани са слабаци — каза ѝ той. — Още една причина да ги презираме дълбоко.

— И жените, и мъжете ли? — попита го тя.

— Да — веднага ѝ отвърна мъжът.

— Аз съм англичанка — каза му. — Противоречиш си. Каза, че мразиш всички нас, но искаш да ме отведеш в леглото си.

Той не ѝ отговори. Изминаха няколко минути в тишина.

— Кажете ми името си.

— Джудит — отговори му.

— Защо си облечена в плейда на Мейтлънд?

— Приятелката ми ми го даде. Аз съм на гости тук и ще се върна в Англия, когато роди първото си бебе.

Той поклати глава.

— Мейтлънд няма да ти позволят да си отидеш. Лъжеш, Джудит.

— Защо да не ми позволят да си отида?

— Прекалено красива си, за да...

— Аз съм англичанка — прекъсна го, за да му напомни тя. — Те не ме харесват.

— Не ме лъжи — нареди ѝ той. — Кажете ми на кого принадлежиш.

— Тя ти казва истината — извика Патрик. — Гостенка е, нищо повече.

Дъглас се разсмя. Не вярваше на тези небивалици. Той стисна силно Джудит. Тя се пресегна и опита да махне пръстите му. Тогава видя пръстена, който носеше, и изписка тихо. Ръката ѝ се насочи към гърдите ѝ, където се криеше същия пръстен от баща ѝ.

— От къде взе този грозен пръстен? — попита го тя.

— Беше на чичо ми — отговори той. — Защо ми задаваш толкова личен въпрос?

— Просто бях любопитна — отговори му.

С нисък шепот, той я попита:

— Принадлежиш на Иън, нали?

— Не говоря с прасета.

Той се засмя. Дъглас явно бе прекалено глупав, за да разбира, кога го обиждат. И тя му го каза.

— Прекалено хубав ден е, за да се обиждам от каквото и да било — обяви той. — Залових Греъм за баща си, и теб за себе си. Да, денят е прекрасен.

Господ да ѝ е на помощ, тя бе роднина на този варварин. Не му проговори повече от час. Но любопитството ѝ бе по-силно от ината и след като в момента язدهа доста пред Греъм и Патрик, тя реши да научи повече за баща си.

— Какъв е леърд Маклейн?

— Зъл.

Джудит чу веселието в гласа му.

— И?

— Какво „и“?

— Забрави.

— Защо те интересува толкова много.

— Добре е да знаеш възможно най-много за врага си — обясни тя. — Защо баща ти ще се радва да види Греъм.

— Има стари сметки за уреждане с него — отговори Дъглас. — Мразят се от много години. Да, баща ми ще се радва да го види отново.

Не проговориха повече, докато не стигнаха до земите на Маклейн. На Джудит ѝ бе позволено да се усамоти за няколко минути. Тя се върна от прикритието на дърветата и пренебрегвайки протегнатата ръка на Дъглас, се качи на собствения си кон, преди мъжът да успее да я спре.

Патрик постоянно се опитваше да се доближи до нея, за да поговорят. Но Дънбар не му позволяваха. А и те си тръгнаха, щом дойде подкрепление от воините на Маклейн, очевидно решени да се върнат на своя земя.

Джудит знаеше, че Патрик иска от нея да мълчи. Не искаше Маклейн да знаят, че са заловили съпругата на леърда и да я използват

за примамка, за да хванат Иън. Дъглас само се опитваше да разбере истината, когато предположи, че е жена на Иън. Нямахше как да е сигурен, ако някой, който не знаеше истината не я потвърдеше.

Но нищо от това нямаше значение. Иън щеше да дойде, така или иначе. Със сигурност Патрик го осъзнаваше. Двамата братя винаги се грижеха един за друг и Иън щеше да се притече на помощ на брат си, каза си Джудит, дори и тя да не бе замесена.

Можеше да стане кърваво клане. Джудит не се съмняваше в това. Иън нямаше да мисли разумно, когато откъщаваше за случилото се, при което стомахът ѝ се сви отново.

Не искаше никой да умира. Не знаеше какво може да стори, за да предотврати войната, но бе решена да опита.

Можеше да пробва да остане насаме с баща си и да му каже коя е. Тогава би могла да измоли милостта му. Ако решеше да бъде състрадателен, можеше да пусне поне Греъм и Патрик, преди Иън да дойде за тях.

Джудит никога не бе молила някой за нещо и в сърцето си се съмняваше, че ще има успех. Не смяташе, че баща ѝ ще я посрещне с отворени обятия. Не се бе загрижил да тръгне след нея или след майка ѝ... и едва ли щеше да промени начина си на мислене.

А ако му кажеше коя е в действителност, със сигурност щеше да загуби всичко. Иън никога нямаше да ѝ прости. Не би могла да го вини. Трябваше да му каже истината, трябваше да настоява да я изслуша.

Спомни си за всички онези топли тъмни ноци, в които двамата се прегръщаха и шептяха мислите си един на друг... трябваше да му каже още тогава.

Но тя бе прекалено изплашена, защото дълбоко в себе си знаеше, че щом разбере, той ще спре да я обича.

Джудит бе толкова заета с мислите си, че не забеляза, че яздят през вътрешния двор на крепостта на Маклейн. Тя погледна нагоре, видя огромната каменна сграда и веднага изправи рамене... и взе решение.

Даде име на крепостта Маклейн. Нарече я „Чистилице“.

Дъглас опита да ѝ помогне да слезе от коня. Тя го изрита. Щом стъпи на земята, той хвана силно ръката ѝ. Джудит се отскубна от него и тръгна по стъпалата на крепостта.

Държанието ѝ бе достойно за кралица. Греъм я последва. Бе толкова горд от поведението ѝ, че се усмихна. Същото направи и Патрик. Воините на Маклейн останаха да се чудят защо Мейтлънд са в толкова весело настроение. Поклатиха глави и побързаха да влязат, за да видят как техният леърд ще приеме „подаръците“ донесени от сина му.

Леърд Маклейн накара всички да го чакат цели три часа. Джудит бе настанена в единия край на огромната зала, а останалите пленници — в другия. Патрик и Греъм бяха с ръце завързани зад гърбовете им.

Джудит не можеше да стои на едно място. Тя се разхождаше напред-назад пред голямата маса. Колкото повече чакаха, толкова по-разтревожена ставаше тя. Най-вече се притесняваше за Франсис Катрин. Дали приятелката ѝ нямаше да започне да ражда, докато двамата с Патрик бяха в плен? Милостиви боже, тя нямаше да е до нея, за да ѝ помогне.

Сърцето я заболя, заради Патрик. Със сигурност го спохождаха същите мисли.

Краченето ѝ явно изнерви воините на Маклейн до лудост. Един от тях се пресегна и я хвана. Тя бе прекалено изненада от смелостта му, за да реагира, докато мъжът не я стисна здраво в ръцете си.

Патрик изкрещя силно и хукна през залата. Дъглас се появи тичешком откъм входа. Джудит успя да се справи преди някой от мъжете да успее да ѝ помогне. Тя заби коляно в слабините на нетърпеливия воин. Той извика силно — от болка, отбеляза доволно тя — преди да се превие и да се срине на пода.

Тя бе истински доволна от себе си. Тогава Дъглас привлече вниманието ѝ. Той я сграбчи и я издърпа далеч от воина, търкалящ се по пода. Патрик не бе възпрепятстван от вързаните си зад гърба ръце. Използвайки рамото си, той избута Дъглас далеч от Джудит.

Дъглас се удари в каменната стена. Джудит залитна с него. Щеше да си разбие главата в стената, но Дъглас успя да протегне ръка и да я предпази.

Патрик отново опита да се хвърли върху него. Но Джудит бе още на пътя му. Дъглас я избута, когато се изправи пред брата на съпруга ѝ.

— Да не си посмял да го докоснеш — извика му Джудит. — Той е с вързани ръце, по дяволите. Ако искаш да удариш някой, удари мен.

— Стой настрана от това, Джудит — изкрещя Патрик.

— Достатъчно.

Викът дойде откъм входа. Всички се обърнаха, за да видят кой даде командата.

Леърд Маклейн стоеше пред вратата. Джудит цялата се вкамени при вида на грамадния мъж.

Ръцете на леърда бяха подпрени на хълбоците му и той се бе смръщил страховито.

— Изведете този воин навън — нареди той.

Дъглас кимна. Той помогна на воина, който Джудит бе съборила на земята, да се изправи и го бутна силно към изхода.

Баща му кимна доволен и влезе в залата. Той подмина Джудит, без дори да я погледне, и продължи към другия край на масата. Зае мястото си в стола с висока облегалка в центъра ѝ.

Една жена забързано влезе в залата. На вид бе с десет години по-възрастна от Джудит. Беше тъмнокоса, набита жена и имаше доста самодоволно изражение на лицето си. Тя се спря, за да измери Джудит с поглед, преди да продължи към масата. Джудит реши, че я мрази.

Вниманието ѝ отново се насочи към баща ѝ. Не искаше той да е красив. Но за нещастие бе точно такъв. Приличаше на Дъглас... и на нея, предположи тя, поклащайки глава. Кожата му, бе доста по-груба от тази на сина му, разбира се, и имаше дълбоки бръчки в ъглите на устата и очите. Кафявата му коса бе изпълнена със сиви нишки, които му придаваха достолепен вид.

Беше очевидно, че не знае коя е тя, но щом видя Греъм, на лицето му цъфна зла, грозна усмивка.

Дъглас тръгна към него. Джудит опита да го спъне, когато мина покрай нея, но той хвана ръката ѝ и я дръпна към себе си.

— Имам сватбен подарък за теб, татко — извика Дъглас. — Не съм сигурен, но имам предчувствието, че тази заядлива принадлежи на Иън Мейтлънд.

Младата жена го ритна, заради обидното име, с което я нарече. Тогава думите му отекнаха в ума ѝ.

Сватбен подарък за баща ѝ... не, не можеше да бъде. Сигурно не бе разбрала.

— Баща ти ще се жени, така ли?

Тя звучеше така, сякаш се давеше. Дъглас се обърна към нея.

— Да, ще се жени. Господи, задаваш прекалено много странни въпроси за пленница.

Коленете ѝ омекнаха. На Дъглас му се наложи да я хване. Господ ѝ бе свидетел, не знаеше дали може да поеме още изненади. Първо научи, че има брат, а сега, че баща ѝ е на път да стане двуженец.

— Той смята да се ожени за онази жена ли? — попита тя, сочейки към масата.

Дъглас кимна. Придружителката на леърда изглеждаше обидена.

— Разкарай я от тук — измуча тя. — Обижда ме.

Джудит направи крачка към жената. Дъглас стисна ръката ѝ. Тя си помисли, че може да ѝ счупи някоя кост. Проплака от болка и издърпа ръката си. Ръкавът на роклята ѝ се разпра.

Дъглас я гледаше ужасен. С тих шепот, който само тя можеше да чуе, ѝ каза:

— Не исках да те наранявам. Моля те, стой мирно. Няма да си направиш услуга, ако се биеш с мен.

Леърд Маклейн въздъхна шумно.

— Напусни — каза той на придружителката си. — Нямам нужда от намесата ти.

Тя не бързаше да се подчини. Погледна злобно към Джудит и я подмина. Младата жена не ѝ обърна внимание.

— По пътя се задава леърд Мейтлънд — изкрещя един воин откъм вратата.

Сърцето на Джудит спря да бие за миг. Иън бе тук.

— Колко мъже яздят с него? — извика Маклейн.

— Сам е — отвърна воинът. — Язди нагоре по хълма, без никаква защита, както пожелахте.

Леърд Маклейн се засмя.

— Момчето има кураж. Признавам му го — отбеляза той. — Обзалагам се, че не носи и никакви оръжия.

— Да, не носи — съгласи се воинът.

Джудит отчаяно искаше да изтича навън при съпруга си. И опита да направи точно това, но Дъглас я спря. Той стегна хватката си около вече насинената ѝ ръка и я дръпна по-близо към себе си.

— Не наранявай жената, Дъглас, без значение колко те провокира. Искам Иън, не жена му.

— В името на бога, умолявам ви, вслушайте се в разума, леърд Маклейн. Спрете това, преди да се е стигнало до кръвопролитие — чу се викът на отец Лаган откъм входа.

Джудит се обърна, точно когато свещеникът прекрачи прага.

Той влезе забързано и отиде при нея.

— Добре ли си, момиче?

Тя кимна.

— Отче, да не сте тук, за да чуете брачните клетви на леърд Маклейн?

— Да, Джудит — отвърна свещеника. — И за да му влея малко разум, преди да се е случило нещо непоправимо.

Джудит поклати глава и каза тихо:

— Обещавам ви, че сватба няма да има.

— Пусни я, Дъглас — нареди отец Лаган. — Виж какво си направил с ръката ѝ. Кожата ѝ вече започва да се подува и да посинява. Нараняваш я.

Дъглас веднага се подчини на командата на свещеника. Младата жена се възползва напълно от свободата си. Тя хукна към вратата. Дъглас я хвана през кръста и я довлече обратно, точно когато Иън влезе в залата.

Той дори не спря, за да прецени ситуацията, нито броя на противниците си насреща, а се насочи към Дъглас. Бе почти пред тях. Джудит видя изражението му и затвори очи. Иън щеше да убие човек. И бе сигурна, че мишената му е Дъглас.

— Пусни ме — прошепна тя. — Ще те убие, ако не го сториш.

Брат ѝ бе достатъчно умен, за да стори това, което му бе казала. Тя веднага хукна към Иън и се хвърли в ръцете му, заравяйки лице в гърдите му.

— Добре ли си? — попита я той. — Нараниха ли те?

Джудит можеше да почувства как съпругът ѝ целият трепери. Погледна нагоре към лицето му и осъзна, че тази реакция не е от страх, а от гняв.

— Никой не ме е наранил — каза му тя. — Държаха се много добре с мен, наистина.

Той кимна. Прегърна я силно и после нежно я избута зад гърба си.

Тръгна напред, за да се изправи пред врага си. Джудит го последва. На Греъм и Патрик също им бе позволено да се придвижат напред и те умишлено застанаха от двете страни на Джудит.

Двамата леърди се гледаха известно време, всеки преценявайки противника си. Маклейн пръв наруши мълчанието.

— Имаш много голям проблем, Иън Мейтлънд. Залових жена ти и не съм сигурен, че имам желанието да ти я върна. Опита да се съюзиш с Дънбар, докато ми изпращаше пратеник със същото предложение. Нима наистина смяташе, че можеш да играеш сам срещу всички ни?

— Ти си глупак, старче — заяви Иън с глас, треперещ от гняв. — Дънбар са тези, които играят игрички.

Маклейн блъсна с юмрук по масата.

— Аз се съюзих с Дънбар и ти наричаш мен глупак?

Иън дори не се впечатли.

— Да.

Леърд Маклейн пое дъх, за да възвърне част от контрола си и да прогони гнева. Той изкриви глава на една страна, докато гледаше към Иън. После я поклати.

— Умишлено ме предизвикваш — отбеляза той. — Чудя се защо. Всички знаят за историята на фамилните ми дела. Да, моят съюз с Дънбар вече звучи по-разумно. Трябва да знаеш, че втората братовчедка на леърд Дънбар се омъжи за брат ми. Да, съюзът ни бе скрепен от този брак, Иън Мейтлънд, а семейството е на първо място пред всичко останало. И ти ме наричаш глупак, задето съм лоялен? Прекалено умен си, за да ме провокираш умишлено да те убия. Имаш да губиш прекалено много. Каква е играта ти.

Иън не отговори достатъчно бързо.

— Тази жена съпруга ли ти е?

— Връзката ѝ с мен не те касае.

Маклейн се ухили.

— Може да я задържа и да я дам на някой от мъжете си — блъфира той, за да ядоса Иън достатъчно, че да изгуби хладнокръвието си. — Дъглас? Искаш ли я в леглото си?

— Да — извика Дъглас.

Всичко това ѝ дойде в повече. Двамата леърди бяха като бикове, които си блъскаха главите. Джудит застана до съпруга си.

— Няма да ме задържиш — извика тя.

Баща ѝ присви очи.

— Смелостта ти не ми допада — изрева той.

— Благодаря — изсумтя тя.

Иън за малко да се усмихне. Можеше да почувства как Джудит трепери. Но Маклейн нямаше ни най-малка представа колко е изплашена и това му достави удоволствие.

— Говориш като англичанка — отбеляза Маклейн. — И си толкова невежа, колкото и съпругът ти. Не осъзнаваш ли, че животът ти е заложен на карта? — Той не откъсваше поглед от нея. — Или може би смъртта на съпруга ти ще те зарадва?

Нито Джудит, нито Иън му отговориха. Търпението на Маклейн се изчерпа. Той се изправи и започна да крещи към Иън. Иън не реагира по никакъв начин на заплахите на врага си. Изражението му бе неразгадаемо, сякаш чертите му бяха изковани от камък. Истината бе, че той дори изглеждаше отегчен.

Щом приключи, леърда едва дишаше и лицето му бе силно зачервено.

— Имаш проблем — промърмори той. — Защото никой не ме нарича глупак. Никой. — Той се облегна назад в стола си, докато разсъждаваше на глас. — Само заради тази обида, ще те убия Иън.

— Не — изкрещя Джудит и направи крачка напред.

Иън хвана ръката ѝ и я спря.

Тя се обърна към съпруга си.

— Трябва да говоря с него — прошепна му. — Моля те, разбери ме.

Той я пусна. Джудит свали верижката от врата си и стисна пръстена в юмрук. След това бавно тръгна към баща си.

В залата бе тихо и всички чакаха да видят какво ще каже младата жена.

— Ти наистина залови съпругата на Иън — започна тя.

Маклейн изсумтя. Джудит разтвори пръсти и пръстенът падна на масата срещу леърда.

Маклейн просто гледаше към бижутото и измина доста време, преди да го вземе в ръка. Изненадата му бе повече от очевидна. Той я погледна, все още без да разбира какво става.

Джудит си пое дълбоко дъх.

— Да, ти залови съпругата на Иън — повтори тя. — Но той се ожени за дъщеря ти.

ГЛАВА 14

Баща ѝ реагира така, сякаш бяха забили острие в гърдите му. Размърда се напред-назад, седна на ръба на стола си, после отново се облегна на възглавниците. Изглеждаше бесен и отказваше да повярва на очите си. Поклати глава в отрицание. Джудит само кимна леко.

— Как се сдоби с този пръстен?

— От майка ми. Тя го е откраднала от теб.

— Как се казва майка ти? — попита той с напрегнат глас.

Джудит му отговори напълно спокойно. Дъглас се спусна напред и застана от дясната ѝ страна. Баща им ги огледа, местейки поглед от единия към другия и обратно. Приликата беше очевидна. Най-сетне допусна, че бе възможно.

— Мили боже...

— Татко, прилоша ли ти?

Леърд Маклейн не отговори на сина си. Иън се приближи и застана отляво на Джудит. Ръката му докосна нейната. Тя не знаеше дали гледа към нея, или не. Страхуваше се да го погледне, тъй като бе убедена, че щеше да ѝ е много ядосан.

— Татко, какво ти става, по дяволите? — попита Дъглас. — Изглеждаш така, сякаш си видял самия дявол.

Явно Дъглас не бе доловил онова, което Джудит бе прошепнала. Иън мълчеше и тя предположи, че и той не бе чул нищо.

Джудит бе решена да се договори с баща си. В замяна на това, че нямаше да спомене първата му жена, той трябваше да пусне Иън и останалите да се приберат у дома. Щом искаше да се ожени повторно, нека го стори. Тя нямаше да се меси.

— Защо си ме изоставил?

Цялата потрепери. Не възнамеряваше да му зададе този въпрос. Какво я интересуваше дали я е искал, или не? Звучеше като объркано малко момиченце, за бога.

— Не съм знаел — отвърна той и замислено прокара пръсти през косата си. — Заклех се никога да не се върна в Англия. Тя знаеше, че

няма да наруша обещанието си. След като умря, никога не съм се замислял. Забравих за миналото си.

Джудит пристъпи напред към масата. Наведе се по-близо и прошепна:

— Тя не е мъртва.

— Милостиви боже...

— Ако искаш да се ожениш отново, няма да кажа на отец Лаган, че вече имаш съпруга — добави младата жена. — Но трябва да позволиш на Мейтлънд да си тръгнат.

Не изчака обещанието му, но отстъпи назад, за да увеличи разстоянието помежду им.

Леърд Маклейн не смяташе, че би могъл да понесе повече изненади. Все още бе зашеметен от истината, която току-що му бе поднесена.

— Татко, какво ти е?

Възрастният мъж опита да се отърси от вцепенението. Обърна се към сина си:

— Имаш сестра — каза той с пресипнал от възмущение глас.

— Нима?

— Да.

— Къде е тя сега?

— Стои до теб.

Дъглас се обърна към Джудит. Тя го погледна. На брат ѝ му трябваше малко време, за да приеме новината. Не изглеждаше много щастлив. Всъщност беше ужасен.

— Не те искам в леглото си — измънка той. Дори успя да се усмихне леко. — Не се учудвам, че беше толкова отвратена, когато се опитах да...

Не довърши мисълта си, тъй като забеляза как го гледаше мъжът от другата ѝ страна. Иън го попита с тих глас:

— Какво точно си се опитал да ѝ сториш, Дъглас?

Усмивката на брат ѝ замръзна.

— Не знаех, че ти е съпруга, Мейтлънд — оправда се той. — И ни най-малко съм очаквал да се окаже, че съм се опитвал да целуна сестра си.

Иън не се интересуваше от извиненията. Пресегна се зад раменете на Джудит, сграбчи Дъглас за врата и го запрати назад с

лекота.

Бащата ѝ не реагира по никакъв начин на проснатия в краката му син. Вниманието му бе насочено към дъщерята.

— Радвам се, че не приличаш на нея.

Тя не отвърна на коментара.

Маклейн въздъхна тежко.

— Успя ли да те настрои срещу мен? — попита той.

Джудит се изненада от въпроса. Поклати глава.

— Казаха ми, че баща ми е загинал, бранейки Англия от неверниците. И че е барон.

— Значи си живяла с нея през цялото време?

— Не. Първите четири години живях с леля Милисънт и чичо Хърбърт. Милисънт е сестра на майка ми — добави младата жена.

— Защо не си живяла с майка си?

— Тя не можеше да ме понася. Дълго време си мислех, че е заради това, че ѝ напомням за човека, когото е обичала. Когато станах на единадесет, разбрах истината. Мразела ме е, защото съм била част от теб.

— И когато разбра истината?

— Казаха ми, че си прогонил майка ми, знаел си, че вече ме е носила в себе си, и не си ни искал.

— Лъжи — прошепна той, клатейки глава. — Никога не съм знаел за теб. Бог ми е свидетел, не съм знаел.

Джудит не реагира по никакъв начин на пламенната му реч.

— Само ни позволи да се приберем у дома и няма да кажа на свещеника, че имаш жена — повтори тя.

Баща ѝ поклати глава.

— Не, няма да се женя повторно. Твърде стар съм за такъв грях пред бога. Стига ми да оставя нещата такива каквито са.

После се обърна към Иън.

— Знаеше ли, че съм баща на Джудит, когато се ожени за нея?

— Да.

Джудит ахна, ала бързо се отърси от изненадата. Иън явно лъжеше леърда — по-късно, когато останеха насаме, щеше да разбере причината да го стори. Ако изобщо ѝ проговореше отново. Все още не можеше да го погледне в очите. Искаше да заплаче от срам за това, че не му се бе доверила дотолкова, че да му каже истината.

— Тогава защо поиска съюз с Дънбар? — попита Маклейн. — Или копелето ме излъга?

— Дънбар първи започнаха преговорите — обясни Иън. — Срегнах се с леърда им на неутрална земя, за да обсъдим възможността за съюз, но това беше преди да разбере, че съпругата ми е твоя дъщеря.

— И когато разбра?

Иън сви рамене.

— Тогава вече знаех каква е играта на Дънбар. Знаех, че не можеше да им се вярва. И ти изпратих Рамзи.

— Ожени се за дъщеря ми заради това, че аз съм ѝ баща?

— Да.

Възрастният леърд бе доволен от откровеността на Иън.

— Държиш ли се добре с нея?

Иън не отговори. Джудит реши, че тя трябва да го стори.

— Много е мил. Не бих останала с него, ако не беше така.

Баща ѝ се усмихна.

— Духовита си. Това ми харесва.

Младата жена не му благодари за комплимента. Само допреди пет минути смяташе, че смелостта ѝ не му се понрави. Противоречеше си и милите му думи никога нямаше да облекчат болката ѝ.

Забеляза, че очите на баща ѝ се насълзиха. Нямаше представа защо.

— Кога разбра за мен? — попита Дъглас. — От единадесет годишна ли знаеш, че имаш по-голям брат?

Джудит едва не изгуби самообладание. Предателството на майка ѝ изведнъж я завладя.

— Не знаех за теб... до днес — прошепна. — Тя не е казвала на никой.

Дъглас сви рамене, опитвайки да се държи така, сякаш не го беше грижа, но Джудит забеляза уязвимостта му.

— Бъди благодарен, че те е оставила тук. Имал си по-голям късмет.

Брат ѝ се трогна от загрижеността ѝ за чувствата му. Прочисти гърло, за да успокои напрежението и каза:

— Щях да се грижа за теб, както би трябвало да постъпи по-големият брат, Джудит.

Тя кимна и бе готова да му каже, че вярва на думите му, но баща им привлече вниманието ѝ.

— Искам да останеш при нас с Дъглас за известно време.

— Не — възпротиви се Иън. — Джудит, излез и ме изчакай. Трябва да обсъдя нещо с баща ти.

Тя не се поколеба. Обърна се и тръгна към вратата. Леърд Маклейн я погледа известно време и се изправи колебливо. Беше се втренчил в гърба ѝ.

— Никога не бих нарушил обещанието си и не бих отишъл в Англия. Със сигурност не бих се върнал за съпругата си — повиши глас той.

Джудит продължи да се отдалечава от баща си. Трепереше толкова силно, че се страхуваше, да не се подкосят краката ѝ. Само да излезеше отвън...

— Не бих се върнал заради земя или титла, нито пък заради цялото злато на Англия.

Тя беше прекосила залата, когато той изкрещя:

— Джудит Мейтлънд!

Спря и се обърна бавно. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Не им обърна внимание. Беше вкопчила една в друга ръцете си, за да не си личи, че трепереха.

— Бих нарушил обещанието си заради дъщеря ми — извика баща ѝ. — О, да, щях да се върна в Англия заради теб.

Тя си пое дълбоко дъх и кимна. Ужасно ѝ се искаше да му повярва, но знаеше, че ѝ трябва време, за да разграничи лъжата от истината.

Греъм стоеше в основата на стълбите, водещи към входа. Двама воини висяха като стражи зад него. Погледът ѝ срещна този на старейшината. Изражението му спря дъха ѝ. Ядът и презрението му бяха толкова явни, че се почувства така, сякаш Греъм я бе заплюл.

Беше убедена, че ще ѝ прилошее. Изтича навън, прекоси двора и продължи към уединението на дърветата. Не спря да тича, докато не остана без дъх. После се строполи на земята и избухна в силни ридания.

Джудит бе толкова обърквана. Дали баща ѝ ѝ бе казал истината? Ако е знаел за нея, щеше ли да я потърси? Щеше ли да бъде способен да я обича?

О, боже, изгубените години, лъжите, самотата. Вече бе твърде късно. Беше казала коя е и Греъм ѝ показа само с един презрителен поглед, че е изгубила всичко. Тя беше чужда отново. Беше ли изгубила и Иън?

Той знаеше, че тя се нуждае от него сега. Мислеше, че я е обидил с признанието, че се е оженил за нея заради това, че е Маклейн. Искаше да отиде при нея, разбира се, но трябваше да се разбере с баща ѝ. Безопасността ѝ бе по-важна от чувствата ѝ.

— Използвал си дъщеря ми, за да се добереш до мен, нали? — попита леърд Маклейн. Опита се да звучи разгневен, но не успя. Въздъхна. — Истината е, че аз сигурно щях да сторя същото, ако бях на твоето място.

Самообладанието на Иън се изпари. Пресегна се през масата, сграбчи бащата на Джудит за раменете и го вдигна във въздуха. Дъглас се втурна да се притече на помощ на баща си. Иън го запрати назад с опакото на юмрука си.

— Ожених се за Джудит, за да я предпазя от теб, копеле такова — изрева той и блъсна Маклейн обратно на стола му. — Сега ще постигнем някакво разбирателство или, кълна се в бог, ще те убия.

Леърд Маклейн вдигна ръка, за да спре воините си, които се спуснаха към Иън.

— Всички да излязат — изкрещя им той. — Това е между мен и леърд Мейтлънд. Дъглас, ти можеш да останеш.

— Патрик остава също — нареди Иън.

— Аз оставам — извика Греъм.

— Както искаш — съгласи се Маклейн с изтощен глас. Изчака, докато воините излязоха, и се изправи срещу Иън. — Защо смяташ, че трябва да я защитаваш от мен? Аз съм ѝ баща.

— Знаеш много добре защо, по дяволите — отвърна Иън. — Щеше да я омъжиш за Дънбар. Не можеш да го позволиш.

Леърд Маклейн не се възпротиви при споменаването на тази вероятност, тъй като бе истина. Вероятно щеше да го стори, за да заздрави съюза им.

— Щях първо да поискам разрешението ѝ — измърмори той. Отново седна на стола си. — Мили боже, толкова е трудно да го

осъзная. Имам дъщеря.

— И съпруга — напомни му Иън.

Лицето на Маклейн посърна.

— Да, и съпруга — съгласи се той. — Тя ме напусна — поясни. — Беше под предлог, че иска да отиде до Англия, за да посети болния си брат. Знаех, че не възнамерява да се върне. Бях доволен, че ще се отърва от нея. Поисках да отпразнувам новината, когато разбрах, че е умряла. Дори и да е грях, не го крия. Не познавах друга жена като нея. Нито преди да я срещна, нито след това. Тя нямаше съвест. Живееше за собственото си удоволствие, без нищо друго да я интересува. Беше толкова жестока към сина си, че се налагаше да прекарвам повече от дните си, защитавайки го от собствената му майка.

— Джудит не е имала никой, който да я защитава.

— Осъзнавам това — отвърна Маклейн. Изведнъж изглеждаше много състарен. — Каза, че е живяла с леля си през първите четири години. Какво се е случило после? С майка си ли е живяла? А братът на съпругата ми? Пияницата? — попита Маклейн.

— И той е живял с тях. Лелята и чичото се опитали да се грижат за Джудит. Живеела с тях шест месеца от годината, а през останалото време е била в Ада.

— Странно споразумение — каза Маклейн. — Никога не бих могъл да ѝ се отплатя за това. Никога... — Гласът му се разтрепери. Престори се, че кашля и продължи. — Ще получиш съюза ни, Иън, ако все още го искаш. Дънбар ще се възпротивят, разбира се, но лесно ще ги принудим да се държат прилично, тъй като ще са приклучени между нас. Имам само една молба.

— Каква е тя?

— Искам Джудит да остане тук за малко. Бих искал да я опозная.

Иън вече клатеше глава, преди Маклейн да успее да довърши молбата си.

— Съпругата ми ще остане с мен.

— Ще ѝ позволяваш ли да ни посещава от време на време?

— Ако тя самата пожелае — противопостави се Иън. — Не бих я накарал насила.

— Но ти няма да я спреш, нали?

— Няма — отстъпи Иън. — Ако тя пожелае да се срещнете отново, сам ще я доведе.

— Иън Мейтлънд, даваш обещания, без да имаш право — заяви Греъм, който почти крещеше. — Съветът ще реши дали да има съюз, не ти.

Иън се обърна към Греъм.

— Ще обсъждаме това по-късно — заповяда той.

— Трябва да си благодарен, че дъщеря ми проговори навреме — изкрещя Маклейн. Изправи се, подпря ръце на масата и се наведе напред. — Спаси жалкия ти задник, Греъм, ръцете ме сърбят от години да те разкъсам на парчета. Може и да го сторя, ако разбере, че не се държиш добре с Джудит. — Направи пауза, за да отпрати кръвнишки поглед към врага си и продължи: — Видях изражението ти, когато чу, че е Маклейн. Не ти понесе, нали? Сигурно доста те е подразнил фактът, че твоят леърд се е оженил за дъщеря ми. Няма значение — изрева Маклейн. — Ако я нараниш, кълна се в бог, ще те убия с голи ръце.

— Татко, ами ако Джудит иска да остане тук, с нас — попита Дъглас. — Може да не иска да тръгне с Иън. Трябва да я попиташ.

Иън не се впечатли от внезапната братска загриженост, обзела Дъглас.

— Тя идва с мен.

Дъглас не се предаваше.

— Ще му позволиш ли да я отведе, ако тя не иска?

— Да му позволя? — Маклейн се усмихна за първи път. — Изглежда, че Иън ще постъпи така, както си пожелае.

След което се обърна към Иън:

— Може би си започнал като си намислил хитър план, но си се влюбил в нея по някое време, нали?

Иън отказа да му отговори. Дъглас обаче не се отказваше.

— Обичаш ли Джудит?

Иън въздъхна тежко. Братът на Джудит очевидно бе голям досадник.

— Наистина ли смяташ, че ще се ожения за една Маклейн, ако не я обичах?

Леърд Маклейн се изсмя гърлено.

— Добре дошъл в семейството, синко.

Иън завари Джудит, подпряна на едно дърво, встрани от пътя и доста надалеч от крепостта. Лунната светлина беше достатъчно ярка, за да може да види колко бледо бе лицето ѝ.

— Джудит, време е да се прибираме у дома.

— Да, разбира се.

Тя не се помръдна и той я приближи. Когато го погледна, видя, че е плакала.

— Добре ли си? — попита я загрижен. — Знам, че ти беше трудно.

Очите ѝ се изпълниха отново със сълзи.

— Баща ми излъга ли ме, или ми каза истината? Толкова много лъжа има в миналото ми, че вече не мога да различа едното от другото. Но в крайна сметка няма значение, нали? Ако вярвам, че баща ми би се върнал за мен, ако знаеше, това ще компенсира изгубените години.

— Смятам, че е от значение за теб — продължи Иън. — И смятам, че ти каза истината. Ако е знаел, щеше да дойде до Англия, за да те вземе.

Съпругата му се отмести от дървото и изправи рамене.

— Сигурно си ми много ядосан. Трябваше да ти кажа кой е баща ми.

— Джудит...

Тя го прекъсна.

— Страхувах се, че няма да ме искаш, като научиш истината. — Младата жена най-после разбра, че Иън не ѝ беше ядосан. — Защо не си разстроен? Новината сигурно те е поразила. И защо излъга баща ми?

— Кога съм го излъгал?

— Когато му каза, че си знаел, че съм му дъщеря.

— Не съм лъгал. Знаех, преди да се оженя за теб.

— Няма как да си знаел — проплака тя.

— Ще го обсъдим по-късно. След като се приберем у дома.

Джудит поклати глава. Искаше да говорят сега. Почувства се така, сякаш целият ѝ свят бе рухнал.

— Ако си знаел... защо тогава се ожени за мен?

Той се протегна, но тя отстъпи назад.

— Джудит, няма да обсъждам това сега.

Господи, колко спокоен и разумен звучеше.

— Ти ме използва.

— Предпазих те.

— Искал си съюза. Това е причината, поради която си се оженил за мен. А аз си мислех, че след като няма какво да получиш в замяна, сигурно наистина искаш мен, че ти... — Гласът ѝ заглъхна в ридания. Гадеше ѝ се от истината, едва не се преви на две. Отстъпи още една крачка назад. Наивността ѝ я караше да се ядосва още повече на себе си. — Такава глупачка съм — изкрещя. — Наистина бях започнала да вярвам, че мога да живея тук. Че ще бъде приета и няма да има значение коя е майка ми или кой е баща ми...

Пое си дъх и опита да се успокои.

— Сама съм си виновна, за тези глупави мисли. Никога няма да бъде приета тук. Няма да се прибера у дома с теб, Иън. Никога.

— Не ми повишавай тон — нареди ѝ той със смразяващо тих глас. — И ще се прибереш с мен. Сега.

Придвижи се със скоростта на светкавица. Тя не можа да реагира и да избяга. Хвана я за ръцете и я повлече надолу по пътеката, преди да успее да се съпротиви.

Джудит опита да се измъкне, но си спомни за Франсис Катрин. Приятелката ѝ се нуждаеше от нея.

Иън спря.

— Да не си посмяла да се разплачеш.

— Ти разби сърцето ми.

— Ще поправа това по-късно.

Тя едва не избухна в сълзи. Воините, които се насъбраха в двора промениха решението ѝ. Изправи рамене и застана до съпруга си, решена да не се посрами пред останалите Маклейн.

Греъм и Патрик вече бяха възседнали конете си и бяха готови да тръгнат. Иън не позволи на Джудит да язди сама. Подаде юздите на жребеца ѝ на брат си, обърна се и я качи на своя. Метна се зад нея, положи я в скута си и поведе останалите. Минаха покрай Греъм. Щом погледите им се срещнаха, той се извърна. Тя наведе глава, сви отчаяно ръце и опита с всички сили да не издаде чувствата си. Не искаше никой от тях да узнае, че бе наранена.

Иън забеляза как Греъм засегна съпругата му. Толкова се раздразни, че едва запази самообладание. Джудит се изпъна в ръцете му. Той я придърпа към гърдите си, наведе се над нея и ѝ прошепна:

— Ние с теб си принадлежим един на друг, Джудит. Нищо друго няма значение. Запомни това.

Той не бе осъзнал, колко значими бяха тези думи, докато не ги изрече. Напрежението в гърдите ѝ намаля. Любовта му към нея го караше да си мисли, че може да покори света. Нямаше проблем, който да не можеха да посрещнат, стига само да бяха заедно. Спомни си как му беше казала, че иска да може да споделя всяка грижа с него. И че той също трябвало да споделя своите грижи с нея. Тогава Иън се бе присмял на идеята, защото вярваше, че само и единствено той трябваше да взема всяко решение, да разрешава всеки проблем, да издава всяка заповед. Нейната задача бе само да му каже кое не е наред и той щеше да се погрижи за останалото.

Беше истинско чудо, че тя го обича и той изобщо не можеше да си обясни защо. Убеден бе, че не го заслужава. Почти се усмихна, тъй като — заслужаваше, или не — сърцето ѝ му принадлежеше. И никога нямаше да я изгуби. Никога.

Сякаш беше изказал мислите си на глас, тъй като Джудит изведнъж каза:

— Няма да живея с мъж, който не ме обича.

Беше подготвена за гняв и тайничко се надяваше на разкаяние. Не получи нито едно от двете.

— Добре — съгласи се той.

Тя се извърна. Иън знаеше, че не е в състояние да го изслуша. Утре щеше да е по-подходящо време за обяснения.

— Затвори очи и си почивай — нареди ѝ той. — Изтощена си.

Беше готова да го послуша, когато забеляза нещо в тъмнината. Стегна се и го сграбчи за ръката. Дърветата около тях сякаш се съживиха. Сенки се прокрадваха на лунната светлина.

Бяха воители от клана Мейтлънд. Толкова много на брой, че не успя да ги преброи. Бяха облечени като за битка. Рамзи бе начело. Приблужи се напред и зачака Иън да му каже, какво се бе случило.

Съпругът ѝ не бе дошъл сам, в крайна сметка. Воините му явно са чакали командата му, за да се впуснат в битка. Джудит бе благодарна, че успя да предотврати война и се зачуди колко ли живота щяха да бъдат погубени, ако бе замълчала.

Не проговори на съпруга си, докато не се прибраха. Каза му, че не иска да споделя леглото си с него. Той я вдигна и я занесе в

спалнята. Тя беше твърде уморена, за да се съпротивлява. Заспа преди Иън да успее да я съблече.

Не можа да я остави сама. Държа я в ръцете си, милва я, целува я и рано, преди изгрев прави любов с нея.

Тя беше твърде сънена, за да се възпротиви, а след това твърде погълната от страстта му, за да го спре. Устата му бе толкова гореща. Ръцете му галеха бедрата ѝ, разтваряйки ги внимателно. Пръстите му проникваха във влажната ѝ нежност, докато езикът му превземаше устните ѝ. Еротичната игра я накара да стене от удоволствие. Движеше се неспирно срещу него. Това бе знак за разрешението, от което се нуждаеше. Настани се между краката ѝ и проникна дълбоко в нея. Тя се изви и обхвана врата му с ръце, за да го придърпа по-близо към себе си. Тласъците му бяха бавни, и отривисти. Сладкото мъчение я влудяваше. Стегна крака около него и повдигна ханша си по-енергично, за да го накара да забърза темпото.

Свършиха заедно. Той изръмжа гърлено и се стовари върху нея. Тя го прегърна силно, докато вълните на екстаза опустошаваха тялото ѝ, а после заплака сгушена в него.

След като се разплака, не можа да спре. Той се отърколи настрана, притисна я към себе си, като ѝ нашепваше мили думи, докато накрая не я успокои напълно и не се увери, че е заспала отново. Иън затвори очи и стори същото.

На следващата сутрин излезе от спалнята цял час преди Джудит да се събуди. Икономката се качи горе, за да я повика, почука тихо на вратата и извика името ѝ.

Джудит току-що се бе облякла. Носеше бледорозова рокля. По нейно настояване, Хелън се втурна в спалнята. Погледна към Джудит и спря:

— Не носиш плейда? — изрече бързо тя.

— Не — отвърна ѝ Джудит, без да поясни. — За какво искаше да говориш с мен.

— Старейшините...

— Да? — подкани я Джудит, след като Хелън не продължи.

— Чакат те в залата, искат да говорят с теб. Вярно ли е? Наистина ли баща ти е... — Хелън сякаш не можеше да изрече името.

Джудит се смили над нея.

— Леърд Маклейн ми е баща.

— Не слизай долу — извика по-възрастната жена и започна да кърши ръце от вълнение. — Струваш ми се ужасно бледа. Върни се обратно в леглото. Ще им кажа, че си болна.

Джудит поклати глава.

— Не мога да се крия тук — отвърна тя. Погледна към вратата и се спря. — Съветът не нарушава ли едно от най-свещените си правила, като се обръща директно към мен по важен въпрос?

Хелън кимна.

— Сигурно са твърде ядосани да мислят за правила в момента. Освен това, вече позволиха на жена да се изправи пред тях. Твоята Франсис Катрин. Седмици наред се говореше за този случай.

Джудит се усмихна.

— Франсис Катрин ми каза, че са се опитали да я принудят да се откаже и да не ме повика. Сигурно искат да ѝ извият врата. Погледни само колко неприятности създадох.

Хелън поклати глава.

— Няма такова нещо.

Джудит я потупа по ръката.

— Съпругът ми чака ли ме наред със старейшините?

Хелън отново поклати глава. Едва сдържаше емоциите си. Гласът ѝ трепереше, докато отговаряше на господарката си.

— Той идва насам от дома на брат си. Греъм изпрати съобщение за него. Нали няма да те отпратят?

— Баща ми е техен враг — напомни ѝ Джудит. — Не мога да си представя защо биха ми позволили да остана.

— Но нашият леърд ти е съпруг — прошепна Хелън. — Със сигурност...

Джудит не искаше да говорят за Иън. Помощничката ѝ се разстройваше. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. Джудит съжаляваше, че е причината за това безпокойство, но не знаеше как да я успокои. Не можеше да ѝ каже, че всичко ще е наред, тъй като това би било нелепа лъжа.

— Ще преживея и това — отвърна тя. — Ти също. — Насили се да се усмихне, оципа бузите си, за да им придаде малко цвят, и излезе от стаята.

Иън влезе вътре, тъкмо когато съпругата му слизаше по стълбите. Успокои се като я видя. Тя не знаеше какво означава всичко

това.

— Искам да поговоря с теб, Иън. Искам да ти кажа нещо.

— Не сега, Джудит. Няма време.

— Искам да намериш време — настоя младата жена.

— Франсис Катрин се нуждае от теб, съпруго.

Цялото ѝ изражение се промени. Изтича по стълбите.

— Бебето ли?

Иън кимна.

— Хелън? — извика Джудит.

— Чух, милейди. Само да си събера нещата и ще те последвам.

Джудит хвана Иън за ръка. Осъзна какво е сторила и го пусна.

Той я задържа. Обърна се, отвори вратата и я издърпа навън.

Старейшините се бяха скупчили на групичка пред масата до камината. Иън се държеше така, сякаш ги нямаше там.

— Кога започнаха болките? — попита Джудит.

— Патрик не каза. Толкова е притеснен, че не може да отрони една смислена дума.

Иън не преувеличаваше. Съпругът на Франсис Катрин стоеше на прага.

— Тя иска да извикам свещеника — измърмори той, щом ги видя. — Милостиви боже, аз съм виновен за всичко.

Джудит не знаеше какво да му отговори. Иън поклати глава.

— Стегни се, Патрик — нареди му той. — Не ѝ помагаш, като се държиш така.

— Вината е моя, казвам ти. — Патрик шептеше измъчено.

— По дяволите — измърмори Иън. — Разбира се, че вината е твоя. Ти я вкара в леглото си...

— Не е това — прекъсна го Патрик.

— Кое е тогава? — попита Иън, щом брат му не понечи да му обясни.

— Аз причиних раждането. Говорехме си за бащата на Джудит и тя ми каза, че е знаела от години. Малко се ядосах, че не ми е казала и мисля, че ѝ повиших тон.

Патрик препречваше пътя на Джудит по невнимание, докато признаваше греха си пред брат му. Джудит най-сетне го избута от пътя си и се втурна вътре.

Спря незабавно, щом зърна Франсис Катрин. Приятелката ѝ седеше на масата и решише косата си. Изглеждаше невероятно спокойна. Дори си тананикаше.

Франсис Катрин ѝ се усмихна и я прикани да затвори вратата.

— Подай ми тази панделка — помоли тя. — Розовата, до леглото, ако обичаш.

Джудит изпълни молбата. Осъзна, че ръцете ѝ трепереха.

— Как се чувстваш Франсис Катрин? — попита, шепнейки разтревожено.

— Чудесно, благодаря.

Джудит се загледа в приятелката си.

— Боли ли те или само се преструваш?

— Ако не сега, то след малко — отвърна Франсис Катрин.

Джудит се приближи до масата и се стовари на стола отсреща. Пое си дълбоко дъх, в опит да успокои лудо биещото си сърце, и попита, какъв по дяволите, бе този нелогичен отговор.

Франсис Катрин поясни с удоволствие.

— Боли ме — каза тя. — Но ако не ме болеше, щях да се престоря само за да подразня Патрик. Напускам го, Джудит. Никой мъж няма да ми крещи така, пък било то и съпругът ми. Може да ми помогнеш да опаковам багажа си.

Джудит прихна да се смее.

— Сега ли искаш да си тръгнеш, или след като се роди бебето?

Приятелката ѝ се усмихна.

— След като се роди — каза тя. — Изобщо не ме е страх — добави шепнешком и отклони темата. — Не е ли странно? През цялата си бременност бях толкова уплашена, но сега изобщо не ме е страх.

— Защо тогава искаш да доведат свещеника?

— За да създам работа на Патрик.

Джудит не ѝ повярва.

— Искала си да изплашиш Патрик, нали?

— Това също.

— Криеш лош характер в себе си, Франсис Катрин — укори я Джудит. — Съзнателно да искаш да изплашиш съпруга си. Трябва веднага да го извикаш и да му поискаш прошка.

— Ще го сторя — обеща приятелката ѝ. — Ужасно ли беше за теб?

Тя сменяше темите толкова рязко, че Джудит имаше нужда от време, за да реагира.

— Баща ми е симпатичен мъж — отбеляза тя.

— Заплю ли го в лицето?

— Не.

— Разкажи какво се случи — настоя Катрин.

Джудит се усмихна.

— Няма да ти кажа нищо, докато не говориш със съпруга си. Не го ли чуваш отвън, толкова е притеснен. Засрами се, Катрин.

Внезапна болка обзе приятелката ѝ. Тя изпусна четката за коса и се вкопчи в ръката на Джудит. Дишаше тежко, след края на контракцията. Джудит преброи наум колко секунди продължи болката.

— Тази беше малко по-силна от предишната — прошепна Франсис Катрин. — Все още не са на често. Попий потта ми, Джудит, и кажи на Патрик да влезе. Готова съм да чуя извинението му.

Джудит побърза да го извика. Изчака отвън, за да осигури уединение на двойката. Иън седеше на каменния бордюр и я наблюдаваше.

— Никога не бях виждал брат ми толкова неконтролируем — отбеляза той.

— Обича съпругата си и се притеснява за нея.

Иън сви рамене.

— И аз те обичам, но съм убеден, че няма да се държа като Патрик, когато раждаш сина ми или дъщеря ми.

Изрече думите толкова внимателно и естествено, че дори успя да я изненада.

— Какво каза?

Позволи ѝ да забележи раздразнението му.

— Казах, че няма да загубя контрол като Патрик...

— Преди това — прекъсна го тя. — Каза, че ме обичаш. Прозвуча така, сякаш наистина го мислиш.

— Винаги съм бил искрен. Знаеш го много добре. Джудит, колко време мислиш, че ще трае раждането?

Младата жена пренебрегна въпроса.

— Не ме обичаш — заяви категорично тя. — Бях жертвата, която трябваше да направиш, за да получиш съюза. — Не му позволи да ѝ

отговори. — Пръстенът ме издаде, нали? Същият като на Дъглас е и ти го разпозна.

— Пръстенът ми беше познат, но ми отне доста време, за да се досетя къде го бях виждал.

— Кога точно си спомни?

— Когато бяхме на гробището. После Патрик чул, как питаш съпругата му, какво мисли, че ще направя, ако разбере, че Маклейн е баща ти. Веднага ми каза, разбира се, но аз вече знаех.

Джудит поклати глава.

— Не разбирам — призна му. — Щом е знаел, защо се е ядосал на Франсис Катрин?

— Защото не му се е доверила.

— Значи веднага, щом разбра кой е баща ми, се ожени за мен.

— Точно така, по дяволите — потвърди той. Изправи се и я придърпа в ръцете си. — Без цветя — прошепна. — Съжалявам. Безопасността ти ми е по-важна. Нямах време да го направя както трябва.

Мили боже, така й се искаше да му вярва.

— Не трябваше да се жениш за мен, за да ме защитиш.

— Напротив. Беше въпрос на време, преди някой от старейшините да забележи пръстена. Щяха да го разпознаят веднага.

— Бях готова да го изхвърля.

Иън въздъхна.

— Нямах да го направиш. Твърде добро сърце имаш, за да погубиш единствената връзка с мъжа, който те е създал.

Джудит се отказа да спори.

— Ти не го харесваш, нали?

— Баща ти ли?

— Да.

— Разбира се, че не го харесвам. Той е истинско копеле. Но също така е и твой баща и след като знаех, че ще те запазя за себе си, изпратих Рамзи, да договори съюз с него. Щеше да е много по-добре, ако го сторех с Дънбар. Земите им граничат с нашите, но Маклейн е твой баща и ти имаш пълното право да се върнеш при него... ако пожелаеш.

— Но нали нямаш доверие на Маклейн?

— Така е. Но не вярвам много и на Дънбар.

— Харесваш ли Дъглас?

— Не особено?

Тя намери откровеността му за забавна.

— Ти не харесваш никой, нали?

— Харесвам теб — усмихна ѝ се нежно той.

Винаги, когато я погледнеше по този начин, дъхът ѝ секваше. Джудит трябваше да си наложи, да се съсредоточи върху разговора. Насочи поглед към гърдите му.

— Защо бе толкова наложително да правиш съюз, с който и да било от клановете? Преди винаги сте странили от останалите.

— Леърд Дънбар е стар, изтощен, и въпреки това не искаше да предаде длъжността на по-млад воин. Когато чух, че преговаря с Маклейн, се опитах да се намеся, преди да сключат съюз. Дънбар ведно с Маклейн щяха да станат непобедими. Можеше да се окаже сериозен проблем.

— Защо не ми обясни всичко това?

— Току-що го направих.

И двамата знаеха, че увърта.

— Защо не ми каза по-рано? — настоя тя.

— Беше ми трудно — призна най-сетне той. — Никога не съм обсъждал тревогите си с друг, освен с Патрик.

— Нито дори с Греъм?

— Не.

Джудит отстъпи назад и го погледна в очите.

— Кое те накара да промениш мнението си?

— Ти. И Франсис Катрин.

— Не разбирам.

Иън я хвана за ръка, накара я да седне на каменната ограда и се настани до нея.

— В началото не разбирах връзката между вас двете. Изглежда си имахте пълно доверие.

— Наистина си вярваме безусловно — потвърди съпругата му.

Той кимна.

— Тя не бе казала на никой кой е баща ти и ти не се притесняваше, че ще го стори.

Иън сякаш премисляше нещо. Гласът му затихна, стана колеблив:

— Даде ѝ оръжие, което можеше да използва срещу теб. Един мъж никога не би направил такова нещо.

— Някои биха.

— Аз не бих — призна си той. — Докато не срещнах теб, не вярвах в съществуването на такова доверие.

Иън се изправи изведнъж. Сключи ръце зад гърба си и се обърна към нея.

— Ти ми показа, че може да се довериш напълно на приятел. Искам същото, Джудит. Каза ми, че ми вярваш. Ако ми вярваш с цялото си сърце, ще приемеш безусловно, че когато ти казвам, че те обичам, наистина го мисля. Само тогава неувереността, страха и болката ще изчезнат.

Джудит бе навела ниско глава. Осъзна, че ѝ казва истината.

— Не ти вярвах достатъчно, за да ти кажа кой е баща ми — призна му шепнешком. — Но все някога щях да го сторя. Страхувах се, че ако научиш, повече няма да ме искаш.

— Ако ми вярваше достатъчно.

Тя кимна.

— Опитах се, точно преди венчавката... Защо не ми позволи да ти кажа?

— Бях отчаян да те защита и единственият начин бе като те направя своя съпруга. Съветът нямаше да го допусне, ако научеха, че Маклейн ти е баща. Щяха да се възползват от това, за да го унищожат.

— Ако бях оставила пръстена си в Англия, нищо от това нямаше...

Той не ѝ позволи да довърши.

— Тайните излизат найаве, рано или късно. Твърде много хора са знаели истината. Роднините ти в Англия можеше да посетят Маклейн, за да поискат помощта му и да те върнат обратно — той сви рамене. — Все още може да го сторят. — Но не изглеждаше особено притеснен от факта.

— Иън, не мисля, че бих могла да остана тук. Начинът, по който Греъм ме погледна, след като разбра кой е баща ми... Никога няма да ме приеме като Мейтлънд. Отново ще съм чужда. Не мога да остана.

— Добре.

Незабавното му съгласие я обърка. Мислеше, че поне ще я помоли да опита и тя щеше да постъпи доста благородно като се

съгласеше. Как можеше да ѝ признае любовта си и да ѝ даде съгласието си да си тръгне?

Джудит нямаше време да го накара да ѝ обясни. Патрик отвори вратата и я извика. Влезе вътре и завари Франсис Катрин сияеща от радост. Джудит предположи, че съпругът ѝ се е разкаял подобаващо.

Франсис Катрин не усещаше толкова силна болка, когато се разхождаше и крачеше бавно напред-назад пред камината, докато Джудит се зае с необходимата подготовка.

Приятелката ѝ имаше стотици въпроси за Маклейн. Джудит не можа да отговори на всички. Когато най-сетне ѝ се удаде възможност да каже цяло изречение, без да я прекъснат, разказа на приятелката си за Дъглас.

— Имам брат. Пет години е по-голям от мен. Майка ми го изоставила и не е споменала пред никой.

Франсис Катрин едва не се спъна. Ядоса се вместо Джудит.

— Тази проклета кучка — изкрещя тя.

Беше готова да изрази още някое непристойно мнение за майката на Джудит, когато чу как съпругът ѝ се извини от нейно име през прозореца. Франсис Катрин закри устата си с ръка, за да потисне смеха си.

— Майка ти е чудовище — прошепна тя. — Ако има справедливост на този свят, ще си получи заслуженото.

Джудит не вярваше, че ще стане точно така, но нямаше да спори с приятелката си сега.

— Може би — съгласи се тя.

— Агнес си получи нейното. — Франсис Катрин кимна утвърдително.

— Защо? Какво се е случило с нея? — попита Джудит.

Франсис Катрин се престори, че не е чула.

— Така ѝ се пада. Беше много глупаво от нейна страна да разпространява такива ужасни слухове за теб и да реши, че нашият леърд няма да ги чуе.

— Иън е разбрал?

— Да — отвърна Франсис Катрин. Замълча, за да се съсредоточи върху болката, която я връхлетя, като сграбчи полицата над камината, докато отmine. — Господи, тази беше още по-силна и от последната — каза тя и попи челото си с ленената кърпа.

— И доста продължителна — осведоми я Джудит.

Франсис Катрин кимна.

— Така, докъде бях стигнала? А, да, Агнес.

— Какво точно е чул Иън?

— Че си носела детето му, преди да се омъжиш за него.

— Милостиви боже, сигурно е бил бесен...

— О, да. Ти, Патрик и Греъм бяхте за риба. Иън се прибра два часа по-късно. Дойде да провери дали всичко с мен е наред. Много мило от негова страна, нали? Той се промени значително, откакто се ожени за теб, Джудит. Никога преди...

— Франсис Катрин, отплесваш се. Какво е сторил с Агнес?

— И до там ще стигна. Иън отиде в крепостта. Някой сигурно го е пресрещнал и му е казал. Или може би някой от старейшините е споменал...

— Не ме интересува как е разбрал — Джудит я прекъсна отново.

— Искам да чуя какво е направил. Влудяваш ме с тези заобикалки, Франсис Катрин.

Приятелката ѝ се усмихна.

— Не те карам да мислиш за раждането, нали?

Джудит кимна. После се помоли на Франсис Катрин да довърши разказа си.

И тя продължи с радост:

— Отишъл директно в колибата на Агнес. Бродик ми каза. И той се отби оттук, само за да се увери, че всичко е наред. Мисля, че Патрик го е накарал. Както и да е, след около час излязох навън за глътка чист въздух и видях Агнес и дъщеря ѝ Сесилия, натоварени с багаж, да се спускат надолу по хълма. Бродик ми каза, че напускат земите на Мейтлънд. Няма да се върнат никога, Джудит.

— Къде ще отидат?

— При братовчеди на Агнес — поясни Франсис Катрин. — Конвой войни са яздили с тях.

— Иън не ми е споменал и дума — Джудит се замисли над това за минута, а приятелката ѝ отново закрачи наоколо.

Хелън потропа на вратата и прекъсна личния разговор.

— Ще продължим после — прошепна Франсис Катрин.

Джудит се съгласи. Помогна на Хелън да донесе огромна кофа с кърпи и ги сложи при останалите на масата. Уинслоу следваше

икономката. Носеше стола за раждане. Франсис Катрин най-учтиво покани воина да остане за обяд. Уинслоу беше твърде изненадан от поканата и успя само да поклати глава.

Патрик изобщо не бе в състояние да преметне плейда през гредата. Уинслоу се справи с тази задача. Франсис Катрин се опита да му поднесе нещо за пиене, когато приключи. Той отказа виното и се запъти към вратата. Изведнъж спря и се обърна отново към тях.

— Съпругата ми чака отвън. Иска да помогне. Ако не ви трябва...

— Моля те, покани я да влезе — нареди Джудит. — Ще се радваме на компанията ѝ, нали, Франсис Катрин?

— О, да. Ще може да обядва с нас.

Хелън прекъсна сгъването на чаршафите и вдигна поглед.

— Гладна ли си, момиче? Мога да ти донеса малко супа, варих я късно снощи. Къкри цяла вечер на огъня.

— Да, благодаря — отвърна Франсис Катрин. — Изобщо не съм гладна, обаче.

— Тогава защо... — започна Джудит.

— Щом е време за обяд, трябва да се сервира обяд — настоя Франсис Катрин. — Всичко трябва да бъде както обикновено. Съгласна ли си, Джудит?

— Да, разбира се.

Изабел се втурна вътре и привлече вниманието на всички. Затръшна вратата след себе си, отиде до Франсис Катрин и я хвана за ръка. Джудит стоеше отстрани, а Изабел повтори всички окуражителни думи, които бе получила от Джудит, по време на раждането си. Говори за чудото, което щеше да се случи, добави, че може би нямаше да е приятна гледка, но въпреки това, щеше да е прекрасна. А Франсис Катрин трябваше да усети радостта от безценния дълг да дари живот.

Топло чувство на задоволство изпълни Джудит. Беше променила нечий живот. Знаеше, че ако съветът реши, скоро ще трябва да напусне това място, но докато бе живяла тук, поне бе повлияла на някого. Поне още една жена, освен Франсис Катрин, щеше да я помни.

Хелън излезе от колибата, за да донесе супа. Изабел бе оставила сина си на грижите на лелята на Уинслоу и трябваше да отиде, за да я предупреди, че ще остане при Франсис Катрин, докато бебето се роди.

Франсис Катрин изчака, да останат насаме и се обърна към Джудит:

— Тревожиш ли се за мен?

— Може би само малко — призна Джудит.

— Защо имаш толкова странно изражение? Какво си мислеше, когато Изабел ми говореше?

Джудит се усмихна. На Франсис Катрин рядко ѝ убягваха нещата.

— Осъзнах, че съм променила по някакъв начин живота на Изабел. Помогнах ѝ да роди сина си и тя никога няма да забави това. Останалите може и да не си спомнят за мен един ден, но не и Изабел.

— Разбира се, че няма — потвърди Франсис Катрин и смени темата. — Патрик казва, че Иън не му разкрива какво ще направи. Съпругът ми е убеден, че съветът ще накаже и двама ви. Каза ми, че когато споделил това с брат си, Иън само се усмихнал и поклатил глава.

Джудит сви рамене.

— Няма да остана тук, без значение какво ще се случи. Разбираш защо, нали? Не мога отново да съм чужда.

— Джудит, всички жени тук се чувстват по този начин — опита се да я убеди Франсис Катрин. Вратата се отвори със замах.

— Е? — изкрещя Патрик.

— Какво „е“, съпруже?

— Франсис Катрин, защо отнема толкова време?

— Патрик, наистина трябва да се успокоиш — нареди му Джудит. — Няма да стане скоро.

Франсис Катрин се спусна към съпруга си.

— Съжалявам, че те разочаровам, но все още нищо не се случва. Не мога да накарам бебето да бърза, Патрик.

— Джудит, ти можеш ли да направиш нещо?

— Съпругата ти ще си почива сега — обяви жената на леърда. — Трябва да сме търпеливи.

Патрик въздъхна.

— Уинслоу каза, че си два пъти по-голяма, отколкото е била Изабел — отбеляза той намръщен.

Франсис Катрин не се противопостави на този коментар. Знаеше, че съпругът ѝ си търсеше повод за нови притеснения.

— Понеже ядях два пъти повече — му отвърна тя. — Къде отиде Иън?

Патрик се усмихна.

— Влудявах го. Отиде да тренира с воините си.

— Трябва да отидеш и да му помогнеш — предложи Франсис Катрин. — Ще изпратя някой да те повика, щом настане време.

Съпругът ѝ се съгласи с неохота. Продължи да се връща обратно и вечерта отново се настани пред вратата.

Лелята на Изабел дойде да я повика на два пъти през безкрайния ден, за да нахрани сина си. Хелън се оттегли само веднъж, за да се увери, че старейшините са вечеряли както подобава и че се грижат за сина ѝ Андрю.

Контракциите на Франсис Катрин продължаваха да са непостоянни до късно следобед. След това я връхлетяха с пълна сила, но тя беше повече от подготвена за болката.

До полунощ вече крещеше в агония. Използваше родилния стол, като се напъваше с цялата си сила по време на всяка мъчителна контракция. Хелън натискаше с длани корема ѝ, но усилията ѝ само увеличаваха болката. Бебето не искаше да излиза.

Нещо не беше наред и всички го усещаха. Болките идваха една след друга, досега би трябвало вече да е родила. Нещо спъваше процеса. Хелън коленичи на пода пред Франсис Катрин, за да провери за пореден път напредъка, и когато приключи с прегледа, се изпъна назад и погледна към Джудит.

Страхът в очите ѝ накара стомаха на Джудит да се свие. Хелън я прикани към другия край на стаята.

— Без шептене — изкрещя Франсис Катрин. — Кажете ми какво има.

Джудит кимна в съгласие.

— Да, кажи и на двете — нареди тя.

— Бебето не е в правилна позиция. Усетих краче.

Още една контракция връхлетя Франсис Катрин. Джудит ѝ нареди да легне. Приятелката ѝ отказа, крещейки. Свлече се напред, ридаейки неконтролируемо.

— За Бога, Джудит. Не мога повече. Искам да умра. Болката...

— Да не си посмяла да се предаваш — прекъсна я Джудит.

— Не мога да си пъхна ръката — прошепна Хелън. — Трябва ни куката, Джудит.

— Не!

Франсис Катрин изкрещя толкова силно, че смразена, Джудит някак успя да си възвърне самоконтрола. Ала беше ужасена и едва осъзнаваше какво върши. Откъсна ръка от здравия захват на приятелката си и се спусна към купата с вода. Изми си ръцете. Инструкциите на Мод кънтяха в главата ѝ. Не знаеше, нито я интересуваше, че това, което ѝ бе казала акушерката, можеше да се окаже, че се основава на пълни измислици. Щеше да последва заръката ѝ, като вярваше, че бе значима.

Хелън се изправи, когато Джудит коленичи пред Франсис Катрин.

Приятелката ѝ бе пресипнала от писъците. Прошепна състрадателно:

— Кажу ми, Патрик, че съжалявам.

— Престани с тези небивалици — изкрещя Джудит. Беше безмилостна към агонията на родилката. — Всичко оплескваш, Франсис Катрин.

— Да не би да възнамеряваш да завъртиш бебето? — попита Хелън. — Ще я разкъсаш отвътре, ако се опиташ.

Джудит поклати глава. Гледаше съсредоточено приятелката си.

— Кажу ми, когато започне следващата болка — нареди тя.

Хелън се опита да ѝ подаде купата със свинска мас.

— Намажи ръцете си — предложи ѝ тя. — Ще помогне на бебето да излезе по-лесно.

— Не — отвърна Джудит. Не си беше измила ръцете само за да ги изцапа отново.

Изабел положи длан върху корема на Франсис Катрин. Едва след минута извика:

— Болката започва. Усещам как плътта се стяга.

Джудит започна да се моли. Франсис Катрин изпищя. Хелън и Изабел я хванаха здраво, докато Джудит приключи.

Сърцето ѝ за малко не спря, когато усети малкото краче да се подава отдолу. Вече се молеше на глас, но никой не можеше да я чуе. Франсис Катрин заглушаваше всичко с писъците си. Джудит внимателно премести крачето и опипа за другото. Бог чу молитвите ѝ.

Не се наложи да бърка по-навътре. Бавно го измъкна навън. Франсис Катрин свърши останалото. Не спираше да се напъва. Бебето щеше да падне в краката ѝ, ако Джудит не го бе уловила навреме.

Красивото новородено, което ги изплаши толкова силно, беше мъничко, пухкаво и беше с огненочервена коса. Бе толкова фина... и пицеше също толкова силно като майка си.

Беше свършена.

Както и сестра ѝ. Която не им създаде никакви проблеми. Изненада всички, обаче. Франсис Катрин плачеше от радост и облекчение, че мъчението най-сетне бе приключило. Хелън бе излязла навън, за да довърши ритуала, като закопае плацентата, според правилата на Църквата. В противен случай, демоните можеха да обсебят майката или новороденото, тъй като бяха крайно уязвими. Изабел гукаше на бебето, докато го къпеше. Джудит миеше Франсис Катрин, когато изведнъж започнаха нови напъни. Джудит ѝ каза да престане. Притесняваше се да не получи кръвоизлив. Но приятелката ѝ не можеше да спре. Втората ѝ дъщеря се роди само минута по-късно. Беше достатъчно възпитана, да се появи с главата напред.

Близначките бяха еднакви. Нито Изабел, нито Хелън можеха да ги различат. Повиха ги в различни по цвят одеяла. Първородната в бяло, втората в розово, преди да ги покрият с плейда на Мейтлънд.

Франсис Катрин не кървеше много, но според Джудит, тревогата не бе отминала. Щеше да се увери, че майката ще остане в леглото поне две седмици, за да предотврати всякакви усложнения. Приятелката ѝ най-сетне бе положена в леглото. Бяха ѝ облекли красивата нощница, която Джудит ѝ бе подарила. Косата ѝ бе сресана и завързана с розова панделка. Въпреки умората, изглеждаше лъчезарна, но Джудит знаеше, че едвам стои будна.

Съобщиха на Патрик, че съпругата му е добре. Хелън не му каза дали има син, или дъщеря. Този прекрасен дълг принадлежеше на любимата му.

Бебетата бяха затъкнати в ръцете на Франсис Катрин, за да ги представи на баща им. Джудит приглади постелите около трите и отиде да повика таткото.

— Почакай — прошепна Франсис Катрин, тъй като не искаше да събуди дъщерите си. И двете спяха дълбоко.

— Да? — отвърна ѝ Джудит.

— Ние... се справихме чудесно, нали?

— Разбира се.

— Исках само да кажа...

— Няма нужда да казваш нищо — отвърна ѝ Джудит. — Разбирам.

Франсис Катрин се усмихна.

— Сега е твой ред, Джудит. Подари приятелче на дъщерите ми, за да има с кого да споделят тайните си — нареди ѝ тя.

— Ще видим — отвърна Джудит. Прикани Изабел и Хелън да я последват и излязоха.

Патрик едва не я събори, когато мина покрай нея. Нетърпението му да види семейството си, накара Джудит да се усмихне.

Свежият въздух беше чудесен. Джудит бе изтощена и облекчена, че всичко вече мина. Отиде до каменната стена и седна. Изабел я последва.

— Не беше леко, нали? — прошепна Изабел. — Бях толкова уплашена за Франсис Катрин.

— И аз — призна Джудит.

— Ще ѝ трябва помощ — заяви Хелън. — Сега се нуждае от много почивка. А и не може да се грижи сама за бебетата.

— Лелите на Уинслоу ще помагат, аз също — предложи Изабел. — Ще идваме сутрин.

— Аз мога да оставам след вечеря до сутринта — добави Хелън.

Двете жени погледнаха към Джудит, в очакване да се съгласи, че ще поеме следобедите. Тя поклати глава.

— Трябва да намерим някой друг — отвърна. — Не мога да обещаая, че ще помагам, тъй като не съм сигурна колко дълго ще остана тук.

— Какви, за бога, ги приказваш? — попита Изабел, явно изненадана от изказването на Джудит.

— Ще обясня утре. Сега трябва да поговоря с Франсис Катрин. Искам и двете да ми обещаете, че ще се грижите за нея. Не ѝ позволявайте да става от леглото. Още не е въвн от опасност. — Джудит долови отчаянието в гласа си. Не можеше да го контролира. Изтощението я правеше още по-чувствителна.

Нито Изабел, нито Хелън оспориха казаното от нея. Джудит бе благодарна за тишината. Хелън въздъхна тихо. Тъгата, която бе

изписана върху лицето на господарката ѝ, разкъса сърцето ѝ. Реши да разведри разговора.

— И вие ли бяхте толкова изненадани, колкото мен, когато Франсис Катрин започна отново да ражда?

Изабел и Джудит се засмяха.

— Изглежда, че всеки момент ще се строполите на земята — каза Хелън. — Прибирайте се, за да си отпочинете. Аз ще остана през нощта.

Двете жени не се помръднаха. Беше толкова тихо и приятно да стоят и да се взират в тъмата.

Джудит долови шум и се обърна. Иън и Уинслоу се спускаха по хълма. Тя се обърна бързо и се опита да се приведе в ред. Преметна косата си зад раменете, ощипа бузите си да им придаде цвят и се опита да приглади гънките на роклята си.

Изабел я гледаше.

— Все още изглеждаш ужасно — прошепна ѝ през смях.

Джудит бе изумена от забележката. Изабел бе толкова мила и кротка жена. Джудит не предполагаше, че може да се шегува така. Прихна да се смее.

— И ти също — прошепна тя в отговор.

Изправиха се едновременно, за да поздравят съпрузите си, после се подпряха една на друга, като се опитваха да се задържат прави.

— Не ме интересува как изглеждам — призна Изабел. — Уинслоу иска да... знаеш... а аз не смятам, че трябва толкова скоро. Минаха само седем седмици. Мисля, че трябва да изчакаме още седем... но някои вечери ми се иска да...

Джудит не бе сигурна, че разбира какво иска да ѝ каже Изабел, тъй като заекваше от притеснение. Забеляза, че се изчерви и се досети.

— Мод ми каза, че обикновено шест седмици са достатъчни да изчакаш, преди да... спиш със съпруга си.

Изабел незабавно опита да се приведе в ред. Джудит се изненада от тази реакция. Смехът ѝ накара Изабел също да се засмее.

Хелън поклати глава, гледайки окаяния им вид.

Иън и Уинслоу помислиха, че съпругите им са си загубили разсъдъка. Хелън им съобщи радостната новина. Двамата воители бяха доволни, разбира се, но вниманието им бе погълнато от странното поведение на любимите им.

— Изабел, съвземи се — нареди Уинслоу. — Държиш се като пияна.

Тя прехапа устни, за да престане да се смее.

— Какво правиш буден толкова късно? Защо не си у дома със сина ни?

— Леля ми е с него — отвърна Уинслоу.

— Ще остане ли през цялата нощ?

Уинслоу си помисли, че това бе странен въпрос.

— Разбира се. Аз ще спя в крепостта.

Изабел се намръщи на този отговор. Съпругът ѝ повдигна вежда.

— Изабел, какво за бога, ти става?

Тя не му отвърна. Джудит се приближи към съпруга си.

— А ти защо не си в леглото?

— Чаках те.

Признанието му я трогна. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Иън праметна ръка през рамото ѝ и се обърна, за да тръгват. Хелън им пожела лека нощ и влезе в колибата.

Изабел, без да иска, препречи пътя им, когато се приближи, за да се изправи пред съпруга си. Не осъзна, че Иън и Джудит бяха още зад нея.

— Не искам да спя с леля ти — изпусна се тя. — Искам да спя с теб. Джудит каза, че трябва да чакаме само шест седмици, а вече минаха седем.

Уинслоу прегърна съпругата си и я отдръпна встрани, за да направи път на Иън и Джудит. Наведе се и ѝ прошепна нещо.

Алекс, ГаУри и Рамзи привлякоха вниманието на Джудит. Тримата воители се приближаваха откъм хълма. Когато бяха достатъчно близо, за да види израженията им, дъхът ѝ спря. Мъжете изглеждаха разгневени.

Тя се приближи към Иън и прошепна.

— Защо са будни и те?

— Имаше среща — отвърна той. — Продължи по-дълго от очакваното.

Иън нямаше желание да обяснява какво се бе случило, а тя бе твърде изтощена и уплашена, за да го попита. След като се повъртя в леглото, Джудит най-сетне заспа дълбоко.

ГЛАВА 15

— Джудит, събуди се. Време е.

Иън я побутна нежно. Тя отвори очи и го видя да седи на ръба на леглото. Един поглед към посърналото му лице я разсъни незабавно.

Джудит седна, придърпа завивките около себе си и се втренчи в него.

— Заминаваме? — прошепна тя, опитвайки се да проумее. — Тръгвам си сега?

— Да. — Гласът му бе твърд, изражението решително.

Защо се държеше толкова студено? Иън се опита да стане, но тя го сграбчи за ръката.

— Толкова скоро?

— Да. До час, ако е възможно. — Той издърпа ръката си от нейната, наведе се и я целуна. След това се изправи и отиде до вратата.

— Бих искала да се сбогувам с Франсис Катрин — извика тя след него.

— Няма време. Взemi само една чанта. Донеси я до конюшнията. Ще те чакам там.

Вратата се затръшна след него и тя избухна в сълзи. Знаеше, че е жалка, но не я интересуваше. Мислите ѝ бяха объркани и не разсъждаваше ясно. Беше казала на Иън, че не иска да остава тук. Той просто изпълняваше желанието ѝ. По дяволите, как можеше да я пусне да си тръгне? Той не осъзнаваше ли колко го обича?

Джудит се изми, преоблече се в тъмносинята си рокля. Среса косата си, опакова багажа и когато най-сетне бе готова да тръгне, се обърна да огледа стаята за последно.

Плейдът ѝ беше окачен на закачалка до вратата. Не искаше да го оставя тук. Сгъна го и го прибра в чантата.

Спря да плаче. Престана да се самосъжاليا. За бога, в момента кипеше от гняв. Мъж, който наистина обича съпругата си, никога не би я оставил да си замине. Трябваше да каже това на Иън. Той я обичаше. В това нямаше съмнение, въпреки че действията му често я объркваша.

Щеше да го накара да обясни защо постъпва така. Не можеше да си представи живота без него. Изтича надолу по стълбите, стиснала чантата здраво в ръцете си.

Греъм стоеше на входа и държеше вратата. Джудит видя огромната тълпа, която се беше събрала на двора. Опита да мине покрай старейшината, без да го погледне. Той я докосна по рамото, за да привлече вниманието ѝ. Джудит спря, но упорито бе навела очи надолу.

— Защо не ме поглеждаш, момиче? — попита той.

Тя вдигна глава.

— Не искам да виждам презрението ти, Греъм. Достатъчно ясно ми показва какво си мислиш за мен от онази вечер.

— О, Джудит, съжалявам. Не съм искал да те нараня. Бях толкова... изненадан и бесен, че ни заловиха. Мислех си, че си ни измамила. Срамувам се от себе си, Джудит. Ще бъдеш ли така добра, да простиш на стария глупак?

Очите ѝ се насълзиха. Бавно кимна.

— Прощавам ти. Сега трябва да отида при Иън. Той ме чака.

— Поговори с него, Джудит. Не му позволявай да направи това. Искаме той да остане.

Мъката в гласа му разкъса сърцето ѝ.

— Смята да ме заведе до Англия и след това ще се върне — поясни тя.

Греъм поклати глава.

— Не, момиче. Няма да се върне.

— Как така няма да се върне? Той е ваш леърд — възпротиви се Джудит.

— Вече не.

Джудит бе твърде смаяна, за да успее да прикрие реакцията си. Изпусна чантата и се втренчи в старейшината, който се наведе да вдигне багажа ѝ. Опита да го вземе от него, но Греъм го държеше здраво.

— Ти как гласува за това решение, за или против? — Тя не изчака отговора му. Изпъна рамене и изтича навън. Когато стигна долното стъпало и се запъти към конюшните, тълпата ѝ стори път.

Греъм я последва. Останалите старейшини се събраха отвън и застанаха в горния край на стълбите, за да гледат заминаването.

Тълпата следваше Джудит. Вратата на конюшната се отвори и Иън изведе жребеца си навън. Патрик застана до брат си. Говореше му, но не получи почти нищо в отговор. Лицето на Иън бе безразлично. Джудит не осъзна, че беше спряла, докато съпругът ѝ не погледна към нея и не ѝ направи знак, да се приближи към него.

Тя не помръдна. Чак сега осъзна от какво значение бе това, което правеше. За бога, тя не искаше да си тръгва. Опакова плейда на Мейтлънд, за да ѝ напомня за щастливите мигове тук. Със сигурност щеше да се загръща с мекия плат през студените зимни ноци, които я очакваха, и да търси утеха в спомените си. Но това бяха небивалици. Щеше да е нещастна без Иън и всички останали приятели, които бе срещнала тук.

Тревогите ѝ, че е чужда вече не бяха толкова важни. Тя беше Мейтлънд и принадлежеше на това място. Беше се установила и никой, дори и съпругът ѝ, нямаше да я принуди да си тръгне.

Изведнъж забърза към Иън, за да му обясни за неочакваното си решение. Молеше се да прозвучи разумно.

Вдигна полите си и затича. Изабел я извика и тя спря.

— Джудит, на мен ще ми хареса ли да живея в Англия?

Младата жена се обърна да погледне към приятелката си. Беше убедена, че не е чула правилно.

— Какво?

Изабел се отдели от тълпата и пристъпи напред, за да застане до Джудит. Бебето бе в ръцете ѝ. Лелите на Уинслоу я последваха. Джудит разпозна жените с посивелите коси. Двете седяха край масата в колибата на Изабел, когато свещеникът я разпитваше.

— Ще ни хареса ли да живеем в Англия?

Джудит поклати глава.

— Не можете да дойдете с мен. Изобщо няма да ви хареса. Дори самата аз не харесвам Англия — добави тя, заеквайки. — А съм англичанка.

— Ще се справим чудесно — заяви Хелън и побърза да застане до Изабел. Андрю отиде зад майка си и се хвана за чантата ѝ.

Джудит не знаеше какво да мисли.

— Но вие не можете просто да...

Още една жена пристъпи напред. Джудит я разпозна, но не можа да се сети за името ѝ. Дъщеря ѝ, Елизабет, бе спечелила състезанието

по стрелбата с лък на фестивала. Майката сияеше от щастие, когато Иън награди момичето.

— И ние идваме — заяви жената.

След нея още една и още една направиха същото и обявиха намеренията си. Джудит се огледа наоколо, за да срещне подкрепата на Иън. Дъхът ѝ спря, когато видя наредените зад него воители.

И те ли щяха да тръгнат с тях? Не можеше да схване какво става? Децата я бяха наобиколили, както и майките им, сграбчили багаж в ръцете си.

— В Англия ще почиваме всяка неделя, нали?

Джудит не бе сигурна кой зададе въпроса. Кимна с глава и бавно се приближи към съпруга си. Знаеше, че изглежда смаяна. Предположи, че Иън щеше да вразуми хората.

Съпругът ѝ не сваляше очи от нея. Бе положил ръка на гърба на коня си. Изглеждаше спокоен, но когато го приближи, забеляза изненадата му.

Спря се само на няколко стъпки от него. Не беше сигурна какво щеше да му каже, когато думите сами се изплъзнаха от устата ѝ.

— Знаеш, че те обичам, нали, Иън?

Зададе му въпроса си, като почти крещеше. Иън изглежда нямаше нищо против.

— Да, Джудит — отвърна ѝ той. — Знам, че ме обичаш.

Тя въздъхна тихо. Той реши, че съпругата му се държеше така, сякаш най-сетне бе проумяла това — както с ума си, така и със сърцето си. Изглеждаше безкрайно доволна от себе си.

Усмиваше му с насълзени очи.

— И ти ме обичаш — повтори тя меко. — Спомням си, че ти казах, че не бих живяла с мъж, който не ме обича. Ти се съгласи с това и ме обърка. Тогава не осъзнавах колко си ме обичал. Искаше ми се да ми бе казал още тогава. Щеше да ми спестиш доста тревоги.

— Ти обичаш да се тревожиш — отвърна ѝ той.

Джудит не оспори това.

— Какво смяташ да правиш? Да ме заведеш обратно в Англия? Нито един от двамата ни не принадлежи там, Иън. Тук е нашият дом.

Той поклати глава.

— Не е толкова просто. Не мога да понеса и да позволя на съвета да взема решения, повлияни от емоциите им.

— Защото гласуваха някой друг да стане леърд?

— Не сме гласували — намеси се Греъм. Пусна чантата на Джудит и пристъпи напред. — Съпругът ти се оттегли, когато останалите старейшини не се съгласиха на съюза му с Маклейн.

Джудит погледна към крепостта. Четиримата старейшини се бяха скупчили и си говореха. Гелфрид размахваше ръка развълнувано.

— Няма да ходим в Англия, Джудит. Отправляме се на север. Време е да тръгваме — добави Иън и кимна към Греъм.

Тя си пое дълбоко дъх и отстъпи крачка назад от съпруга си. Смелата ѝ постъпка спечели цялото му внимание.

— Обичам те с цялото си сърце, Иън Мейтлънд, но няма да ти се подчиня.

Той беше учуден. Тя застана със скръстени ръце и кимна с глава, за да му покаже, че не смята да отстъпи от думата си.

Жените се наредиха зад нея в подкрепа.

— Не мога да позволя неподчинение, Джудит.

Воините зад него подкрепиха изказването му.

Тя отстъпи още една стъпка назад.

— Трябваше да изкажа мнението си преди да решиш да се оттеглиш — заяви тя. — Аз съм ти съпруга и трябва да имам думата в ситуации, които засягат и мен. Трябва и аз да имам право да решавам бъдещето ни. Така ще бъде занапред.

Иън опита да не се засмее. След всяко нейно изявление, жените кимаха в подкрепа.

Джудит се смяташе за чужда тук. А сега бе заобиколена от „сестрите“ си Мейтлънд, помисли си Иън. Тя бе спечелила сърцата им, така както бе завладяла и неговото.

Иън знаеше, че няма да отиде никъде само със съпругата си. За бога, целият клан бе решен да ги последва. Патрик вече бе заявил намеренията си, че ще тръгне заедно с Франсис Катрин и бебетата, веднага щом тя се възстановеше от раждането. Иън очакваше това, разбира се. Но не беше подготвен за подкрепата на останалите мъже.

Беше успокояващо да знае, че воините му бяха толкова предани. Но такава вярност го поставяше в ужасна позиция. Беше се оттеглил като леърд, а никой не приемаше решението му.

Дори и съпругата му.

Иън погледна към Греъм. Усещаше мъчението, на което старейшината бе подложен. Последователите му го изоставяха. Обръщаха гръб на старата традиция. Опита се да измисли начин да пощади гордостта на възрастния мъж. Щеше да бъде крайно унижително за Греъм, ако Иън напуснеше с клана. Греъм му беше като баща. Не можеше да го посрами по този начин. Но не можеше и да отстъпи. Въпросът бе твърде важен.

— Джудит, не мога да променя решението си — отсече той.

— Не ми каза това преди — възпротиви се тя.

Иън поклати глава. Младата жена си помисли, че съпругът ѝ може би не си спомня за разговора им, когато минаха през гробището. Реши да му го припомни.

— Негодувах срещу несправедливостта по света и си спомням много добре предложението ти. Каза ми, че ако не харесвам нещо, трябва да го променя. Един шепот, добавен към хилядите останали, се превръща в рев на недоволство, помниш ли? Да — добави тя, кимайки. — Това бяха думите ти. Да не би да си променил мнението си оттогава?

— Джудит... сложно е — отвърна Иън.

— Не, не е — измърмори Греъм. — Всичко се свежда до старите срещу младите. Това е самата истина.

Джудит съчувстваше на старейшината. Той изглеждаше толкова поразен.

— Не — отрече тя. — Не става дума за това.

— Джудит.

Тя пренебрегна предупредителния тон на Иън. Приблужи се до Греъм и хвана ръката му. Засвидетелстването на преданост към старейшината бе преднамерена, разбира се, тъй като Джудит знаеше, че не Иън бе този, чиято гордост се нуждаеше от ласкателство. Всички воители стояха зад него. Джудит бе решила да намери начин и да помогне на Греъм, и да не го остави да загуби напълно честта и достойнството си.

— Вярвам, че опитът и мъдростта помагат на младия и силния — каза тя на старейшината. — Със сигурност осъзнаваш това, Греъм.

— Има истина в това, което казваш — съгласи се той.

Джудит си пое дъх и изрече набързо.

— Бих искала да се обърна директно към съвета.

Зад нея се понесе одобрителен шепот. Греъм изглеждаше така, сякаш току-що го бе помолила да си пререже гърлото. Остана безмълвен.

— И какво имаш да кажеш на съвета? — попита Иън.

Тя гледаше към Греъм, докато отговаряше на съпруга си.

— Ще започна с това, колко небрежно се отнася съветът към най-важните членове на клана. А именно пълното пренебрежение към жените и децата. Да, точно с това ще започна.

Греъм трябваше да изчака, докато жените зад Джудит прекратят одобрителните си възклицания.

— И как ги пренебрегват?

— Не позволявате на никоя от нас да поиска съвет от вас — отговори Джудит. — Нашите проблеми са също толкова важни, колкото и тези на воините. Ние също би трябвало да можем да изкажем на глас мнението си по важни въпроси.

— Джудит, всяка жена тук е важна.

— Тогава защо не можем да застанем пред съвета?

Никой преди не беше предизвиквал Греъм така. Той потърка брадата си, докато обмисляше отговора.

— Когато имате проблем, който искате да обсъдите, трябва да го сторите със съпрузите си — посъветва я той.

Изглеждаше доволен от разрешението, което бе намерил. Дори се усмихна.

— Това е чудесно — опълчи се Джудит. — Съпрузите винаги трябва да обсъждат проблемите помежду си. Но какво да правят жените, които нямат съпрузи? Към кого да се обърнат за съвет? Да не би те да са незначителни. Ако Хелън има проблеми със сина си, тя би трябвало да може да дойде при теб за съвет, Греъм. Или да се обърне към когото и да било от останалите старейшини. Но тя нямаше такава възможност. Когато съпругът ѝ е починал, е станала чужда на клана.

— Щях с удоволствие да ѝ помогна да разреши проблемите си — отвърна Греъм.

Джудит едва прикри гнева си.

— Хелън няма нужда да разрешавате проблемите ѝ. Никоя от нас не се нуждае от това. Искаме само да имаме възможност да обсъждаме тези проблеми с вас, да получим и друго мнение... ние искаме да сме

част от този клан, Греъм. Хелън е достатъчно разумна, за да разреши проблемите си сама. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Ето, например, и Дороти — напомни Хелън на Джудит. — Спомени и нея, така или иначе си започнала да му разясняваш как стоят нещата.

— Да, Дороти — съгласи се Джудит. Хелън току-що ѝ беше разказала за родилката. — Дороти трябва да роди след месец. Съпругът ѝ бе починал при внезапно нападение, само седмици след като се оженили. Съветът би трябвало да е нейното семейство. Тя не би трябвало да е сама. Със сигурност старейшините биха искали да направят някои промени... за доброто на жените и децата им.

Греъм си призна, че бе оборен с аргументите. Старейшините бяха пренебрегнали жените.

— Отнасяли сме се с пренебрежение — съгласи се той. Не каза нищо повече, но засега това беше достатъчно.

Джудит застана отново до Иън. Беше негов ред да направи някои признания.

— Майка ми е англичанка, баща ми е леърд Маклейн и аз не мога да променя това. Ти си леърд тук, Иън, и не вярвам, че би могъл да промениш този факт.

Иън се намръщи.

— Джудит, не настоявах за този съюз само защото Маклейн ти е баща. Всъщност, воините ми могат да се опълчат срещу огромната войска на Маклейн и да ги победят. Те са обучени най-добре от всички воители в цяла Шотландия. Въпреки това — добави той, като отправи многозначителен поглед към Греъм, — Дънбар, съюзени с Маклейн, ще ни превъзхождат по брой. Като леърд, мой дълг е да защитавам всеки член на клана. Не мога да постигна това, ако съм само съветник. Позицията е нищо без власт. А това е неприемливо за мен.

— Неприемливо, в този му вид — доуточни тя.

— И както винаги е било — поправи я той.

— Докато не го промениш.

Иън застана лице в лице с Греъм.

— Няма да бъда съветник. Искам власт да управлявам.

Измина минута, през която Греъм премисляше изискването на младия мъж. Обърна се към старейшините, преди да удостои Иън с вниманието си.

Опита се да наложи ограничение:

— Пълна власт...

Джудит понечи да се намеси, но спря. С мъжете бе много трудно да се справиш, отколкото с жените, помисли си тя. Гордостта им правеше вземането на разумни решения толкова трудно.

— Ще бъдеш отговорен за всяко твое дело, синко — каза Греъм. Изглеждаше изтощен.

Джудит си помисли, че вече се бе съгласил с промяната, но му бе трудно да приеме необратимото. И в този миг съзря правилното решение.

— Колко добра идея, Греъм — извика тя. Усмихна се на старейшината, кимна му, когато той ѝ отправи озадачен поглед, изтича и застана до Иън. Сръга го в ребрата. — Не е ли чудесен план, съпруже?

Иън нямаше представа за какво говори.

— Джудит, ако всяко мое решение се поставя под въпрос...

— Може би само веднъж годишно — прекъсна го тя. — Или планът ти включва да се доверяваш на леърда по-често? — обърна се тя към старейшината.

Изненадата на Греъм бе очевидна. Той най-сетне разбра предложението ѝ. Кимна бързо и също се усмихна.

— Да, веднъж в годината би било достатъчно. Ще отговаряш за действията си пред бог. Може и да бъдеш отлъчен, Иън.

Празната заплаха остана да „виси“ във въздуха. Всички знаеха, че това никога нямаше да се случи. Леърдът им току-що бе удостоен с власт.

— Аз ще бъда непоколебим в преценката си — заяви Греъм с твърд и убедителен глас. — Съветът ще се събира веднъж в месеца, за да изслуша молбите на членовете, разбира се. Ние също ще те съветваме, Иън, когато сметнем, че е необходимо.

— Съветът ще обръща ли внимание на жалбите от всички членове? И на тези на жените ли? — настоя Джудит.

Греъм кимна:

— Да, момиче. Най-вече на тези на жените. Твърде дълго ги карахме да мълчат. Време е гласовете им да бъдат чути.

— Нищо не е решено окончателно, преди останалите от съвета да дадат съгласието си — напомни му Иън.

— Ще отида да поставя въпроса пред тях — отвърна старейшината. — След час ще разберете дали са „за“ или „против“ тези промени.

Отне половината от времето, преди старейшината да излезе отвън и да обяви единодушното им решение да приемат плана на Греъм.

Хълмът отекна от радостните възклицания. Иън бе заобиколен от воините си, които го потупваха по раменете. Изнесоха бъчва с вино, раздадоха чаши и вдигнаха тост.

Старейшините не стояха встрани. Смесиха се с тълпата и взеха участие в непринудената веселба.

Когато Иън най-сетне успя да се откъсне от доброжелателите, се опита да открие съпругата си. Искаше да я заведе на уединено място и да празнува с нея насаме.

Забеляза я да се отправя към пътеката, която водеше надолу по хълма и опита да я настигне. Винсент и Оуен го пресрещнаха. И двамата мъже искаха да обсъдят умния план на Греъм. Оказаха се доста сладкодумни и Иън успя да се откъсне от тях едва след двадесет минути.

После Рамзи и Бродик го видяха как се взира към хълма.

— Виждали ли сте Джудит?

— При Франсис Катрин и Патрик е — отвърна Рамзи. — Иън, нали не си ми ядосан затова, че не се съгласих да стана леърд вместо теб?

— Не.

— Трябва да обсъдим нещо — намеси се Бродик. — Няма да отнеме повече от минута.

Минутата на Бродик се оказа цял час. Иън се посмя доста добре на намерението им, обаче. Накрая се съгласи. Дори им пожела успех.

Докато стигне до колибата на брат си, Джудит вече си беше тръгнала. Франсис Катрин и бебетата спяха сладко, а Патрик също имаше вид на човек, който се нуждае от сън. Прозяваше се, докато му показваше накъде бе поела Джудит.

Откри я след няколко минути. Беше се скрила сред гъсталака от дървета, близо до малка рекичка. Изглеждаше спокойна. Беше си

свалила обувките и седеше на земята, подпряла гръб на едно дърво. Очите ѝ бяха затворени и беше свила ръце в скута си.

Иън седна до нея.

— Напусна празненството заради това, че пиеха ли?

Тя не отвори очи, само се усмихна.

— Не. Исках да прекарам няколко минути с Франсис Катрин, а после да намеря тихо местенце да си отпочина... и да помисля. Тук е много трудно да се усамотиш, нали?

— Да, така е — съгласи се той през смях. — Ти настоя да останеш тук.

— Да. Липсата на уединение е досадна.

— Можеш да ходиш в параклиса, когато искаш да си сама.

Джудит отвори очи.

— Иън, ние нямаме параклис — напомни му тя.

— Ще имаме — увери я той. — До следващото лято. Трябва да бъде готов за първата ни годишнина от сватбата.

— Защо?

— За да имаме подобаваща служба, с която да отпразнуваме брака си. — Той се усмихна при изненадания ѝ вид, нежно я повдигна и седна на мястото ѝ. Сложи я в скута си, наведе се и я целуна по челото. — С цветя, Джудит. — Продължи с дрезгав глас: — Ще напълним параклиса с цветя. Обещавам.

Усмивката ѝ сияеше.

— Омъжена съм за много предвидлив съпруг. Нямам нужда от цветя, Иън. Имам всичко, което някога съм искала.

— Ще има и цветя — измърмори той, доволен от милите ѝ думи.

— Ти защо си тръгна от празненството? — попита тя.

— Исках да съм с теб — насаме.

— Но защо?

Младият мъж обхвана лицето ѝ, наведе се към нея и я целуна страстно. Отдръпна се бавно.

Джудит въздъхна тихо и се облегна на него. Не бе мечтала за такова блаженство.

— Иън?

— Да, скъпа?

— Какво ще правим с баща ми?

— Ще го изтърпим някак си, предполагам.

Продължиха дълго да говорят за семейството ѝ. Джудит реши, че наистина иска да посети баща си и брат си, и Иън ѝ обеща да я заведе до земите на Маклейн още на другия ден следобед.

Разговорът се премести върху събитията от изминалия ден. Разговаряха лениво. Джудит бе затворила очи и почти не обръщаше внимание на това, което Иън разказваше, докато той не спомена, че Бродик и Рамзи са тръгнали на лов.

Доловила смеха в гласа му, любопитството ѝ нарасна.

— Защо се смееш?

— Отиват на лов в Англия? — отвърна той.

— Защо? — попита тя объркано.

— Не са могли да намерят онова, което търсят, тук. Следват моя пример.

— Иън, за какво говориш? Какво ще ловуват?

— Булки.

Тя прихна да се смее. Реши, че съпругът ѝ се шегува. Сгуши се в него и се замисли за странното му чувство за хумор.

Иън не ѝ обясни, че не се шегува. Джудит щеше да научи сама, когато Рамзи и Бродик се върнеха със съпруги. Прегърна красивата си жена и затвори очи. Изпълненият с аромат на лято вятър се понесе над рекичката и се завихри около тях.

Джудит се сгуши по-близо до съпруга си и се замисли за благословията, с която бог я бе дарил. Сега беше част от семейство. Беше обичана и почитана.

Най-сетне бе у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.